

Âm Dương Quái Diện

Contents

Âm Dương Quái Diện	1
1. Đông Hải Bí Cung	2
2. Thâm Trọng Tứ Hải Bang	9
3. Ngũ Liên Giáo	16
4. U Minh Cốc	24
5. Thâm Biển Toàn Chân	32
6. Âm Dương Nhị Tiên	43
7. Tranh Giành Di Học	50
8. Tranh Giành Tỵ Độc Châu	56
9. Danh Môn Chánh Phái	67
10. Cổ Trận Trúc Lâm	75
11. Trúc Lâm Thiên Viện	84
12. Hồng Diệp Tuyệt Liên Tử	93
13. Nhị Cốc Nhiệt Hàn	99
14. Lãng Lãng Phi Thượng Thủy	107
15. Nén Bạc Kỳ Bí	114
16. Huỳnh Hoa Trang	122
17. Thâm Biển Huỳnh Hoa	133
18. Thiên Niên Chu Quả	142
19. Thiên Ma Cổ Động	151
20. Ngũ Liên Phật Đài	158
21. Lai Lịch Bất Minh	164
22. Cung Cứu Thiên La Trận	170
23. Giáo Chủ Toàn Chân Giáo	178
24. Tháo Cũi Sở Lồng	186
25. Xuân Thu Phong Lưu Tử	193
26. Lai Lịch Vãn Mịt Mờ	200
27. Lai Lịch Vãn Mịt Mờ (2)	206
28. Thái Thế Nhân Tình	206
29. Khuru Đạo Trang	214
30. Tử Lao Náo Loạn	221
31. Đồng Sàng Dị Mộng	227
32. Long Phụng Nhị Tiên	240
33. Người Chết Phục Sinh	249
34. Thiên Ma Công	257
35. Long Phụng Hợp Tiêu Diệt Thiên Ma	263

Âm Dương Quái Diện

Giới thiệu

Đông Hải Bí Cung, một môn phái hùng mạnh ngoài Đông Hải xa xôi trong một trăm năm qua luôn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-duong-quai-dien>

1. Đông Hải Bí Cung

Ầm...

Một tiếng chấn kinh danh, gọn vang lên khiến vùng Sa Cương vốn chỉ toàn đất đá rung chuyển như lâm cơn địa chấn.

Tuy thế, do bụi đất chỉ tung bay duy nhất ở mỗi một hướng là phần đỉnh khô cằn của ngọn đồi cao nhất ở vùng Sa Cương nên có thể hiểu tiếng động không phải do cơn địa chấn.

Bằng không một cơn địa chấn dù nhỏ cũng không thể chỉ tạo ra bấy nhiêu đó hậu quả, mà phải là nhiều hơn bội phần.

Vậy đây là chấn động gì?

Để giải đáp nghi vấn này, trên đỉnh đồi khô cằn và giữa lớp bụi đất mịn mù đang lan tỏa liền có một thanh âm cất lên:

- Hảo công phu! Toàn Chân phái với Tiên Thiên Khí Công quả danh bất hư truyền.

Hạ.. hạ..

Dư ba của thanh âm và tràng cười nối tiếp ngay lập tức có tác dụng, làm cho lớp bụi đất mịn mù dù chưa đến lúc lắng đọng cũng phải đột ngột trầm lắng xuống, ít nhất cũng đến bảy phần bị như thế, khiến toàn cảnh trên đỉnh đồi bỗng dưng hiện rõ. Vậy là giữa những hòn đá chống chọi trên đỉnh đồi đã nghiêm nhiên có sự hiện diện của tất cả là mười bảy nhân vật.

Những nhân vật này đứng thành hai nhóm hữu biệt. Nhóm thứ nhất đông hơn, gồm mười người, sắc phục sặc sỡ đủ màu với nhân vật đứng đầu là một lão nhân trông vẫn uy dũng, phong thái hiên ngang với hai mắt lấp lánh thần quang uy dũng, nhìn nhóm đạo nhân đối diện chỉ có bảy người.

Đứng đầu bảy đạo nhân này là một đạo trưởng tuy uy thế bất phàm, hợp với độ tuổi và xấp xỉ ngũ tuần, nhưng khí sắc có phần nhợt nhạt, nhất là lúc đạo trưởng lên tiếng phát thoại với nhịp hô hấp rõ ràng là chưa bình ổn. Đạo trưởng nghiêm giọng:

- Cung chủ đã quá khen. Bần đạo dù đã vận dụng toàn lực, nhưng xem ra vẫn chưa thể giữ nổi thế quân bình với một kích của Cung chủ, chỉ phát huy bảy tám thành hỏa hầu. Điều này cho thấy công phu của Đông Hải Bí Cung suốt trăm năm qua chỉ có tăng chứ không hề suy giảm.

Nghe thế, một nhân vật đứng phía sau lão nhân nọ chợt ứng tiếng cười khẩy:

- Nếu là vậy... hừ, hà có gì Huyền Vũ người và lũ đồ đệ vô dụng kia lại cứ khăng khăng vì toàn thể võ lâm Trung Nguyên mà tự chuốc họa vào thân? Và có điều này, thiết nghĩ Huyền Vũ người nên biết, tuy hiệp ước Tam Chiêu đã qua hai phần, nhưng với một chiêu còn lại...

Đạo trưởng nọ vụt trầm giọng:

- Đa tạ Triển tôn giá quan hoài. Nhưng ý của Huyền Vũ tôi đã quyết, một chiêu cuối cùng vẫn phải tận tâm tận lực ứng phó. Dù phải hy sinh tính mạng, Huyền Vũ tôi quyết chẳng từ nan.

Nhân vật họ Triển liền cười lạnh:

- Thật không biết tự lượng sức. Hóa ra người và Toàn Chân đệ tử không đủ kiến thức để nhận biết công phu Hỗn Nguyên vừa được Cung chủ bổn cung thi triển, làm cho toàn bộ bụi đất phải nhanh chóng lắng đọng? Thử hỏi, nếu với chiêu cuối cùng, Cung chủ bổn cung lại vận dụng công phu Hỗn Nguyên đó, một Huyền Vũ người dù có là giáo chủ Toàn Chân giáo phải liệu giữ lại được sinh mạng sao?

Huyền Vũ đạo trưởng biến sắc:

- Càn Khôn Hỗn Nguyên Công? Công phu này trăm năm trước chợt thất tung khỏi Trung Nguyên, hóa ra đã lưu lạc tận Đông Hải Bí Cung xa xôi?

Cung chủ Đông Hải Bí Cung điểm một nụ cười nhẹ:

- Bảo là thất tung vì lúc đó môn hạ của Hỗn Nguyên Chân Quân đã trở thành thê tử của Cung chủ bổn cung tiền nhiệm, tức là gia phụ. Có thể hiểu bổn Cung chủ hiện giờ cũng là hậu nhân duy nhất của Hỗn Nguyên và Đông Hải Chân Quân trăm năm trước.

Sáu đạo nhân đứng phía sau Huyền Vũ đạo trưởng cùng đồng thời biến sắc. Họ thì nhau kêu lên:

- Sư phụ, sự thế đã thế...

- Mong sư phụ nghĩ lại, một mình Toàn Chân giáo phải chúng ta e không đủ lực duy trì cục diện...

- Xin sư phụ chớ mạo hiểm. Vì nếu đã là họa kiếp của võ lâm Trung Nguyên, chúng ta tuyệt đối không thể chuyển xoay tình thế...

Huyền Vũ vẫn đưa lưng về phía sáu đạo nhân đệ tử, một tay đưa lên cao:

- Các đồ đệ nói sai rồi. Người võ lâm phải lo chuyện võ lâm, hướng chi Toàn Chân phải chúng ta bao đời qua vẫn có chủ trương vì võ lâm tạo phúc. Một chiêu nữa sư phụ vẫn phải đảm nhận, cho dù phải một mình đối phó với hậu nhân hai kỳ nhân Đông Hải Chân Quân và Hỗn Nguyên trăm năm trước.

Dứt lời, Huyền Vũ đạo trưởng khoa chân tiến lên, thu hẹp khoảng cách giữa đạo trưởng và Cung chủ Đông Hải Bí Cung chỉ còn vón vẹn nửa trượng.

- Vô lượng thọ phật, Cung chủ, mời!

Cung chủ Đông Hải Bí Cung có phần ngỡ ngàng:

- Đạo trưởng vẫn quyết liệt một mình ứng phó, không cần nhờ đến Thất Tinh Toàn Chân.

Huyền Vũ đạo trưởng thoáng thở dài:

- Trước mặt chân nhân, bản đạo nào dám giấu giếm. Toàn Chân Thất Tinh Trận chỉ có uy lực lợi hại nếu bảy phương vị được trấn giữ bởi đúng bảy nhân vật có sở học tương đối đồng đều. Lúc này vì miễn cưỡng bản đạo mới phải đề cập đến việc dùng Thất Tinh chống lại trận Cửu Cung Thiên la của quý cung. Kỳ thực, dù chưa giao thủ bản đạo vẫn biết đấu như thế là bại. Cung chủ là cao nhân ắt đã nhận ra điều này.

Cung chủ Đông Hải Bí Cung gật gù:

- Vẫn nghe nói Huyền Vũ ở Toàn Chân bình sinh chưa một lần ngoa ngôn xảo ngữ, xem ra trăm nghe không bằng một thấy. Cho hỏi, sao đạo trưởng không thu đủ bảy đệ tử để giữ vẹn Thất Tinh Toàn Chân trận danh chấn giang hồ?

Huyền Vũ đạo trưởng cười gượng:

- Đòi tiếp đòi Toàn Chân luôn thu nhận đủ số bảy người. Bản đạo thật vô phúc, vì tuy thu đủ nhưng chẳng may đã để một ái đồ không hiểu vì sao chợt thất tung.

Cung chủ Đông Hải Bí Cung tỏ ra thông cảm:

- Nghĩa là gặp lúc cần, đạo trưởng vẫn phải thế vào phương vị đã khuyết để lập trận Thất Tinh, cho dù vì sở học không đồng đều sẽ khiến uy lực của trận thế suy giảm?

Huyền Vũ đạo trưởng khẽ cúi đầu:

- Vô lượng thọ phật. Để đối phó với Thiếu Lâm La Hán trận chẳng hạn, thì có thể khả dĩ, nhưng nếu so với Cửu Cung Thiên La trận của quý cung thì...

Cung chủ Đông Hải Bí Cung liền thở hắt ra một hơi:

- Tóm lại, chính vì lẽ đó một mình đạo trưởng định đối phó đủ Tam Chiêu Hiệp Ước cùng bốn Cung chủ? Giả dụ bốn Cung chủ dùng Càn Khôn Hỗn Nguyên Công thì sao?

Huyền Vũ đạo trưởng đáp mà không cần đắn đo:

- Mấy mươi năm qua, tuy võ lâm Trung Nguyên không phát sinh kỳ tài, đây là do các phái cứ mãi đố kỵ và hiềm thù lẫn nhau. Nhưng theo bản đạo từng giải thích, nếu dựa vào đó mà Đông Hải Bí Cung định xưng bá võ lâm, xem Trung Nguyên như chỗ không người thì quả là bất ổn. Vì thế, để gọi là chi trì cục diện, bản đạo nguyện không tiếc thân, cùng Cung chủ Tam chiêu hiệp ước, lấy một năm làm kỳ hạn để bản đạo tìm được kỳ tài để cùng Cung chủ phân định cao hạ. Nay chỉ còn một chiêu, lẽ nào bản đạo không gắng công hoàn thành ước nguyện?

Cung chủ Đông Hải Bí Cung bật cười:

- Hảo khí phách, hảo đởm lược. Nhưng bốn Cung chủ xin nói trước, với một chiêu cuối cùng này, vì thể diện của Đông Hải Bí Cung sẽ không có sự nhân nhượng đâu. Mong đạo trưởng tự biết bảo trọng. Hạ.. hạ..

Huyền Vũ gật đầu:

- Phần bản đạo vì thể diện võ lâm Trung Nguyên, vô lượng thọ phật, đành thi triển chút tài mọn. Mong Cung chủ chớ trách, nếu có gì mạo phạm.

Huyền Vũ càng nói thì bàn tay hữu càng trắng dần lên. Để sau cùng khi Huyền Vũ đạo trưởng dứt lời, bàn tay hữu đã biến thành Bạch Ngọc thủ, phát trắng như đá.

Điều này làm cho Cung chủ Đông Hải Bí Cung giật thót mình:

- Bạch Thạch Quy Chân? Công phu này của Toàn Chân phái chẳng đã thất truyền rồi sao?

Huyền Vũ không đáp, chỉ gằn giọng:

- Cung chủ, mời!

Qua tình thế đủ biết Huyền Vũ đã vận dụng thập thành công lực vào công phu Bạch Thạch Quy Chân, đến việc lên tiếng ít nhiều cũng không dám vì sợ thoát bớt khí lực. Cung chủ Đông Hải Bí Cung đành nghiêm trọng của gương mặt lẫn giọng nói:

- Tầm chân tình đạo trưởng dành cho võ lâm Trung Nguyên quả đáng khâm phục. Ước mong sao đạo trưởng qua được chiêu này để chân tình đó không phải uổng phí. Xin tiếp chiêu!

Lời nói vừa dứt, hữu thủ của Cung chủ Đông Hải Bí Cung liền bằng bằng đưa ra, và một áp lực nặng nề lập tức xuất hiện ép dần về phía đạo trưởng Huyền Vũ.

Ào...

Công phu Bạch Thạch Quy Chân của đạo trưởng Huyền Vũ cũng hiển hiện qua hữu thủ trắng như bạch thạch đang từ từ xô ra. Và không như công phu Hỗn Nguyên tạo ra áp lực ào ào, công phu Bạch Thạch Quy Chân ngay khi xuất hiện bỗng biến thành muôn ngàn mũi kim châm, nhắm nhe xuyên thủng màn kính khí đầy uy lực đang tiến đến theo chiều ngược lại, tạo nên những tiếng rít kính hồn.

Viù.. Viù..

Diễn biến này làm cho những nhân vật sắc phục lờ lẹt có phần kinh tâm động phách.

Nhất là lúc họ trông thấy lão nhân Cung chủ của họ chuyển từ trạng thái ung dung sang tình thế phải rùn bộ trụ tấn. Để tiếp đó, Cung chủ Đông Hải Bí Cung bất ngờ bật lên tiếng hét kinh nhân:

- Đi!

Áp lực của công phu Hồn Nguyên lập tức dâng cao, chứng tỏ Cung chủ Đông Hải Bí Cung qua tiếng hét vừa rồi đã nhấn thêm chân lực vào hữu thủ.

Ào...

Tám thân đang bất động của Huyền Vũ đạo trưởng ngay lập tức bị trượt lùi và hai chân do bị cày sâu nên cũng lưu lại hai vết dài theo dấu trượt. Tuy thế, công phu Bạch Thạch Quy Chân vẫn được Huyền Vũ đạo trưởng chi trì đến tận cùng.

Viụ.. Viụ..

Và...

Ầm...

Cùng với tiếng chấn kinh và bụi đất mịn mù đang tung bay lên, hầu như ai cũng nghe một thanh âm đau đớn phát lên từ miệng Huyền Vũ đạo trưởng.

Hự!

Và lẽ đương nhiên, sáu đạo nhân nọ vì quá lo lắng, buộc lòng phải đồng loạt kêu lên bằng những âm thanh bi thảm:

- Sư phụ?

Đúng lúc này, tuy chẳng ai nhìn rõ điều gì đang xảy ra giữa lớp bụi mù che phủ, nhưng tình thế bỗng trở nên đột biến khi có mấy loạt tiếng quát vang lên:

- Cung chủ đã thắng rồi.

- Toàn Chân phái đã thua, sẽ không còn gì ngăn cản chúng ta được nữa.

- Không sai. Vì độ lượng, Cung chủ đã tỏ ra nhân nhượng. Những gì đã hứa, Cung chủ kể như đã thực hiện xong, giờ là lúc chúng ta phát dương quang đại, lưu danh Đông Hải Bí Cung muôn thưở.

- Lưu danh muôn thưở. Hạ.. hạ..

Lớp bụi mù vẫn che phủ, mọi thanh âm vẫn huyền ảo vang lên. Tuy nhiên một lần nữa tất cả đều thay đổi khi một thanh âm ngỡ như là không thể nào có lại đột ngột vang lên rành rọt:

- Vô lượng thọ phật! Đa tạ Cung chủ đã hạ thủ lưu tình.

Đó là thanh âm của Huyền Vũ đạo trưởng, Cung chủ Đông Hải Bí Cung nhận biết rõ điều này, qua tiếng kêu kinh ngạc đang bật thốt lên:

- Đạo trưởng vẫn toàn mạng thật sao?

Cũng kinh ngạc, nhưng đa phần là thất kinh, những loạt thanh âm huyền ảo lúc nãy lại vang lên với nội dung hoàn toàn khác. Đại để như:

- Ôi chào! Lão mui trâu Huyền Vũ đối phó nổi công phu Hồn Nguyên thật sao?

- Nguy rồi! Với hiệp ước Tam Chiêu, lẽ nào tâm nguyện của bốn cung lại bị một Toàn Chân giáo phái bé nhỏ chặn đứng?

Đó là lúc lớp bụi mù loãng dần và từ từ tan biến, lộ rõ một Huyền Vũ đạo trưởng tuy khí sắc mười phần nhợt nhạt đủ mười, nhưng toàn thân vẫn ngang nhiên trụ vững trên đôi chân run rẩy. Và Huyền Vũ héch môi cười gượng:

- Bần đạo không đến nỗi nhục mệnh, mong sao Cung chủ thực hiện đúng như lời đã ước hẹn.

Lão nhân nọ, Cung chủ Đông Hải Bí Cung cho đến lúc này vẫn chưa hết ngỡ ngàng:

- Việc này là thế nào? Thật không thể tin sở học của Toàn Chân giáo phái lại đủ lực đối phó công phu Hỗn Nguyên của bốn Cung chủ.

Hai chân đang run rẩy như không thể giữ nổi thân hình của Huyền Vũ, làm cho đạo trưởng cứ lão đảo chực ngã. Cố gượng chi trì, đạo trưởng mỉm cười:

- Bần đạo cũng không cần che giấu sự thật. Muốn đối phó một cao nhân như Cung chủ thật không dễ, nhất là công phu Hỗn Nguyên đã luyện đến đại thành. Vì thế, ở chiều cuối cùng, bần đạo đành phải dùng đến hạ sách Bách Thất Tán Hóa Nguyên.

Sắc mặt của Cung chủ Đông Hải Bí Cung tỏ ra kinh hãi:

- Phàm người luyện võ ai cũng xem võ học quý hơn sinh mạng, lẽ nào đạo trưởng lại sẵn sàng hy sinh, bất chấp hậu quả?

Huyền Vũ thở dài:

- Vô lượng thọ phật! Một Đông Hải Bí Cung xa xôi nếu tiến chiếm và xưng bá võ lâm thì điều tất yếu xảy đến là máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Để ngăn cản điều này, lẽ nào bần đạo không dám hy sinh?

Nhân vật họ Triển đang đứng trong nhóm mười nhân vật Đông Hải Bí Cung chợt phẫn nộ quát lên:

- Rõ ràng Huyền Vũ người đã có mưu đồ, xem ra Hiệp ước Tam chiêu kể như bất thành.

Vậy đừng trách bốn cung sao không giữ lời. Đánh!

Có vẻ như nhân vật họ Triển cũng có bối phận khá cao ở Đông Hải Bí Cung, và nếu kém thì chỉ kém lão nhân Cung chủ họ mà thôi. Bằng chứng là tiếng hô hoán của nhân vật họ Triển đã có ít nhất ba nhân vật khác đứng cạnh đó đáp ứng. Và bọn họ bốn người đồng loạt ào lên, với khí thế sẵn sàng diễn khai một trận thư hùng quyết tử.

Sáu đạo nhân họ chợt biến sắc, cũng nhất loạt dịch người lao ra phía trước, đứng che chắn cho sư phụ là Huyền Vũ đạo trưởng. Hừu kiếm của sáu đạo nhân họ cũng đã bật ra, gây thành những thanh âm chói chúa.

Choang... Choang...

Đúng lúc này, Cung chủ Đông Hải Bí Cung đột ngột quát:

- Dừng tay!

Như sợ chỉ quát mỗi một câu như thế chưa đủ, Cung chủ còn tung người để bắt ngờ xuất hiện đứng ngang đường nhân vật họ Triển:

- Lời của bốn nhân là xuất ngôn cửu đỉnh. Do sau Hiệp ước Tam chiêu, Huyền Vũ giáo chủ Toàn Chân giáo vẫn toàn mạng, nên việc này tạm đình lại theo đúng hạn kỳ một năm.

Phiền Trưởng Tổng đường lão đệ lập tức đưa mọi người hồi cung, chờ lệnh mới của bốn nhân.

Họ Triển nhăn nhó:

- Thường nói võ công trọng hơn tính mạng, Huyền Vũ võ công chẳng còn, việc sinh mạng kể như mất đi là điều không thể tranh cãi. Cung chủ hà tất cứ nhân nhượng bọn họ.

Lão Cung chủ xoa tay:

- Bỏ võ công để bảo lưu tánh mạng, phương kế này của Huyền Vũ giáo chủ là điều bốn nhân nhất thời sơ tâm không nghĩ đến. Có thể hiểu bốn nhân dù không cam tâm vẫn phải nhận bại. Triển lão đệ hà tất phải nhiều lời. Chuyện này hãy để một năm nữa chúng ta cùng tái nghị.

Vẫn hậm hực, họ Triển liếc nhìn Huyền Vũ đạo trưởng:

- Đành rằng thế, nhưng Cung chủ không việc gì cùng với họ đi khắp Trung Nguyên như đã định. Thuộc hạ trộm nghĩ, đây có thể là kế của bọn họ hầu lên mưu hại Cung chủ khi độc hành thiên lý.

Lão nhân Cung chủ bật cười cao ngạo:

- Vẫn có câu “Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng”. Bốn nhân dù có đi theo Huyền Vũ cũng là để mở rộng tầm nhìn, xem cho biết võ lâm Trung Nguyên thực chất có hay không có kỳ tài. Còn việc mưu hại bốn nhân... hạ.. hạ.. Triển lão đệ chớ quá lo xa. Khắp gầm trời này còn ai xứng là đối thủ của bốn nhân chứ? Hạ.. hạ..

Cảm thấy phải lên tiếng, Huyền Vũ đạo trưởng bảo:

- Thân là thủ hạ. Triển tôn giá có lo cho Cung chủ quý Cung cũng là điều phải lẽ. Tuy vậy, cứ theo sự thật mà nói, một là bản đạo cảm kích lòng độ lượng của Cung chủ còn chưa hết, nói gì đến việc mưu đồ bất lợi. Thứ hai sở học của Cung chủ quý cung đã đạt đến mức thượng thừa, độc nhất vô nhị, bản đạo tuy bảo là đưa Cung chủ đến hội diện kỳ nhân dị sĩ Trung Nguyên, nhưng xem lại thì vẫn chưa đủ đếm trên đầu năm ngón tay. Có thể hiểu việc bất lợi, Cung chủ quý cung là điều vạn lần không thể có.

Lão nhân Cung chủ thoáng ngáy người:

- Trung Nguyên thật sự có ít cao nhân đến thế sao?

Huyền Vũ đạo trưởng nhẹ gật đầu:

- Nhiều lắm cũng không quá ba, đó là bản đạo tạm kể những nhân vật có thể nói là ngang bằng hoặc hơn bản đạo đôi chút.

Lão nhân Cung chủ nghiêm mặt:

- Trong ba vị đó ắt phải có Thiếu Lâm, Võ Đang, hai nhân vật nhất môn chi chủ?

Huyền Vũ đáp:

- Không sai. Từ Ngô Phương trượng và Trang Đạm chưởng môn hai mươi năm qua vẫn kể là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên. Hy vọng một trong hai nhân vật này sẽ không làm cho Cung chủ thất vọng.

Lão nhân Cung chủ nhướng một bên mắt:

- Nhân vật thứ ba là ai?

Huyền Vũ thở ra nhẹ:

- Đây là người lẽ ra không nhắc đến, do y bình sinh không có chí hồng học bay cao và chỉ thích an phận thủ thường. Nhưng thật bất thường y lại là kẻ bẩm sinh thiên phú, ngộ tánh cực cao nên võ học có thể bảo là thành tựu viên mãn.

Họ Triển lo ngại:

- Rốt cuộc đây là nhân vật nào?

Một trong sáu đạo nhân đệ tử của Huyền Vũ đạo trưởng chợt lên tiếng:

- Phải chăng sư phụ muốn ám chỉ Bang chủ Tứ Hải Bang, Nhất Nhật Bất Văn Bất Thành Nhân Quan Vân Tú, Quan Bang chủ?

Huyền Vũ đạo trưởng vẫn nhìn lão nhân Cung chủ Đông Hải Bí Cung:

- Chính là người này, với một ngoại hiệu khác là Tùng Văn Kiếm Khách.

Lão nhân Cung chủ bật cười:

- Nhất Nhật Bất Văn Bất Thành Nhân? Chỉ qua câu nói này đủ hiểu khí chất của người Trung Nguyên càng lúc càng suy giảm, đó là nói về phương diện võ học. Cho thấy dù đạo trưởng có khổ tâm làm cho cục diện kéo dài thêm một năm nữa thì kết quả vẫn không thay đổi. Sớm muộn gì bốn cung cũng có ngày độc bá võ lâm, thu phục các phái về một mối lên ngôi Minh chủ, tạo yên bình như mong muốn của võ lâm Trung Nguyên. Hạ.. hạ..

Và lão nhân Cung chủ càng thêm đắc ý khi phát hiện Huyền Vũ đạo trưởng vừa len lén thở dài. Lão quay sang bảo họ Triển:

- Chúng ta đã chờ đợi điều này hầu như suốt cả trăm năm, nếu có đợi thêm một năm nữa cũng không có gì uổng phí, Triển lão đệ cứ yên tâm quay về, bảo mọi người chờ ngày thu thành quả. Đi đi! Hạ.. hạ..

Đến lúc này, họ Triển mới biểu lộ sắc mặt nhẹ nhõm:

- Bọn thuộc hạ xin tuân lệnh. Mong Cung chủ bảo trọng. Cáo từ.

Cũng lúc này, Huyền Vũ quay lại hạ lệnh cho sáu đệ tử:

- Sự phụ chưa thể hồi sơn lúc này, các đồ đệ cũng nên lui đi. Và nhớ đừng làm lòng người hoang mang, nếu sơ thất để lộ tin này, hãy mau chóng tìm cho được tung tích Thất sư đệ Trùng Quang.

Và chỉ một lúc sau, đỉnh đồi khô cằn chỉ còn lại lão nhân Cung chủ Đông Hải Bí Cung và Huyền Vũ đạo trưởng.

Sau một lúc lâu nhìn dò xét, lão nhân Cung chủ chợt hỏi:

- Công phu của đạo trưởng đã hoàn toàn thất tán?

Huyền Vũ đạo trưởng chậm rãi hít vào một hơi:

- Trong bát đại mạch bản đạo nhờ may mắn giữ được hai. Phải chăng Cung chủ ngại bản đạo vì không còn võ công nên sẽ làm chậm cước trình của Cung chủ?

Lão nhân Cung chủ có phần áy náy:

- Chậm hay nhanh thì cũng không quá một năm hạn kỳ. Bốn nhân hỏi như thế là vì bất nhẫn không thể để một người đầy nhân nghĩa như đạo trưởng phải mất hết võ công vì lo cho đại cuộc.

Huyền Vũ cảm kích:

- Nếu là vậy, sao Cung chủ không nể tình bỏ qua chuyện tiến chiếm Trung Nguyên, gây cảnh máu chảy đầu rơi?

Lão nhân Cung chủ cười nhạt:

- Điều này thì ngay từ đầu gặp mặt chúng ta đã thương nghị quá nhiều. Bốn nhân vẫn giữ nguyên chủ trương, cần phải giúp các võ phái Trung Nguyên trùng hưng thanh thế, dẹp bỏ đố kỵ, chuyên cần luyện công, phát dương quang đại bao tuyệt kỹ từng có của các phái.

Bằng cứ để tình trạng này mãi kéo dài, đạo suy đồi thì ma vương, thử hỏi nếu Trung Nguyên phát sinh Đại ác ma, cuộc diện sẽ nguy hại như thế nào và sẽ ảnh hưởng đến bốn cung ra sao?

Cần phải chấn chỉnh, đó là điều cần yếu lúc này của các võ phái Trung Nguyên, mà bốn nhân chính là người nguyện ý thực hiện.

Huyền Vũ lại thở dài:

- Hảo ý của Cung chủ dĩ nhiên bản đạo không thể không tính đến. Nhưng chỉ sợ biện pháp do Cung chủ thực hiện chỉ làm cho tình hình võ lâm thêm rối loạn hơn. Chi bằng cứ theo cung cách bản đạo đề xuất, chuyện của Trung Nguyên cứ để người của các võ phái Trung Nguyên đảm nhận.

Lần đầu tiên, lão nhân Cung chủ thở dài:

- Thật không biết thần xui quý khiến thế nào mà ngay lần đầu đặt chân vào Trung Nguyên, bốn nhân lại vấp ngay đạo trưởng. Chuyện đã thế này, có lẽ cứ chờ thêm một năm nữa như chúng ta đã ước hội.

Huyền Vũ mỉm cười:

- Có lẽ phải như thế thôi. Cung chủ nghĩ sao, nếu bây giờ bản đạo dẫn đường đến Trung Sơn?

Lão nhân Cung chủ kinh ngạc:

- Nhưng thương thế của đạo trưởng?

Huyền Vũ lắc đầu:

- Sáu đại mạch bị tắt nghẽn tuyệt đối không thể khôi phục trừ phi có kỳ tích. Vậy thì tương trình làm gì cho việc chữa thương chỉ khiến Cung chủ chậm bước kiên trì? Với nhị mạch còn lại đủ cho bản đạo vận dụng khinh công cùng Cung chủ đến nhị phái Võ Đang, Thiếu Lâm ở Trung Sơn.

Lão nhân Cung chủ cảm phục:

- Với thành ý này của đạo trưởng cũng đủ thấy võ lâm Trung Nguyên thật may mắn.

Nếu như không có đạo trưởng lập Hiệp ước Tam chiêu ngăn lại, có lẽ lúc này người của bản cung đã ngập tràn Trung Nguyên.

Đạo trưởng Huyền Vũ cúi đầu:

- Vô lượng thọ phật. Bản đạo nào dám thiên tiện chiến công. Bởi tất cả đều do thiên ý.

Dứt lời, cả hai đều thi triển khinh công lao đi.

2. Thảm Trạng Tứ Hải Bang

Thiếu bang chủ!

Tiếng kêu làm cho bao thi húng có lẽ chỉ mới tìm thấy của một văn nhân Thiếu gia bay biến. Vị Thiếu gia quay lại với nét mặt có phần giận dữ, vốn thường có ở những người trẻ tuổi và chưa đến độ thành nhân, mỗi khi gặp chuyện phật ý:

- Lại là Thường đại thúc? Đại thúc không thể để muộn hơn một chút sao? Vì đâu phải lúc nào diệt nhi cũng tìm thấy thi húng dạt dào như vừa rồi.

Người được gọi là đại thúc vừa xuất hiện và vô tình làm mất hết thi húng của vị Thiếu gia tuy vẫn giữ nguyên nét mặt khấn trương, nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ uy nghi khả kính của một người đã cao tuổi.

Vị đại thúc họ Thường háng giọng:

- Đại thúc biết làm thế này là không đúng, nhưng bản bang đang có chuyện, đành phải gây kinh động đến Thiếu Bang chủ thôi.

Vị Thiếu gia cau mặt:

- Nếu là vậy sao Thường đại thúc không mau bẩm báo cho gia phụ? Trừ phi đây là chuyện hệ trọng có liên quan trực tiếp đến gia phụ.

Người họ Thường gật đầu nhanh:

- Thiếu bang chủ đoán chẳng sai. Ngay từ đầu giờ Thìn đã có hai nhân vật thuộc nhị đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang đến tìm Bang chủ. Sau một lúc thương nghị, chẳng hiểu vì nguyên cớ gì, Bang chủ đã cùng họ đi luôn về phía hậu sơn, và mãi đến bây giờ vẫn chưa có ai quay lại.

Vị Thiếu gia đảo mắt nhìn ngay vào bóng nắng dưới chân:

- Thường khi hễ gia phụ có mặt tại Tổng đàn thì chưa bao giờ để trễ bữa ăn. Lúc này giờ Ngọ đã qua, sao Thường đại thúc không bảo Tứ Long Hộ Đàn đi tìm gia phụ?

Họ Thường nghiêm mặt:

- Do lãnh mệnh Bang chủ, Tứ Long Hộ Đàn từ sáng sớm đã ly khai bản bang. Có lẽ đây là điều Thiếu bang chủ chưa biết?

Vị Thiếu gia lo ngại:

- Sao bảo gia phụ đã bỏ qua, không cùng các võ phái tranh giành báu vật mới xuất hiện ở U Minh Cốc? Là ai vẫn kiến nghị gia phụ sai Tứ Long Hộ Đàn đi?

Họ Thường chép miệng:

- Dù không tham nhưng vẫn phải đề phòng báu vật rơi vào tay kẻ ác, khiến võ lâm đang loạn càng thêm loạn. Chính đại thúc cùng Tứ Lão Hộ Nguyên phải thuyết phục rất lâu Bang chủ mới chấp thuận việc này.

Vị Thiếu gia nhăn nhó:

- Việc đại thúc bắt ngờ tìm đến đây phải chăng tiểu diệt nên hiểu kẻ cả Tứ Lão Hộ Nguyên cũng đã lên đường đến U Minh Cốc cùng với Tứ Long Hộ Đàn?

Họ Thường tắc lưỡi:

- Thiếu bang chủ vẫn tỏ ra thông tuệ, nghe một hiểu mười, chẳng khác nào lệnh tôn năm xưa. Không sai, cùng với Tứ Lão - Tứ Long còn có Nội Ngoại Đường Tứ Hộ cũng đã theo lệnh Bang chủ đến U Minh Cốc.

Có phần thất vọng, vị Thiếu gia bảo:

- Kể như bốn bang lần này đã dốc toàn lực cho việc tranh giành báu vật, đủ thấy chuyện ở U Minh cốc ắt phải có kết cục chẳng hay ho gì. Sao gia phụ lại dễ dàng để mọi người thuyết phục, khác với tính khí thường nhật người vẫn ngại tương tranh?

Họ Thường mỉm cười:

- Tuy rằng khó thuyết phục nhưng một khi Bang chủ thấu đáo sự tình thì đâu có lần nào bốn bang cam chịu thất bại? Ở Bang chủ, ngoài sở học uyên thâm thì đây chính là điều làm cho toàn thể Bang chúng luôn kính ngưỡng Bang chủ.

Vị Thiếu gia chột nghiêm mặt:

- Có phải vì để tỏ lòng kính ngưỡng nên nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang hiện cho người đến bái phỏng gia phụ?

Họ Thường chột tỏ ra nhấp nhồm không yên:

- Thiếu bang chủ có nhắc đại thúc đây mới nhớ. Như lúc Bang chủ đi về phía hậu sơn có mang theo bảo kiếm Tùng Văn.

Vị Thiếu gia giật mình:

- Mang theo bảo kiếm? Đây là lãnh địa của bốn bang từ lúc khai sơn, đâu việc gì gia phụ phải cẩn trọng? Trừ phi khách tìm đến không phải khách thường. Đại thúc có nhìn thấy họ?

Đến lúc này họ Thường chột tỏ ra bối rối:

- Đương nhiên tại hạ có nhìn thấy. Và nếu có điều gì khác thường thì ở hai nhân vật này có cử chỉ không mấy giống hạng Phật môn đệ tử.

Vị Thiếu gia hốt hoảng:

- Không giống là sao? Phải chăng đại thúc muốn ám chỉ họ mạo nhận là người của nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang? Và họ đến là có mưu đồ bất lợi cho gia phụ?

Họ Thường cười gượng:

- Đó là tại hạ suy nghĩ theo ý niệm Thiếu Bang chủ vừa nêu, chứ vị tất chuyện này đã là thật. Vì Bang chủ dĩ nhiên phải phát hiện có chuyện giả trá và với bản lãnh của Bang chủ, họ chỉ có hai người đâu phải là đối thủ của Bang chủ.

Vị Thiếu gia thở hắt ra:

- Nhưng giờ Ngọ đã qua và gia phụ chưa quay về, phải chăng Thường đại thúc muốn tiểu diệt tự thân đi tìm gia phụ?

Họ Thường xăng xái dẫn đường:

- Đại thúc này cũng muốn đi, miễn sao Bang chủ sau này đừng bắt tội dám tùy tiện đi vào thánh địa của bốn bang.

Vị Thiếu gia vội tắt tả bước theo họ Thường:

- Ngộ biến phải tòng quyền. Nếu gia phụ trách tội đã có tiểu điệt đứng ra đảm nhận.

Họ đi nhanh và chỉ một lúc sau đã có mặt ở vùng hậu sơn.

Họ Thường chột hạ thấp giọng và trầm thì:

- Vẫn chưa thấy Bang chủ đâu, chúng tớ Bang chủ đã khinh suất đưa người vào cấm địa.

Vị Thiếu gia có phần e ngại:

- Liệu chúng ta có nên đánh tiếng? Nhỡ đâu gia phụ vẫn an toàn và không muốn ai phá hỏng chuyện thương nghị đang bàn?

Họ Thường sau một lúc ngẫm nghĩ bèn gật đầu:

- Thiếu Bang chủ nên gọi thì hơn.

Cũng gật đầu, vị Thiếu gia chột lớn tiếng gọi:

- Phụ thân! Phụ thân!

Sắc mặt của họ Thường càng lúc càng trầm nặng, sau mỗi lần vị Thiếu gia lên tiếng gọi nhưng không có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp. Sau cùng, họ Thường lên tiếng:

- Nhất định đã có chuyện bất ổn. Thiếu Bang chủ, chúng ta không thể không vào thánh địa.

Vị Thiếu gia gật đầu:

- Đâu còn cách nào khác, phải không đại thúc? Vào thôi!

Vùng hậu sơn càng lúc càng âm u thâm trầm, cho thấy thánh địa quả là nơi không phải để bất kỳ ai muốn vào thì vào, nhất là khi chưa được lệnh Bang chủ đương nhiệm.

Nhưng với tình thế này, vừa quá cấp bách, vừa có ý của Thiếu Bang chủ minh thị, họ Thường vội vàng bước nhanh vào vùng thâm u và huyền bí nọ.

Đến một nơi có lối rẽ, vị Thiếu gia ngơ ngác hỏi họ Thường:

- Đi theo lối nào, đại thúc?

Họ Thường cũng không kém phần ngơ ngác:

- Giữa tại hạ và lệnh tôn tuy giao tình trọng hậu gần hai mươi năm, nhưng tại hạ vẫn chưa là người của Tứ Hải Bang, đi lối nào để vào thánh địa tại hạ làm sao biết?

Vị Thiếu gia liền tỏ ra quyết đoán:

- Chúng ta cứ phân khai, đại thúc đi theo lối tả...

Họ Thường đã tỏ ra quá nhanh khi lên tiếng đáp ứng:

- Cứ như thế đi, và hãy phía nào phát hiện Bang chủ trước thì lên tiếng cho người còn lại.

Chúng ta đừng chậm trễ nữa.

Dứt lời, họ Thường lao nhanh theo phía tả, khác với vị Thiếu gia vì có phần lưỡng lự nên chưa đi theo lối hữu.

Đến lúc vị Thiếu gia có quyết định và sắp sửa động thân đi theo lối hữu thì thanh âm kinh hoảng của họ Thường đã từ phía tả vang vọng đến.

Qua tiếng kêu thất thanh của họ Thường, với dự cảm đã xảy ra chuyện chẳng lành, vị Thiếu gia hối hả thi triển khinh công lao nhanh theo lối tả.

Vút...

Chột...

Rắc... Ào...

Một thân cây to gãy ngang, đổ ụp xuống và kèm theo đó là một khối đá to, nặng có đến nghìn cân là ít, cũng từ sau thân cây đang đổ lăn ào ra.

Vị Thiều gia lại nghe tiếng họ Thường hô hoán:

- Thiều Bang chủ cẩn trọng!

Đang lao nhanh và suýt va vào thân cây ngã ngang đường, vị Thiều gia định dừng lại thì cảm nhận lúc này mà dừng lại ắt sẽ đứng đúng hướng khối đá to lăn đến. Quá khẩn trương, vị Thiều gia chỉ còn biết nép sát người vào thân cây và thất thần sợ hãi nhìn tảng đá vẫn tiếp tục lăn ào đến.

Ào...

Lại cảm nhận nép như thế là bất ổn, vị Thiều gia chợt nhóng mình lên, có vẻ như định vận lực phóng qua khỏi tảng đá nếu nó thật sự lao đến và lao đúng hướng. Đến khi phát hiện đúng là tảng đá đang lao theo hướng này và đã lao đến cơ hồ sát cận thân, vị Thiều gia lại bỏ đi ý định lao vượt lên trên. Thay vào đó, vị Thiều gia phục người xuống, cúi mình nằm mất hút vào dưới thân cây vừa đổ nằm ngang, kịp lúc tảng đá lăn ào qua.

Ào...

Thân cây bị tảng đá đè nghiêng lên trên, tạo thành hàng chuỗi thanh âm kinh hoàng.

Rào... Rào...

Rắc... Rắc...

Diễn biến này khiến họ Thường chạy bay trở lại chỗ thân cây đổ, miệng thì kêu liên chi hồ điệp:

- Thiều Bang chủ! Quan Vân Sơn Thiều Bang chủ! Chao ôi! Không lẽ Thiều Bang chủ đã... Có lẽ họ Thường sẽ kêu mãi, nếu từ đâu đó dưới chỗ thân cây đổ đã bị tảng đá lăn ào qua không phát lên một thanh âm vẫn còn thập phần kinh sợ, cho biết vị Thiều gia, Thiều Bang chủ Tứ Hải Bang với tính danh là Quan Vân Sơn vẫn còn an toàn sinh mạng:

- Điều gì đã xảy ra, đại thúc? Không lẽ đây là bố trí của gia phụ dành cho những ai tùy tiện xâm nhập vào thánh địa?

Lúc chấm dứt câu hỏi cũng là lúc vị Thiều gia Quan Vân Sơn từ bên dưới thân cây đổ chui ra với y phục vừa lấm bẩn, vừa nhàu nát, cho thấy đó là dấu vết còn lưu lại khi bị tảng đá lăn qua và sập nghiền nát, nếu như vị Thiều gia không gặp may mắn bất ngờ.

Họ Thường tái nhợt thần sắc, vừa giúp Quan Vân Sơn chui ra khỏi thân cây, vừa chép miệng liên hồi:

- Thật là nguy hiểm. Chỉ suýt nữa Thiều Bang chủ đã... Chao ôi! Đại thúc này lúc này cũng đi qua chỗ này, nhưng cơ sự lại xảy ra là dành cho Thiều Bang chủ. Chà, nguy hiểm thật! Hà...

Phát hiện vẫn bình yên vô sự, Quan Vân Sơn chợt xua tay:

- Điều này chứng tỏ đây không phải do gia phụ bố trí. Chúng ta sẽ xem xét sau. Đại thúc bảo tìm thấy gia phụ? Thế nào?

Họ Thường vụt cúi đầu, đến khi ngẩng mặt lên thì khóe miệng của lão chợt giật trề qua một bên, với thanh âm ào ào như người hoàn toàn vô lực:

- Lệnh tôn đã... Thiều Bang chủ cứ đến xem thì rõ. Chính bảo kiếm Tùng Văn đã khiến lệnh tôn mất mạng.

Vút...

Quan Vân Sơn hầu như không chờ họ Thường đang chỉ.

Và sự thể hoàn toàn đúng như họ Thường nói, phụ thân của Quan Vân Sơn đã thảm tử với một vết trí mạng ngay ngực tả và đó là vết kiếm thương, còn bảo kiếm Tùng Văn thì nằm vắt vẻo ngay bên cạnh thi hài hãy còn mềm dịu của phụ thân Quan Vân Sơn.

Trong lúc Quan Vân Sơn bàng hoàng, chính họ Thường khom người nhặt bảo kiếm Tùng Văn:

- Chính ta đã rút bảo kiếm ra khỏi thi thể lệnh tôn. Cứ nhìn máu huyết vẫn từ chỗ đó rỉ ra, có lẽ Thiếu Bang chủ cũng hiểu.

Câu nói của họ Thường đến với Quan Vân Sơn như vang từ cõi mơ hồ. Tuy nhiên Quan Vân Sơn vẫn khuy người xuống và đưa mục quang nhìn vào vết thương trí mạng gây thảm tử cho phụ thân.

Họ Thường nói đúng, nơi miệng vết thương vẫn hé mở, thịt da hãy còn hồng nhuận và máu huyết vẫn tuôn rỉ, chứng tỏ lúc họ Thường phát hiện thì bảo kiếm Tùng Văn vẫn cắm vào đó mà chỉ được họ Thường tự tay rút ra sau này.

Nhờ khuy người quỳ ngay bên cạnh phụ thân, Quan Vân Sơn chợt phát hiện bàn tay tả của phụ thân cứ nắm chặt.

Định chồm người qua để mở rộng lòng bàn tay tả của phụ thân, Quan Vân Sơn chợt nghe họ Thường lên tiếng. Quan Vân Sơn quay đầu lại, thấy họ Thường vừa nói vừa xăm soi bảo kiếm Tùng Văn:

- Có thể làm cho bảo kiếm bị sứt mẻ một vết nhỏ như thế này, chứng tỏ trong tay hung thủ cũng có lợi khí thần vật tương tự. Chà! Còn nữa đây, ở chuôi kiếm lại bị khuyết một mẩu khá to. Là do công phu gây ra hay ở chuôi kiếm, đây là chỗ ẩn chứa điều bí ẩn như Bang chủ từng nhiều lần ngấm ngấm ám thị?

Ở chuôi kiếm có điều bí ẩn gì, đó là điều mà Quan Vân Sơn chưa từng nghe phụ thân đề cập đến, dù chỉ là một lần. Do vậy, thay vì quan tâm đến điều họ Thường vừa nói, Quan Vân Sơn lại lẳng lẳng mở rộng lòng bàn tay tả những tưởng nắm rất chặt của phụ thân.

Ở đó có một vật suýt làm Quan Vân Sơn phải bật kêu vì kinh ngạc.

Thu cát vật đó vào người, Quan Vân Sơn đứng lên:

- Lúc đại thúc đến, phải chẳng cạnh gia phụ chẳng còn ai?

Giật mình tỉnh ngộ, họ Thường nhìn quanh:

- Vì quá bất ngờ nên đại thúc không lưu tâm đến điều này. Thiếu Bang chủ nghĩ xem, liệu hung thủ vẫn còn ẩn nấp đâu đây?

Quan Vân Sơn bần khoản nhìn lại chỗ thân cây đổ:

- Sự biến lúc nãy xảy ra chứng tỏ hung thủ đã dự liệu chúng ta thế nào cũng đến. Với âm mưu đó, tiểu điệt tin chắc chúng đã bỏ đi.

Họ Thường lập tức chạy đến chỗ có thân cây đổ. Và sau một lúc xem xét, họ Thường bật kêu:

- Công phu cách không đả vật này rất giống sở học Võ Đang. Và thủ đoạn đúng là nham hiểm, khó thể có ở những nhân vật tu theo đạo Tam Thanh là Võ Đang phái.

Quan Vân Sơn vẫn đứng nguyên chỗ và trầm ngâm:

- Phải chăng hung thủ đã cố ý để tảng đá dựa vào thân cây, sau đó dụng lực chấn vỡ phần trong của thân cây khiến sức tỳ vào thân cây của tảng đá làm cho cả hai cùng dịch chuyển đúng lúc tiểu điệt đi đến vị trí?

Đứng cạnh thân cây đổ, họ Thường gật đầu:

- Thiếu Bang chủ quả thông tuệ, đã đoán đúng cách thức hung thủ thực hiện, nhưng liệu có đúng không, nếu bảo hung thủ đã bỏ đi sau khi gây ra những sự cố này?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Nói về thông tuệ hoặc bất kỳ phương diện nào khác, tiểu điệt nào dám sánh với gia phụ. Do vậy, nếu đại thúc muốn, chúng ta có lẽ cũng nên nhìn qua khắp nơi một lượt. Đi nào!

Thủ bảo kiếm Tùng Văn trong tay, họ Thường vừa đi theo Quan Vân Sơn, vừa cẩn trọng đưa mắt đảo dác nhìn quanh.

Nhưng sự việc đúng như Quan Vân Sơn dự đoán, khắp thánh địa không có bóng dáng bất kỳ ai. Và cả hai buộc phải dừng lại, khi lối đi bỗng bị một thạch môn thâm nghiêm chắn ngang.

Họ Thường hạ thấp giọng thì thào:

- Bảo phía hậu sơn là Thánh địa, nhưng có lẽ chỉ phía sau thạch môn này mới thật sự là Thánh địa.

Quan Vân Sơn âm ừ:

- Tiểu điệt cũng đang có ý như thế. Chỉ tiếc, cách khai mở thạch môn tiểu điệt hoàn toàn không hay biết.

Họ Thường thở dài:

- Lễ nào lệnh tôn không lưỡng trước tình huống này, khiến cho sự biến xảy ra, mọi bí ẩn có liên quan đến bảo kiếm Tùng Văn và Thánh địa phải mãi mãi chôn vùi vào quên lãng?

Quan Vân Sơn thoáng cau mày:

- Nếu đại thúc còn nghĩ ra điểm này, có lẽ gia phụ cũng phải nghĩ đến và đã có chỗ an bài. Đại thúc nghĩ thế nào, nếu chúng ta thử tìm kiếm khắp thư phòng của gia phụ?

Họ Thường hồ nghi:

- Như Thiếu Bang chủ nói, kỳ thực lệnh tôn chưa bao giờ tiết lộ những chuyện cơ mật cho Thiếu Bang chủ biết?

Quan Vân Sơn khom người đỡ thi thể phụ thân lên:

- Tính khí của gia phụ thế nào, có lẽ đại thúc là người hiểu rõ hơn ai hết. Gia phụ chỉ miễn cưỡng đảm nhận cương vị Bang chủ Tứ Hải Bang và gia phụ cũng đã truyền tính khí này cho tiểu điệt. Bằng chứng là từ lúc hiểu biết cho đến nay, có bao giờ đại thúc thấy tiểu điệt quan tâm đến tình hình bản bang?

Họ Thường chậm rãi đi theo Quan Vân Sơn, tay vẫn cầm thanh bảo kiếm Tùng Văn:

- Thiếu Bang chủ như muốn nói sau đây sẽ không thay lệnh tôn đảm nhận cương vị Bang chủ?

Quan Vân Sơn đưa thi thể phụ thân ly khai dần phía hậu sơn:

- Nhất Nhật Bất Văn Bất Thành Nhân, chủ ý này của gia phụ bấy lâu nay đã tiêm nhiễm vào tiểu điệt. Việc ai sẽ là Bang chủ Tứ Hải Bang thay gia phụ xin cứ để Tứ Lão - Tứ Long cùng Tứ Hổ Ngoại Nội Đường tự thu xếp. Tiểu điệt sẽ ly khai và sẽ bắt đầu việc truy tìm hung thủ để báo thù cho gia phụ.

Họ Thường hoang mang, cổ dấn bước đuổi kịp Quan Vân Sơn:

- Nếu Thiếu Bang chủ đi, đại thúc cũng đi. Vì xét theo tư cách, đại thúc đâu còn nguyên cơ gì để lưu lại nơi này.

Quan Vân Sơn mỉm cười, nhìn họ Thường:

- Hiện giờ Tứ Lão, Tứ Long cùng Tứ Hổ đều vắng mặt. Đại thúc nên lưu lại chờ họ về đã. Với bảo kiếm Tùng Văn hãy xem là di vật do gia phụ trao tặng, sẽ không ai nói gì, nếu đại thúc cứ tiếp tục lưu lại Tứ Hải Bang. Huống chi tiểu điệt chỉ muốn đi lại một mình, phần thì tiện bề tra tìm hung thủ, phần thì không muốn vì chuyện của tiểu điệt mà gây hoang mang cho bang đồ bản bang. Do đó, việc đại thúc cứ tiếp tục lưu lại Tứ Hải Bang có lẽ cũng là điều cần thiết.

Họ Thường thở dài, vừa đi theo Quan Vân Sơn vừa mân mê bảo kiếm Tùng Văn trên tay.

Mãi khi cả hai đi khỏi hậu sơn, họ Thường mới lên tiếng:

- Thiếu Bang chủ đừng quyết định việc gì quá vội. Hãy chờ khi an táng xong lệnh tôn, có thể sẽ đề cập lại chuyện này.

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Có lẽ tiểu điệt sẽ không thay đổi chủ ý, nhưng cứ như đại thúc nói thì hơn.

Đến lúc cả hai thật sự đi khuất ở phía hậu sơn chợt xuất hiện hai bóng người. Một trong hai nhân vật này là một lão nhân tuổi đã quá thất tuần. Lão nhân lên tiếng:

- Có là trùng hợp không, đạo trưởng? Hay đúng là bốn nhân từng nhận định, ở Trung Nguyên đang có mưu đồ nào đó vẫn ngầm ngầm xảy ra, dẫn đến chuyện như có thể lần lượt nhìn thấy?

Nhân vật còn lại là một đạo trưởng với thanh âm khào khào như người vừa có những cử chỉ vượt quá sức nên thoát lực. Đạo trưởng thở dài u uất:

- Hạn kỳ một năm giữa bản đạo và Cung chủ đã vượt quá nửa. Thế nhưng, cứ như bản đạo đưa Cung chủ đi đến đâu thì y như rằng ở nơi đó cũng vừa xảy ra vụ biến. Một Từ Ngộ vì luyện công bất cẩn nên lâm cảnh tẩu hỏa nhập ma, khiến phía Thiếu Lâm hiện như quần long vô thủ. Một chưởng môn Võ Đang phái đột nhiên thất tung, khiến tình thế Võ Đang phái đâu khác gì Thiếu Lâm hiện giờ. Lúc này đây lại xảy ra thêm cái chết bất minh của Bang chủ Tứ Hải Bang...

Lão nhân nọ đột ngột cướp lời:

- Đạo trưởng vẫn không nhận thấy đây là dự mưu được sắp đặt từ trước ư? Bang chủ Tứ Hải Bang bị ám toán, đó là điều quá rõ ràng, đâu có gì là bất minh như đạo trưởng bảo?

Đạo trưởng nọ lại thở dài:

- Hiện trường không một vết xô xát, nếu bảo đó là do dự mưu, lẽ nào Cung chủ có ý bảo người hại Bang chủ Tứ Hải Bang chính là bọn thủ hạ thân tín?

Lão nhân nọ cười nhạt:

- Tứ Lão - Tứ Long, Tứ Hồ đều vắng mặt quá đúng lúc, riêng gã họ Thường thì hốt hoảng khi phát hiện thảm trạng, cho thấy dự mưu này do tiểu oa nhi Quan Vân Sơn cố tình gây ra. Thế đạo trưởng không thấy tiểu oa nhi đến một giọt lệ cũng không nhỏ xuống, lại còn len lén lấy một vật gì đó ở trong tay phụ thân y sao? Các võ phái Trung Nguyên quả là càng lúc càng suy đồi mãi lo đồ kị và mãi lo tranh giành quyền lực nên không ngại những hành vi bại hoại làm tổn thương đạo lý. Xem ra bao tâm huyết của đạo trưởng rốt cuộc chỉ làm cho tình trạng thiên thường bại lý này kéo dài thêm nửa năm nữa mà thôi. Hay là...

Đạo trưởng nọ biến sắc:

- Cung chủ chớ vội kết luận, cũng đừng có bất kỳ hành vi nào vượt trước hạn kỳ, một năm do chính Cung chủ đề xuất. Dù thế nào, bản đạo vẫn là người thắng cuộc sau Hiệp ước Tam Chiêu cùng Cung chủ. Xin Cung chủ chớ quên.

Lão nhân nọ hậm hực:

- Nếu là vậy, bốn nhân biết phải làm gì cho hết quãng thời gian đợi chờ? Trừ phi ngay lúc này đạo trưởng kịp nghĩ ra một kỳ nhân nào khác để đưa bốn nhân đến hội diện.

Đạo trưởng hết than ngán lại thở dài:

- Nếu còn kỳ nhân nào khác thì có lẽ tất cả đều tìm đến U Minh cốc, nơi đang có lời đồn đãi rằng báu vật vừa xuất hiện. Không biết Cung chủ có chịu phí chút thời gian để cùng bản đạo thử tìm đến U Minh cốc?

Lão nhân xua tay:

- Cũng đành như thế thôi. Mong sao đây là dịp để bốn nhân nhìn rõ tâm địa của từng nhân vật ở các phái võ Trung Nguyên, xem họ có thật sự xứng đáng với bốn chữ “Danh môn chánh phái” mà họ luôn miệng phò trương không. Đi nào!

Vút... Vút...

Như hai bóng u linh, họ bỏ đi không một tiếng động.

3. Ngũ Liên Giáo

Đối với những nhân vật giang hồ thì vào lúc này ba chữ “U Minh cốc” đã trở thành danh xưng luôn ở trên môi miệng họ. Không những thế, cũng ba chữ “U Minh cốc” kia đã nghiễm nhiên biến thành từ đồng nghĩa với hai chữ “tử thần”. Và điều sau cùng dễ dàng nhận thấy như điều trước, vì bất luận ai hễ đề cập đến danh xưng này là sắc diện trở nên lấm lét lạ. Sợ nhưng vẫn nói, vẫn phải đề cập đến, như thể mọi người khi tìm đến đây thì không thể không nghĩ đến, hoặc nói đến U Minh cốc.

Đó là tình trạng đã và đang xảy ra ở một tửu quán, nơi chỉ cách U Minh cốc ba dặm đường và cũng là nơi quy tụ không chính thức của những kẻ quan tâm đến U Minh cốc, nhưng vì lý do nào đó vẫn chưa có cơ hội thử xâm nhập U Minh cốc.

Lúc này trời đã về đêm và mọi bàn ở trong tửu quán đều thấp lên một đĩa đèn dầu lạc, nửa như để soi tỏ màn đêm đang chực chờ tràn từ bên ngoài vào tận bên trong tửu quán, và nửa như để biến không khí trong tửu quán thành một nơi u u minh minh, cho phù hợp với chủ đề mọi người đang bàn là U Minh cốc.

Tiếng bát đĩa khua lanh canh, thêm vào đó là tiếng chép miệng hít hà của những người luôn tự phụ về tửu lượng vừa tu xong một ngụm rượu cực to. Cũng là nhờ những thanh âm này giúp cho những ai nếu có phần nhát đảm vẫn trở nên dạn dĩ để có thể thản nhiên đề cập đến những gì liên quan đến U Minh cốc, mà họ dù rất muốn thổ lộ nhưng vì kiêng kỵ nên chưa dám nói.

Chuyện đã xảy ra như thế với một văn nhân công tử có lẽ tuổi chỉ độ đôi mươi là nhiều.

Văn nhân công tử này sau nhiều lần lưỡng lự mới dám chén cạn một bát rượu ta. Rượu nhập tâm như hổ nhập lâm, văn nhân công tử chợt vỗ bàn, chép miệng:

- Thật đáng tiếc! Phải chi hôm nay Võ Đang phái đừng nửa chừng bỏ cuộc, có lẽ bao bí ẩn ở U Minh cốc đã bị khám phá bằng hết. Vì suốt đời này, Khuu mỗ chưa thật sự phục ai bằng phục công phu độc nhất vô nhị của chương môn Võ Đang phái Trang Hạnh đạo trưởng.

Ngồi chung bàn với gã Thiểu gia họ Khuu là đôi nam nữ với một đại hán trung niên. Và nữ nhân là người nhoèn cười bắt chuyện gã:

- Khuu Thiểu gia, vậy có liên quan gì đến Khuu gia trang ở mãi tận Tây Tiên trấn?

Thường nói hễ rượu vào là lời ra, gã Thiểu gia họ Khuu gật gù:

- So với các võ phái trên giang hồ, Khuu gia trang thật quá bé nhỏ, không ngờ Đoàn cô nương ở Hoa Sơn phái cũng biết đến, quả là điều vinh hạnh cho bản trang.

Nữ nhân vẫn không thôi nhoèn cười:

- Nào phải tiểu nữ chỉ biết có bấy nhiêu. Còn có lời đồn đại cho rằng giữa Khuu gia trang và Võ Đang phái vốn có thân tình mật thiết, chẳng biết điều này là đúng hay sai?

Gã họ Khuu vênh mặt nhìn quanh:

- Đâu chỉ là đồn đại, mà kỳ thực gia phụ chính là tục gia đệ tử phái Võ Đang và vẫn gọi chương môn Võ Đang phái là sư huynh.

Nữ nhân nọ tròn mắt:

- Hóa ra Khuu Thiểu gia đây là sư đệ của chương môn Võ Đang phái, tiểu nữ thật thất lễ, được đối diện với Thái Sơn mà không biết.

Gã họ Khuu bật cười:

- Đoàn cô nương chớ nói đùa. Bản Thiểu gia đâu dám nhận hai chữ Thái Sơn, nguyên chỉ xứng đáng với gia sư bá chương môn Võ Đang phái mà thôi. Và điều này thì hôm nay đáng lẽ ai ai cũng nhận biết nếu Võ Đang phái đừng bỏ cuộc giữa chừng và thật sự xông vào U Minh cốc.

Nữ nhân nọ thoáng cau mặt:

- Thế tại sao Võ Đang phái lại nửa chừng bỏ cuộc? Phải chăng đã có chuyện gì bất ổn xảy ra?

Gã họ Khuu cứ lời tiếp lời, như thể rượu đã làm cho gã quên hết mọi cẩn trọng thường khi vẫn có. Gã bảo:

- Bảo là bất ổn thì cũng phần nào đúng. Vì chưởng môn sư bá gần đây đã đột nhiên thất tung. Thử hỏi Võ Đang phái còn tâm trạng nào để cùng quần hùng tranh đoạt báu vật tại U Minh cốc?

Câu nói của gã họ Khuu làm cho bầu không khí khắp tửu quán chợt lảng động một cách lạ kỳ. Và nếu có ai chịu lưu tâm thì thế nào cũng phát hiện ở một góc khuất của tửu quán, nơi một văn nhân công tử suốt từ đầu đến giờ chỉ ngồi nhâm nhi một mình. Vị công tử này cũng giật mình và choàng tỉnh, không còn giữ thái độ trầm ngâm tư lự như trước nữa. Và như người vừa tỉnh cơn mê, tuy y không quay đầu nhìn ngó lung tung, nhưng thần sắc cho thấy y cũng đã bắt đầu chú tâm nghe ngóng câu chuyện vẫn đang tiếp diễn giữa gã họ Khuu và vị cô nương họ Đoàn, đệ tử Hoa Sơn phái.

Nàng ta chợt hỏi:

- Chưởng môn Võ Đang phái thất tung? Chuyện này làm sao có được đối với bậc cao nhân thuộc hàng Thái Sơn Bắc Đẩu như lệnh sư bá Trang Hạnh đạo trưởng?

Gã họ Khuu lắc đầu:

- Nhưng đó là chuyện thật sự xảy ra, cho thấy hiện có những âm mưu thâm độc có ý nhắm vào những nhân vật có bản lĩnh cực cao ở võ lâm Trung Nguyên.

Chợt từ bên ngoài tửu quán có một thanh âm vọng vào:

- A di đà phật! Lời nói của Khuu thí chủ liệu có kèm theo một bằng chứng nào đáng tin cậy chẳng?

Gã họ Khuu thay vì đáp, cứ cười vang và thản nhiên đưa bát rượu lên miệng để hớp một ngụm đầu.

- Khà...

Không nghe lời đáp, chủ nhân câu niệm phật lúc nãy liền xô cửa bước vào. Đó là một đại sư cao to với một ngọn phương trượng to lớn cũng bề thế tương ứng với vóc dáng. Bước vào trong, câu hỏi kế tiếp của vị đại sư là:

- Cho hỏi... A di đà phật, Khuu thí chủ hiện tọa vị chỗ nào?

Rồi không chờ nghe ai đáp, vị đại sư cứ qua ánh mắt mọi người đang đồng loạt đổ dồn về phía nào là ung dung phát thoại về phía đó:

- A di đà phật. Bần tăng Bất Nộ mong được Khuu thí chủ chỉ giáo.

Đã uống cạn bát rượu, gã họ Khuu vừa đặt bát xuống vừa háp háp mắt nhìn thân hình cao to kỳ vĩ của Bất Nộ đại sư:

- Theo khẩu ngữ của đại sư thì dường như ở Thiếu Lâm cũng đã xảy ra chuyện chẳng lành?

Bất Nộ đại sư khẽ cúi đầu, thần pháp ôn nhu thật khác xa vóc dáng hộ pháp, mà bất kỳ ai thoạt nhìn cũng ngỡ đại sư là người ắt có khí chất nóng nảy:

- A di đà phật, là phương trượng tề phái sau một lần tọa công bỗng bị tẩu hỏa nhập ma, một hiện trạng đáng lý không thể nào xảy ra cho một người như Phương trượng.

Quần hùng trong tửu quán lại thêm một phen nữa trầm trọng sắc mặt. Vì nào ai dám tin chỉ trong một thời gian ngắn đã xảy ra những chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng đối với hai nhân vật nguyên là nhất môn chỉ chủ của nhị đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Trái ngược với mọi người, gã họ Khuu lại khề khà bên bát rượu vừa chầm đầy:

- Vậy là rõ, quả nhiên đang có âm mưu nhắm vào những nhân vật đệ nhất cao nhân ở các môn bang phái. Cứ theo đó mà suy, có lẽ ở Tứ Hải Bang cũng đã xảy ra chuyện.

Một lần nữa vị văn nhân công tử ngồi ở góc khuất thêm chú tâm vào câu chuyện, nhất là khi từ bên ngoài tửu quán đột nhiên có một lúc tám nhân vật bước vào.

Sự xuất hiện của tám nhân vật này lập tức làm cho mọi người trong tử quán nhất loạt xông vào. Và có người lên tiếng:

- Vừa nhắc là Tào Tháo có mặt. Tứ Lão Hộ Nguyên và Tứ Long Hộ Đoàn của Tứ Hải Bang đến thật đúng lúc.

Gã họ Khu từ lần này thật sự giật mình và đặt vội bát rượu lên bàn, đến việc nhấp một ngụm rượu cũng không kịp. Gã đứng bật dậy:

- Lẽ nào Khu từ đoán đúng? Bang chủ Tứ Hải Bang...

Tám nhân vật họ thoạt bước vào liền đưa mắt nhìn quanh và có một nhân vật lườm mắt nhìn gã họ Khu từ:

- Bốn bang có xảy ra chuyện hay không, mãi đến lúc chiều ta mới nhận được tin. Riêng họ Khu từ người vì lẽ gì đoán biết, phải chăng người cùng dự phần vào âm mưu sát hại Bang chủ tề bang?

Vào lúc này, một trong tám nhân vật họ chợt nhìn thấy vị văn nhân công tử ở góc khuất cửa tử quán. Nhân vật này lập tức hô hoán:

- Thiếu Bang chủ!

Tiếng kêu làm mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn vào văn nhân công tử họ và có người lên tiếng hoài nghi:

- Tiểu tử đó mà là Thiếu Bang chủ Tứ Hải Bang sao? Xem thái độ y có phần nhút nhát, nào phải khí thế Thiếu Bang chủ một đại bang?

Bị mọi người nhìn, văn nhân công tử họ lúng túng đứng lên, nhưng để phát thoại với tám nhân vật họ:

- Chư vị đừng gọi Quan Vân Sơn này là Thiếu Bang chủ. Ngay khi gia phụ bị sát hại, Quan Vân Sơn ta đã phát thệ, không còn là người của Tứ Hải Bang nữa.

Tám nhân vật họ bước lên qua các bàn đến gần Quan Vân Sơn:

- Chuyện đó thì người không cần nói, bọn ta cũng đâu xem người là Thiếu Bang chủ như trước nữa. Tuy nhiên, để tìm hiểu rõ nguyên nhân khiến Bang chủ tề bang chết một cách bất minh, có lẽ người nên ngoan ngoãn theo bọn ta về Tổng đàn.

Diễn biến quá bất ngờ, khiến mọi người dù nghe cũng chẳng dám tin. Và Quan Vân Sơn cũng vì không tin nên hỏi lại:

- Tại hạ vừa từ Tổng đàn rời đến đây, chư vị không nói đùa chứ? Lệnh truyền đến như thế nào khiến chư vị thay đổi thái độ, hầu như xem tại hạ là hung thủ sát hại gia phụ?

Người cao niên nhất trong tám nhân vật họ chợt đáp với sắc mặt tỏ ra áy náy bất an:

- Mong Thiếu Bang chủ lượng thứ. Bọn ta chỉ biết thi hành theo lệnh dụ phát từ kiếm lệnh Tùng Văn. Còn hư thực thế nào, sao Thiếu Bang chủ không đợi đến lúc quay về Tổng đàn hãy hỏi cho minh bạch?

Quan Vân Sơn chợt biến sắc:

- Kiếm lệnh Tùng Văn? Hóa ra mệnh lệnh xuất phát từ đại thúc Thường Đại Thành?

Một lão nhân khác trong Tứ Lão cười nhạt:

- Việc họ Thường vì sao có kiếm lệnh trong tay, sau này bọn ta sẽ hỏi lại. Còn lúc này, lệnh là lệnh, trong phi cấp truyền thư họ Thường đã nêu rõ, chỉ có Quan Vân Sơn người là kẻ bị tình nghi nhiều nhất trong cái chết của Bang chủ tề bang. Thử hỏi, nếu người không có gì che giấu, tại sao chưa kịp an táng lệnh tông, người đã vội vã bỏ đi? Từ đó cho thấy bấy lâu nay người vẫn ngấm ngấm bất phục cách hành xử mọi việc trong bang của lệnh tôn. Và ý đồ này đã biến người trở thành một kẻ đại nghịch bất đạo, sát hại thân phụ, tiềm đoạt cương quyền. Chỉ tiếc lưới trời lồng lộng, khiến người chưa hưởng một ngày tại vị đã bị rơi vào tay bọn ta. Hừ!

Quan Vân Sơn thật sự kinh tâm:

- Chư vị chớ lầm. Cũng như Khuru nhân huynh kia, tại hạ nghi ngờ đang có âm mưu thâm độc nhắm vào đại bang Tứ Hải, và chuyện xảy ra đúng vào lúc có tin đồn ở U Minh cốc xuất hiện báu vật. Đó là lý do khiến tại hạ phải nén bi thương, cấp tốc tìm đến đây, hy vọng kịp khám phá âm mưu nào khác có lẽ đã được bọn ác nhân sắp bày sẵn ở U Minh cốc này. Sao chư vị lại nghĩ tại hạ là người dám sát hại đấng sinh thành?

Lão nhân cao niên nhất một lần nữa tỏ ra áy náy:

- Nếu Thiếu Bang chủ có nghi ngờ này, sao ngay lúc đến đây không kịp thời đến bọn ta?

Quan Vân Sơn thất vọng:

- Ý tại hạ hoàn toàn khác. Do tại hạ nghĩ chỉ có cách ly Tứ Hải Bang mới dễ dàng truy nguyên sự việc và tra tìm hung thủ. Giá như không có ý này thì tại hạ chưa gì đã vội vàng trao Tùng Văn bảo kiếm cho Thường đại thúc, để bây giờ tự gây khó cho bản thân?

Lão nhân nọ giật mình:

- Là tự tay Thiếu Bang chủ giao kiếm lệnh Tùng Văn cho họ Thường? Sao bảo họ Thường nhận kiếm là do di mệnh được Bang chủ trước lúc nhắm mắt nói lại?

Quan Vân Sơn biến sắc:

- Chính Thường đại thúc nói như thế với chư vị thật sao? Lẽ nào Thường đại thúc dám bịa ra chuyện này? Rõ ràng là...

Ngoài lão nhân cao niên này giờ cùng Quan Vân Sơn đối thoại, bảy nhân vật còn lại đều đồng loạt tiến đến gần Quan Vân Sơn. Và một người trong bọn họ cười phá lên:

- Rõ ràng chỉ có người mới là kẻ bịa chuyện thôi. Thôi nào, hãy ngoan ngoãn theo bọn ta về Tổng đàn chịu tội. Hay người muốn bọn ta động thủ?

Ha... Ha...

Quan Vân Sơn tỉnh ngộ, và y bật quát lên:

- Quả nhiên ta đã nghi ngờ đúng. Cái chết của gia phụ đều do những người từng là thân tình thủ túc gây ra. Và người chủ mưu không ai khác ngoài Thường Đại Thành mà ta luôn mền mộ gọi là đại thúc. Muốn động thủ ư? Hãy theo ta ra ngoài, ta sẵn sàng thù tiếp. Hừ!

Dứt lời, Quan Vân Sơn thản nhiên tung người lao vọt ra ngoài. Và với cử chỉ đó Quan Vân Sơn lần đầu tiên làm cho cả tám nhân vật kia cùng kiêng nể, đến mọi người bên trong tửu quán cũng phải thâm thán phục, xem Quan Vân Sơn quả có đủ khí thế của một Thiếu Bang chủ một đại bang là Tứ Hải Bang.

Nào ngờ, Quan Vân Sơn vừa ra đến bên ngoài bỗng vận dụng khinh công bỏ chạy.

Vút...

Quá bất ngờ, tám nhân vật nọ vội hô hoán và phân khai chia nhau chạy đuổi:

- Người dám bỏ chạy ư? Điều này chứng tỏ người chính là kẻ có tội nên mới trốn chạy.

Đuổi theo mau!

- Hừ!

Diễn tiến này làm cho mọi người trong tửu quán nửa kinh nghi, nửa hoang mang. Và ngay sau đó có không ít người vì bất bình, ngờ Quan Vân Sơn đúng là hạng đại nghịch bất đạo, dám sát phụ đoạt cường quyền, nên cũng thi triển khinh công chạy đuổi theo Quan Vân Sơn. Điều này khiến cho lượng người bên trong tửu quán ít dần. Có thể hiểu đó là những người vì không quan tâm lắm đến chuyện chỉ liên quan Tứ Hải Bang nên cố tình lưu lại. Và trong số này có gã Thiếu gia họ Khuru, có đôi nam nữ và đại hán trung niên cùng ngồi chung bàn với gã, có cả vị đại sư cao to kỳ vĩ với pháp danh là Bất Nộ.

Đợi đến lúc không còn nhân vật nào có ý định bỏ đi nữa, Bất Nộ đại sư chợt hướng về gã họ Khuru, tiếp tục phát thoại như câu chuyện chưa hề bị gián đoạn. Bất Nộ đại sư hỏi:

- Khuru thí chủ xin lượng thứ, điều gì khiến cho Khuru thí chủ nghĩ đã có âm mưu bất lợi đối với tề phái Thiếu Lâm, cùng phái Võ Đang và Tứ Hải Bang?

Bất Nộ đại sư vừa dứt lời thì cánh cửa dẫn vào tửu quán đột ngột hé mở, đủ cho một người lách thân bước vào, mang theo một luồng gió nhẹ làm cho những đĩa đèn dầu lạc đang lung linh phát sáng chợt chao đi và chực tắt.

Nữ nhân ngồi cùng bàn với gã Thiếu gia họ Khuru kinh ngạc nhìn kẻ vừa bước vào:

- Là Thiếu Bang chủ?

Bất Nộ đại sư quay ngược lại:

- A di đà phật. Mọi người vì thí chủ đã đuổi theo. Thí chủ làm cách nào quay lại nhưng không bị người phát hiện?

Người vừa bước vào đúng là Quan Vân Sơn. Y không lý gì câu hỏi của Bất Nộ, cũng không để tâm đến ánh mắt hãy còn kinh ngạc của nữ nhân họ Đoàn, y tránh thân hình đồ sộ của Bất Nộ và đến thẳng chỗ gã họ Khuru:

- Tại hạ đã dõi nghe từng nhận định của nhân huynh liên quan đến tình thế võ lâm lúc này. Và có thể nói tại hạ rất đồng tình với những nhận định đó. Mong được Khuru huynh chỉ giáo thêm và hãy bắt đầu từ câu hỏi vừa được đại sư đây nêu ra.

Gã họ Khuru chẳng biết say thật hay đang giả say, gã khệnh khạng đứng lên và vừa cười vừa lảm nhảm:

- Việc gì phải chỉ giáo với không chỉ giáo? Hà... hà... đêm nay tiết trời thật nóng nực.

Sẽ không vui thú nào bằng, nếu được say túy lúy càn khôn ở một nơi có trăng thanh gió mát.

Ha... ha...

Nhưng khi gã định vơ lấy bầu rượu thì đại hán trung niên ngồi chung bàn, nếu từ đầu cho đến giờ chưa lên tiếng thì lúc này lại phát thoại:

- Khuru thiếu gia uống nhiều rồi. Bây giờ nếu muốn uống nữa thì được, hãy để Đổ mỗ lo liệu cho.

Dứt lời, vị đại hán họ Đổ ngoác miệng gọi vào trong:

- Tửu bảo! Mau soạn cho ta ba bầu mỹ tửu, nhanh lên.

Quan Vân Sơn nhìn cảnh này biết gã họ Khuru hoặc đã say, hoặc một lúc nữa thôi sẽ say khướt vì ba bầu mỹ tửu vừa được nhân vật họ Đổ gọi. Y thất vọng nhìn gã họ Khuru:

- Tại hạ đang chịu nhiều nghi kỵ, cần sớm tìm hiểu kẻ chủ mưu, nhất là việc có liên quan đến phẩm trạng của gia phụ. Sao Khuru huynh không mau chóng cho tại hạ lời điểm hóa?

Còn vị đại sư thì lắc đầu chun mũi, khi thấy gã tửu bảo cuối cùng cũng hồi hã đem ra ba bầu mỹ tửu:

- A di đà phật! Rượu làm cho con người thêm mê muội, mất hết lý trí. Mà những gì có liên quan đến chuyện bất thanh bất khiết, phạm là đệ tử Phật môn cần phải tránh xa, Khuru thí chủ, bản tăng xin được lui bước.

Đó là lúc tửu bảo đã đặt ba bầu mỹ tửu lên bàn. Gã họ Khuru có lẽ đã quá say, nên bất ngờ đổ ập người lên bàn.

Phát hiện sự thế, tên tửu bảo thật lẹ tay, vội kéo ba bầu mỹ tửu qua một bên, không để cho gã họ Khuru trong lúc quờ quạng có thể gây ra đổ vỡ.

Quan Vân Sơn đang chú mục nhìn và chờ gã họ Khuru lên tiếng, y chợt kêu lên:

- Ôi chao! Chỉ là một kẻ đầu sai tầm thường, thế nhưng tửu bảo ca lại có thân thủ xem ra khá lợi hại.

Tiếng kêu của y làm cho tên tửu bảo có một sát na khựng người. Điều này cho thấy có thể lời của Quan Vân Sơn đã vô tình chạm đến điều bí ẩn của tên tửu bảo, và có lẽ cũng là điều có thể xem là kỳ quái của tửu quán.

Đang đồ vật trên bàn, gã họ Khuỵ có lẽ không nghe rõ những gì Quan Vân Sơn vừa hô hoán phát hiện, gã quơ tay chộp bừa vào một trong ba bầu mỹ tửu đang do tên tửu bảo cố tình thu giữ vào hai tay. Gã họ Khuỵ lảm nhảm:

- Mỹ tửu... Ha... ha... hãy đưa cho bốn Thiếu gia nào. Hà... hà...

Đang khựng người vì tiếng hô hoán của Quan Vân Sơn nên tên tửu bảo dù cố giữ đến mấy vẫn bị gã họ Khuỵ chộp vào một trong ba bầu mỹ tửu.

Có lẽ sợ sự giằng co làm cho những bầu mỹ tửu đổ đi một cách phí hoài, nhân vật họ Đỗ vội choàng tay ôm giữ thân hình gã họ Khuỵ lại:

- Hãy nhẹ tay nào, Khuỵ thiếu gia. Kẻo...

Bất ngờ gã họ Khuỵ cười toáng lên, đồng thời gã lẹ làng tránh thoát cái chộp của nhân vật họ Đỗ, và cũng nhanh như vậy, gã đập mạnh vào mu bàn tay của tên tửu bảo:

- Bốn thiếu gia nào phải quá say để bọn hắc điểm các người muốn chuốc mê tửu như thế nào cũng được. Đừng xem thường bốn Thiếu gia như thế chứ. Ha... ha...

Choang... choang... choang...

Bị đập vào mu bàn tay, tên tửu bảo chỉ còn biết ngẩn người nhìn cả ba bầu mỹ tửu đều rơi xuống đất vỡ toang.

Cả Quan Vân Sơn cũng nhìn và bất đồ y kêu thất thanh:

- Nhìn kìa. Rượu sao bốc khói lam nghi ngút?

Bất Nộ đại sư định bước đi thì nhân cơ hội này bất thành linh quay lại:

- Là độc tửu? A di đà phật. Quả nhiên đây là một hắc điểm có mưu toan hại người.

Keng...

Nữ nhân họ Đoàn chột rút kiếm và xoay tay đâm một nhát thật nhanh vào tên tửu bảo:

- Cuồng đồ to gan! Bốn phái Hoa Sơn nào đã đắc tội gì, sao bọn hắc điểm các người định mưu hại. Đỡ!

Véo...

Nam nhân đi chung đôi với nữ nhân họ Đoàn cũng loang kiếm:

- Các hạ nhất định cũng là kẻ đồng mưu cùng bọn hắc điểm này. Nói mau, các hạ là ai?

Phải chăng họ Đỗ chỉ là giả danh của các hạ? Đỡ!

Véo...

Chỉ là một tên tửu bảo tầm thường nhưng thân thủ của hắn lại quá nhanh. Hắn tránh kiếm chiêu của nữ nhân họ Đoàn bằng một loại bộ pháp biến ảo. Sau đó hắn cười âm lên:

- Thật không ngờ, sau ba năm tồn tại, mưu kế của bọn ta lại bị một lũ oa nhi các người khám phá. Nhưng bí mật này các người hãy nên đem xuống tuyền đài đầu cáo lão Diêm Vương thì hơn. Lão Tam! Chạy mau. Ha... ha...

Theo tiếng cười, từ tay tên tửu bảo chột bay ra ba vật tròn và nhỏ như ba hoàn minh châu, chỉ có điều sắc màu của chúng lại đen tuyền thật u ám.

Nhân vật họ Đỗ có lẽ đúng là lão Tam như tên tửu bảo vừa gọi. Hắn cũng cười vang:

- Hoa Sơn Cuồng Vân kiếm pháp? Chỉ tiếc bọn ta không còn thời gian để xem đôi câu nam nữ bọn người liệu đã được lão họ Thạch truyền cho bao nhiêu thành hỏa hầu. Thôi thì hẹn đến kiếp sau vậy. Ha... ha...

Và hắn thoát mình tránh kiếm chiêu của nam nhân họ cũng bằng một thứ bộ pháp biến ảo như tên tửu bảo lúc này đã vận dụng.

Vút...

Diễn biến xảy ra quá nhanh và khi phát hiện nhân vật họ Đỗ cùng tên tửu bảo nọ quả là có ý mưu hại, gã Thiều gia họ Khuu cùng với Quan Vân Sơn và Bất Nộ đại sư liền gầm gừ lao vào tấn công bọn hắc điếm.

Chợt mọi người nghe thâm âm hốt hoảng của nam nhân nọ vang lên:

- Là Lân Hoa? Đạn Tam Vu Tam Hồi! Đoàn sư muội chạy mau. Chớ xem thường uy lực của loại hỏa khí tối diệu này.

Tuy không biết sự phát hiện của nam nhân nọ là đúng hay là sai, nhưng khi Quan Vân Sơn nhìn thấy cả nhân vật họ Đỗ lẫn tên tửu bảo đều lo tung mình tháo chạy, không có chút biểu hiện nào là sẵn sàng cùng Bất Nộ đại sư hay cùng gã họ Khuu giao chiến như lẽ thường phải vậy, Quan Vân Sơn mới thật sự hốt hoảng tri hô:

- Khuu huynh! Đại sư! Chúng ta cũng phải chạy thôi! Nhanh!

Nhờ có Quan Vân Sơn hô hoán, lúc mọi người lao ra khỏi tửu quán thì cũng là lúc có ba loạt nổ từ bên trong tửu quán phát lên.

Ầm Ầm Ầm Thất kinh và quay lại nhìn, Quan Vân Sơn chỉ còn trông thấy một quãng lửa đỏ rực đang phủ trùm toàn bộ tửu quán.

Có lẽ cũng thất kinh như Quan Vân Sơn, y nghe tiếng kêu khiếp đảm của nữ nhân họ Đoàn vang lên ngay bên cạnh:

- Chỉ cần chậm một bước thôi, có lẽ sẽ không một ai toàn mạng.

Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn thì thấy nam nhân nọ vẫn đứng cạnh nữ nhân họ Đoàn và lên tiếng:

- Đây là hỏa khí ngõ đã thất truyền từ thời Ngũ Liên Giáo ở Tây Vực, từng bị quần hùng Trung Nguyên tiêu diệt, sao bọn ở hắc điếm này lại có chúng trong tay?

Chợt có tiếng phẫn nộ của Bất Nộ đại sư vang lên:

- Chúng chạy mất rồi! Hừ! Thật không ngờ Ngũ Liên Giáo mãi năm mươi năm sau vẫn có hậu nhân.

Đến Quan Vân Sơn cũng không ngờ đại sư Bất Nộ vẫn còn lưu lại đây. Y quay đầu nhìn lại phía sau và bất chợt nhìn thấy cả gã thiều gia họ Khuu cũng lưu lại. Và lúc này thần sắc của gã họ Khuu chợt nhợt nhạt một cách đáng ngờ. Quan Vân Sơn phải cố lắm mới nghe gã họ Khuu đang lẩm nhẩm:

- Ngũ Liên Giáo từng bị quần hùng các võ phái Trung Nguyên tiêu diệt, phải chăng mọi âm mưu gần đây đều do Ngũ Liên Giáo chủ trương? U Minh cốc? Điều gì đang xảy ra ở U Minh cốc?

Có cảm nhận khắp người chợt nổi gai, Quan Vân Sơn bỗng kêu lên:

- Nguy tai! Chúng ta phải đến U Minh cốc ngay. Nhất định ở đó có chuyện bất ổn xảy ra cho quần hùng.

Dứt lời, tự Quan Vân Sơn tung mình lao vào bóng đêm, chạy thật nhanh đến U Minh cốc.

Và thật bất ngờ, Quan Vân Sơn nghe thanh âm của gã họ Khuu vang lên bên tai, chứng tỏ gã cũng nhanh nhẹn chạy theo Quan Vân Sơn:

- Thiều Bang chủ nghĩ thế nào mà bảo ở U Minh cốc đã xảy ra chuyện?

Quét mắt nhìn về phía sau, Quan Vân Sơn thấy giữa nền trời đỏ rực, là nơi tửu quán bị quãng lửa bao trùm, không phải chỉ có một mình gã họ Khuu bám theo, đại sư Bất Nộ và đôi nam nữ đệ tử Hoa Sơn phái cũng hối hả theo chân.

Phấn khích vì điều này, Quan Vân Sơn chợt bảo:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì đêm nay chính Khuu huynh đã cố tình đưa ra nhận định là có âm mưu gây bất lợi cho các phái?

Vẫn chạy ngang bên cạnh, gã họ Khuu thở dài:

- Làm thế nào Thiếu Bang chủ đoán được? Chẳng phải trước lúc bọn chúng sử dụng hỏa khí, Thiếu Bang chủ vẫn còn tỏ ra chưa hiểu biết gì đó sao?

Quan Vân Sơn trầm giọng:

- Là tại hạ chỉ mới đoán ra thôi, cũng là nhờ hành vi định sát nhân diệt khẩu của bọn ở hắc điểm. Qua đó có thể hiểu bọn chủ mưu vì sợ lời nhận định của Khuru huynh sẽ làm cho quần hùng tỉnh ngộ, nên nhất định phải ra tay sớm hơn.

Nữ nhân họ Đoàn kêu lên:

- Đương nhiên phải như thế rồi. Và có phải vì thế, nên Thiếu Bang chủ cả quyết nếu bọn chủ mưu có ra tay thì không đâu phù hợp cho bằng ở U Minh cốc?

Có vẻ đã hiểu, gã họ Khuru chợt tăng nhanh cước lực:

- Ý tại hạ chỉ muốn cảnh tỉnh quần hùng. Nhưng nếu vì tại hạ mà quần hùng gặp họa, chao ôi, hậu quả này một mình tại hạ làm sao đảm đương nổi? Đi thôi!

Vút...

Ngay khi bọn họ đi khỏi, ngọn lửa bao trùm tửu quán vì không còn gì để hoành hành nên bắt đầu giảm hạ dần, thì cũng lúc đó ở bên cạnh đồng lửa đang tàn dần chợt xuất hiện hai nhân vật.

Dưới ánh lửa mờ nhạt, vị đạo nhân trong hai nhân vật đó bỗng thở dài:

- Vô lượng thọ phật! Nếu Ngũ Liên Giáo thật sự tái nhập giang hồ Trung Nguyên thì đại họa lần này ắt có hậu quả tệ hại hơn lần trước bội phần.

Nhân vật còn lại là một lão nhân. Và lão nhân này tuy đã cao niên nhưng không vì thế mà bảo hùng tâm tráng khí đã suy giảm, kém xa những nhân vật huyết khí còn đang vượng.

Lão nhân bĩu môi, nhìn ngọn lửa đang thiêu hủy nốt những gì còn sót lại của tửu quán:

- Vẫn nói bạo phát ắt bạo tàn. Phải chi bổn cung không bị Hội ước Tam Chiêu nọ kềm chế... hừ, chỉ một cái cất tay của bổn nhân cũng đủ làm cho Ngũ Liên Giáo tan hoang không còn manh giáp.

Đạo nhân nọ tỏ vẻ áy náy nhìn lão nhân:

- Nhân định không thể thắng thiên. Thay vì Cung chủ tỏ ra trách cứ bản đạo, sao không nghĩ đây là sự sắp đặt của cao xanh. Để sau này, chỉ chưa đầy nửa năm thôi, khi Ngũ Liên Giáo thật sự xuất đầu lộ diện và bộc lộ dã tâm, biết đâu sự can thiệp của quý cung Đông Hải sẽ là hành vi danh chánh ngôn thuận và được toàn thể võ lâm Trung Nguyên cảm kích tán thành?

Lão nhân nọ quay ngoắt lại, quát mắt nhìn đạo nhân:

- Huyền Vũ người xem bổn nhân là hạng người như thế nào? Bổn cung du nhập Trung Nguyên đâu phải vì muốn đồng đạo võ lâm cảm kích. Đạo trưởng xin hãy minh định cho rõ, là bổn cung không cần che giấu ý đồ thu phục Trung Nguyên. Có khác với Ngũ Liên Giáo chẳng là bổn cung luôn chủ trương hành sự quang minh lỗi lạc, không như Ngũ Liên Giáo hành sự bất chấp thủ đoạn.

Lời này vừa dứt, lão nhân chợt bắn xạ thần quang nhìn vào màn đêm đen ở phía bên kia ngôi tửu quán đã bị thiêu hủy:

- Kể nào?

Đáp lại tiếng quát hỏi của lão nhân, ở phía bên kia, nơi tối nhất của màn đêm bỗng có một vệt lân quang chớp động.

Nhìn thấy vệt này, đạo nhân được lão nhân gọi là Huyền Vũ phải thất thanh kêu:

- “Lân Y Giáp Cốt”, vật bất khả ly thân của giáo chủ Ngũ Liên Giáo. Hóa ra khắp võ lâm chỉ có những nhân vật trẻ tuổi vừa rồi là tiên đoán đúng sự tái xuất hiện của Ngũ Liên Giáo?

Vệt lân quang nọ vẫn chớp động và từ phía đó bỗng vang lên thanh âm mơ hồ:

- Có đoán đúng thì cũng không thay đổi được gì. Trái lại... hắc... hắc... chính sự suy đoán của chúng sẽ đưa chúng vào cõi tịch diệt muôn đời. Hắc... hắc...

Huyền Vũ đạo trưởng thất kinh:

- Bọn Ngũ Liên Giáo các người định làm gì họ? Không lẽ... Vệt lân quang chợt di chuyển xa hơn:

- Sao giáo chủ Toàn Chân giáo tỏ ra quá quan tâm đến lũ oa nhi? Nếu thật sự là vậy...

hừ, Huyền Vũ người liệu có đủ đởm lược xông vào U Minh cốc giải nguy cho bọn chúng không? Hãy đến đây, bổn nhân quyết chờ nhị vị đại giá quang lâm. Ha... ha...

Và vệt lân quang chợt tắt phụp, làm cho Huyền Vũ đạo trưởng vì kinh tâm nên vội vã đuổi theo.

Và thật bất ngờ, lão nhân nọ chợt tỏ ra nhanh hơn Huyền Vũ. Lão nhân với khinh pháp bất phàm đã lao vượt qua Huyền Vũ, chỉ ném lại cho Huyền Vũ đạo trưởng một câu:

- Bổn nhân vẫn không vi phạm Hiệp ước, nhưng để dạy cho kẻ cuồng đồ một bài học thì không thể không nghĩ đây là chuyện bất đắc dĩ. Mong đạo trưởng chớ trách. Hừ!

Vút...

Lại thêm một phen nữa thất kinh, đạo trưởng Huyền Vũ đành tăng cước lực, dốc hết sức đuổi theo lão nhân nọ bèn gót.

Vút...

4. U Minh Cốc

Màn trời vẫn tối đen và ở U Minh cốc dĩ nhiên phải là nơi tối đen nhất, tối đến độ nếu xòe bàn tay ra phía trước thì vị tất đã nhìn thấy rõ năm đầu ngón tay, trừ phi người nhìn phải là người có nội lực cực kỳ uyên thâm, khiến mục lực tinh tường khác phàm.

Đó là điều đang xảy ra cho lão nhân Cung chủ Đông Hải Bí Cung.

Màn thị tuyền bị suy giảm khiến lão nhân Cung chủ thoáng ngập ngừng và chậm bước.

Nhận rõ điều này, Huyền Vũ đạo trưởng khẽ háng giọng:

- Mong Cung chủ lưu tâm. Vì theo bản đạo nghĩ, chúng ta càng đi sâu vào U Minh cốc là càng khiến chỗ dụng tâm của đối phương mau chóng đạt kết quả.

Câu nói của Huyền Vũ đạo trưởng không ngờ gặp phải phản ứng khá gay gắt của lão nhân. Và điều này dễ nhận thấy qua tiếng hừ lạnh của lão nhân:

- Đạo trưởng muốn nói bổn nhân vì lầm kế khích tướng của bọn Ngũ Liên Giáo nên đang tự sa vào bẫy? Nếu là vậy... hừ! Bọn chúng đã quá xem thường bổn nhân rồi.

Và diễn biến càng khiến Huyền Vũ đạo trưởng lo lắng, nhất là khi phát hiện sau câu nói lão nhân Cung chủ Đông Hải Bí Cung liền từ tâm trạng cẩn trọng đổi sang thái độ hăm hở, tiến nhanh hơn vào U Minh cốc vốn là nơi xa lạ và không biết sẽ có bao nhiêu điều nguy hiểm đón chờ.

Miễn cưỡng bước theo, Huyền Vũ đạo trưởng vừa đi vừa tìm cách thuyết phục lão nhân:

- Vô lượng thọ phạt. Hẳn Cung chủ chưa quên điều gì đã lần lượt xảy ra cho nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Tứ Hải Bang. Và Cung chủ cũng đừng nên bất cẩn, bỏ qua mối nghi ngờ của những nhân vật trẻ tuổi lúc mới rồi. Bản đạo không thể không nghĩ U Minh cốc chính là một phần cạm bẫy của Ngũ Liên Giáo mà chúng ta giờ đây đã vô tình dính líu vào.

Lão nhân chợt cười vang:

- Có cách nghĩ như thế thì đạo trưởng cũng như các võ phái Trung Nguyên, bấy lâu nay cứ mãi lo đố kỵ lẫn nhau và chệnh mảng chuyện trau dồi công phu võ học, nên thoát nghe đến Ngũ Liên Giáo đã sợ đến thất thần. Riêng bổn nhân, ha... ha... cứ thật tâm mà nói, Ngũ Liên Giáo đâu đáng để bổn nhân xem trọng?

Chợt giữa màn đêm âm u phía trước mặt lão nhân bỗng lung linh xuất hiện những vệt lân quang:

- Hừ! Chỉ là những lời nói khoác mà không biết ngưng. Phàm những ai vào đây đừng mong thoát khỏi những bố trí sắp đặt của bốn giáo Ngũ Liên.

Câu nói đã vô tình kích nộ lão nhân, phát kinh quật vào những vệt lân quang lung linh mờ ảo nọ:

- Có đờm lược hãy cùng bốn Cung chủ trực diện đối đầu. Đừng tỏ ra nhát đảm với những trò giả thần giả quỷ. Xem chiêu!

Ào...

Phát hiện chiêu kinh của lão nhân như không hề làm những vệt lân quang nọ sợ hãi.

Trái lại, những vệt lân quang nọ vẫn đứng nguyên vị, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy từ những vệt lân quang sẽ xuất hiện sự phản kháng. Huyền Vũ đạo trưởng kinh nghi, kêu to:

- Hãy đề phòng, ở đây như có điều trá ngụy, không khéo...

Tiếng kêu của Huyền Vũ đạo trưởng ngay lập tức bị một loạt chấn kinh vang lên làm át đi.

Ầm...

Sau loạt chấn kinh là những loạt loạn thạch rơi đổ tứ tung.

Rào... Rào...

Ầm... Ầm...

Càng cảm nhận có điều bất an, Huyền Vũ đạo trưởng cố gào thật to:

- Hãy mau tìm cách tháo lui, bằng không...

Một lần nữa, mọi thanh âm của Huyền Vũ đạo trưởng lại bị gián đoạn giữa chừng. Và lần này là do chính bản thân đạo trưởng ngưng lời, bởi nền đá dưới chân chợt lay chuyển làm đạo trưởng phải lão đảo chao nghiêng. Để rồi chỉ một lúc sau đó, toàn thân Huyền Vũ cùng với nhiều mẫu loạn thạch đều trôi tuồn tuột vào một nơi sâu thẳm, có thể hiểu đó chính là một vực thẳm đen ngòm và rất sâu.

Giữa lúc đang rơi, Huyền Vũ đạo trưởng như mơ hồ có nghe tiếng gầm thét thịnh nộ của lão nhân nọ vang lên đâu đây:

- Bọn Ngũ Liên Giáo các ngươi thật vô sỉ. Dùng kế này để hãm hại bốn nhân quả là thủ đoạn hèn hạ đê tiện. A... a...

Và đúng lúc này Huyền Vũ đạo trưởng lại nghe từ đâu đó phía bên trên đầu đang phát vọng xuống những loạt cười cao ngạo:

- Vậy là xong. Quả là nhất cử tam tứ tiện, khi không bỗng dưng hai nhân vật đứng đầu Toàn Chân phái và Đông Hải Bí Cung đã tự đem thân đến nạp mạng. Ha... ha...

Sau đó, vẫn giữa màn đêm đen âm u, thần trí của Huyền Vũ đạo trưởng liền rơi lần vào cõi mơ hồ. Và một ý nghĩ cuối cùng chợt đến với đạo trưởng:

“Phải chăng đây cũng là điều đang xảy ra cho Cung chủ Đông Hải Bí Cung?” Đang di chuyển chậm rãi và thận trọng, Quan Vân Sơn chợt dừng lại:

- Phải chăng chúng ta đi lầm đường?

Là người thủy chung vẫn đi đầu, gã Thiếu gia họ Khư tuy cũng dừng lại, nhưng lập tức lắc đầu phản bác:

- Suốt mấy ngày qua, Khư Phúc Linh này nhờ nhìn thấy không biết bao nhiêu lượt người đã xâm nhập vào U Minh cốc để điều nghiệm và cân nhắc kỹ mới thu hút kết quả.

Khư mỗ tin chắc rằng chỉ đi theo phương hướng này là phương hướng đúng nhất để an toàn tiến vào U Minh cốc.

Quan Vân Sơn ngần ngại:

- Nhưng ý tại hạ đâu phải chỉ mong được an toàn vào U Minh cốc? Là tại hạ hy vọng kịp bắt gặp quần hùng, hầu ngăn họ đừng lọt vào gian kế của đối phương. Nhưng chúng ta đi đã lâu vẫn không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi.

Nữ nhân họ Đoàn, đệ tử Hoa Sơn phái bỗng lên tiếng:

- Tuy ý Thiếu Bang chủ là hảo ý, nhưng phương hướng Khuất Thiếu gia chọn cũng không có gì là sai. Không phát hiện dấu hiệu khả nghi, chứng tỏ việc điền nghiệm của Khuất Thiếu gia đã có kết quả. Còn việc chưa gặp người nào, sao Thiếu Bang chủ không nghĩ đây là việc có thể xem là đáng mừng.

Quan Vân Sơn ngơ ngác quay đầu và cố nhìn nữ nhân họ Đoàn xuyên qua bóng đêm mịt mù vẫn luôn bao phủ toàn bộ cảnh vật ở U Minh cốc:

- Đoàn cô nương không nói đùa chứ? Là ý gì khi bảo đây là điều đáng mừng?

Sư huynh của nữ nhân họ Đoàn vẫn luôn thể hiện là người ít nói và y chỉ âm ừ phát thoại mỗi một câu, hàm ý tán đồng cách nghĩ của sư muội:

- Đoàn sư muội nói chẳng sai, đây quả là điều đáng mừng.

Quan Vân Sơn mãi sau đó mới hiểu, nhờ câu giải thích tiếp theo sau của đại sư Bất Nộ:

- A di đà phật, bản tăng hiểu rồi. Có phải ý Đoàn nữ thí chủ muốn nói chúng ta chưa gặp ai vì kỳ thật quần hùng chưa hề bị Ngũ Liên Giáo dẫn dụ vào chạm bẫy U Minh cốc?

Nếu là vậy thì đây quả là điều đáng mừng cho quần hùng.

Tuy hiểu nhưng Quan Vân Sơn vẫn băn khoăn:

- Liệu Khuất huynh có nghĩ như Đoàn cô nương vừa nói không? Vì tuy tại hạ chỉ là người mới lần đầu bôn tẩu giang hồ, mọi hiểu biết hãy còn hết sức ấu trĩ, nhưng cứ theo việc mà suy thì lẽ nào Ngũ Liên Giáo lại bỏ qua cơ hội này, không nhanh chóng tiến hành thủ đoạn, hầu thu phục quần chúng chúng, trước khi mọi âm mưu của chúng bị lộ?

Khuất Phúc Linh vẫn còn đứng nguyên vị, chứng tỏ đã bị những lời lẽ của Quan Vân Sơn làm cho dao động:

- Sự thông tuệ của lệnh tôn luôn được mọi người bấy lâu nay truyền tụng và ngưỡng mộ, khiến Khuất mỗ thật sự chẳng dám xem thường tâm cơ mẫn tiệp thế nào cũng có ở Thiếu Bang chủ. Tuy nhiên có thể Ngũ Liên Giáo chưa cho cơ mưu của họ đã bị bại lộ. Vì suy cho cùng, hiện nay như chỉ có năm người bọn ta là nhận biết sự xuất hiện của chúng. Và như thế thì...

Khuất Phúc Linh ngập ngừng, khiến cho nữ nhân họ Đoàn kinh hãi:

- Khuất Thiếu gia muốn ám chỉ Ngũ Liên Giáo chỉ cần tiêu diệt năm người bọn ta thì chúng không cần lo âm mưu bị bại lộ?

Bất Nộ giật mình và phẫn nộ:

- Đoàn nữ thí chủ nói rất đúng. A di đà phật, không lẽ bao nhiêu sự bình lặng này giờ chỉ là giả tạo, rằng đã đến lúc chúng ta phải đối phó với mưu ma quỷ kế của Ngũ Liên Giáo?

Khuất Phúc Linh có một thoáng trầm ngâm, sau đó chợt hỏi Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ liệu có tán đồng điều đang làm Đoàn cô nương và Bất Nộ đại sư lo lắng?

Quan Vân Sơn bối rối:

- Chúng ta chấp nhận tiến vào U Minh cốc là kể như chấp nhận mọi hiểm nguy xảy đến.

Nhưng theo tại hạ nghĩ, nếu U Minh cốc muốn diệt trừ năm người thì đâu đợi đến giờ này?

Hơn nữa...

Khuất Phúc Linh chợt hạ thấp giọng:

- Thiếu Bang chủ nghĩ được điều này quả là thông minh hơn người. Nhưng còn điều gì nữa khiến Thiếu Bang chủ ngập ngừng, không nói tiếp?

Quan Vân Sơn chưa biết phải nói như thế nào thì chợt nghe nữ nhân họ Đoàn lầu bầu, ý bất phục:

- Chưa ra tay vì chúng muốn bọn ta tự đi sâu hơn nữa vào cạm bẫy chúng đã bố trí sẵn.

Cần gì phải thông minh mới nghĩ ra một điều dễ như thế này?

Nghĩ là nữ nhân họ Đoàn có ý xem thường, Quan Vân Sơn háng giọng:

- Có một điều khiến tại hạ không thể tán đồng cách nói này của cô nương. Đó là cô nương đừng quên chính Khuỵu huynh nhờ nhận ra trong U Minh cốc như được sắp đặt theo trận đồ và cách Khuỵu huynh dẫn đường đã khiến bọn Ngũ Liên Giáo có lẽ vào lúc này vẫn chưa phát hiện tung tích chúng ta.

Khuỵu Phúc Linh khẽ cười lạt:

- Tính thế đến lúc này có thể hiểu như Thiếu Bang chủ vừa nói. Nhất định bọn Ngũ Liên Giáo dù có nằm mơ cũng không ngờ cách bố trí của chúng đã bị Khuỵu mỗ dụng công khám phá. Thế mới biết “cao nhân tắc hữu cao nhân trị”.

Quan Vân Sơn chợt chép miệng:

- Nhắc đến hai chữ “cao nhân”, tại hạ mới nhớ một điều, Khuỵu huynh sau bao ngày giả vờ ngốc nghếch để lẳng lặng dò xét, theo Khuỵu huynh thì trong số quần hùng vì quan tâm báu vật đã kéo đến U Minh cốc liệu có bao nhiêu nhân vật thật sự có bản lĩnh khiến bọn Ngũ Liên Giáo phải phần nào kiêng dè?

Nữ nhân họ Đoàn chợt lên tiếng:

- Sao Thiếu Bang chủ hỏi câu này? Trong quần hùng đương diện đâu thiếu gì những nhân vật nhất môn chi chủ? Có đáng kể họ là những nhân vật đủ để Ngũ Liên Giáo kiêng dè?

Quan Vân Sơn không cần đáp, vì đã có Khuỵu Phúc Linh đáp thay:

- Đoàn cô nương! Xin thứ cho, nếu lời của tại hạ có chỗ nào mạo phạm. Vì theo thật sự mà suy thì khắp võ lâm đương đại phạm những nhân vật đáng kể là cao nhân, nào có ai động tâm vì báu vật để theo mọi người ùn ùn chạy đến U Minh cốc? Hay nói cách khác, bất luận ai, hễ đã nói đến U Minh cốc này đều là những người mà bản lĩnh chưa đủ để Ngũ Liên Giáo kiêng dè, kể cả lệnh sư Cuồng Vân Như Hiệp Thạch Thành Tín.

Câu nói của Khuỵu Phúc Linh ngay lập tức gặp phản ứng của nam nhân cùng đi với nữ nhân họ Đoàn:

- Chúng ta quay lại thôi, Đoàn sư muội. Bạch Hào mỗ khó thể tiếp tục đi chung đường với những kẻ dám khinh thường gia sư.

Nữ nhân họ Đoàn lập tức đáp ứng:

- Bạch sư huynh không cần nói, muội cũng có ý này.

Và nàng quay sang Khuỵu Phúc Linh:

- Sẽ có ngày Đoàn Ngũ Hạ ta cho Khuỵu Phúc Linh các hạ biết thế nào là công phụ lợi hại của Hoa Sơn phái. Cáo biệt.

Nhưng Quan Vân Sơn kịp ngăn lại:

- Bạch huynh và Đoàn cô nương chờ đã. Tại hạ và nhất là Khuỵu huynh không hề có ý xem thường lệnh sư, và cũng không phải ngẫu nhiên khi đề cập đến chuyện này. Nhị vị còn nhớ là chính tại hạ đã bảo hai chữ “cao nhân” có nhắc tại hạ nhớ đến một điều.

Bất Nộ đại sư là người lên tiếng đáp lời:

- Chính bản tăng cũng nhớ và từ nãy giờ vẫn mong chờ lời giải thích của Thiếu Bang chủ.

Khuỵu Phúc Linh háng giọng:

- Nếu Khuru mỗ đoán không lầm, như Thiếu Bang chủ muốn ám chỉ Ngũ Liên Giáo vì bất ngờ lo đối phó đại địch vô tình xuất hiện, nên chưa có cơ hội thanh toán bọn ta?

Quan Vân Sơn dẫn giọng:

- Quả là tại hạ có ý này. Vì đó là lời giải thích duy nhất cho việc bọn chúng tạm ngưng hành vi đối phó quần hùng và cũng chưa làm gì bọn ta. Chỉ tiếc, do tại hạ kiến thức nông cạn nên chưa thể biết cao nhân nào bản lĩnh quá cao minh, khiến bọn Ngũ Liên Giáo bận tâm đối phó.

Đoạn Quan Vân Sơn quay người hướng về Đoàn Ngũ Hạ cô nương:

- Đó là nguyên nhân khiến tại hạ không thể không hỏi, ai là nhân vật có bản lĩnh đủ làm Ngũ Liên Giáo kiêng dè?

Như đã hiểu, Đoàn Ngũ Hạ và Bạch Hào yên lặng, không bỏ đi và cũng không đáp lời.

Chợt có tiếng Bất Nộ đại sư đề tỉnh:

- Mọi người đừng gây kinh động nữa. Bàn tăng vừa phát hiện có tiếng động khá gần.

Đang bị vây bọc bởi màn đêm đen ở U Minh cốc, câu đề tỉnh của Bất Nộ đại sư làm cho bọn người Quan Vân Sơn lo sợ.

Tất cả cùng im lặng, nhờ đó ai cũng có thể nghe những lời đối thoại mơ hồ từ xa xa vọng đến.

Một lúc sau, khi những thanh âm mơ hồ không còn vọng đến nữa, do mỗi người nghe mỗi phách nên giữa bọn Quan Vân Sơn đã xảy ra tranh biện. Đầu tiên là câu nói hàm ý trách cứ của Đoàn Ngũ Hạ:

- Đến lúc này Khuru thiếu gia các hạ còn cao ngạo nữa thôi. Ngờ thế nào, các hạ thay vì đi theo Sinh môn lại lầm lẫn đưa mọi người lọt vào Tử môn U Minh cốc.

Khuru Phúc Linh ngơ ngác:

- Nào có ai nói gì Sinh môn, Tử môn. Sao bỗng dưng Đoàn cô nương oán trách Khuru mỗ?

Quan Vân Sơn trầm giọng:

- Không lẽ Khuru huynh không nghe thật? Chính tại hạ cũng nghe bọn chúng bảo đã hãm địch nhân vào tử địa. Trừ phi Khuru huynh vẫn tự tin cho lời nói của bọn chúng là không phải ám chỉ bọn ta.

Khuru Phúc Linh phát lên một tiếng giống như tiếng cười:

- Thiếu Bang chủ đừng quên những gì chính Thiếu Bang chủ vừa đoán. Nếu chúng có đề cập đến tử địa, phải chăng chúng ta nên hiểu đó là chúng muốn ám chỉ đại địch nào đó đã vô tình xuất hiện?

Bất Nộ đại sư cũng lên tiếng:

- A di đà phật. Bàn tăng nghe rõ nhất một điều là bọn chúng định sử dụng chất độc.

Khuru thí chủ vốn là người tinh thông trận đồ hãy thử đoán xem, liệu bọn chúng có thể thực hiện điều đó và thực hiện để đối phó ai?

Chợt tất cả cùng nghe một loạt cười vang dội:

- Hóa ra bọn người vẫn lẩn quẩn quanh đây? Vậy thì càng tốt. U Minh cốc này sẽ là nơi dành để táng thân bọn người. Vĩnh biệt nha. Ha... ...

Thất kinh, Đoàn Ngũ Hạ và Bạch Hào cùng bật gào:

- Tôn giá là ai? Sao bỗng dưng muốn sát hại bọn ta?

- Dùng thủ đoạn đê hèn để đối phó nào phải là hành vi của đại trượng phu? Nếu có đởm lược sao không cùng bọn ta trực diện đối đầu?

Phát hiện cả hai định động thân lao đến chỗ vừa có thanh âm phát ra, Khuru Phúc Linh vội hạ thấp giọng ngăn lại:

- Đừng vọng động. Nhị vị chớ nên quên đây là trận đồ, chỉ cần một cử chỉ khinh suất là sẽ chuốc hậu quả khó lường. Huống chi có thể đây chỉ là kế khích nộ của đối phương, có tác dụng làm chúng ta tự sa vào bẫy đã được đối phương bố trí sẵn.

Quan Vân Sơn chợt có cảm nhận là nên tin vào lời Khuru Phúc Linh thì hơn:

- Theo Khuru huynh, nếu muốn đối phó chúng ta, bọn Ngũ Liên Giáo sẽ có hành động gì?

Khuru Phúc Linh chợt bảo:

- Thiếu Bang chủ có nói, mỗ mới nhớ, chúng ta đừng chậm trễ nữa, đi mau.

Thái độ của Khuru Phúc Linh làm mọi người vừa khấn trương, vừa lo sợ. Tất cả hối hả đi theo sự dẫn dắt của họ Khuru và hoang mang không hiểu sẽ gặp những chuyện gì?

Tuy vậy vẫn không ai lên tiếng hỏi. Và họ hỏi để làm gì khi thỉnh thoảng nghe tiếng Khuru Phúc Linh lầm nhảm:

- Không phải Càn cũng không phải cung Khảm, trừ phi trận đồ đã biến đổi.

Cứ thế, họ Khuru đi đến đâu, mọi người nhanh nhẹn theo chân đến đó. Và hễ Khuru Phúc Linh dừng thì họ cũng dừng, Khuru Phúc Linh đi thì họ cũng đi. Được một lúc, Khuru Phúc Linh chợt hô hoán:

- Chỉ có một cách duy nhất để họ diệt trừ chúng ta, đó là phá hủy trận đồ. Chuyện đó đang xảy ra. Mọi người nếu muốn toàn mạng thì đành dựa vào bản lãnh. Chạy!

Vút...

Hốt hoảng, tất cả đều dốc toàn lực chạy theo Khuru Phúc Linh.

Vút... Vút...

Chợt...

Ầm... Ầm...

Rào... Rào...

Những loạt lay chuyển đang truyền nhiều chấn động lan đến đã bất ngờ làm cho cảnh quang trước mặt họ chợt thay đổi. Và màn đêm đen u tối vĩnh hằng vốn dĩ luôn bao quanh họ chợt tan biến, cho mọi người dần dần nhìn rõ những vật xung quanh.

Họ thấy họ đang hiện diện giữa một cốc núi hoang vu, là một nơi như chưa từng có dấu chân người. Không những thế, như họ vừa đưa mắt nhìn quanh thì cốc núi này mười phần đủ mười, chính là một tuyệt cốc không có lối xuất nhập, cũng không có lấy một bóng sinh linh nào xuất hiện, khiến họ không thể hiểu làm cách nào họ có mặt ở đây.

Điều này càng làm mọi người sợ hãi. Và sự sợ hãi càng tăng cao hơn, khi mọi người cùng nghe Khuru Phúc Linh đột nhiên kêu thất thanh:

- Bọn chúng đã dùng độc! Nhưng lạ quá, sao không một ai trong chúng ta trúng độc?

Đoàn Ngũ Hạ kinh tâm nhìn Khuru Phúc Linh:

- Dựa vào đâu Khuru thiếu gia bảo chúng đã hạ độc?

Và Quan Vân Sơn nhìn thấy họ Khuru đang đưa tay chỉ về một phía của cốc núi:

- Cỏ cây ở chỗ này chẳng phải đều bị úa vàng cả sao? Chính là do chất độc gây ra.

Hoang mang, Bạch Hào tự nhìn lại bản thân:

- Nếu là vậy, sao chúng ta không bị nhiễm độc?

Khuru Phúc Linh lần lượt nhìn từng người:

- Hoặc bọn chúng đến lúc tối hậu đã thay đổi ý định và muốn chúng ta chịu cảnh chết dần chết mòn ở tuyệt cốc này. Hoặc có ai trong chúng ta hiện mang trong người báu vật nào đó, đủ giúp cả năm người không bị độc chất xâm nhập.

Bất Nộ đại sư chau mày:

- Để có thể ngăn ngừa độc chất xâm nhập đủ năm người chúng ta, phạm vi hiệu lực của báu vật này phải là khá rộng. Điều này không thể có, dù là ở Thiên niên hà thủ ô hay Vạn niên sâm vương. Khuất Thủ chủ có nghĩ đến điểm này chưa?

Khuất Thủ Linh bối rối:

- Đa tạ đại sư nhắc nhở. Quả nhiên báu vật này phải có hiệu lực hơn hẳn mọi linh dược hãn thế mà Khuất Thủ từng biết. Nhưng là báu vật gì?

Đoàn Ngũ Hạ chợt kêu:

- Vẫn có lời đồn, ở U Minh cốc vốn có ám tàng báu vật. Việc chúng ta không bị nhiễm độc phải chăng nhờ chúng ta đang đứng đây khá gần nơi có báu vật?

Quan Vân Sơn phì cười:

- Tung tin có báu vật là để Ngũ Liên Giáo dẫn dụ quần hùng đến U Minh cốc, không lẽ Đoàn cô nương tin đó là sự thật?

Đoàn Ngũ Hạ đỏ mặt:

- Vậy Thiệu Bang chủ giải thích thế nào về chuyện chúng ta không bị nhiễm độc?

Quan Vân Sơn định đáp bỗng nghe Bạch Hào hô hoán:

- Ở đằng kia như có lối cho chúng ta thoát thân?

Đưa mắt nhìn theo, Khuất Thủ Linh lập tức chứng tỏ là người có tâm cơ mẫn tiệp, kiến thức phong phú:

- Bạch huynh nói không sai. Ở đó nếu có dòng suối thì hoặc ngược lên thượng nguồn, hoặc xuôi theo hạ lưu có thể sẽ giúp chúng ta tìm thấy lối thoát. Đứng chậm nữa, đi nào.

Được Khuất Thủ Linh khen, Bạch Hào là người đầu tiên chạy đến một khe đá hẹp, nơi quả nhiên đang có một dòng nước nhẹ nhàng tuôn chảy.

Chợt Bạch Hào khựng người lại:

- Có người chết!

Cả Quan Vân Sơn cũng nhìn thấy một mẩu đạo bào nhuộm đầy huyết đang lấp ló ngay phía sau lùm cây hoang dại vốn mọc cạnh dòng suối.

Bất Nộ đại sư lập tức tung người lao vượt qua và xuất hiện ngay sau lùm cây. Chợt thân hình của Bất Nộ đại sư bị chấn động:

- Sao lại là người của Toàn Chân phái? A di đà phật. Họ chết thật thảm.

Câu nói của Bất Nộ khiến mọi người cùng động tâm lao qua.

Và Quan Vân Sơn nghe Khuất Thủ Linh chép miệng:

- Đạo bào tuyền màu lam, ở chéo góc có thêu những hình thái cực, quả nhiên năm đạo nhân này đều là môn hạ Toàn Chân phái. Kẻ nào có bản lãnh cùng một lúc hạ thủ năm nhân vật thuộc loại thể ngoại cao nhân này?

Đoàn Ngũ Hạ rùng mình:

- Toàn Chân phái không mấy khi xuất hiện, hoặc hỏi đến chuyện giang hồ. Và bản lãnh của họ đều thuộc loại khó lường nhất võ lâm. Công phu nào quá lợi hại, chỉ một kích là lấy mạng mọi người?

Bạch Hào chợt lắc đầu như không muốn tin:

- Lại Ở chỗ là mỗi đạo nhân đều bị chưởng công sát hại. Không thể hiểu là họ bị sát hại cùng lúc hay kẻ trước người sau? Nếu bị cùng lúc thì công phu của hung thủ có thể khẳng định là cực kỳ cái thế.

Khuê Phúc Linh gật gù:

- Còn nếu bảo họ bị sát hại kẻ trước người sau thì hung thủ hẳn đã dùng thủ đoạn bất minh mới có thể đắc thủ mà không bị những đạo nhân còn lại phản kháng? Kẻ đó là ai? Là Ngũ Liên Giáo, hay một đại ác ma nào khác cho đến giờ vẫn chưa một lần xuất đầu lộ diện?

Quan Vân Sơn mãi đến lúc này mới lên tiếng. Và y kêu:

- Sao tả thủ của họ đều co cả lại? Như thế họ đang cố tình giấu vật gì đó vào lòng bàn tay tả?

Có phát giác này vì Quan Vân Sơn tình cờ nhớ đến cái chết của gia phụ cũng nắm giữ một vật mà cho đến tận bây giờ Quan Vân Sơn vẫn chưa biết vật đó có công dụng gì và được gọi như thế nào.

Nghe Quan Vân Sơn kêu như thế, tất cả đều tiến đến gần những thi thể và mỗi người mở một lòng bàn tay của một thi thể. Họ lần lượt kêu:

- Không có vật gì cả, chỉ có vồn vển một chữ “Tái”!

- Ở đây có chữ “Ngũ”?

- Chữ “Giáo”!

- Chữ “Liên”!

- Chữ “Xuất”!

Khuê Phúc Linh sau đó thở dài:

- Vậy là rõ, kẻ hạ thủ năm đạo nhân này là Ngũ Liên Giáo. Và vì muốn cáo giác cho mọi người biết tin Ngũ Liên Giáo đã tái xuất giang hồ, năm đạo nhân trước khi mất mạng đã bảo nhau mỗi người viết vào lòng bàn tay một chữ. Hà ... Khuê mỗ vẫn nghe suốt mấy trăm năm qua Toàn Chân phái tuy tồn tại, nhưng luôn lấy chữ “ân” làm tôn chỉ. Họ chỉ xuất hiện nếu võ lâm đột nhiên gặp đại họa. Chỉ tiếc lần này khi đại họa phát sinh thì họ lại là những người đầu tiên uống mạng.

Mọi người đang ngỡ ngàng về điều này thì một lần nữa nghe Bạch Hào kêu:

- Chúng ta thoát rồi. Xuôi theo hạ lưu chẳng phải ở phía kia có một huyệt khẩu đó ư?

Tiếng kêu làm mọi người cả mừng, cùng chạy đến chỗ đã được Bạch Hào phát hiện.

Huyệt khẩu tuy không to rộng nhưng qua từng luồng gió mát từ bên ngoài thổi vào đủ cho mọi người biết đó là lối giúp họ thoát thân.

Người mừng rỡ nhất chính là Đoàn Ngũ Hạ. Nàng hăm hở chui qua huyệt khẩu. Và một lúc sau có tiếng nàng reo vang từ phía ngoài:

- Chúng ta thoát thật rồi. Bạch sư huynh còn chờ gì nữa?

Bạch Hào đưa mắt nhìn Khuê Phúc Linh:

- Khuê thiếu gia như chưa muốn thoát ra?

Khuê Phúc Linh gật đầu:

- Chúng ta đã có dịp và có bằng chứng cho thấy âm mưu thâm độc của bọn Ngũ Liên Giáo. Việc đưa tin đến quần hùng đương nhiên phải làm, nhưng cũng không có gì là muộn nếu Khuê mỗ định lưu lại và lo an táng cho năm đạo nhân Toàn Chân phái.

Bạch Hào thoáng đỏ mặt:

- “Nghĩa tử là nghĩa tận”, nhưng xin thứ cho vì Bạch mỗ và sư muội không thể không lo cho sư phụ và nhiều huynh đệ đồng môn. Cáo biệt!

Bất Nộ đại sư tuy cũng nôn nóng, muốn lập tức đi ngay như huynh muội Bạch Hào, nhưng vẫn cố nén lòng lưu lại:

- A di đà phật. Bần tăng nghĩ đâu thể để họ tử vô địa táng, nên...

Quan Vân Sơn chợt mỉm cười:

- Gấp đưa tin Ngũ Liên Giáo tái xuất cho quý phái biết mà đề phòng cũng là điều không kém phần khẩn trương, mong đại sư đừng quá nên chần chừ. Mọi chuyện ở đây xin cứ để tại hạ và Khuu huynh lo liệu.

Từ bên ngoài, Đoàn Ngũ Hạ bỗng chui vội vào trong theo huyết khẩu:

- Không phải tiểu nữ không quan tâm đến nghĩa cử chôn người, nhưng nếu đã có nhị vị đảm nhận, việc cáo giác này đến quần hùng cũng là điều không thể chậm trễ. Mong nhị vị chớ trách.

Khuu Phúc Linh xoa tay:

- Đoàn cô nương xin cứ yên tâm. Và nếu cần thì xin ghi nhớ, Khuu mỗ luôn là bằng hữu đặc lực của Đoàn cô nương và lệnh sư huynh.

Lần đầu tiên, Đoàn Ngũ Hạ mỉm cười:

- Đa tạ Khuu thiếu gia. Tiểu nữ xin khắc cốt ghi tâm thịnh tình này của Khuu thiếu gia.

Cáo từ!

Nhân đó, Bất Nộ đại sư cũng nói lời chia tay:

- A di đà phật. Mong có ngày gặp lại.

Chờ tất cả đã bỏ đi, thay vì bắt tay ngay vào việc an táng năm đạo nhân Toàn Chân phái, Quan Vân Sơn đột ngột hỏi Khuu Phúc Linh...

5. Thảm Biến Toàn Chân

Khuu Phúc Linh cười nụ khi nghe Quan Vân Sơn hỏi:

- Khuu huynh lưu lại hình như không phải chỉ vì muốn an táng cho những người đã chết?

Và Khuu Phúc Linh gật đầu:

- Lúc phát hiện tả thủ của họ đều nắm lại, dường như Thiếu Bang chủ có động tâm?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Người có tâm cơ như Khuu huynh khiến tại hạ càng lúc càng khâm phục. Quả là có chuyện này, vì lúc chết gia phụ cũng có biểu hiện nắm chặt lòng bàn tay.

Họ Khuu giật mình:

- Vậy ở lòng bàn tay của lệnh tôn có viết chữ gì?

Quan Vân Sơn lắc đầu:

- Không phải là chữ, mà là vật này.

Quan Vân Sơn đưa cho Khuu Phúc Linh xem một vật có hình thù tựa như một mũi phi tiêu với phần đầu nhọn và phần đuôi có nạm một hạt châu màu xanh biếc.

Khuu Phúc Linh nhìn mãi vẫn không biết vật đó có ý nghĩa gì:

- Phải chăng đây là vật đã làm lệnh tôn thảm tử?

Quan Vân Sơn thu cất vật đó vào trong người:

- Chính bảo kiếm Tùng Văn là hung khí lấy mạng gia phụ. Và nếu Khuu huynh vẫn không nhìn ra vật này, liệu tại hạ có thể hiểu cả gia phụ lẫn năm đạo nhân này đều do một hung thủ sát hại?

Khuru Phúc Linh một lần nữa giật mình:

- Đó là Thiếu Bang chủ nhận định qua biểu hiện những lòng bàn tay nắm lại?
- Không sai. Điều này cho thấy những người đã chết không chỉ vì muốn giấu kín những gì họ cho là cần phải phơi bày, mà họ còn bị công phu hoặc thủ đoạn của hung thủ làm cho bàn tay tả chột co rút.

Khuru Phúc Linh chột nhìn dò xét Quan Vân Sơn:

- Sao lúc này Thiếu Bang chủ không nói cho mọi người cùng biết về nhận định này?

Quan Vân Sơn lo ngại:

- Tại hạ rất muốn nói, nhưng chỉ ngại mọi người không tin.
- Tại sao?

Quan Vân Sơn đáp:

- Vì hai nhân vật cuối cùng được diện kiến gia phụ là một đạo nhân Võ Đang và một tăng nhân Thiếu Lâm phái.
- Úy! Có chuyện này sao? Và vì thế Thiếu Bang chủ muốn lưu lại để tìm hiểu thêm về cái chết của năm đạo nhân này?

Quan Vân Sơn cười thần bí:

- Còn vì một nguyên nhân khác nữa. Nhưng chuyện đó cứ để sau, còn bây giờ chúng ta nên an táng họ thì hơn.

Cũng bắt đầu thán phục những nhận định chỉ có ở những người thông tuệ như Quan Vân Sơn, Khuru Phúc Linh đành im lặng, cùng Quan Vân Sơn lo an táng cho năm đạo nhân họ.

Được một lúc, khi chuyện đã sắp hoàn tất, Quan Vân Sơn bỗng lên tiếng:

- Là loại công phu nào có thể một chưởng chấn đứt toàn bộ kinh mạch của họ như thế?

Khuru Phúc Linh tỏ ra vẫn đang ngẫm nghĩ về điều đó nên đáp:

- Chỉ có công phu được thi triển từ những nhân vật thuộc hàng nội gia cao thủ mới thu được kết quả này. Trong đó có thể kể Hàng Ma Phục Nguyên, tâm pháp thượng thừa của Thiếu Lâm, Vô Cực Chân Khí của Võ Đang, hoặc Tiên Thiên Khí Công của chính giáo phái Toàn Chân.

Quan Vân Sơn khựng người lại:

- Như vậy phải chăng Khuru huynh cũng tán thành rằng hung thủ chỉ có thể là người của Võ Đang hoặc Thiếu Lâm nhị đại phái?

Không hề lúng túng, Khuru Phúc Linh đáp:

- Võ học vốn mênh mông, không biết đâu là bến bờ. Thiếu Bang chủ đừng quên đây vẫn là U Minh cốc và mọi việc đều có thể liên quan đến Ngũ Liên Giáo.

Đắp nắm đất cuối cùng vào nắm mộ sau cùng, Quan Vân Sơn trầm ngâm:

- Nếu là vậy, cần phải tìm hiểu minh bạch sở học của Ngũ Liên Giáo, trước khi đề quyết hung thủ có là người của nhị đại phái Thiếu Lâm hoặc Võ Đang hay không?

Khuru Phúc Linh xoa tay đứng dậy:

- Khuru mõ không vì bản thân có liên quan đến Võ Đang mới nói câu này. Vì kỳ thực, chính nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang rõ ràng cũng bị lâm vào vũng nước xoáy nhưng vẫn chưa biết do ai gây ra. Phải chi có người nào đó nói cho chúng ta biết thì hay biết mấy.

Quan Vân Sơn vụt nghiêm giọng:

- Muốn như thế nào có gì là khó? Khuru huynh thử nhìn xem.

Và Quan Vân Sơn đưa tay chỉ tít trên cao, về phía thượng nguồn của dòng suối.

Kinh ngạc, Khuru Phúc Linh vừa nhìn vừa kêu:

- Có người ẩn trên đó? Thiếu Bang chủ phát hiện từ lúc nào?

Quan Vân Sơn bắt đầu tìm lối leo lên trên:

- Đó là nguyên nhân khiến tại hạ tự ý lưu lại. Khuru huynh sao vẫn chưa leo lên?

Khuru Phúc Linh ngơ ngác nhìn Quan Vân Sơn:

- Sao? Thiếu Bang chủ không vận dụng khinh thân pháp để leo lên cho nhanh?

Quan Vân Sơn cười gượng:

- Tại hạ tuy rất muốn, nhưng biết làm thế nào, nếu công phu của tại hạ có hạn.

Khuru Phúc Linh càng thêm ngơ ngác:

- Là Thiếu Bang chủ một đại bang Tứ Hải, lẽ nào...

Quan Vân Sơn thở dài và chỉ suýt nữa để tụt tay rơi xuống:

- Mọi người gọi gia phụ như thế nào, Khuru huynh quên rồi sao? Tại hạ chỉ được luyện một ít công phu để phòng thân, thật không bỏ làm trò cười cho Khuru huynh.

Khuru Phúc Linh tung người lao lên và ung dung giúp Quan Vân Sơn cùng tiến lên cao:

- Hóa ra việc sát phụ để đoạt cương quyền do những nhân vật Tứ Hải Bang đề quyết định là mưu đồ của Thiếu Bang chủ chỉ là những lời vô căn cứ?

Quan Vân Sơn hậm hực:

- Đã có kẻ chủ mưu gây ra việc này. Vì thế, đây là lần đầu tiên tại hạ có quyết tâm phải luyện cho được một thân võ học hơn người, hầu báo thù cho gia phụ.

Câu chuyện có lẽ sẽ cứ tiếp tục, nếu như cả hai không lên đến nơi mà họ từng nghĩ là có người ẩn nấp. Và họ hoàn toàn ngỡ ngàng khi phát hiện đó chỉ là thi thể của đạo nhân thứ sáu cũng là người vận đạo bào Toàn Chân phái.

Vừa nhìn thấy Khuru Phúc Linh lập tức có nhận định:

- Phái Toàn Chân đời nào cũng chỉ thu nhận đủ bảy truyền nhân rồi thôi. Nếu đã có người thứ sáu tất phải có thêm người thứ bảy cũng bị sát hại. Thiếu Bang chủ hãy tạm lưu lại đây và chờ, Khuru mỗ cần phải tìm khắp lượt.

Và ngay khi dứt lời Khuru Phúc Linh đã lập tức bỏ đi, không kịp nhìn thấy điều mà Quan Vân Sơn cũng vừa vận nhìn thấy. Đó là những đầu ngón tay của đạo nhân đột nhiên khê nhích động.

Sợ đã nhìn lầm, Quan Vân Sơn phục người cạnh thi thể và nhẹ nhàng lật ngửa thi thể lên.

Giữa một diện mạo đã tái nhợt của thi thể, đôi môi cũng nhợt nhạt chợt máy động:

- Mọi người hãy... đề phòng... chất độc...

Bàng hoàng, đôi tay đang chạm vào đạo nhân của Quan Vân Sơn chột rụt lại ngay, khi nghe nói đến chất độc.

Cử chỉ của Quan Vân Sơn làm cho thân hình đạo nhân chỉ mới được lật lên giữa chừng phải lặn ngược lại vị trí ban đầu. Đó là một cử động quá mạnh đối với người đáng lẽ đã chết và đang tiến trình hồi sinh, làm cho đạo nhân phải buột miệng kêu lên:

- Ôi chao...

Biết bản thân đã sơ xuất làm cho đạo nhân đau theo phản ứng. Quan Vân Sơn quên mất chuyện chất độc, vội đưa tay đỡ lấy đạo nhân lần thứ hai và giúp đạo nhân nằm ngửa mặt lên hoàn toàn.

Ổ lần này, không những chỉ có đôi môi của đạo nhân máy động, mà đôi mắt cũng hấp háy một lúc rồi mở hẳn ra.

Có thể hiểu đạo nhân vậy là không chết nữa, Quan Vân Sơn mừng rỡ:

- Cung hỉ đạo trưởng đã hồi sinh!

Đôi mắt kia tinh anh dần và đã thu nhận hình ảnh của Quan Vân Sơn vào đáy mắt, đạo nhân nọ thở hắt ra:

- Trong người thiếu hiệp có Tỵ Độc Châu. Phải chăng thiếu hiệp họ Quan?

Quan Vân Sơn kinh ngạc:

- Đạo trưởng, văn bối họ Quan thì đúng rồi, nhưng còn chuyện Tỵ Độc Châu là thế nào?

Đạo nhân nọ bỗng từ từ khép mắt lại:

- Ít có người biết vật ẩn giấu ở bảo kiếm Tùng Văn chính là Tỵ Độc Châu. Thiếu hiệp không muốn tiết lộ cũng là điều dễ hiểu.

Vỡ lẽ, Quan Vân Sơn lấy vật nọ ra và đưa cho đạo nhân xem:

- Gia phụ chính là chủ nhân của bảo kiếm Tùng Văn. Và lúc gia phụ bị thảm tử, văn bối phát hiện gia phụ cố giấu vật này vào lòng bàn tay, phải chăng chính là Tỵ Độc Châu như đạo trưởng vừa đề cập?

Đôi mắt của đạo nhân đến bây giờ mới lại mở ra để nhìn chăm chăm vào vật nọ:

- Đúng là Tỵ Độc Châu. Thảo nào toàn bộ độc chất trong người bản đạo đã từ từ bị hóa giải. Nhưng sao thiếu hiệp bảo lệnh tôn Quan Vân Tú bị thảm tử?

Quan Vân Sơn chưa kịp đáp thì từ trên cao bỗng có tiếng Khuu Phúc Linh vang xuống:

- Thiếu Bang chủ có phát hiện điều gì khả nghi chưa? Khuu mỗ không tìm thấy bất kỳ vật gì như đã nghĩ.

Cũng nghe thanh âm của Khuu Phúc Linh, đạo nhân chợt hỏi:

- Gọi thiếu hiệp là Thiếu Bang chủ, phải chăng đây chính là bằng hữu?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Khuu Phúc Linh là Thiếu gia của Khuu gia trang vừa mới cùng văn bối hội ngộ trong hoạn nạn. Cũng có thể bảo đây chính là bằng hữu.

Đạo nhân gật gù:

- Khuu Phúc Nguyên, Trang chủ Khuu gia trang về các phương diện đều không có gì đáng chê. Nhưng “tri diện bất tri tâm”, tốt hơn hết, thiếu hiệp đừng để lộ chuyện Tỵ Độc Châu. Vì có thêm sự xuất hiện của báu vật thì khó có tình bằng hữu nào giữ được bền lâu.

Lại có tiếng Khuu Phúc Linh vang xuống:

- Có vẻ như Thiếu Bang chủ đang mãi lo đàm đạo, phải chăng đạo nhân đó chưa thật sự chết?

Cất vật nọ vào người, Quan Vân Sơn ngẩng đầu nhìn lên cao:

- Khuu huynh, sao không mau xuống đây. Rốt cuộc vẫn có người sẽ giúp chúng ta nhận biết ai là hung thủ.

Câu nói của Quan Vân Sơn làm cho đạo nhân kinh ngạc:

- Đã xảy ra chuyện gì ư? Tại sao hai vị muốn tìm hung thủ, còn lệnh hữu thì hỏi có phải bản đạo chưa thật sự chết?

Quan Vân Sơn ngơ ngàng nhìn đạo nhân và không biết phải đối đáp như thế nào. Mãi đến khi Khuu Phúc Linh xuất hiện ngay bên cạnh, Quan Vân Sơn mới dám nói một câu:

- Có vẻ như đạo trưởng vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra cho đồng môn đã cùng đi với đạo trưởng?

Khuru Phúc Linh quả là người thông minh, thoát nghe đã hiểu có sự. Hắn cũng phục người ngồi cạnh đạo nhân:

- Văn bối họ Khuru, gia phụ là Khuru Phúc Nguyên, Trang chủ Khuru gia trang. Là người xuất thân từ một môn phái luôn có tôn chỉ ẩn thế, văn bối tuy không hy vọng đạo trưởng am hiểu rõ lai lịch của văn bối, nhưng về công phu hàm dưỡng có lẽ đạo trưởng phải có điểm hơn người?

Đạo nhân gật đầu:

- Bần đạo cũng am hiểu đôi chút về lệnh tôn. Còn về công phu hàm dưỡng, được rồi, chẳng có gì tồi tệ hơn ngoài cái chết có lẽ đã xảy đến cho toàn bộ sư huynh đệ bần đạo. Nhị vị thiếu hiệp cứ nói, bần đạo nghĩ có thể chịu được.

Khác với Quan Vân Sơn là người chỉ mới lần đầu bôn tẩu giang hồ, Khuru Phúc Linh dù đầy đủ kinh lịch nên cách thuật chuyện cũng không đến nỗi gây đả kích mạnh cho đạo nhân duy nhất còn sót lại trong sáu đạo nhân đã cùng đến đây.

Và đạo nhân cũng là người có công phu hàm dưỡng sâu dày. Sau khi hít vào một hơi thật dài, có lẽ để đè nén những bi thương đang chực trào dâng, mới phát thoại một cách am tường, bình thản:

- Được nhị vị thiếu hiệp quan tâm và chu tất hậu sự, những sư huynh đệ của bần đạo có lẽ cũng vui lòng nhắm mắt. Bần đạo có lời đáp tạ.

Khuru Phúc Linh xua tay:

- Đạo trưởng chớ quá khách sáo. Vì bất kỳ ai ở vào trường hợp này cũng phải hành động như bọn văn bối mà thôi. Chẳng hay thương thế của đạo trưởng hiện như thế nào?

Đạo nhân thở dài:

- Toàn bộ kinh mạch đều bị sai lệch bộ vị. Với công phu Càn Khôn Hồn Nguyên Công, bần đạo còn giữ mạng đến lúc này đã là điều vượt quá lòng mong muốn rồi. Bần đạo đâu dám mơ tưởng đến chuyện cố kéo dài kiếp sống tàn, để mong có lúc gặp kỳ tích là chuyện sẽ không bao giờ có.

Quan Vân Sơn lo sợ:

- Đạo trưởng sao quá vội bi quan? Kỳ tích nhất định sẽ đến, nếu đạo trưởng có đủ nhẫn nại trông chờ.

Đạo trưởng cười yếu ớt:

- Lòng nhân của Thiếu Bang chủ bần đạo đành xin tâm lãnh thôi. Há Thiếu Bang chủ không biết công phu Càn Khôn Hồn Nguyên Công vốn lợi hại như thế nào sao?

Quan Vân Sơn một lần nữa đỏ mặt thố lộ sự thật:

- Nói về võ học, chủ kiến của gia phụ là khác người. Có lẽ đạo trưởng nên hiểu văn bối chưa hề nhận được chân truyền của phụ thân.

Và đạo nhân thêm ngạc nhiên, khi nghe Khuru Phúc Linh tiếp lời:

- Đó là nỗi khổ của Thiếu Bang chủ, vì bây giờ phải đảm đương nhiệm vụ báo phục phụ thù, đồng thời thanh lý môn hộ. Riêng về công phu Hồn Nguyên, phải chăng đây là công phu có liên quan đến Hồn Nguyên Chân Quân độ nào?

- Khuru thiếu hiệp cũng từng nghe biết đến Hồn Nguyên Chân Quân?

Khuru Phúc Linh đáp:

- Văn bối may được gia phụ cho biết qua về Đông Hải - Hồn Nguyên Chân Quân. Lời của đạo trưởng như muốn nói văn bối đã đoán đúng?

Gật đầu, đạo nhân kể cho cả hai nghe chuyện Đông Hải Bí Cung đã tiềm nhập Trung Nguyên như thế nào. Sau đó đạo nhân nói thêm:

- Kể hạ thủ bản đạo, tuy giấu kín chân diện nhưng qua công phu Hồn Nguyên, bản đạo có thể đoán y chính là môn hạ Đông Hải Bí Cung.

Quan Vân Sơn hoài nghi:

- Đạo trưởng muốn ám chủ hung thủ chính là Cung chủ Đông Hải Bí Cung?

Khuất Phúc Linh gật gù:

- Vì như đạo trưởng vừa kể thì chỉ có mỗi một mình Cung chủ Đông Hải Bí Cung đó là hậu nhân của Hồn Nguyên Chân Quân, nên mới am hiểu sở học Hồn Nguyên?

Đạo nhân giật mình:

- Nhị vị thiếu hiệp nghĩ cũng phải. Và nếu là vậy, lẽ nào Cung chủ Đông Hải Bí Cung vì là người bội tín, đã hãm hại gia sư, nên chỉ có một mình lão đến đây?

Khuất Phúc Linh cau mày:

- Chỉ có một người và người đó đã lần lượt dùng công phu Hồn Nguyên sát hại phe đạo trưởng sáu người. Sao những đồng môn sư huynh đệ của đạo trưởng lại lưu tỵ, bảo hung thủ là người Ngũ Liên Giáo?

Một lần nữa, đạo nhân giật mình:

- Ngũ Liên Giáo? Chẳng phải bọn chúng đã bị tiêu diệt từ năm mươi năm trước rồi sao?

Quan Vân Sơn thở dài, đem toàn bộ câu chuyện xảy ra ở U Minh cốc kể cho đạo nhân nghe.

Và đạo nhân càng nghe, càng kinh ngạc, đến nỗi ngay khi Quan Vân Sơn dứt lời, đạo nhân kêu lên hỏi:

- Phương trượng Thiếu Lâm phái gặp họa tẩu hỏa nhập ma, chưởng môn Võ Đang phái thì thất tung, chỉ riêng Bang chủ Tứ Hải Bang là bị mất mạng, đều là những nhân vật được gia sư đề cập đến và có ý định đưa lão Cung chủ diện kiến. Sự thể này, thật khó rõ ai là kẻ chủ mưu gây họa giang hồ, là Đông Hải Bí Cung hay Ngũ Liên Giáo?

Khuất Phúc Linh trầm ngâm:

- Công phu hãm hại đạo trưởng nếu chính là công phu Hồn Nguyên chỉ có ở Cung chủ Đông Hải Bí Cung thì nên chẳng phải hiểu lão cũng là giáo chủ mới xuất hiện của Ngũ Liên Giáo?

Đạo nhân lắc đầu:

- Chuyện này không thể có. Vì giữa Ngũ Liên Giáo xuất xứ từ Tây Vực, đầu lý nào liên quan đến một Đông Hải Bí Cung cách xa nhau nghìn trùng? Huống chi chỉ cần một lực lượng của Đông Hải Bí Cung là quá đủ để làm quần hùng khắp võ lâm Trung Nguyên điêu đứng, họ đâu cần gì lập ra thêm chiêu bài thứ hai là Tà giáo Ngũ Liên?

Quan Vân Sơn động tâm:

- Chuyện này có lẽ chỉ một mình lệnh sư là có đủ hiểu biết để giải thích. Chẳng hay đạo trưởng có thể cho vãn bối biết chút nào về tung tích lệnh sư?

Đạo nhân thở dài:

- Bọn huynh đệ bản đạo được lệnh đi tìm thất đệ Trùng Quang cách đây ba năm đã đột nhiên thất tung. Chỉ khi tìm được, hoặc đã đến hạn kỳ như Hiệp ước Tam Chiêu hạn định, bọn bản đạo mới mong gặp lại gia sư.

Khuất Phúc Linh chợt hỏi:

- Nhưng với tình thế hiện giờ, huynh đệ đồng môn của đạo trưởng đều thảm tử, không lẽ đạo trưởng không còn cách nào đưa tin khẩn đến lệnh sư?

Đạo nhân đáp:

- Do bốn phái Toàn Chân chưa bao giờ gặp họa diệt môn như lần này nên không ai nghĩ đến cách thức liên lạc khi nguy cấp. Vì thế, với tình huống này, đứng vào cương vị bản đạo thì chỉ có mỗi một cách.

Quan Vân Sơn phấn khích:

- Là cách nào, đạo trưởng cứ nói, chỉ cần không vượt quá năng lực, văn bối quyết giúp đạo trưởng hoàn thành.

Đạo nhân ngó ngay vào mắt Quan Vân Sơn:

- Gặp phải tình huống này, do sư huynh đệ bản đạo không còn ai, kể cả bản thân bản đạo cũng khó chi trì sinh mạng, thì còn mỗi một cách là bản đạo phải thu nhận ngay truyền nhân.

Vừa nghe xong, Quan Vân Sơn chép miệng vẻ luyến tiếc:

- Nếu là vậy, cách này kể như vượt quá năng lực văn bối.

Khuru Phúc Linh hoang mang:

- Sao Thiệu Bang chủ nói như thế? Được đạo trưởng đây thu nhận làm truyền nhân, chẳng phải sẽ mau chóng giúp Thiệu Bang chủ có thân thủ hơn người, hầu dễ dàng báo phục phụ thù sao?

Quan Vân Sơn gượng cười:

- Tại hạ đã kịp cần phân lợi hại và biết đây là dịp may thật sự tốt cho tại hạ. Thế nhưng, phần thì tại hạ chưa đủ căn cơ võ học, phần thì tình trạng của đạo trưởng đây là quá cấp bách.

Vẫn nói giục tốc bất đạt, tại hạ chỉ e phụ lòng kỳ vọng của đạo trưởng mà thôi.

Khuru Phúc Linh không thể không tán thành:

- Nhận định của Thiệu Bang chủ quả nhiên rất đúng, khiến Khuru mỗ chẳng biết nói vào đâu. Thế nhưng...

Quan Vân Sơn cướp lời:

- Tại hạ có ý này, có thể xem là lưỡng toàn kỳ mỹ. Đó là Khuru huynh vốn cũng có sở học đạo gia. Nếu tiếp nhận chân truyền của đạo trưởng đây, ắt sẽ không có gì trở ngại, mà còn mau đắc thành sở học thượng thừa.

Và Quan Vân Sơn quay nhìn đạo nhân:

- Chủ ý của văn bối, không hiểu đạo trưởng có tán thành?

Đạo nhân chưa kịp đáp, Khuru Phúc Linh đã lên tiếng:

- Mỹ ý của Thiệu Bang chủ khiến Khuru mỗ thật cảm kích, chỉ tiếc Khuru mỗ là người đã bái sư, nếu tiếp nhận thêm sở học của người ngoài môn phái, e không tránh khỏi hai chữ bội sư.

Điều Khuru Phúc Linh vừa nói quả là sự thật, Quan Vân Sơn vì hiểu như thế nên áy náy nhìn đạo nhân. Nhưng chưa một ai kịp lên tiếng, bỗng từ phía dưới có tiếng hô hoán vang vọng lên:

- Gã họ Khuru và tên Thiệu Bang chủ của Tứ Hải Bang kia rồi.

- Ha... ha... quả nhiên giáo chủ đã tiên liệu đúng. Nếu tên trọc Bất Nộ và huynh muội nha đầu Đoàn Ngũ Hạ có thể an toàn tính mạng thì lũ oa nhi không thể ẩn ở đâu ngoài nơi này. Cũng may lũ chúng đều bị bọn ta phát hiện. Chỉ cần thu thập được sinh mạng bọn chúng là kế sách của bốn giáo vẫn chưa đến nỗi bị tiết lộ. Đuổi bắt chúng ngay! Ha... ha...

Từ trên cao nhìn xuống, Khuru Phúc Linh thấy bọn người mới đến tuy che kín chân diện nhưng chúng chỉ có ba người. Khuru Phúc Linh chột hạ thấp giọng bảo Quan Vân Sơn:

- Nếu lực lượng chúng chỉ có bấy nhiêu, chúng tỏ có không ít tên có lẽ đang đuổi theo nhóm Bất Nộ ba người đã bỏ đi trước chúng ta không lâu. Để ứng cứu họ, chúng ta chỉ còn mỗi một cách là mau chóng thoát khỏi chỗ này, Thiệu Bang chủ nghĩ sao?

Quan Vân Sơn ngao ngán nhìn quanh:

- Dù là giao đấu hay bỏ chạy, thành bại thế nào đều trông cậy vào một mình Khuất huỳnh. Tại hạ chỉ sợ chưa đủ lực để giúp Khuất huỳnh.

Lúc này ở phía dưới ba nhân vật che kín chân diện đã chia thành ba hướng và bắt đầu leo lên, chuẩn bị vây bắt như đã nói. Khuất Phúc Linh chợt nhìn Quan Vân Sơn và mỉm cười:

- Thiếu Bang chủ vẫn có thể giúp ít nhiều cho Khuất mỗ, nếu chịu khuất tất công đạo trưởng cùng đi.

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Điều này thì tại hạ làm được.

Dứt lời, Quan Vân Sơn liền khom người và nhờ Khuất Phúc Linh giúp sức nên đã đặt xong đạo nhân nọ lên lưng.

Thật cẩn trọng, Khuất Phúc Linh dặn Quan Vân Sơn:

- Khi nghe Khuất mỗ hô hoán, nghĩa là đã đến lúc thuận tiện, Thiếu Bang chủ hãy nhanh chân đưa đạo trưởng thoát đi theo lối huyệt khẩu phía dưới, phần Khuất mỗ sẽ thừa năng lực đuổi theo. Cứ như thế nha.

Liên sau đó, Khuất Phúc Linh từ trên cao lao bổ vào một trong ba nhân vật che kín chân diện đã tiến đến khá gần:

- Bẩm Thiếu gia chờ mãi mới có cơ hội cùng Ngũ Liên Giáo các người giao chiến. Để xem bọn người liệu có bao nhiêu thực lực nào. Đỡ!

Vút... Vù...

Như đã tiên lượng trước, thế nào Khuất Phúc Linh cũng có hành động này, nhân vật che kín chân diện nọ cười phá lên:

- Với chút sở học con con được Khuất Phúc Nguyên truyền thụ, người nghĩ người đã là thiên hạ đệ nhất nhân ư? Đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình. Đỡ! Ha... ha...

Ào...

Nào ngờ, Khuất Phúc Linh không hề có ý cùng đối phương giao đấu, đang đà lao đến, hấn vụt xoay chuyển cổ tay và ném ra hàng loạt những mẩu đá vụn, có lẽ đã được Khuất Phúc Linh ngấm ngấm chuẩn bị sẵn. Và Khuất Phúc Linh phá lên cười:

- Giết gà đâu cần đến dao mổ trâu. Hãy xem thủ đoạn của bẩm Thiếu gia. Ha...

ha...

Viu... Viu...

Dù là nắm đá vụn nhưng một khi được lực đạo truyền vào thì chúng nào khác gì người mũi ám khí lợi hại. Diễn biến này khiến cho nhân vật nọ do quá hốt hoảng phải vội vàng hồi bộ:

- Phi Luân Tán Hoa Vũ? Người còn là truyền nhân Tán Hoa Nữ mười hai năm trước đã thoái ẩn giang hồ?

Vẫn cười, Khuất Phúc Linh quay người và kịp thời lẳng không ném hai mẩu đá vào hai nhân vật che kín chân diện còn lại đang thừa cơ tiến đến chỗ Quan Vân Sơn:

- Nhân vật vừa được người đề cập chính là a di của bẩm Thiếu gia. Hãy xem thủ pháp ném ám khí của ta thì rõ! Đỡ!

Viu... Viu Có lẽ sự thố lộ của Khuất Phúc Linh phần nào làm cho bọn đối phương hoảng sợ, chúng tản khai, vừa tránh những mẩu đá được dùng như ám khí của Khuất Phúc Linh, vừa lo tìm phương thế khác để dễ dàng chế ngự họ Khuất.

Phát hiện điều này, Khuất Phúc Linh vụt quát:

- Đứng lúc rồi, Thiếu Bang chủ. Nào!

Lúc dứt tiếng quát cũng là lúc Khuê Phúc Linh dùng tả thủ ném ra ba vật ám khí loang loáng sắc màu của kim thiết và ném về mỗi địch nhân một vật.

Viu... Viu... Viu...

Không chậm trễ, Quan Vân Sơn với đạo nhân nọ trên lưng ngay lập tức lao xuống nhắm đến chỗ có huyết khẩu từng là nơi thoát đi của Đoàn Ngũ Hạ, Bạch Hào và Bất Nộ đại sư.

Vút...

Đúng lúc này, Quan Vân Sơn nghe bọn địch nhân kêu lên hoảng loạn:

- Hồi Chuyển Thất Hồn Châm!

- Là thủ pháp danh bất hư truyền của Đệ nhất châm Tán Hoa Nữ?

- Ồi...

Quan Vân Sơn chưa kịp hiểu vì sao thủ pháp nọ lại có uy lực làm cho bọn địch nhân hoảng sợ đến thế, bên tai bỗng nghe tiếng đạo nhân nọ thì thào:

- Tán Hoa Nữ là nhân vật bất tà bất chánh, nếu có là a di của Khuê Phúc Linh thì tâm tính này thật khó đoán là có ảnh hưởng đến y hay không.

Quan Vân Sơn hoang mang, vừa lo chạy, vừa thì thào hỏi lại:

- Thế nào là nhân vật bất tà bất chánh bất tà?

Và Quan Vân Sơn chỉ nhận một câu căn dặn của đạo nhân:

- Muốn biết rõ, Thiếu Bang chủ cứ lần hồi dò xét cung cách hành sự của Khuê Phúc Linh thì biết. Và tốt hơn hết Thiếu Bang chủ cứ nên giữ thái độ kính nhi viễn chi đối với y.

Còn bây giờ hãy trở lại việc bần đạo đã đề xuất.

Quan Vân Sơn nghi ngại:

- Nếu là việc tiếp nhận chân truyền, văn bối vẫn sợ sẽ làm đạo trưởng thất vọng.

- Nhưng bần đạo e không thể chi trì lâu hơn. Sao Thiếu Bang chủ không thử nghĩ đến việc chỉ tạm thời tiếp nhận khẩu quyết, còn phần luyện công cứ để sau này tùy ý Thiếu Bang chủ?

Quan Vân Sơn khom người chui qua huyết khẩu và sau đó đưa đạo nhân vượt qua bên kia tuyệt cốc.

- Nếu chỉ tiếp nhận phần khẩu quyết thì e không đúng lắm với danh phận sư đồ.

Đạo nhân bỗng thở ra với giọng chột nhẹ hẳn:

- Đã lâm phải cảnh này, bần đạo còn dám mơ gì nữa đến danh phận sư đồ. Nếu không cảm thấy bất tiện, sao giữa chúng ta không thỏa thuận, Thiếu Bang chủ là ký danh đệ tử của bần đạo mà thôi!

- Ký danh đệ tử?

Đạo nhân bảo:

- Phải! Và như thế không có gì bó buộc Thiếu Bang chủ phải tuân thủ những qui định cần giữ ở những người theo đạo Tam Thanh. Đổi lại, bần đạo cũng kịp thời hoàn thành tâm nguyện, trước lúc nhắm mắt xuôi tay.

Quan Vân Sơn cảm kích đến xúc động chân tình:

- Sư phụ...

Đột nhiên có tiếng Khuê Phúc Linh vang ngay phía sau:

- Chúng ta phải chạy nhanh hơn mới được. Đừng chần chừ nữa, Thiếu Bang chủ!

Biết Khuu Phúc Linh đã tạm thời có cách làm chậm việc địch nhân truy đuổi, Quan Vân Sơn thêm cảm phục Khuu Phúc Linh:

- Khuu huynh, tại hạ vừa được đạo trưởng đây thu làm ký danh đệ tử.

Phản ứng của Khuu Phúc Linh làm cho Quan Vân Sơn ngỡ ngàng:

- Quả nhiên đây là cách duy nhất để sở học của đạo trưởng khỏi bị thất truyền. Cung hỉ Thiệu Bang chủ trước sau gì cũng đắc thành tuyệt học. Nếu là vậy, để Khuu mỗ đi trước mở đường. Thiệu Bang chủ cứ từ từ theo sau.

Dứt lời Khuu Phúc Linh lao vút qua mặt Quan Vân Sơn.

Vút.

Biết rõ Quan Vân Sơn đang có tâm trạng như thế nào, đạo nhân nọ nói như rót vào tai Quan Vân Sơn:

- Thiệu Bang chủ chớ quá vội cảm phục, hoặc cảm kích Khuu Phúc Linh. Tính khí của Tán Hoa Nữ trước kia cũng vậy, luôn tận tâm giúp người, nếu người đó có bản lãnh yếu kém hơn. Và ngược lại, sẽ là đổ kỵ nếu gặp người có bản lãnh cao minh hơn. Bần đạo nhắc lại, đối với họ Khuu càng giữ thái độ kính nhi viển chi càng tốt. Còn bây giờ, Thiệu Bang chủ nên dụng tâm lắng nghe những gì bần đạo phải gắng lực trao truyền.

Trong lúc lắng nghe từng khẩu quyết do đạo nhân trao truyền, thỉnh thoảng Quan Vân Sơn lại thấy Khuu Phúc Linh vì sợ địch nhân mai phục nên có khi dừng lại để lắng nghe động tĩnh, có lúc lao thật nhanh về phía trước.

Và trong một lần như vậy, Quan Vân Sơn bỗng nghe Khuu Phúc Linh quát vang:

- Lũ chuột nhất đê tiện. Bồn thiếu gia biết thế nào cũng có lúc bọn ngươi dùng độc hãm hại. Bọn ngươi muốn chết. Đờ!

Thấy Khuu Phúc Linh ném loạn ám khí về hai bên đường, Quan Vân Sơn liền hiểu đó là chỗ địch nhân mai phục. Do sợ Khuu Phúc Linh có thể vì khinh suất sẽ bị trúng độc, lại biết rõ bản thân dù sao cũng có Ty Độc Châu hộ thân, nên Quan Vân Sơn vội vã bằng người lướt đến:

- Đừng quá tham chiến như thế, Khuu huynh, kéo bị chúng hạ độc thủ. Chạy mau!

Phát hiện Quan Vân Sơn kịp chạy đến, Khuu Phúc Linh cười sảng khoái:

- Chúng đã bỏ chạy vì sợ thủ pháp ném ám khí của Khuu mỗ. Thiệu Bang chủ chớ quá lo lắng. Ha... ha...

Tràng cười của họ Khuu còn đang vang dội, ở phía trước chợt có hai nhân vật xuất hiện chắn lối:

- Mạng của bọn ngươi không ngờ cho đến giờ vẫn chưa tuyệt. Nhưng lần này thì khác.

Xem chiêu!

Vù...

Thấy cung cách đối phương phát kinh, Khuu Phúc Linh bàng hoàng kêu lên:

- Tôn giá có liên quan thế nào đến tệt phái Võ Đang?

Đang lúc Khuu Phúc Linh có thái độ như thế, Quan Vân Sơn lại phải đối phó với nhân vật thứ hai. Và Quan Vân Sơn chợt nghe tiếng đạo nhân khê thét bên tai:

- Mau chạy đi. Đối phương là một trong chín nhân vật từng xuất hiện cùng lúc với lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung! Thiệu Bang chủ càng không phải là đối thủ của y.

Kinh tâm động phách, Quan Vân Sơn vội quay ngược người, và vận dụng khinh công, nhảy về bên tả, lại nhảy bừa sang phía hữu.

Đúng lúc này, nhân vật đó lao đến xuất trảo và thân tốc chộp vào Quan Vân Sơn:

- Muốn chạy ư? Đâu phải dễ! Ha... ha...

Ào...

Thiếu kinh lịch giao đấu, do đó thay vì tiếp tục nhảy tránh, Quan Vân Sơn lại lóng ngóng đình bộ với ý định là xuất kinh ngăn địch.

Một lần nữa, đạo nhân nọ hét vào tai Quan Vân Sơn:

- Chạy mau. Mạo hiểm là chết!

Nhưng có lẽ biết là không kịp, người đang cạn kiệt chân lực như đạo nhân vẫn xuất kỳ bất ý vươn tay, cố điểm vào giữa lòng bàn tay của đối phương:

- Xem chỉ!

Viu...

Động thái của đạo nhân làm cho đối phương kinh hoàng:

- Thái Ất chỉ kinh?

Và đối phương cấp thời thu thảo về, nhưng dù sao vẫn bị chỉ kinh Thái Ất của đạo nhân chạm vào huyết Lao cung.

Đối phương khẽ rùng mình chấn động, nhưng sau đó lại vùng cười lên:

- Hóa ra người chỉ là kẻ đã gần đất xa trời, công phu chẳng còn bao nhiêu lực đạo. Hãy nạp mạng đi thôi! Ha... Ha...

Cũng lúc đó Quan Vân Sơn phát hiện đạo nhân bỗng nằm thõng thượt trên lưng. Tự biết hành vi tận lực vừa rồi đã quay lại hại ngay chính đạo nhân, Quan Vân Sơn vừa sợ vừa phẫn nộ, lập tức lao người chạy đi.

Trước khi chạy, Quan Vân Sơn còn cố kêu Khuru Phúc Linh:

- Sinh mệnh của đạo trưởng e khó bảo toàn. Khuru huynh, chạy thôi!

Vút...

Có lẽ cũng cảm nhận điều gì đang xảy ra cho Quan Vân Sơn và đạo nhân nọ, Khuru Phúc Linh bật quát lên chuỗi âm thanh cuồng nộ:

- Được rồi, Khuru mỡ sẽ đoạn hậu. Hãy xem tuyệt kỹ thần châm của bốn Thiếu gia.

Và Khuru Phúc Linh vẩy loạn ra một ám khí, có tác dụng làm cho hai nhân vật nọ phần nào chùn chân.

Nhân đó, Khuru Phúc Linh lao đuổi theo Quan Vân Sơn.

Vút...

Do nơi này vẫn còn là phạm vi U Minh cốc nên khắp tứ bề đều là núi đá với nhiều sơn động âm u cứ hiển hiện trước mặt.

Đang lúc khẩn trương, nhất là lo cho sinh mạng của đạo nhân, Quan Vân Sơn đánh liều lao bừa vào một trong những sơn động đó.

Vút...

Thay vì chui vào theo, Khuru Phúc Linh chợt cười thành tiếng:

- Chúng ta hãy tạm thời phân khai tránh bị địch nhân cùng dồn vào tuyệt lộ. Hẹn sau này gặp lại. Ha... Ha...

Và Khuru Phúc Linh chui vào sơn động khác gần đó.

Vút...

Địch nhân theo kịp, phát hiện Quan Vân Sơn và Khuru Phúc Linh mỗi người chạy mỗi hướng, bọn họ cùng phân khai truy đuổi.

Nhân vật đuổi theo Khuê Phúc Linh liền nhận ngay một loạt ám khí do Khuê Phúc Linh từ trong chỗ ẩn ném ngược ra.

Viu... Viu...

Phần nộ, nhân vật này đành thoái bộ lần tránh.

Và đúng lúc này, ở sơn động thứ hai, bỗng có tiếng quát tháo của nhân vật đuổi theo Quan Vân Sơn vang lên:

- Tiểu tử chạy đâu cho thoát? Nạp mạng!

Ầm... Ầm...

Rào... Rào...

6. Âm Dương Nhị Tiên

Quan Vân Sơn vừa phát hiện một ngách đá hẹp ở cuối động nhưng chưa kịp chui vào thì kinh lực quật đến từ phía sau đã đẩy bay Quan Vân Sơn vào ngách đá.

Soạt...

Phía trong ngách đá là một thông đạo, dư lực của chấn kinh cũng đẩy luôn Quan Vân Sơn vào trong.

Vù...

Chỗ cuối cùng của thông đạo là một vách đá phẳng lỳ, nhưng chệch về bên tả một ít lại là một quảng tối, trông tựa như một huyết khẩu nằm dưới thấp, rất có thể là nơi ẩn thân của bảy kỳ loại quái thú, hay độc xà nào đó.

Điều phát hiện này, tuy có làm Quan Vân Sơn lưỡng lự, nhưng do ở phía sau đã lại vang lên tiếng bước chân địch nhân truy đuổi, nên Quan Vân Sơn đâu còn sự chọn lựa nào khác.

Dịch người đến ngay chỗ có quần tối, Quan Vân Sơn định chui vào thì nghe đối phương bỗng cười vang:

- Đây quả là chỗ táng thân thật tốt cho tiểu tử ngươi. Hãy nhận những gì người đã chọn.

Ha... Ha...

Kèm theo đó là ba vật tròn ảm như ba quả trứng vừa được đối phương ném mạnh vào.

Diễn biến này khiến Quan Vân Sơn không thể không nghĩ đến thứ hỏa khí Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi đã từng được bọn Ngũ Liên Giáo sử dụng để thiêu hủy trọn vẹn ngôi tử quán. Càng nhớ thì càng sợ, Quan Vân Sơn định bụng sẽ chui ngay vào huyết khẩu nọ.

Chợt từ huyết khẩu bỗng vang lên hàng loạt những tiếng rú rít kỳ quái.

Phì... Phì...

Tiếp theo đó là những vệt đen dài cứ từ trong huyết khẩu lao vun vút ra như những mũi trường tiên đang được nhân vật bí ẩn nào đó phát xạ.

Viu... Viu...

Chỉ đứng cách huyết khẩu không xa, Quan Vân Sơn thừa hiểu biết để nhận ra chúng là lũ quái xà, do bị kinh động nên đang cuồng nộ lao bừa ra từ chỗ ẩn.

Sợ bị độc xà sát hại, Quan Vân Sơn vội dịch người, tìm lối tránh xa huyết khẩu.

Đó là lúc ba vật đen tròn nọ chạm vào đá và phát lên ba tiếng chấn động kinh hoàng.

Ầm... Ầm... Ầm...

Cũng như diễn biến đã xảy ra cho ngôi tử quán độ nào, sau ba loạt chấn động là ba quãng lửa vụt nhanh lên và hợp lại làm một khoảnh khắc bi hùng tráng lệ, mà Quan Vân Sơn biết bản thân không thể nào quên, nếu vẫn toàn mạng sau thảm biến hãi hùng này.

Được quãng lửa cực sáng chiếu tỏ, Quan Vân Sơn thấy toàn bộ lũ quái xà lao ra từ huyết khẩu đều bị thiêu cháy thành than, kể cả bản thân Quan Vân Sơn cũng bị nung nóng đến sắp sửa bốc cháy.

Thế nhưng, thân thể có bị bốc cháy hay không thì Quan Vân Sơn chưa biết, vì trước đó sức nóng của quãng lửa đã làm cho thần trí Quan Vân Sơn trở nên mê muội. Và chàng không còn biết bản thân đang làm gì nữa. Chỉ có mỗi một điều cuối cùng là Quan Vân Sơn còn kịp ghi nhận đó là trước lúc hôn mê, chàng có cảm nhận bị ai đó đẩy mạnh từ phía sau, làm cho toàn thân lao chúm vào huyết khẩu nọ, trước khi huyết khẩu bị loạn thạch từ khắp nơi xuống che khuất.

“Ai đã xô đẩy ta? Là muốn giúp hay muốn đẩy ta vào tử địa?” Lúc tỉnh lại, Quan Vân Sơn phát hiện chỗ đang nằm tuy khô ráo thoáng đãng, nhưng vẫn còn ở trong một lòng động mờ tối với chút ánh dương quang nhạt nhòa.

Vừa định ngồi nhổm dậy, Quan Vân Sơn chợt nghe ở xa xa có một tiếng động lạ kinh nghi. Sau một lúc nằm yên lắng nghe, Quan Vân Sơn lật nghiêng người và nhẹ nhàng tiến dần đến chỗ có tiếng động.

Và khi mơ hồ nhìn thấy Khuất Phúc Linh đang thờ người trước một nắm mộ mới đắp, Quan Vân Sơn càng thêm nghi hoặc, không biết Khuất Phúc Linh đã đến từ lúc nào và chuyện gì đã xảy ra, sau khi Quan Vân Sơn bị hôn mê.

Vì thấy Khuất Phúc Linh cứ mãi đứng bất động, Quan Vân Sơn hết nhẫn nại đành lên tiếng:

- Khuất huynh!

Ở Khuất Phúc Linh có một thoáng giật mình, nhưng sau đó, khi đã quay lại, Khuất Phúc Linh gượng cười nhìn Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ tỉnh lại thật kịp lúc. Hãy đến đây nói lời tiễn biệt cuối cùng với lệnh sư, người đã hy sinh cả tính mạng để cứu nguy cho Thiếu Bang chủ.

Và nhờ Khuất Phúc Linh dịch người lướt tránh qua một bên, Quan Vân Sơn mới nhìn thấy ở đầu nắm mộ có một tảng đá đã được khắc ghi dòng chữ ngắn ngủi:

“Toàn Chân môn hạ chi mộ”.

Tỉnh ngộ, Quan Vân Sơn chậm rãi đứng lên và phải vất vả lắm mới có thể đến cạnh nắm mộ.

Chờ cho Quan Vân Sơn hành lễ xong, Khuất Phúc Linh chép miệng lên tiếng:

- Khuất mỗ phát hiện chúng dùng Lân Hỏa Đạn quá muộn, phải mất trọn một ngày kiếm tìm mới thấy Thiếu Bang chủ bị ngất lịm bên cạnh thi thể đã cháy đen của đạo trưởng Toàn Chân.

Quan Vân Sơn chậm chậm hít vào một hơi thật sâu:

- Chuyện xảy ra thế nào, Khuất huynh?

Khuất Phúc Linh tiến đến và ngồi cạnh Quan Vân Sơn:

- Uy lực của Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi quả lợi hại, toàn bộ những sơn bộ lân cận nếu không bị san bằng thì cũng bị loạn thạch vùi lấp. Sau khi chờ đợi và biết bọn địch vì ngờ tất cả đã chết nên bỏ đi, Khuất mỗ nhờ ghi nhớ rõ địa hình nên đã từ sơn động bên cạnh tìm cách lọt vào bên đây.

Nói đến đây, Khuất Phúc Linh chợt lắc đầu:

- Phải nói Thiếu Bang chủ quả có phúc phận hơn người. Vì qua hiện trạng ở nơi Khuất mỗ tìm thấy Thiếu Bang chủ, có thể hiểu Thiếu Bang chủ phải có đến ba lần suýt chết.

Nhưng tất cả đã chuyển từ nguy thành an, tiền hung hậu kết.

Quan Vân Sơn cười gượng:

- Khu tu huynh vẫn còn đùa được sao? Tại hạ đã suýt chết ba lần như thế nào?

Khu tu Phúc Linh giải thích:

- Khu tu mỗ chỉ có thể suy đoán mà thôi. Là thế này, có lẽ sắp bị Lân Hỏa Đạn hủy diệt, Thiếu Bang chủ nhờ nhìn thấy một huyết khẩu nên kịp chui vào. Hãy kể đó là lần thứ nhất, Thiếu Bang chủ suýt bị loạn thạch chôn vùi. Rồi qua hình hài bị cháy đen của đạo trưởng Toàn Chân có thể hiểu hỏa khí chưa kịp chạm đến Thiếu Bang chủ vì nhờ có thân hình của đạo trưởng Toàn Chân che chắn. Đó là lần thứ hai.

Nhớ lại sự việc lúc sắp ngất, Quan Vân Sơn vụt hiểu lực đạo đã đẩy vào người Quan Vân Sơn có thể là do một hòn đá giáng đúng vào đạo nhân và vô tình có tác dụng làm cho Quan Vân Sơn ngã chúi vào huyết khẩu.

Cảm kích khôn cùng, Quan Vân Sơn gật gù:

- Thế còn lần suýt chết thứ ba là thế nào?

Khu tu Phúc Linh vụt nghiêm mặt:

- Thiếu Bang chủ có biết trong huyết khẩu chính là nơi trú thân của hàng ngàn hàng vạn độc xà?

Quan Vân Sơn rùng mình:

- Tại hạ cũng đoán như thế. Nhưng...

Khu tu Phúc Linh cau mặt:

- Cũng may cho Thiếu Bang chủ là có lẽ lũ độc xà trước đó đã bị những loạt chấn động xua đuổi. Nhưng vẫn có một số vì không kịp trốn chạy nên đa phần đều bị sức nóng hủy diệt.

Chợt hiểu Khu tu Phúc Linh muốn ám chỉ điều gì, Quan Vân Sơn hỏi:

- Bảo đa phần bị hủy diệt nghĩa là vẫn còn một ít chết vì nguyên nhân khác?

Khu tu Phúc Linh thừa nhận:

- Đúng là có chuyện này, nhưng Khu tu mỗ dù nghĩ mãi vẫn chưa rõ nguyên nhân.

Cổ lảng tránh câu đáp, Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn quanh:

- Phải chăng đây là nơi huyết khẩu thông dẫn đến?

Như gặp nan đề khác thú vị hơn, Khu tu Phúc Linh nói liền một hơi:

- Đúng là huyết khẩu thông dẫn đến, nhưng nếu không bị Lân Hỏa Đạn gây chấn động tạo nên, có lẽ sẽ không ai ngờ ở đây lại có một nơi kỳ quái như thế này. Nhưng để hiểu tại sao lại gọi đây là nơi kỳ quái, chỉ ít Thiếu Bang chủ cần phải am hiểu Thiên Tượng Kỳ Môn.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Khu tu huynh định bảo chúng ta lại xa vào kỳ môn thế trận của bọn Ngũ Liên Giáo?

Khu tu Phúc Linh phì cười:

- Nếu Ngũ Liên Giáo biết ở đây có tiềm ẩn sẵn một loại trận thế kỳ môn như thế này, chúng đâu cần sử dụng Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi mong diệt trừ Thiếu Bang chủ lẫn Khu tu mỗ? Nói cho đúng hơn, trận thế này đã tồn tại từ rất lâu.

Quan Vân Sơn cố đứng lên:

- Không lẽ ở U Minh cốc thật sự có điều kỳ bí, ẩn tàng một báu vật chẳng hạn như tin đã loan truyền?

Khu tu Phúc Linh sửng người:

- Sao Khu tu mỗ không sớm nhận ra điều này kia? Thiếu Bang chủ nói rất đúng, rất có thể có chuyện này.

Định khoa chân bước đi, kịp nhớ lại, Quan Vân Sơn vụt hỏi:

- Đối với trận đồ này, Khuất huynh liệu đã nhìn ra cách phá giải?

Khuất Phúc Linh chợt kéo Quan Vân Sơn ngồi xuống:

- Đương nhiên Khuất mỗ nắm vững cách xuất nhập trận đồ, nhưng Thiếu Bang chủ vội gì chứ? Điều cần yếu là Thiếu Bang chủ hãy lo tọa công, có khôi phục chân nguyên mới dễ đối phó nếu gặp tình huống bất lợi.

Thái độ của họ Khuất làm cho Quan Vân Sơn nghi ngờ. Rất có thể Khuất Phúc Linh vì muốn độc chiếm báu vật nên cố tình chèo kéo và bảo Quan Vân Sơn tọa công.

Không để lộ mối nghi ngờ này, Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Như Khuất huynh vừa nhận định, đây là nơi bọn Ngũ Liên Giáo không hề biết, đồng thời cách xuất nhập trận đồ đã được Khuất huynh nắm vững, vậy còn nguy hiểm gì khiến tại hạ phải lo sợ, cần phải sớm phục hồi chân nguyên?

Khuất Phúc Linh vẫn khẳng khái:

- Thiếu Bang chủ đừng quên đây là trận đồ đã tồn tại từ rất lâu, do ai lập chúng thì ta vẫn chưa biết. Vậy chủ yếu của người lập trận là gì, nếu không phải để ngăn chặn những ai muốn xâm nhập? Từ đó, có thể hiểu nhất định phải có nhiều nguy cơ ẩn tàng.

Lập luận của Khuất Phúc Linh vừa sắc sảo vừa kín kẽ, khiến Quan Vân Sơn nhất thời không còn gì để biện bác.

Nhận thấy rõ điều này, Khuất Phúc Linh mỉm cười:

- Vẫn còn điều này nữa, có lẽ Thiếu Bang chủ nên biết là Khuất mỗ cũng cần tọa công điều nguyên. Vì từ lúc phí công kiếm tìm Thiếu Bang chủ cho đến tận lúc này, Khuất mỗ nào có dịp nghỉ ngơi?

Thật khó hiểu Khuất Phúc Linh nói thật hay giả vờ, hoặc giả vì phát hiện Quan Vân Sơn có ý nghi ngờ nên Khuất Phúc Linh phải vờ nói như thế cho Quan Vân Sơn yên tâm. Quan Vân Sơn đành miễn cưỡng ngồi tọa công, đồng thời cũng nhìn thấy Khuất Phúc Linh bắt đầu tọa công.

Muốn tọa công đến chỗ tự thành thì đòi hỏi người tọa công phải Tâm - Khí - Thần hợp nhất. Nhưng để đạt điều này đối với Quan Vân Sơn lúc bấy giờ thì quả là điều vô cùng khó.

Bởi Quan Vân Sơn đâu thể chuyên nhất cho việc tọa công? Nếu không bị dẫn dắt vì mối nghi ngờ vẫn dành cho Khuất Phúc Linh thì Quan Vân Sơn lại lan man nghĩ đến khẩu quyết của tâm pháp Tiên Thiên do đạo nhân Toàn Chân phái truyền thụ. Vì lẽ này, mãi đến khi Khuất Phúc Linh xả công do đã hoàn thành việc tọa công. Quan Vân Sơn vẫn chưa khôi phục chút nào chân lực, nên sắc mặt vẫn còn mệt mỏi như Khuất Phúc Linh đang nhìn thấy. Và Quan Vân Sơn nghe Khuất Phúc Linh hỏi:

- Do nội thương nghiêm trọng, nên Thiếu Bang chủ khó khăn trong việc tọa công?

Không quen nói dối nên Quan Vân Sơn ngần ngại chưa biết đối đáp thế nào.

Khuất Phúc Linh nhanh nhẹn lấy ra một lúc những ba hoàn linh đan:

- Chỗ linh đan này dù không dám sánh bằng Tuyệt Liên hoặc Linh Chi nhưng để an khí bồi nguyên thì rất hữu hiệu. Mong Thiếu Bang chủ chớ chối từ.

Chỉ mới chạm tay vào những hoàn linh đan, mùi thơm từ linh đan lan tỏa cũng đủ cho Quan Vân Sơn biết chúng được phối chế từ những dược liệu quý, Quan Vân Sơn cảm kích:

- Đã mấy phen được Khuất huynh không tiếc sức cứu mạng, nếu còn nhận thêm chỗ linh dược này, chẳng hóa ra tại hạ là người tham lam, tuy vô công nhưng vẫn thụ lộc?

Khuất Phúc Linh thở dài:

- Đừng nói chi, chỉ có những thứ linh đan tầm thường này, dù có sẵn linh dược hãn thế trong tay, Khuất mỗ vẫn chẳng dám tiếc với Thiếu Bang chủ. Lời của Thiếu Bang chủ chỉ khiến Khuất mỗ thêm e thẹn:

Quan Vân Sơn ngạc nhiên:

- Sao Khuynh huynh luôn đối đãi tốt với tại hạ?

Khuất Phúc Linh thoáng ngập ngừng, nhưng sau đó vẫn miễn cưỡng giải thích:

- Thiếu Bang chủ tin không, nếu Khuất mỗ bảo tất cả là do a di Tán Hoa Nữ căn dặn? A di có tính danh là Kiều Mộng Phi, nhất định Thiếu Bang chủ từng nghe lệnh tôn nhắc đến?

Quan Vân Sơn quả đã nghe đến tính danh này nên gật đầu:

- Gia phụ vẫn luôn nhắc đến và bảo nếu không do thiên định, có lẽ lệnh di đã là phối ngẫu của gia phụ chứ không phải gia mẫu sau này. Hóa ra lệnh di vì vẫn còn hoài niệm đến gia phụ, nên có căn dặn Khuất huynh quan tâm đến tại hạ?

Khuất Phúc Linh gượng cười:

- Kỳ thực lúc nghe a di dặn, Khuất mỗ rất bất bình và định không làm theo. Nhưng kể từ khi gặp Thiếu Bang chủ, đồng thời biết rõ Thiếu Bang chủ đang lâm phải nghịch cảnh như thế nào, tự chân tâm Khuất mỗ cảm thấy không thể không vì Thiếu Bang chủ mà quan tâm.

Có thể nói, không hiểu từ lúc nào mà Khuất mỗ như đã xem Thiếu Bang chủ là đệ đệ.

Quan Vân Sơn xúc động:

- Nếu là vậy, sao Khuất huynh không gọi như lòng mong muốn? Chẳng phải Quan Vân Sơn này mấy ngày qua không còn là Thiếu Bang chủ Tứ Hải Bang đó sao?

Khuất Phúc Linh lắc đầu:

- A di đã căn dặn rất rõ, Tứ Hải Bang là Nhất bang chi võ của Trung Nguyên. Thiếu Bang chủ là người có thân phận cao quý, Khuất mỗ dù rất muốn cùng Thiếu Bang chủ kết tình đệ huynh, nhưng chỉ e làm a di phật lòng.

Ném cả hoàn linh đan vào miệng, Quan Vân Sơn tự mai mỉa:

- Võ học thì không ra gì, thân lại bị Ngũ Liên Giáo mặc tình truy sát, đó mà là thân phận cao quý của một Thiếu Bang chủ sao? Ý của đệ đã quyết, nếu Khuất huynh không chê bỏ, hãy cùng đệ bát bái chi giao, kết nghĩa kim bằng, để đệ được gọi huynh là đại ca.

Khuất Phúc Linh vụt cười sung sướng:

- Nói như đệ thật sáng khoái. Nếu Quan đệ đã hạ cố như vậy, bảo đại ca chối từ sao được. Nào, hãy kết bát bái nào. Ha... ha...

Dù đã kết nghĩa kim bằng, đã tạm với đi những nghi kỵ, nhưng những gì do đạo nhân Toàn Chân phái căn dặn, Quan Vân Sơn nào dám quên. Do đó, ngay khi có thể đứng lên, Quan Vân Sơn liền bảo Khuất Phúc Linh:

- Đại ca nghĩ đã đến lúc chúng ta xâm nhập trận đồ chưa?

Khuất Phúc Linh gật đầu:

- Có thể miễn cưỡng đi được. Vì nếu cần, đã có đại ca lo lắng cho Quan đệ.

Đi trước dẫn đường, Khuất Phúc Linh vừa thận trọng di chuyển, vừa giải thích:

- Nói về kỳ môn trận thế thì thiên biến vạn hóa, nhưng cốt yếu vẫn là Vô Cực - Lương Nghi - Tam Tài - Tứ Tượng - Ngũ Hành - Lục Hợp - Thất Tinh - Bát Quái - Cửu Cung. Và tất cả đều dựa theo đạo lý Tương Sinh Tương Khắc mà áp đặt hoặc phá giải. Như trận này là Ngũ Hành, có đủ Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ với Thổ là trọng tâm. Vẫn phải xét thêm địa hình chốn này hầu hết là đá, tương quan đến Thổ, có thể bảo trận Ngũ Hành này lấy Thổ làm chủ vị. Cứ như thế Quan đệ có thể dễ dàng tự mình muốn xuất nhập trận lúc nào cũng được.

Khuất Phúc Linh vốn có tư chất thông tuệ, gặp phải Quan Vân Sơn cũng thông tuệ không kém, nên Khuất Phúc Linh có cách giải thích vừa ngắn, vừa đầy đủ và Quan Vân Sơn cũng mau chóng lĩnh hội, có thể nói là tạm thời thấu đáo ngang bằng Khuất Phúc Linh.

Sau một lúc di chuyển trong trận, chợt phát hiện cảnh quang có thay đổi và trước mặt bỗng hiện lên một tịnh thất u nhã được kiến tạo giữa một lòng động thâm u, Quan Vân Sơn liền hạ thấp giọng:

- Nếu đây là trận được tạo lập từ lâu thì trong tịnh thất kia có lẽ chủ nhân không còn tại thế?

Khuru Phúc Linh gật đầu:

- Tuy vậy, chúng ta vẫn phải theo lễ, hỏi xin được diện kiến.

Dứt lời, Khuru Phúc Linh dừng lại, hướng mặt vào tịnh thất và chân thành lễ bái:

- Hậu sinh Khuru Phúc Linh cùng bái đệ Quan Vân Sơn xin được diện kiến lão chủ nhân.

Sau ba lần gọi với kết quả đều như nhau, là chỉ có những hồi âm vang vọng lại thay cho lời đáp, nếu Quan Vân Sơn định xông bừa vào thì Khuru Phúc Linh nhờ có kinh lịch hơn nên kịp ngăn Quan Vân Sơn lại:

- Chưa được phép chủ nhân, chúng ta xông bừa vào là thất lễ.

Quan Vân Sơn kinh ngạc:

- Vậy phải làm gì, nếu nơi này thật sự không còn chủ nhân?

Khuru Phúc Linh kéo tay Quan Vân Sơn cùng quỳ xuống:

- Hãy hành động theo đại ca.

Dứt lời, Khuru Phúc Linh vừa dập đầu hành cửu lễ, vừa lớn tiếng cáo tri:

- Do huynh đệ hậu sinh cần phải tìm lối thoát khỏi nơi này, nên không thể không quấy rầy sự tĩnh tu của chủ nhân. Xin đành lấy lễ thay lời, mong chủ nhân lượng thứ cho tội mạo phạm.

Không hiểu là do hợp lực của cả hai cùng vái lạy, hay do có sự sắp bày sẵn của chủ nhân mà ngay khi hành lễ xong, nền đá trước mặt cả hai bỗng tụt sâu xuống dưới.

Ào...

Thất kinh, Quan Vân Sơn nhìn xuống đáy huyệt mới tạo thành:

- Là cơ quan chạm bẫy ám tàng? Nếu không có đại ca kịp ngăn lại, có lẽ giờ này đệ đã táng mạng vì rơi vào hầm chông sắc nhọn kia.

Cũng như Quan Vân Sơn, nhưng Khuru Phúc Linh lại phì cười:

- Chủ nhân đã cho phép chúng ta tiến vào tịnh thất rồi. Quan đệ có nhìn thấy hàng chữ được khắc ở hai bên thành huyệt?

Đến lúc này, Quan Vân Sơn mới nhìn rõ hai bên thành huyệt. Nếu ở đáy huyệt là những hàng chông nhọn sắc sừng lầy mạng những ai vô lễ xâm nhập thì ở hai bên thành huyệt lại có mỗi bên một hàng chữ. Bên tả thì ghi “Vô lễ mạo phạm tặc tử”. Còn ở bên hữu là câu “Hảo hậu nhân, bọn người có thể vào”.

Quan Vân Sơn giật thót mình và lập tức đưa mắt nhìn quanh.

Thấy vậy, Khuru Phúc Linh kinh ngạc:

- Quan đệ định tìm kiếm điều gì?

Quan Vân Sơn vẫn dõi mắt nhìn quanh:

- Có lẽ đại ca đã đoán sai. Trận này và mọi sắp đặt này chỉ có cách đây không lâu.

Nhất định là do bọn Ngũ Liên Giáo bố trí để đối phó huynh đệ chúng ta.

Khuru Phúc Linh biến sắc:

- Dựa vào đâu Quan đệ cả quyết như vậy?

Quan Vân Sơn chỉ vào hàng chữ bên hữu:

- Vì nếu đã sắp đặt từ lâu, sao chủ nhân biết không phải chỉ có một người tình cờ đến?

Khuru Phúc Linh đến lúc này mới cảm thấy bất ngờ:

- Quả nhiên đúng như Quan đệ nhận định. Đâu thể dùng chữ “bọn người” để chỉ một người? Không lẽ là do Ngũ Liên Giáo sắp đặt thật?

Và cả hai đều đưa mắt nhìn quanh, ngần ngại, đến cả việc nhảy vượt qua hố đến tiến vào tịnh thất cũng không nghĩ đến.

Chợt Quan Vân Sơn kêu lên:

- Đệ nghĩ ra rồi. Đại ca, chúng ta hãy mau tiến vào tịnh thất, đừng để quá muộn.

Rồi chính Quan Vân Sơn là người đầu tiên nhảy qua hố huyệt.

Vút...

Thất kinh, Khuru Phúc Linh vừa nhảy theo, vừa trách:

- Sao Quan đệ quá mạo hiểm? Nhỡ còn cạm bẫy nữa thì sao?

Quan Vân Sơn mỉm cười và quay đầu nhìn lại phía sau:

- Đại ca cứ nhìn thì rõ. Chẳng phải có thể đã vượt qua cạm bẫy thứ hai cũng là cuối cùng rồi sao?

Khuru Phúc Linh nhìn lại và ngẩn người, không thể nói nên lời.

Vì lúc này, hố huyệt là do cơ quan phát động mà thành nên cũng do cơ quan nên hố huyệt đang từ từ dâng lên. Sau đó, khi hố huyệt đã nâng cao bằng nền đá, những mũi chông sắc nhọn chợt tua tủa bắn loạn về phía sau, đủ cho Khuru Phúc Linh hiểu nếu cả hai vì chậm chân mà còn ở phía bên kia hố huyệt thì có lẽ giờ này khó tránh cảnh bị loạn tiễn phân thân.

Nhìn sắc mặt sợ hãi của Khuru Phúc Linh, Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Đệ đã sai khi bảo đây là kế của Ngũ Liên Giáo. Kỳ thực khi nghĩ lại, đệ chợt hiểu cơ quan chỉ bị phát động nếu cùng lúc có từ hai người trở lên hành lễ. Đó là nguyên do khiến chủ nhân vững tin khi lưu tự tiên đoán có nhiều người cùng đến.

Và lúc này đất của hố huyệt sau khi đã phát xạ toàn bộ những mũi chông bỗng vô tình biến thành một vách đá ngăn chặn, không cho người từ bên này vượt ra hoặc ngược lại, khiến Khuru Phúc Linh không thể không tán đồng cách giải thích của Quan Vân Sơn:

- Quan đệ nói rất đúng, nhưng vì sao chủ nhân nơi này cứ nhất thiết cần phải có từ hai người trở lên cùng hiện diện?

Quan Vân Sơn nhún vai:

- Điều này thì có khi phải chờ chúng ta vào tận bên trong mới mong hiểu thấu. Đi thôi!

Lần đầu tiên, Quan Vân Sơn dạn dĩ tiến đi trước mở đường.

Và khi vào đến trong tịnh thất, Khuru Phúc Linh thoạt nhìn liền hiểu:

- Hóa ra đây là nơi đồng táng thân của Âm Dương Nhị Tiên, hai nhân vật nổi danh đồng thời với Đông Hải - Hồn Nguyên Chân Quân trăm năm trước.

Quan Vân Sơn cũng thỉnh ngộ:

- Bậc cao nhân quả nhiên có cách nghĩ siêu phàm. Họ chỉ muốn di lưu võ học cho hai hậu nhân chứ không phải một. Nhiều hơn hai cũng không được.

Khuru Phúc Linh gật gù, nhìn hai thông đạo nằm ở hai bên tịnh thất. Ở thông đạo phía tả có ghi hai chữ “Thái Âm”, phía còn lại thì ghi hai chữ “Thái Dương”, cho thấy điều Quan Vân Sơn vừa nói là hoàn toàn đúng.

Khuru Phúc Linh gượng cười, nhìn Quan Vân Sơn:

- Với cách bố trí này, có lẽ mỗi một thông đạo chỉ cho phép một người đi qua. Miễn cưỡng đi vào hai người cùng lúc, ắt sẽ nhận hậu quả khó lường. Quan đệ định chọn lối nào?

Quan Vân Sơn lại nhún vai:

- Đối với đệ, căn cơ võ học kể như chưa có, vào lối nào cũng không thành vấn đề. Cốt yếu là ở đại ca, sao cho võ học sắp tiếp nhận phải phù hợp với đường lối sẵn có, đại ca cứ cân nhắc chọn lựa.

Khuru Phúc Linh hít vào một hơi thật dài:

- Chúng ta đã là huynh đệ, không cần phải nhún nhường. Được, chúng ta cứ lập thế, dù hậu quả có thế nào thì chúng ta vẫn đồng sanh đồng tử. Phần đại ca, quyết vì mối thù của Quan đệ mà không quên ân tình ngày hôm nay. Quan đệ nói không sai, sở học của đại ca sẽ dễ dàng tinh tiến hơn nếu được luyện theo Thái Dương, phát huy tính dương cương của võ học sẵn có.

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Vậy thì phần đệ sẽ là Thái Âm. Chúng ta cứ theo đó thi hành. Đại ca, mời!

Khuru Phúc Linh gật đầu và tiến về thông đạo bên hữu.

Sự thế xảy ra đúng như Khuru Phúc Linh đoán, thông đạo phía đó liền tự phong bế ngay khi Khuru Phúc Linh tiến vào. Vì thế dù Quan Vân Sơn có muốn vào hteo cũng không kịp, đó là chưa nói đến sẽ có nhiều nguy hiểm chực chờ.

Thán phục trước lối bố trí thần diệu của hai nhân vật gọi là Âm Dương Nhị Tiên, Quan Vân Sơn chợt phọc người quỳ lạy ở khoảng giữa hai thông đạo.

Gối vừa chạm đất, một luồng hấp lực cực mạnh chợt cuốn hút Quan Vân Sơn vào thông đạo còn lại bên tả. Áo...

7. Tranh Giành Di Học

Cùng với hấp lực, một luồng lãnh khí mang theo hương hoa thơm ngát ngào cũng ập đến vào bao trùm lấy thân hình Quan Vân Sơn. Lãnh khí lạnh giá làm cho toàn thân Quan Vân Sơn bị tê buốt, và một lần nữa thần trí Quan Vân Sơn bị tê lịm, như lần bị sức nóng kinh người của Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi gây ra.

Lúc tỉnh lại, Quan Vân Sơn thấy bản thân đang nằm cạnh một bộ cốt khô với tư thế ngồi.

Và ở cổ của bộ cốt khô có đeo một viên minh châu, chiếu ra những tia sáng diệu hoặc làm soi tỏ những gì Quan Vân Sơn đang nhìn thấy.

Biết rõ bộ di cốt là của nhân vật nào, Quan Vân Sơn chồm người ngồi dậy và làm lễ:

- Đệ tử Quan Vân Sơn xin kính cẩn hành lễ trước di cốt của Di Mệnh Ân Sư.

Có lẽ do cử động của Quan Vân Sơn là quá đột ngột, tạo nên những chấn động tuy khê nhưng cũng đủ lực làm cho bộ cốt khô rã rời và đổ xuống.

Cạch!

Viên Minh châu và cả sợi dây đeo bằng loại tơ mềm mại rơi xuống chạm đất, giúp Quan Vân Sơn phát hiện có một vài bút tích được khắc ghi ngay bên dưới chỗ bộ cốt khô tựa vạ.

Tuy rất hiếu kỳ, nhưng Quan Vân Sơn vẫn dằn lòng, từ từ thu nhặt từng phần di cốt còn sót lại của bộ cốt khô.

Chỉ sau khi thu nhặt xong, Quan Vân Sơn mới có cơ hội nhìn rõ toàn bộ phần di tự như sau:

"Trong di cốt của ta có tẩm độc, một khi người chạm vào thì cần phải suốt đời liên thủ với hậu nhân của Lão Dương mới mong giữ toàn tính mạng. Đó cũng là tình trạng trước kia của bọn ta, khiến bọn ta dù đi đến đâu cũng có đôi, không thể xa lìa. Trừ phi người tự luyện thành Âm Dương Nhị Công, một điều không

thể có, nhất là khi nội thể người đã hấp thụ toàn bộ lãnh khí của ta, giúp người dễ bề luyện Thái Âm Khí Công đến mức đại thành.

Và đó là điều càng không thể xảy ra, giả như người vì hành lễ đáp tạ đã được ân thưởng bằng Long Diên Hương chỉ dành cho duy nhất một người biết thành khẩn giữ lễ.

Vậy nếu điều đó đã thật sự xảy ra, chao ôi, có lẽ từ kiếp này đến kiếp khác sẽ không bao giờ có người luyện thành Âm Dương Nhị Công, một tuyệt học thượng thừa. Ấu cũng là số mạng.

Vậy thì hãy gắng luyện thành tuyệt kỹ Thái Âm, để sau này cùng Thái Dương vùng vẫy giang hồ, chi trì đạo nghĩa võ lâm.

Cẩn bút!

Thái Âm Đại Tiên.” Quan Vân Sơn nghe lạnh khắp người, vì nếu không nhờ Tỵ Độc Châu có sẵn bên người, lẽ nào Quan Vân Sơn một lần vì thành khẩn giữ lễ nên được ân thưởng hương thơm ngát ngào từ Long Diên Hương thì lần thứ hai giữ lễ lại bị nhiễm độc từ di cốt của Thái Âm Đại Tiên?

Nghĩ lại và cảm thấy may, Quan Vân Sơn chỉ hy vọng đại ca Khuê Phúc Linh đừng như chàng để phải nhiễm độc. Bằng không, dù Quan Vân Sơn không hề cần đến đại ca nhưng do bị trúng độc, mãi mãi đại ca sẽ phải cần đến Quan Vân Sơn.

Nhặt lấy viên minh châu và tự đeo vào cổ, Quan Vân Sơn lúc này mới nhìn thấy những di tự li ti ở ngay trên viên minh châu. Đó là di học của Thái Âm Đại Tiên gọi là Thái Âm Khí Công.

Ầm...

Giữa một sườn đồi núi tĩnh lặng chợt vang lên loạt chấn kinh. Và tiếng chấn động sau đó còn làm cho một khoảng nhỏ của sườn núi lay chuyển khiến bất kỳ ai đứng gần đều ngỡ đang có địa chấn xảy ra.

Ầm...

Loạt chấn kinh kế tiếp lại vang lên và lần này kéo theo sau là những thanh âm cho biết có loạn thạch vỡ tung.

Rào... Rào...

Cách đó không xa, có một lão nhân ở độ tuổi lục tuần đang ngồi tọa công. Loạt chấn động đã làm lão nhân động tâm mở vệt hai mắt. Sau đó lão nhân vươn vai đứng dậy và nhẹ nhàng động thân lao đến chỗ đã phát ra những loạt chấn động.

Lúc lão nhân đến nơi thì cũng là lúc từ chỗ sườn núi vỡ lở đang chui ra một nam nhân anh tuấn với đôi mắt lấp lánh thần quang.

Phát hiện điều này và biết nam nhân đó chỉ có là cao thủ đệ nhất lưu mới có thần quang như vậy, lão nhân kinh nghi và cố tình nép người vào chỗ khuất để dò xét.

Hành vi của nam nhân rất lạ, sau khi từ vách núi chui ra, nếu hiểu đó là chỗ ẩn nộ của nam nhân thì quả là nơi ẩn nộ lạ lùng. Nam nhân nọ thay vì bỏ đi thì cứ cau mày nghĩ ngợi như đang gặp phải nan đề khó giải thích. Cứ như thể được một lúc lâu, nam nhân đã tỏ ra khẩn trương, qua thái độ cứ loanh quanh kiếm tìm gì đó ở phần vách núi kế cận.

Vách đá bám đầy rong rêu và thỉnh thoảng bị một vài lùm cây hoang dại um tùm che khuất. Thế nhưng với lòng kiên trì nhẫn nại, cuối cùng nam nhân cũng tìm ra điều muốn tìm.

Đó là một phần nhỏ của sườn núi tuy cũng bị cây dại che khuất, nhưng khi được nam nhân dọn sạch thì lại để lộ một khoảng trống vừa đủ đã được ai đó lẩn vào lấp kín.

Đứng đối diện với khối đá, nam nhân sau một lúc ngưng đọng thần sắc, chứng tỏ đang vận dụng chân lực, liền áp cả hai chưởng tay vào bề mặt của khối đá.

Tiếp theo sau, nam nhân hét lên một tiếng thật to:

- Khai!

Lập tức bề mặt của khối đá, nơi nam nhân áp chưởng tay vào, bỗng kêu lên hàng loạt nhưng tiếng rảng rác, cho thấy chân lực của nam nhân đã có công dụng làm cho khối đá tự vỡ ra.

Mục kích cảnh này, lão nhân nọ vọt biến sắc. Vì muốn thực hiện như nam nhân cần phải có công phu thượng thừa và nhất là công phu đó phải luyện đạt đến thập phần hỏa hầu.

Nhưng ngay sau đó, lão nhân chợt trút ra một hơi thở phào nhẹ nhõm. Đó là lúc nam nhân tuy đã chấn vỡ khối đá, nhưng có lẽ do đã vận dụng đến toàn bộ chân lực và gần như là kiệt lực nên đôi chân của nam nhân bắt đầu run rẩy chỉ suýt nữa là té ngã.

Sau một lúc gắng gượng để chi trì và có lẽ là để ổn định lại phần nào chân nguyên đang trên đà kiệt quệ, nam nhân mới lão đảo đi vào động khẩu lúc này đã được khai mở.

Lão nhân nọ nhìn dăm chiêu vào sườn núi. Là một sườn núi vốn dĩ bình thường, nhưng một khi ở sườn núi đó bỗng xuất hiện đến hai động khẩu, và còn là hai động khẩu chỉ do một nam nhân gây ra thì đây đâu còn là một sườn núi bình thường nữa.

Hoài nghi khôn xiết, lão nhân nọ chợt bộc lộ thân thủ thượng thừa bằng cách tự biến mình thành một cơn gió nhẹ để âm thầm tiến vào động khẩu vừa nuốt mất nam nhân.

Vút...

Có lẽ do đã cạn kiệt khá nhiều chân lực nên nam nhân không hề phát hiện có người lén bám theo. Nam nhân vẫn lão đảo tiếp tục tiến vào, đi theo thông đạo được một điểm sáng mờ mờ phía trước phát ra làm mục tiêu.

Khi còn cách điểm sáng áng chừng một trượng, nam nhân chợt kêu lên thất thanh:

- Quan đệ! Vì sao Quan đệ ra nông nỗi này?

Nam nhân kêu như thế vì ở cạnh điểm sáng, lúc này đã nhìn thấy rõ đó là một viên minh châu, quả nhiên có một hình người đang ngồi theo tư thế tọa công. Tuy nhiên cách tọa công của người này thật kỳ quái, nếu không muốn nói người đó vì tọa công bất cẩn nên sắp lâm cảnh tẩu hỏa nhập ma. Bằng chứng là thân hình của người nọ cứ run bắn lên từng cơn, kèm theo đó là những nhịp hô hấp, lúc thì trì trệ, lúc thì dập dồn như kéo bễ.

Mục kích cảnh này, nam nhân như biết phải làm gì bèn tiến đến và vận lực vào huyết cự cốt của người nọ.

Cái điểm của nam nhân làm cho người nọ ngừng ngay cả cơn run bắn. Sau đó, tuy vẫn còn hô hấp nặng nề nhưng người nọ đã có thể lên tiếng:

- Đại ca, sao biết đệ lâm nguy mà kịp vào ứng cứu?

Nam nhân nọ càng thêm mệt nhọc, nhưng vẫn cố giấu bằng cách tìm chỗ ngồi ngay xuống:

- Khu vực Phúc Linh ta sau khi đắc thành tuyệt học Thái Dương, chợt có cảm giác bất an về phần Quan đệ. Vì thế, sau khi thoát ly động Thái Dương, ta phải dẫn đó mãi mới dám đánh liều tìm lối dẫn vào động Thái Âm để tìm Quan đệ. Có phải do đại ca gây kinh động, Quan đệ mới lâm cảnh chân khí nghịch hành?

Người nọ gượng cười:

- Chúng ta đã lưu lại đây bao lâu rồi đại ca?

Khu vực Phúc Linh lắc đầu:

- Nơi ẩn giấu tuyệt học của Âm Dương Nhị Tiên hoàn toàn cách biệt nhân thế, thật khó đoán đã bao nhiêu ngày trôi qua. Nhưng theo đại ca đoán, có lẽ cũng đến mười mười lăm ngày gì đó. Sao Quan đệ lại hỏi đến thời gian?

Người nọ thở dài:

- Vì có đến một nửa thời gian đệ lâm phải tình huống này, và nếu đại ca không kịp đến, Quan Vân Sơn này không biết liệu bản thân có còn chi trì thêm được nữa không.

Khu vực Phúc Linh thất kinh:

- Quan đệ nói như thể Quan đệ luyện mà không hề có khẩu quyết kinh văn gì cả? Bằng không, người có tư chất thông tuệ như Quan đệ, lẽ nào để xảy ra chuyện bất cẩn?

Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn viên minh châu được đặt cạnh chỗ ngồi:

- Thái Âm Đại Tiên có lưu di học trên bề mặt Hàn Nguyệt Châu. Tuy nhiên việc đệ bị như thế này là do nguyên nhân khác. Đại ca còn nhớ lần đệ suýt mất mạng vì Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi của Ngũ Liên Giáo?

Khuất Phúc Linh chưa kịp đáp thì Quan Vân Sơn đã nói tiếp:

- Lần đó dù đệ thoát chết nhưng sức nóng như nung của Lân Hỏa Đạn đã vô tình làm cản ngại việc đệ chuyên luyện công phu Thái Âm.

Khuất Phúc Linh giật mình:

- Nhiệt - Hàn xung khắc! Vì Quan đệ cố dung hòa sự xung khắc này nên chân khí nghịch hành? Nếu sớm nghĩ ra, đại ca đâu để Quan đệ đi vào động Thái Âm?

Quan Vân Sơn cảm kích:

- Chỉ là ngẫu nhiên thôi, đâu phải lỗi của ai trong huynh đệ chúng ta. Phần đại ca thì thế nào? Như đại ca vừa bảo là đã đắc thành võ học Thái Dương?

Khuất Phúc Linh miễn cưỡng đáp:

- Đại ca gặp may hơn Quan đệ, rất thuận lợi trong việc luyện công. Hiện kinh văn vẫn còn lưu bên kia động. Quan đệ nghĩ sao, nếu đổi qua luyện công phu Thái Dương?

Quan Vân Sơn kinh ngạc:

- Đại ca như không muốn giữ công phu đó cho riêng mình?

Khuất Phúc Linh lắc đầu:

- Chúng ta đã là huynh đệ, còn phân biệt làm gì chuyện riêng tư? Huống chi, Quan đệ đang gặp khó khăn vì công phu Thái Âm. Nếu công phu Thái Dương có thể giúp ích Quan đệ...

Câu nói của Khuất Phúc Linh chợt bị cắt đứt do một tràng cười bỗng vang lên:

- Có phúc mà không biết hưởng, sao bọn vô dụng các ngươi không giao cả cho bản nhân?

Biết có người đột nhập, nhưng Khuất Phúc Linh do lâm cảnh lực bất tòng tâm nên đành giương mắt nhìn một lão nhân xa lạ đang ung dung xuất hiện và chiếm đoạt viên minh châu Hàn Nguyệt mà trên đó có khắc ghi di học của Thái Âm Đại Tiên.

Sau đó, lão nhân nhìn cả hai:

- Bản nhân thật không biết cảm kích lũ vô dụng các ngươi như thế nào cho phải. Thôi thì để hai ngươi được chết toàn thây vậy.

Khuất Phúc Linh thất kinh, cố bật tung người đứng dậy:

- Tôn giá là ai? Hành vi độc ác này, lẽ nào tôn giá dám thực hiện?

Lão nhân nọ cười rộ:

- Sao bản nhân không dám? Nói thật cho bọn ngươi biết, đối với những ai hoặc đã và đang trở thành vật chướng ngại của bản nhân đều phải bị triệt hạ. Và hai ngươi rồi sẽ trở thành như thế, nếu bản nhân vì lòng nhân mà lưu lại. Thôi nha, hai ngươi có thể nói lời vĩnh biệt được rồi. Ha... ha...

Lúc lão nhân còn cười, Quan Vân Sơn bỗng bất ngờ chồm lên:

- Muốn giết bọn ta đâu dễ? Đờ!

Cùng lúc đó, Khuất Phúc Linh cũng không can tâm chịu chết, nên cũng bất ngờ hất mạnh hai chưởng tay:

- Ta quyết liều chết với lão ác ma, xem công phu Thái Dương của ta!

Ồ...

Vù...

Phản ứng của cả hai, một người thì xuất phát Hàn kinh, người còn lại thì tung kinh Dương nhiệt, ngay lập tức làm cho lão nhân nọ biến sắc:

- Âm Dương nhị công? Bọn ngươi muốn chết?

Và lão nhân đột nhiên phát xạ một luồng chưởng đầy uy lực, quật mạnh vào nhị kinh bất ngờ liên thủ của Quan Vân Sơn và Khuru Phúc Linh.

Ồ...

Một tiếng chấn kinh long trời lở đất liền vang lên.

Ầm...

Như nếu có chủ ý từ trước, Quan Vân Sơn dù bị lão đảo vẫn cố chộp vào tay Khuru Phúc Linh và kéo mạnh qua một bên:

- Mau theo đệ!

Dù chưa biết Quan Vân Sơn làm như thế để làm gì, nhưng Khuru Phúc Linh vẫn tin tưởng di chuyển theo sức lôi kéo của Quan Vân Sơn.

Đến một ngách đá, Quan Vân Sơn kéo Khuru Phúc Linh chui vào. Tiện tay Quan Vân Sơn cầm một bọc vải vốn để sẵn trong ngách đá và ném ngược về phía sau Vù...

Lão nhân quả nhiên đang chồm người đến, quyết truy sát cả hai, sự xuất hiện của một vật lạ làm lão nhân phần nộ, tung kinh quật vỡ bọc vải nọ...

Bung!

Lập tức từ bọc vải bay tỏa lên một màn vân vụ mịn mù, khiến cảnh quang trong Thái Âm động vốn mờ tối càng thêm tối âm u.

Không bỏ lỡ cơ hội, Quan Vân Sơn vẫn giữ tay Khuru Phúc Linh, bất ngờ quay ngoắt người bỏ chạy trở ra.

Quan Vân Sơn tính toán thật khéo và lúc màn vân vụ tan dần thì cũng là lúc cả hai đã chạy thoát ra ngoài.

Càng không dám chần chừ, Quan Vân Sơn vừa tiếp tục lôi Khuru Phúc Linh bỏ chạy, vừa thầm thì bảo:

- Chúng ta sẽ chết, nếu không kịp tìm chỗ nấu thân.

Khuru Phúc Linh cũng nghĩ như thế nên vội chỉ vào khu rừng trước mặt:

- Chỉ cần chạy vào đó là ổn. Nhanh lên!

Cả hai cùng cố sức chạy. Đột nhiên Quan Vân Sơn dừng lại:

- Như lão ma không đuổi theo, đại ca?

Khuru Phúc Linh cũng kinh nghi dừng lại, và khi cả hai quay đầu nhìn về phía sau, Khuru Phúc Linh bỗng kêu:

- Ai như là a di?

Quan Vân Sơn cũng nhìn thấy bóng dáng một phụ nhân vừa biến mất vào một trong hai động khẩu mới vừa có ở sườn núi. Quan Vân Sơn nghi ngờ:

- Phải chăng đó là nơi huynh đệ ta vừa thoát ra?

Khuru Phúc Linh lắc đầu:

- Đó là lối thoát từ Thái Dương Động do đại ca theo di tự của Thái Dương Nhị Tiên phá ra để thoát. Chỉ không hiểu a di xuất hiện để làm gì và sao lại đi vào Thái Dương động?

Đúng lúc này từ động khẩu dẫn vào Thái Dương động bỗng vang lên hai loạt chấn kinh liên tiếp.

Ầm... Ầm...

Khutu Phúc Linh biến sắc:

- Không lẽ a di đang chạm trán lão ma.

Quan Vân Sơn động tâm:

- Nếu là vậy, có lẽ lão ma đã lên nghe từ lâu, thay vì đuổi theo chúng ta, lại chui qua Thái Dương động với mưu đồ chiếm hữu thêm công phu Thái Dương?

Khutu Phúc Linh giật mình:

- Nếu đúng như Quan đệ nói, a di e nguy hiểm. Vì bản lãnh của a di đâu phải đối thủ của lão ma?

Quan Vân Sơn chợt nhíu mày:

- Vị tất đúng như đại ca lo sợ. Cứ theo hai loạt chấn kinh vừa rồi mà suy, công phu của song phương có lẽ ngang nhau.

Khutu Phúc Linh cau mày:

- Không phải đại ca xem thường a di, kỳ thực a di chưa bao giờ có được thân thủ như Quan đệ có ý nghi ngờ.

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Đệ tuy kém hiểu biết do chỉ mới bôn tẩu giang hồ, nhưng đại ca cứ chờ xem, sự thật sẽ như đệ bảo.

Từ trong động khẩu lai vang ra hai loạt chấn kinh nữa. Và lần này còn có thêm hai bóng người từ trong đó lao ào ra.

Nhân vật xuất hiện đầu tiên là lão ma. Vì lão bị nhân vật phía sau truy đuổi nên ngay khi có cơ hội vượt thoát, lão liền vận dụng tột độ khinh công để lao đi mất dạng.

Nhân vật thứ hai lúc này đã rõ là một mỹ phụ trung niên. Với gương mặt lạnh như băng, mỹ phụ cố quật theo lão ma một ngọn chưởng kinh thập phần lợi hại:

- Triển lão nhi! Người thật vô sỉ. Lần sau gặp lại, bồn nường nường sẽ cho lão nếm mùi lợi hại. Hừ!

Vù...

Tuy ngọn kinh của mỹ phụ chỉ quật vào quăng không, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho Khutu Phúc Linh hoang mang khi bật reo:

- A di! Thật không ngờ a di lại có bản lãnh cao minh như thế này. Nếu không được tận mắt mục kích, tiểu điệt cũng không dám tin.

Mỹ phụ dừng lại, không truy đuổi theo lão ma nữa. Và trước khi lên tiếng đáp lời Khutu Phúc Linh, mỹ phụ còn có một thoáng quét mắt nhìn qua Quan Vân Sơn:

- Không phải a di muốn che giấu thân thủ, nhưng phô trương làm gì, nếu như thời cơ chưa đến.

Đoạn mỹ phụ tiến đến gần cả hai:

- Sao nghe Khutu điệt nhi đã bị Ngũ Liên Giáo hãm hại đến suýt mất mạng ở U Minh cốc? Khutu điệt đã thoát như thế nào? Còn bằng hữu đây của tiểu điệt là ai?

Quan Vân Sơn lên tiếng:

- Tại hạ họ Quan, vẫn nghe gia phụ bảo trước khi từng có giao tình với Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi tiên bối.

Mỹ phụ gật gù và nhìn thẳng vào Quan Vân Sơn:

- Thì ra là Thiếu Bang chủ Tứ Hải Bang, Quan Vân Sơn thiếu hiệp. Bồn nường nường có nghe tin lệnh tôn bị thù nhân hãm hại, vậy kể như bây giờ, Thiếu Bang chủ đã là Bang chủ kế nhiệm Tứ Hải Bang?

Quan Vân Sơn điềm nhiên đáp:

- Gia phụ bất ngờ bị hại, đến một lời di ngôn cũng chẳng có. Do đó, cứ theo ngụ ý của gia phụ lúc sinh thời, tại hạ đành tự ý ly khai Tứ Hải Bang, không còn là Thiếu Bang chủ thì nói gì làm Bang chủ?

Khuru Phúc Linh kinh ngạc nhìn Quan Vân Sơn:

- Như Quan đệ cố ý quên đại ca quan tâm đến Quan đệ là do lời căn dặn từ trước của a di. Sao Quan đệ có thái độ thiếu phần lễ độ với a di?

Quan Vân Sơn chợt hỏi ngược lại:

- Giữa chúng ta là huynh đệ bát bái chi giao, đệ mong đại ca hãy nói thật một lời. Phải chăng đại ca chưa hề biết lệnh di có thân thủ cao minh như vừa mục đích?

Khuru Phúc Linh thất kinh:

- Đương nhiên đại ca chưa hề biết thật. Nhưng sao điều này khiến Quan đệ lưu tâm?

Quan Vân Sơn không hề có ý đáp câu này và may thay mỹ phụ nọ lên tiếng đúng lúc:

- Đủ rồi, nếu bồn nường nường đoán không lầm thì chính sự xuất hiện vào đúng thời điểm này của bồn nường nường đã khiến Thiếu Bang chủ nghi ngờ. Nói đi, tại sao?

Cả câu này nữa của mỹ phụ, Quan Vân Sơn cũng không có ý đáp. Và Quan Vân Sơn bất ngờ nói lời từ biệt với Khuru Phúc Linh:

- Hậu hội hữu kỳ, nếu có dịp đệ và đại ca sẽ gặp lại nhau. Cáo biệt.

Khuru Phúc Linh kinh tâm vội ngăn lại:

- Nếu muốn đi, Quan đệ sao không giải thích rõ nguyên do?

Cùng lúc đó mỹ phụ chợt chuyển người lao đến ngang đường Quan Vân Sơn:

- Người muốn đi dễ thế sao? Đứng lại!

Thái độ quá quyết liệt của mỹ phụ làm Khuru Phúc Linh kinh hoàng:

- A di!

8. Tranh Giành Ty Độc Châu

Không chút lo sợ, Quan Vân Sơn xạ mắt nhìn thẳng mỹ phụ:

- Tại hạ khuyên tôn giá chớ nên vọng động. Còn nguyên nhân vì sao, có lẽ tôn giá đã tự hiểu rõ. Lời của tại hạ đến đây là hết, hy vọng tôn giá đừng cản lối tại hạ nữa thì hơn. Cáo biệt!

Xoay ngang người để tránh đường, Quan Vân Sơn thản nhiên bỏ đi.

Và thật lạ, mỹ phụ vẫn đứng nguyên vị, không hề có thái độ ngăn cản Quan Vân Sơn nữa. Nhưng ngay sau đó, mỹ phụ chợt gay gắt gọi Khuru Phúc Linh:

- Khuru điệt hãy mau thay a di ngăn y lại.

Khuru Phúc Linh giật mình:

- Để làm gì, a di? Không phải a di từng căn dặn, bảo tiểu điệt quan tâm và giúp đỡ Quan đệ đó sao? Hay bây giờ chú ý của a di đã thay đổi?

Nhìn Quan Vân Sơn tuy chậm rãi bước đi nhưng khoảng cách cứ lớn dần, mỹ phụ thật sự nôn nóng:

- Ta không thể thay đổi chủ ý được sao? Hãy mau ngăn y lại.

Sau một lúc do dự bất quyết, Khuu Phúc Linh vội kêu:

- Quan đệ có thể chờ đại ca thêm một lúc, được không?

Quan Vân Sơn dừng chân và quay lại:

- Vì đại ca gọi nên đệ không thể không dừng. Đại ca hãy hỏi xem, lệnh di muốn gì ở đệ?

Khuu Phúc Linh vừa đảo mắt nhìn, liền nghe mỹ phụ bảo:

- A di muốn mượn y một vật. Khuu điệt hãy hỏi y, báu vật ẩn giấu trong bảo kiếm Tùng Văn nguyên của phụ thân y.

Quan Vân Sơn cười phá lên:

- Không phải tại hạ nói là đã tự ý ly khai Tứ Hải Bang rồi sao? Bảo kiếm Tùng Văn đang do Thường Đại Thành thu giữ, và có lẽ lúc này họ Thường phản phúc đó đã là Bang chủ Tứ Hải Bang, tôn giá muốn gì cứ sai người đến đây mà hỏi họ Thường.

Với diện mạo đang chuyển dần sang nhợt nhạt, mỹ phụ thè lưỡi liếm môi:

- Chuyện đó tuy có, nhưng báu vật ẩn giấu trong bảo kiếm chẳng còn. Không phải đã lọt vào tay người rồi sao?

Khuu Phúc Linh nhăn nhó:

- A di! Vật là vật của người, sao a di lại tự ý hỏi mượn? Huống chi về chuyện bảo kiếm, chính tai tiểu điệt nghe Quan đệ thừa nhận là Quan đệ không hề biết gì cả.

Mỹ phụ cười lạnh:

- Người tuy thông minh nhất đời, nhưng lại nhất thời hồ đồ, chẳng khác nào phụ thân người. A di tin chắc vật đó đang do y cất giữ. Nếu không, Khuu điệt cứ hỏi y thì biết, là sao y vẫn an tường dù cũng bị nhiễm một loại độc như a di và như lão ma lúc nãy?

Khuu Phúc Linh thất sắc nhìn Quan Vân Sơn:

- Quan đệ đã bị nhiễm độc?

Mỹ phụ lắc đầu cười gượng:

- Chỉ có a di mới là người nhiễm độc, sao Khuu điệt chỉ quan tâm đến y, mà không mau làm theo lời a di nhờ vậy?

Khuu Phúc Linh đến lúc này mới nhận ra sắc diện tái nhợt của mỹ phụ:

- Nếu a di thật sự trúng độc sao không mau vận lực phong bế? Còn việc hỏi Quan đệ, không lẽ Quan đệ có biện pháp giúp a di giải độc sao?

Mỹ phụ liếc mắt nhìn và thấy Quan Vân Sơn tuy vẫn đứng nguyên chỗ, nhưng hai mắt đang khép hờ như đang vận công điều nguyên. Mỹ phụ thở dài:

- Theo di tự của Thái Âm Đại Tiên lưu lại thì ở di cốt của Âm Dương Nhị Tiên đều có hàm chứa chất độc. Hẳn y phải tự hiểu thấu điều này, nên lúc nãy ngay khi chạm mặt, y liền biết a di đã bị nhiễm độc vì đã sơ ý chạm vào bộ cốt khô của lão Thái Dương.

Khuu Phúc Linh kinh tâm:

- Hóa ra lúc nãy chui vào Thái Dương Động, a di đã hủy hoại thi thể của Thái Dương Nhị Tiên? Sao a di lại có thái độ bất kính đối với người đã khuất?

Chợt có tiếng Quan Vân Sơn vang lên:

- Đại ca cho đến lúc này vẫn chưa hiểu gì sao? Cũng như lão ma họ Triển khi nãy, lệnh di đã tìm cách chiếm hữu di học của Âm Dương Nhị Tiên. Những loạt chạm kinh vừa rồi là do lệnh di vì chưa trúng độc nên có

phần thắng lão ma. Thế nhưng vị tất lệnh di đã đoạt lại Hàn Nguyệt Châu. Vì thế lệnh di buộc phải ra tay chiếm hữu di học Thái Dương để có sự công bằng. Nếu vẫn chưa tin, sao đại ca không thử tiến vào Nhị Động để xem cho rõ hư thực?

Khuê Phúc Linh ngơ ngẩn nhìn mỹ phụ:

- Có chuyện này thật sao, a di?

- Đương nhiên là thật. Ha... ha...

Thanh âm vang lên đột ngột và nhân vật phát ra câu thừa nhận đó cũng xuất hiện đột ngột không kém.

Khuê Phúc Linh quay ngoắt người, nhìn một trung niên đại hán vừa xuất hiện:

- Tôn giá là ai? Sao lại tùy tiện...

Quan Vân Sơn chợt quát, át đi tiếng kêu hỏi của Khuê Phúc Linh:

- Là Thường Đại Thành? Sao lão cùng xuất hiện đúng lúc?

Thường Đại Thành vừa xuất hiện, liền đến ngay chỗ mỹ phụ:

- Kiều nương! Nàng bị trúng độc thật ư?

Vừa nghe Thường Đại Thành hỏi như thế, mỹ phụ chợt lả người và ngã đứng vào vòng tay vừa được Thường Đại Thành đưa ra:

- Lang quân! Thiếp cần ngay Tỵ Độc Châu. Hãy giúp thiếp...

Thường Đại Thành xạ mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ còn chờ gì nữa không giao Tỵ Độc Châu cho lệnh đường tạm mượn?

Quan Vân Sơn giật mình:

- Lão nói thế là có ý gì? Tại hạ làm gì có giữ Tỵ Độc Châu?

Khuê Phúc Linh cũng hoang mang:

- Sao lão dám có những lời hồ đồ? A di của Khuê mỗ sao lại là thân mẫu của Quan đệ?

Thường Đại Thành tỏ ra nóng nảy:

- Ta nói như thế, đương nhiên phải có ẩn tình. Nhưng bây giờ chưa phải lúc giải bày.

Phiền Thiếu Bang chủ cho ta mượn tạm Tỵ Độc Châu!

Quan Vân Sơn sa sầm nét mặt:

- Lão vẫn khẳng khẳng bảo tại hạ có cất giữ Tỵ Độc Châu ư?

Thường Đại Thành cười lạt:

- Đã bao phen Thiếu Bang chủ thoát chết, cho dù bị Ngũ Liên Giáo dùng độc hãm hại.

Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ biết sự thật là thế nào rồi.

Khuê Phúc Linh thật sự lo cho sinh mạng a di:

- Quan đệ, nếu có cất giữ Tỵ Độc Châu thì xin vì đại ca, hãy cho a di tạm mượn.

Quan Vân Sơn cố giữ bộ mặt thản nhiên:

- Đại ca...

Thường Đại Thành chợt gắt:

- Đó là báu vật vốn luôn ẩn giấu ở chuôi bảo kiếm Tùng Văn. Một vật giống như chiếc trâm cài với một đầu có khảm hồng ngọc, chính là Tỵ Độc Châu.

Khuru Phúc Linh trở mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Đúng là vật Quan đệ từng cho đại ca xem. Thì ra, bấy lâu nay Quan đệ vẫn chưa thật lòng với ta?

Câu nói của Khuru Phúc Linh làm cho Thường Đại Thành lập tức thay đổi thái độ. Lão giận dữ nhìn Quan Vân Sơn:

- Súc sinh! Người nữ nhìn thân mẫu người chết vẫn không giao Tỵ Độc Châu ra sao?

Người đừng tưởng ta không dám lấy mạng người. Mau giao ra nào.

Quan Vân Sơn hít vào một hơi thật dài:

- Nếu lão còn tiếp tục xúc phạm đến vong linh tiên mẫu...

Thường Đại Thành bất ngờ tung mình lao đến chỗ Quan Vân Sơn, cũng mang theo thân hình như đã mềm oặt của mỹ phụ. Lão xuất chiêu:

- Ta là chứng nhân duy nhất, khẳng định mẫu thân người chính là Kiều nương nương Tán Hoa Nữ. Người còn không giao Tỵ Độc Châu, đừng trách ta nặng tay. Đỡ!

Quan Vân Sơn bật lùi theo bản năng. Nhưng do trong quá trình khổ luyện công phu Thái Âm đã gặp nhiều trở ngại nên có muốn lùi theo ý muốn cũng không thể toại nguyện.

Vì thế nhất kinh của Thường Đại Thành có dịp quật mạnh vào Quan Vân Sơn.

Ầm...

Quan Vân Sơn lão đảo, chực ngã.

Hự!

Thường Đại Thành nhanh nhẹn chồm đến:

- Còn không mau giao Tỵ Độc Châu ra!

Ồo...

Khuru Phúc Linh sau nhiều loạt hoang mang vì những diễn biến hoàn toàn ngoài sức tưởng cứ liên tiếp xảy đến, chợt bật người cố gượng lao vào chỗ họ Thường:

- Muốn lấy Tỵ Độc Châu thì cứ lấy, có sao lão như muốn đoạt mạng người? Dừng tay!

Và Khuru Phúc Linh cố hất một lực đạo vào hậu tâm Thường Đại Thành.

Vù...

Thường Đại Thành nhẹ nhàng nghiêng người tránh chưởng:

- Nếu không nghĩ tình người là nhi diệt của Kiều nương, một chưởng của người ắt sẽ chuốc hậu quả khốc liệt.

Cùng với lời nói, hữu thủ của lão chộp rách y phục của Quan Vân Sơn.

Soạt!

Và từ trong người Quan Vân Sơn liền rơi ra chính di vật do phụ thân lưu lại.

Nhìn vật nọ, Thường Đại Thành cười dài:

- Quả nhiên là Tỵ Độc Châu. Ha... ha...

Và lão khom người định nhặt báu vật.

Chợt...

- Vô lượng thọ phật. Lũ tà ma các người đâu dễ dàng toại nguyện.

Kèm với câu nói, một bóng nhân ảnh lao vượt qua và ngay sau đó bỏ đi cũng nhanh như lúc đến.

Thường Đại Thành lờ bộ, chỉ chộp tay vào chỗ trống, do báu vật nọ đã biến mất. Lão phẫn nộ:

- Là lão mũi trâu Trang Đạm! Lão thật to gan, sao dám...

Chợt có tiếng Khuất Phúc Linh hô hoán, làm tiếng gầm quát của Thường Đại Thành bị ngưng giữa chừng:

- Quan đệ! Chưởng môn sư bá định làm gì Quan đệ?

Phát hiện Khuất Phúc Linh định đuổi theo Trang Đạm đạo trưởng, chưởng môn Vô Đang phái, Thường Đại Thành hậm hực bảo:

- Sư bá người hóa ra chỉ giả vờ thất tung, nhất định lão có mưu mô gì đó. Chưa biết chừng lão có quan hệ với Ngũ Liên Giáo nên mấy ngày trước đã đột nhiên cho đệ tử Vô Đang phái triệt thoái khỏi U Minh cốc. Người việc gì phải đuổi theo lão, nên lo nghĩ cách giúp a di người giải độc thì hơn.

Khuất Phúc Linh khựng lại với nét mặt hoang mang:

- Nếu chưởng môn sư bá thật sự có liên quan đến Ngũ Liên Giáo, một đàng là sinh mạng của Quan đệ cũng là cốt nhục của a di, một bên là việc a di trúng độc, văn bối thật sự không biết phải hành động như thế nào?

Thường Đại Thành cười nhạt:

- Tiểu tử họ Quan nào biết nghĩ như người. Nếu không, y đâu đã chần chừ, không chịu giao ngay Tỳ Độc Châu. Việc y có gặp nguy hiểm, đó cũng là hậu quả y đang phải chịu.

Người lo lắng làm gì chứ?

Khuất Phúc Linh thoáng nghi ngờ:

- Nói như vậy, dường như giữa lão và a di có quan hệ mật thiết, đến nỗi lão có thể thay a di chủ trương mọi việc? Chẳng hay đó là mối quan hệ gì?

Thường Đại Thành cố che giấu tâm trạng bối rối:

- Có hay không, người hỏi để làm gì? Hừ!

Đoạn lão đặt mỹ phụ nằm xuống:

- Ta giao a di người lại cho người. Lần này chớ để xảy ra sơ suất gì. Hừ!

Khuất Phúc Linh giật mình:

- Lão định đi đâu?

Thường Đại Thành bĩu môi:

- Chẳng trách phụ thân người không sao đưa Khuất đạo trưởng ngang hàng thất đại phái.

Người cũng thiếu tính quyết đoán y như phụ thân người. Yên tâm đi. Ta chỉ muốn xem qua nơi tịch diệt của Âm Dương Nhị Tiên. Hy vọng sẽ tìm ra phương cách giúp a di người hóa giải chất độc. Ta sẽ quay lại ngay.

Thường Đại Thành nói thế nào làm thế ấy. Chỉ một lúc sau lão đã quay lại.

Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của lão, Khuất Phúc Linh lo ngại:

- Phải chăng chẳng còn phương cách gì?

Lão háng giọng:

- Dường như người đã luyện đến thủ đắc di học của lão Thái Dương?

Khuất Phúc Linh gật đầu:

- Chỉ vì văn bối chưa kịp khôi phục chân nguyên, nên mới để lão ma họ Triển chiếm phần hơn. Bằng không...

Thường Đại Thành gắt:

- Ta chỉ cần người đáp có hay không mà thôi. Thế nào?

Khuru Phúc Linh bất bình:

- Nếu đã luyện xong thì sao? Vì lẽ gì Khuru Phúc Linh này phải nghe lời lão?

Lão trầm giọng:

- Vì theo di tự của Thái Âm Đại Tiên chỉ có người mới đủ tư cách giúp a di người tạm thời bình an vô sự.

Khuru Phúc Linh nghi hoặc:

- Có thật như thế chẳng?

Lão gật đầu:

- Âm Dương Nhị Tiên thừa sinh thời đều bị trúng độc, có lẽ là hai loại độc khác nhau.

Rất có thể vì để tự chế trụ chất độc, Nhị Tiên đã tự nghĩ ra Thái Âm và Thái Dương công phu. Tùy theo chất độc bị nhiễm của mỗi người trong Nhị Tiên mà dùng công phu Thái Âm hoặc Thái Dương để khống chế.

Nói đến đây, lão bĩu môi:

- A di người do vô tình phá hủy di cốt của lão Thái Dương nên bị nhiễm loại độc chỉ có dùng công phu Thái Dương mới tự trấn áp. Có muốn giúp a di người hay không là tùy người.

Khuru Phúc Linh vốn thông tuệ nên dễ dàng hiểu những gì lão giải thích. Vì thế, sau một tiếng thở dài, Khuru Phúc Linh bảo:

- Là nhi diệt, vân bối đâu thể khoanh tay đứng nhìn a di lâm cảnh này mà không tận lực?

Cách thực hiện là thế nào?

Thường Đại Thành khom người, dĩ nhiên là để đỡ mỹ phụ lên. Nhưng kỳ thực lão có hành động này là để che giấu vẻ mặt đắc ý khi lên tiếng bảo:

- Ta sẽ giải thích sau, khi đã có chỗ kín đáo cho người hành công giúp a di người. Hãy theo ta.

Vì không nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của lão nên Khuru Phúc Linh thản nhiên đáp ứng và đi theo lão.

Đặt Quan Vân Sơn cùng ngồi, Trang Đạm đạo trưởng cũng giao hoàn Tỵ Độc Châu:

- Vô lượng thọ phật. Kiều Mộng Phi luôn là hạng người bất tà bất chánh, hành sự khó lường. Bản đạo tuy không đủ chứng cứ để bác bỏ lời đề quyết của họ Thường, nhưng việc Thiếu Bang chủ có là cốt nhục của Kiều Mộng Phi hay không vẫn cần dò xét cho tỏ tường thực hư.

Quan Vân Sơn hiểu ý, vội gật đầu:

- Đa tạ chưởng môn đã ra tay ứng cứu. Còn những gì lão Thường phản phúc đã nói, chưởng môn xin cứ yên tâm, vân bối vì không thể tin nên hoàn toàn không có ý giao Tỵ Độc Châu cho lão. Giả như sau này, việc Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi quả nhiên là gia mẫu thật sự, diễn biến ngày hôm nay vân bối tự đảm đương trách nhiệm, không hề trách chưởng môn, dù là nửa lời.

Trang Đạm đạo trưởng ưỡn ngực ngồi ngay lên:

- Quả nhiên bản đạo nhìn không lầm người. Thiếu Bang chủ giống lệnh tôn ở chỗ việc gì cũng quyết đoán mau lẹ, hào sảng và sẵn sàng tự nhận trách nhiệm do bản thân gây ra.

Cũng có thể kiếp họa sắp xảy đến cho võ lâm sẽ nhờ Thiếu Bang chủ mà mau chóng được tiêu trừ.

Quan Vân Sơn nghiêm giọng:

- Kiếp họa nào phải sắp xảy đến, kỳ thực nó đã xảy ra rồi.

Trang Đạm đạo trưởng gật đầu:

- Thiếu Bang chủ nói chẳng sai. Quả nhiên kiếp họa đã xảy ra qua việc Ngũ Liên Giáo sắp bày mưu, dẫn dụ quần hùng các võ phái cùng đổ xô đến U Minh cốc. Phải chăng trước lúc mệnh chung, lệnh tôn vẫn có cơ hội cho Thiếu Bang chủ biết Ngũ Liên Giáo đã tái xuất giang hồ?

Quan Vân Sơn chợt nhìn thẳng vào mắt Trang Đạm đạo trưởng:

- Sao chưởng môn hỏi vặn bói câu này?

Trang Đạm đạo trưởng vẫn ung dung nhìn trả:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, những biến cố xảy đến cho Võ Đang, Thiếu Lâm và Tứ Hải Bang là vì kẻ thù ẩn mặt không dám xem thường thực lực của nhất bang, nhị phái này.

Lệnh tôn là người thông minh tột đỉnh rất có thể dự đoán biết ai là kẻ gây ra những chuyện này.

Quan Vân Sơn chợt chùn giọng:

- Lúc vặn bói phát hiện, gia phụ đã thành thiên cổ. Những gì vặn bói biết về hung thủ thì đó là hai nhân vật một đạo, một tăng.

Trang Đạm giật mình:

- Là người của nhị phái Thiếu Lâm, Võ Đang gây ra?

Quan Vân Sơn nhún vai:

- Muốn minh bạch hư thực, trừ phi vặn bói được chưởng môn cho biết chuyện gì đã xảy ra cho Võ Đang.

Trang Đạm hạ thấp giọng:

- Thiếu Bang chủ liệu có thể giữ kín?

Quan Vân Sơn cười nụ:

- Khi chưa rõ sự thể, vặn bói thật sự chẳng hứa được gì.

Trang Đạm thở dài:

- Vậy là bản đạo sai. Một khi đã đặt hết kỳ vọng vào Thiếu Bang chủ, lẽ nào bản đạo vẫn tỏ ra nghi ngờ. Chuyện là thế này, sau lần phu phụ Khuru trang chủ đến viếng tề phái, quyền bí kíp vô cực của tề phái đã không cánh mà bay.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Đó là lý do khiến chưởng môn đột nhiên thất tung? Chưởng môn đã dò xét được những gì?

Trang Đạm đạo trưởng càng hạ thấp giọng:

- Mọi đầu mối đều quy về tiểu muội Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi.

Quan Vân Sơn trầm ngâm:

- Có cả mẫu thân Khuru Phúc Linh nữa sao?

Trang Đạm bối rối:

- Chỉ là ước đoán tạm thời của bản đạo mà thôi. Vì Khuru Phúc Nguyên tuy là sư đệ của bản đạo, nhưng không phải ngẫu nhiên họ Khuru hoàn tục và cùng Kiều Mộng Điệp trở nên phu phụ.

Quan Vân Sơn cau mày:

- Đó là tính danh của mẫu thân Khuru Phúc Linh? Và theo khẩu ngữ của chưởng môn, chuyện này như có hơi hướm của thái độ bất phục về chức vị chưởng môn hiện đang do chưởng môn chấp chưởng?

Trang Đạm thán phục:

- Đó là ẩn tình chỉ riêng tề phái biết. Thiếu Bang chủ tự đoán ra ư?

Quan Vân Sơn nhún mình:

- Văn bối đoán chẳng qua là do hành vi muốn chiếm đoạt cương quyền của lão họ Thường phản phúc. Huống chi, mọi điều hiềm khích bất hòa nếu có, chẳng phải là từ đó kị tài lộc và danh vị sao? Nhờ nghĩ như thế nên càng dễ đoán.

Trang Đạm gật gù:

- Chuyện xảy ra quả đúng như vậy, Khu su đệ đáng lẽ đã là chưởng môn, nếu như chưởng môn tiền nhiệm không phát hiện giữa Khu su đệ và Kiều Mộng Điệp đã có tình ý.

Mà theo thanh quy của tệt phái, người được kế thừa chức vị chưởng môn phải là người suốt đời thanh tịnh. Khu su đệ đã bị tình ái trói buộc, đành tâm phục khẩu phục, để chức vị chưởng môn đến tay bản đạo.

Quan Vân Sơn kinh nghi:

- Nếu là bảo tâm phục khẩu phục thì sao chưởng môn vẫn có ý nghi ngờ song thân Khu Phúc Linh?

Trang Đạm dịu giọng lại:

- Rất đơn giản, chỉ vì Kiều Mộng Phi là bào muội của Kiều Mộng Điệp.

Quan Vân Sơn chợt căng cứng thân mình:

- Có vẻ như chưởng môn đang đề quyết chuyện xảy ra cho Thiếu Lâm phái là có liên quan đến Kiều Mộng Phi Tán Hoa Nữ?

Trang Đạm thản nhiên gật đầu:

- Trước lúc Phương trượng Từ Ngô gặp nạn, đã tìm cách đến núi Võ Đang. Qua đó bản đạo biết chính Kiều Mộng Phi sau thời gian dài thoái ẩn, bỗng nhiên đưa thư đến xin bãi phỏng Nguyên Lão viện Thiếu Lâm phái.

Quan Vân Sơn trợn mắt:

- Hai chuyện này có gì liên quan?

Trang Đạm gật đầu:

- Không bãi phỏng ai lại bãi phỏng Nguyên Lão viện, chứng tỏ Kiều Mộng Phi phải có chuyện muốn đầu cáo tội trạng nào đó của Phương trượng Thiếu Lâm.

Nói đến đây, đột nhiên Trang Đạm đạo trưởng thay đổi thái độ, nói bằng giọng thật khẩn thiết:

- Theo tình thế hiện giờ mà suy, bởi động thái của Kiều Mộng Phi, Từ Ngô phương trượng vì không chịu nổi đả kích nên bị tẩu hỏa nhập ma. Tình trạng của phái Thiếu Lâm cũng không có gì khả quan, đâu khác gì tệt phái Võ Đang, nên Thiếu Bang chủ càng phải cẩn trọng với tỷ muội họ Kiều. Bản đạo hứa sẽ luôn hậu thuẫn Thiếu Bang chủ.

Quan Vân Sơn thở dài:

- Cô chưởng nan minh, văn bối chỉ e làm chưởng môn thất vọng. Vì sở học của văn bối vẫn chưa đạt như nguyện. Thật không thể hiểu tại sao văn bối cứ luyện công bất thành, cho dù đã tiếp nhận toàn bộ di học của Thái Âm Đại Tiên.

Đạo trưởng Trang Đạm nghe thế cũng thở dài:

- Vô lượng thọ phật, phải chăng là tạo hóa chỉ thích trêu ngươi? Thiếu Bang chủ so về cơ trí thì không hề kém lệnh tôn, nhưng để có thành tựu về mặt võ học quả nhiên không chỉ nhờ vào thông tuệ là đủ.

Đột nhiên có tiếng người vang lên:

- Nói rất hay. Từ đầu cho đến tận bây giờ, chỉ có câu nói này của lão lỗ mũi trâu ngươi là nghe lọt tai. Ha... ha...

Đạo trưởng Trang Đạm sa sầm nét mặt:

- Lén nghe chuyện người, đâu phải là hành vi quang minh lỗi lạc? Cho hỏi, các hạ là ai?

Sao chưa gì đã có những lời nói khó nghe?

Vút...

Một lão nhân với y phục mang hai màu xanh đỏ chợt xuất hiện.

Không chút ngại ngùng vì y phục khó coi, lão nhân nọ ngạo nghễ nhìn Trang Dạm chường môn:

- Lão phu là ai, đâu có gì là quan trọng? Còn đạo trưởng vốn là người tu theo đạo Tam Thanh, sao chưa gì đã tỏ ra bất bình chỉ vì một lời nói khó nghe? Nên nhớ, cương vị chường môn một phái như Võ Đang chưa đủ làm lão phu khiếp sợ đâu.

Khác với thái độ đã từng cùng Quan Vân Sơn đối thoại, lần đầu tiên Quan Vân Sơn mới được nhìn thấy vẻ uy nghi lẫm liệt của bậc đại tôn sư một phái là chường môn phái Võ Đang như đạo trưởng Trang Dạm lúc này.

Trang Dạm từ từ đứng lên, diện đối diện với lão nhân vô danh nọ:

- Vô lượng thọ phật. Lời của các hạ sẽ là lời trách đúng, nếu các hạ vừa xuất hiện đã thông tỏ ngay tính danh, hoặc ít nhất khi chưa minh bạch lai lịch thì cũng đừng vội đường đột lên tiếng trách người. Được như thế, bản đạo sẵn sàng rửa tai hầu nghe lời chỉ giáo.

Vẻ cao ngạo của lão nhân liền mất đi:

- Thật chẳng phải ngẫu nhiên Võ Đang, Thiếu Lâm đã từ lâu được xưng tụng là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm. Thôi được, lão phu xin nói ngay vào chính đề.

Và Quan Vân Sơn có tâm trạng hồ nghi, khi lão nhân vô danh nọ bỗng chuyển mục quang nhìn qua Quan Vân Sơn:

- Và lão phu vì cũng quan tâm đến đại cuộc võ lâm nên có ý giúp thiếu hiệp đây mau chóng đạt thành tựu về phương diện võ học. Liệu hảo ý của lão phu có bị thiếu hiệp xem là đường đột, như vừa bị chường môn Võ Đang phái nhận xét?

Tự biết Trang Dạm đạo trưởng sẽ không giúp được gì, vì việc này chỉ liên quan đến bản thân, Quan Vân Sơn đành cân nhắc, chọn lựa lời đáp:

- Thiện ý này của tiền bối, quả thật tại hạ không tiện chối từ. Chỉ tiếc...

Quan Vân Sơn cố tình ngập ngừng và điều này lập tức nhận được thái độ tán thưởng của Trang Dạm đạo trưởng qua cái gật đầu nhẹ rõ ràng là dành cho Quan Vân Sơn.

Trái lại, câu nói của Quan Vân Sơn làm cho lão nhân nọ cau mặt:

- Tiếc như thế nào, sao thiếu hiệp không nói tiếp?

Thái độ của Trang Dạm đạo trưởng đã tăng thêm đăm lược cho Quan Vân Sơn:

- Vẫn nói “vô công bất thụ lộc”, trừ phi tiền bối giải thích rõ nguyên nhân của hành vi hào hiệp này, bằng không vẫn bối đành thừa nhận bản thân kém phúc phận, phải bỏ qua cơ may hãn hữu này mà thôi.

Lão nhân vô danh ngay lập tức có sắc mặt sững sờ, như không ngờ gặp phải người dễ dàng chối từ một cơ hội thuận lợi, hay còn gọi là cơ may hãn hữu, như chính người chối từ vừa bảo. Và cũng chỉ ngay sau đó lão nhân vô danh lại đổi thành vui, bất ngờ bật cười sang sảng:

- Hay lắm, thiếu hiệp quả là người có khí phách của bậc nam nhi đại trượng phu. Thật đáng phục. Ha... Ha...

Với bầu không khí thân thiện được tràn cười hào sảng của lão nhân vô danh tạo nên, Quan Vân Sơn hoàn toàn không chút nghi ngờ nào, cho dù nhìn thấy lão nhân vô danh sau tràng cười đã thần nhiên tiến đến gần Quan Vân Sơn. Và cũng tỏ ra thân thiện như vậy, lão nhân vô danh vừa gật gù vừa vươn tay để vỗ vỗ vào đầu vai Quan Vân Sơn:

- Bình sinh, lão phu chưa gặp một thiếu niên anh tuấn nào lại có khí phách như thiếu...

Chợt có tiếng Trang Đạm đạo trưởng bật quát:

- Không được ám toán hại người.

Cùng với tiếng Trang Đạm đạo trưởng quát, Quan Vân Sơn cũng có cảm nhận bàn tay đang võ nhẹ nhẹ của lão nhân vô danh bỗng xuất hiện một lực đạo đáng ngờ. Theo bản năng, Quan Vân Sơn lập tức rùn thấp đầu vai. Liền lúc đó, Quan Vân Sơn nhận thấy bàn tay còn lại của lão nhân vô danh bỗng xuất kỳ bất ý chộp thẳng vào đại huyệt Khí hải của chính Quan Vân Sơn, đó là lúc lão nhân vô danh gắt với nụ cười lạnh vừa xuất hiện trên môi:

- Người muốn thoát cũng vô ích. Hừ!

Ào...

Quan Vân Sơn nghe lạnh khắp người. Nhưng thật may, bàn tay đó của lão nhân vô danh đành thu về, khi một lần nữa có tiếng đạo trưởng Trang Đạm quát:

- Bần đạo không tin các hạ dám đem mạng đổi mạng. Đờ!

Vù...

Bị chưởng lực của Trang Đạm chưởng môn uy hiếp từ phía sau, lão nhân vô danh chuyển thất bại thành thịnh nộ, quay ngoắt người và dùng chưởng chạm chưởng với Trang Đạm đạo trưởng:

- Lão phu thu thập lão đạo người trước. Xem chưởng!

Ầm...

Trang Đạm bị chấn lùi và thất kinh:

- Hảo công phu! Các hạ thật sự là ai? Khắp võ lâm Trung Nguyên như không có nhân vật nào đạt bản lãnh như các hạ mà bần đạo không biết.

Lão nhân hung hãn, sau một chiêu chiếm lợi thế:

- Chớ nhiều lời vô ích. Cứ nạp mạng cho lão phu là xong. Đờ!

Vù...

Quan Vân Sơn cũng đã bình tâm và cách phát chiêu của lão nhân làm cho Quan Vân Sơn giật mình:

- Lão họ Triễn từng chiếm đoạt di học của Thái Âm Đại Tiên, hóa ra cũng là đồng bọn của lão?

Đang phát chiêu, tiếng kêu của Quan Vân Sơn làm cho lão nhân thoáng khựng người và phân tâm.

Trang Đạm đạo trưởng nhờ đó chiếm lại tiên cơ:

- Các hạ mãi vẫn không chịu báo danh, phải chăng chờ động thủ xong mới động khẩu?

Vậy bần đạo đành thất lễ. Đờ!

Vù...

Lão nhân vô danh đánh giọng quát lớn:

- Có bao nhiêu bản lãnh cứ giở ra. Để xem võ học Võ Đang phái có thật sự lợi hại như lời đồn. Đờ!

Ào...

Ầm...

Song phương sau chiêu này liền bình thủ, một kết quả khiến lão nhân vô danh không chút hài lòng:

- Quả nhiên không hổ danh chưởng môn Võ Đang phái. Nhưng muốn hơn lão phu thì với thân thủ này quả là chưa đủ. Xem chiêu!

Ào...

Trang Đạm đạo trưởng vụt thất sắc:

- Đông Hải công phu! Các hạ là người Đông Hải Bí Cung? Hãy xem tuyệt học Võ Đang phái!

Vù...

Ầm...

Một lần nữa, song phương lại bình thủ và lần này đến lượt Trang Đạm đạo trưởng không hài lòng và đạo trưởng phải hô hoán gọi Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ! Mau chạy đi. Đừng nghĩ gì đến bản đạo, hãy lấy đại cuộc võ lâm làm trọng.

Quan Vân Sơn chưa kịp phản ứng đã nghe lão nhân vô danh nọ cười sằng sặc:

- Có muốn chạy cứ giao ra Tỵ Độc Châu là được. Bằng không, ha... ha... phải chết!

Đối với cách di hình hoán vị thập phần kỳ bí, lão nhân vô danh đột nhiên hiển hiện ngay trước mặt Quan Vân Sơn, đồng thời xuất phát một chiêu cực kỳ lợi hại.

Ồ...

Quan Vân Sơn vội hồi bộ, đứng vào lúc Trang Đạm đạo trưởng kịp thời lao chen vào giữa:

- Hãy để mặc bản đạo đối phó, Thiếu Bang chủ chạy đi! Đỡ!

Ầm...

Một lần nữa mắt cơ hội chế ngự Quan Vân Sơn với ý đồ chiếm đoạt Tỵ Độc Châu, lão nhân vô danh phần nộ:

- Lão đạo thú! Ngươi sao không biết tự lượng sức? Đã muốn chết thì lão phu cho ngươi toại nguyện. Nạp mạng!

Ồ...

Trang Đạm đạo trưởng lần này kinh tâm thật sự:

- Càn Khôn Hồn Nguyên Công? Hóa ra lần này Đông Hải - Hồn Nguyên, nhị Chân Quân cùng có hậu nhân xuất thế. Thiếu Bang chủ đừng chần chừ nữa, chạy đi.

Và Trang Đạm tận lực bình sinh quật ra một kinh, quyết đối đầu ngọn kinh thật sự lợi hại của lão nhân vô danh.

Ầm...

Quan Vân Sơn vừa hoang mang vừa lo lắng vì thấy một cao nhân như Trang Đạm chưởng môn mãi vẫn chưa một lần thủ thắng đối phương, nếu không muốn nói càng lúc càng kém thế.

Quan Vân Sơn chợt bộc lộ hào khí can vân:

- Chưa lâm trận đã bỏ chạy, chưởng môn xem văn bối là hạng người như thế sao?

Lão nhân vô danh lại cười sằng sặc:

- Nhưng đâu phải hề muốn chạy là được? Tiểu tử, ngươi chớ xuẩn động nghĩ đến điều đó, vì sẽ chuốc hậu quả thảm hại khó lường. Phần lão đạo thú, ha... ha... đỡ chiêu!

Ồ...

Trang Đạm vụt trầm giọng:

- Càng không có Thiếu Bang chủ, bản đạo càng khó bị phân tâm, do đó sẽ dễ dàng cùng người phân tài cao hạ. Sao Thiếu Bang chủ chưa nghĩ đến điều này. Hãy xem võ học Võ Đang phái.

Ầm...

Lời nói đạo trưởng Trang Đạm làm cho Quan Vân Sơn sực tỉnh:

“Không sai! Chỉ cần ta an toàn bỏ đi, nếu có bất lợi gì, Trang Đạm đạo trưởng vì chỉ có một mình nên cũng dễ dàng thoát thân.” Chỉ mới nghĩ và chưa kịp thực hiện, Quan Vân Sơn bỗng nghe tiếng lão nhân nọ rít ngay bên tai:

- Người vẫn chưa giao ra Tỵ Độc Châu sao, tiểu tử? Đờ!

Ào...

Bị tấn công bất ngờ, Quan Vân Sơn lập tức uốn người phát chiêu.

Vù...

Và tiếng hô hoán đề tỉnh của đạo trưởng Trang Đạm vang lên có phần muộn:

- Dừng! Liều lĩnh như thế là chết.

Quan Vân Sơn khi hiểu đó là sự thật thì kể ra quá muộn. Và Quan Vân Sơn chỉ còn mỗi một cách để hành động là lẹ làng bật ngã lăn về phía sau, lúc phát hiện chưởng của bản thân so với công phu của đối phương chỉ là ánh đom đóm so với cả vầng dương.

Bùng...

Ào...

Dù buông người kịp lúc, nhưng dư kinh từ chưởng lực của lão nhân vẫn đủ uy lực hất Quan Vân Sơn lăn một đổi đường dài thật dài.

Chính lúc này Quan Vân Sơn nghe rõ thanh âm của Trang Đạm đạo trưởng vang đến tai:

- Đã có họa Ngũ Liên, lại thêm họa Đông Hải, phải chăng đây là đại kiếp nạn không thể tránh của võ lâm Trung Nguyên? Cần phải có người đưa tin này cáo giác đến các phái.

Thiếu Bang chủ nghe rõ chưa?

Liền sau đó là tràng cười thập phần phẫn nộ của lão nhân vô danh:

- Lão đạo thú thật không biết sống chết là gì. Bản lãnh ngươi liệu ngăn đường cản lối lão phu được bao lâu? Nạp mạng đi thôi. Ha... ha...

Chợt hiểu Trang Đạm đạo trưởng đang bằng mọi cách để tạo cơ hội cho bản thân đào thoát, Quan Vân Sơn đành trút hơi thở dài thất vọng và chồm người bỏ chạy.

9. Danh Môn Chánh Phái

Tiếng bước chân người đi đến càng lúc càng gần khiến Quan Vân Sơn phập phồng lo sợ. Sau khi xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Quan Vân Sơn dù đang lúc cạn kiệt chân lực vì đã chạy một đổi đường quá xa cũng cố gắng thực hiện một hành vi cuối cùng.

Là hành vi mà lúc thường đối với Quan Vân Sơn chỉ là một việc làm dễ như trở bàn tay, nhưng vào lúc này, Quan Vân Sơn muốn thực hiện trót lọt lại đòi hỏi một cố gắng tột bậc.

Dù thế, Quan Vân Sơn vẫn phải thực hiện.

Mở xà cạp quần ở chân bên tả ra, sau đó cuộn lại như trước, chỉ thực hiện mỗi một hành vi đó thôi Quan Vân Sơn ngỡ như sắp đứt hơi và chết đến nơi.

Cuối cùng, khi mọi việc đã xong, Quan Vân Sơn nằm ngã lăn ra đất và liền tiếp trút ra từng nhíp thở, mệt mỗi có, khoan khoái có. Mệt mỗi thì đó là vì kiệt lực, còn khoan khoái là vì Quan Vân Sơn rốt cuộc cũng giấu xong Tỵ Độc Châu vào giữa lớp xà cạp.

Rồi với tâm trạng đã sẵn sàng, Quan Vân Sơn chờ đợi thanh âm người thế nào cũng vang lên. Nhưng lúc điều đó xảy ra Quan Vân Sơn vẫn ngạc nhiên, vì không ngờ được nghe loạt thanh âm quen tai:

- Là Thiếu Bang chủ? Sao chỉ có một mình Thiếu Bang chủ? Còn Thiếu trang chủ Khuê Phúc Linh đâu?

Vẫn còn mệt mỏi, Quan Vân Sơn mở mắt ra và nhìn Đoàn Ngũ Hạ đang hiện diện cùng một lúc với Bạch Hào sư huynh và một nhân vật trung niên kiêu khách. Và thế là một câu hỏi không thể không bật ra khỏi môi miệng Quan Vân Sơn:

- Đã an toàn thoát đi, Đoàn cô nương còn quay lại làm gì?

Bạch Hào bỗng háng giọng:

- Thiếu Bang chủ! Lần này có cả gia sư cùng đến, chủ ý là muốn thỉnh giáo Thiếu Bang chủ vài điều hệ trọng.

Khi nhận ra người đến là Đoàn Ngũ Hạ và đồng môn, nên Quan Vân Sơn có phần nào nhẹ nhõm. Thì ngay lúc này, vừa biết nhân vật trung niên kiêu khách kia là sư phụ của Bạch Hào và Đoàn Ngũ Hạ, Quan Vân Sơn lại tỏ ra sợ hãi. Quan Vân Sơn gượng ngồi dậy:

- Văn bối vẫn nghe kể Thạch chưởng môn luôn, nay được diện kiến quả là tam sinh hữu hạnh. Nếu văn bối có gì thất lễ, mong Thạch chưởng môn...

Kiếm khách trung niên chột xua tay:

- Lỗi không phải ở Thiếu Bang chủ, mà là do Thạch Thành Tín này cùng tộ độ có phần đường đột. Như Thiếu Bang chủ mới vừa lâm đại địch? Sao mỗ chỉ thấy một mình Thiếu Bang chủ bỏ chạy, không có bất kỳ địch nhân nào đuổi theo?

Để không bị trách là thất lễ, Quan Vân Sơn một lần nữa gắng gượng, lần này là để đứng lên:

- Chính vì địch nhân không đuổi theo nên văn bối thêm lo sợ. Thạch chưởng môn! Xin cho hỏi, lúc nhìn thấy văn bối, Thạch chưởng môn còn cách U Minh cốc bao xa?

Đoàn Ngũ Hạ cau mày:

- Như Thiếu Bang chủ muốn biết sư đồ tiểu nữ có đến U Minh cốc hay không chứ gì?

Sư phụ của Đoàn Ngũ Hạ và Bạch Hào là Thạch Thành Tín cũng cau mày hoài nghi:

- Ở U Minh cốc đã xảy ra những chuyện gì? Cớ sao Thiếu Bang chủ muốn biết sư đồ Thạch mỗ có đến đó hay chưa?

Không thể không giải thích, Quan Vân Sơn thở dài:

- Vì văn bối đang lo ngại cho chưởng môn Võ Đang phái...

Thạch Thành Tín giật mình:

- Thiếu Bang chủ bảo sao? Gần đây đạo trưởng Trang Đạm đã có tin thất tung, lẽ nào lại đột nhiên xuất hiện ở U Minh cốc?

Bạch Hào tỏ ra nôn nóng lạ:

- Chúng ta phải đến U Minh cốc ngay, sư phụ. Kẻo không thôi...

Câu nói của Bạch Hào không phải chỉ có một mình Thạch Thành Tín giật mình, Quan Vân Sơn cũng vội vã khuyên ngăn:

- Đến U Minh cốc lúc này là tự sát, Thạch chưởng môn và nhị vị lệnh đồ xin đừng xem nhẹ sinh mạng, định một lúc đối đầu với cả Ngũ Liên Giáo và người của Đông Hải Bí Cung.

Thạch Thành Tín trợn to hai mắt:

- Đông Hải Bí Cung? Là Thiếu Bang chủ xác quyết bọn Đông Hải đã tiến nhập Trung Nguyên chúng ta?

Bạch Hào chột cười lạ:

- Thiếu Bang chủ! Không phải Bạch Hào này không tin lời Thiếu Bang chủ, nhưng việc có người của Đông Hải Bí Cung ở U Minh cốc xem khá mơ hồ. Mong Thiếu Bang chủ chỉ giáo thêm.

Thái độ của Bạch Hào khiến Quan Vân Sơn động tâm:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì lần này quay trở lại khá nhanh và có lệnh sư cùng đi, như Bạch huynh có ý dò xét hư thực về báu vật ở U Minh cốc?

Nếu như không có Thạch Thành Tín kịp dùng mắt ra hiệu, có lẽ Bạch Hào không dễ dàng ngậm cầm miệng, sau khi nghe Quan Vân Sơn hỏi một câu như thế.

Vì phát hiện động thái này nên Quan Vân Sơn tỏ ra cảnh giác lúc nghe Thạch Thành Tín đặt nghi vấn:

- Sự việc có liên quan đến sự xuất hiện của Đông Hải Bí Cung là thế nào, Thiếu Bang chủ?

Quan Vân Sơn giải thích:

- Việc Đông Hải Bí Cung xuất hiện là có thật. Và chính Trang Đạm đạo trưởng đã liệu mình ngăn cản để vân bối có cơ hội thoát thân.

Thạch Thành Tín bán tín bán nghi:

- Nếu là vậy, bọn Đông Hải có võ học cao minh hơn cả Trang Đạm, chưởng môn Võ Đang phải?

Liền sau câu nói của Thạch Thành Tín, một loạt cười vang đến:

- Thạch chưởng môn sao lại dễ dàng tin vào những lời nhảm nhí như thế? Nếu muốn tin, trước hết hãy hỏi hẳn là ai và bịa chuyện như thế để làm gì. Ha... ha...

Tràng cười tuy chỉ có một, nhưng số người bất ngờ xuất hiện chẳng phải chỉ có một người. Điều này làm cho Thạch Thành Tín bồn chồn lo lắng lạ.

Và Quan Vân Sơn vụt hiểu tại sao chưởng môn Hoa Sơn phái Thạch Thành Tín lại có biểu hiện đó, khi phát hiện Bạch Hào bỗng đứng tiến đến gần, đồng thời Bạch Hào còn lên tiếng, nói một câu mơ hồ:

- Chúng ta chậm mất rồi, sư phụ!

Thạch Thành Tín xua tay và hướng mặt về phía những nhân vật mới xuất hiện:

- Côn Luân, Không Động, Điểm Thương. Chư vị đến tuy khá nhanh, nhưng chỉ tiếc tiểu tử họ Quan chỉ có một và lại bị tệt phái Hoa Sơn phát hiện trước, Thạch mỗ hy vọng chư vị đừng có hành vi nào thái quá làm mất đi hòa khí vốn có giữa tệt phái và chư vị.

Vì đã hiểu nên Quan Vân Sơn phần nộ:

- Hành động này của Hoa Sơn phái là có ý gì? Phải chăng Thạch chưởng môn vẫn không tin lời tại hạ và vẫn quyết quay lại U Minh cốc để tìm báu vật?

Bạch Hào đang đứng cạnh Quan Vân Sơn chợt rít lên:

- Câm đi! Thiếu Bang chủ không nhận thấy Hoa Sơn phái đang tìm cách để bảo vệ an toàn cho chính Thiếu Bang chủ sao? Đừng lảm lời nữa.

Trong những nhân vật mới xuất hiện bỗng có một người cười vang:

- Vẫn nghe nói Thiếu Bang chủ Tứ Hải Bang vốn là người thông tuệ, hóa ra sự thật còn hơn cả lời đồn. Thiếu Bang chủ hiểu không sai, đúng là Hoa Sơn phái định dựa vào Thiếu Bang chủ để quay lại U Minh cốc tìm báu vật. Tôn mỗ nói có quá lời chẳng, Thạch huynh?

Ha... ha...

Lập tức có nhiều tràng cười phụ họa nối tiếp nhau vang lên:

- Lòng vả cũng như lòng sung thối, sao Thạch huynh không cùng mọi người bàn cách và nghĩ kế đi vào U Minh cốc, một khi đã có tiểu tử họ Quan ở đây?

- Đúng vậy. Nếu muốn một mình độc chiếm báu vật ở U Minh cốc, Thạch lão huynh chẳng hóa ra đã xem thường Không Động, Điểm Thương và Côn Luân tệt phái đến thế sao?

- Bốn phái chúng ta đều đứng chung hàng ngũ thất đại phái, nên có phúc cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia. Làm được điều này, chúng ta còn lo gì Ngũ Liên Giáo, kể cả bọn người Đông Hải, nếu họ thật sự đã xuất hiện?

Lời của mọi người khiến Quan Vân Sơn càng hiểu rõ thêm tham vọng của những nhân vật luôn tự nhận là danh môn chánh phái. Vừa thất vọng vừa giận, Quan Vân Sơn đột nhiên đánh tiếng:

- Chư vị nói như vậy là sai rồi. Báu vật ở U Minh cốc tuy chưa biết hư thực là thế nào, nhưng nhất định không có nhiều để chia đều hết cho cả đây. Ý tại hạ muốn nói, chư vị đã chậm một bước so với Hoa Sơn phái.

Đoàn Ngũ Hạ giật mình, liếc nhìn Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ định khích mọi người giao đấu với nhau để hưởng lợi ư?

Quan Vân Sơn bối rối nhìn Đoàn Ngũ Hạ. Và Quan Vân Sơn thêm lo lắng khi thấy Thạch Thành Tín đột nhiên tuốt kiếm ra:

- Hấn muốn thế cũng không hề gì. Vì hấn sẽ dễ tâm phục khẩu phục hơn, nếu tận mục sở thị Cuồng Vân kiếm pháp của ta.

Bạch Hào cũng tuốt kiếm và tiến đến cạnh Thạch Thành Tín:

- Mọi việc sẽ định đoạt bằng bản lãnh. Quan Vân Sơn người chỉ thuộc về phái nào có sở học cao minh hơn.

Mục kích diễn biến này, Quan Vân Sơn cố tình lùi gàn Đoàn Ngũ Hạ:

- Cô nương còn lưu lại là để giữ tại hạ khỏi rơi vào tay phái khác?

Đoàn Ngũ Hạ rít qua kẽ răng:

- Tiểu nữ định sau đây sẽ tìm lời khuyên ngăn gia sư, không để gia sư miễn cưỡng Thiếu Bang chủ. Nhưng tình thế này, lại là do Thiếu Bang chủ gây ra, hậu quả thế nào đều có lỗi của Thiếu Bang chủ.

Trong khi Đoàn Ngũ Hạ tức bực nói như thế, những nhân vật mới xuất hiện đã bắt đầu có thái độ với Thạch Thành Tín sư phụ nàng.

Một nhân vật tiến lên và nói bằng giọng cao ngạo:

- Đã lâu không so tài, có lẽ Cuồng Vân kiếm pháp của Thạch huynh lợi hại hơn xưa.

Tôn Dật Thiên mở xin linh giáo.

Thạch Thành Tín rung tay loang kiếm:

- Dao kiếm vô tình, Tôn chưởng môn xin cẩn trọng. Đỡ!

Véo...

Quan Vân Sơn nhẹ trút ra hơi thở dài, thì thào với Đoàn Ngũ Hạ:

- Nếu cô nương muốn thế, sao ngay từ đầu không khuyên ngăn lệnh sư? Đặt vào trường hợp như tại hạ, liệu cô nương có diệu kế nào hơn?

Miệng tuy hỏi, nhưng mắt Quan Vân Sơn vẫn nhìn đăm đăm vào cục diện. Kiếm chiêu của Thạch Thành Tín tuy lợi hại, nhưng xem ra Tôn Dật Thiên vẫn có chỗ ỷ trọng khi thần nhiên dùng quyền pháp giao chiêu:

- Tôn mở đàn thất lễ. Đỡ!

Ào...

Và Quan Vân Sơn nghe tiếng Đoàn Ngũ Hạ chép miệng:

- Thất Thương quyền của Không Động phái từng bị thất truyền từ lâu, không ngờ đến đời Tôn Dật Thiên chưởng môn lại có cơ hội xuất hiện. Hà... quả là quyền pháp danh bất hư truyền.

Quan Vân Sơn nhờ nghe Đoàn Ngũ Hạ nói mới biết vì sao Tôn Dật Thiên với đôi tay nhọc thế lại dám cùng kiếm của Thạch Thành Tín so tài. Và lúc đó quyền phong Thất Thương đã chạm vào kiếm kinh Cuồng Vân, gây thành tiếng động chạm ghê khiếp.

Bùng! Choang!

Thạch Thành Tín chợt cười to:

- Thạch mổ những tướng Tôn chưởng môn sau nhiều tâm huyết đã khôi phục hầu như trọn vẹn bộ quyền Thất Thương từng bị thất truyền, hóa ra chỉ là một vài chiêu thức chưa thật sự đạt hỏa hầu lợi hại. Tôn chưởng môn chớ nên miễn cưỡng, kéo tự rước họa vào thân.

Hãy xem chiêu! Ha... ha...

Bằng một lượt chuyển tay khinh ảo, kiếm chiêu của Thạch Thành Tín lần này vụt phát tán thành một đợt sóng kinh kỳ quái, như thiên la địa võng chực phủ chụp khắp người Tôn Dật Thiên.

Ào...

Sắc mặt của Tôn Dật Thiên chợt ngưng đọng:

- Tuy chưa đủ hỏa hầu, nhưng ai dám bảo Thất Thương quyền của mổ là không đủ lợi hại? Đờ!

Vụt...

Quan Vân Sơn vụt nghe Đoàn Ngũ Hạ kêu khê:

- Thất Sát Tâm Thương? Chưởng môn phái Không Động không ngờ lại liễu lĩnh đến thế?

Không thể hiểu Đoàn Ngũ Hạ bảo họ Tôn liệu là liệu như thế nào, Quan Vân Sơn đành căng mắt nhìn vào diễn biến của cục diện. Đó là lúc song quyền của Tôn Dật Thiên sau tiếng quát vụt hóa thành năm bảy cánh tay và tất cả đều cuộn cuộn lao đến, áp chế cũng như uy hiếp nhiều đại huyết quan trọng ở phần thân trước của Thạch Thành Tín.

Vù... Vù...

Điều này làm cho Thạch Thành Tín phải cấp thời thoái bộ thu kiếm chiêu:

- Dù Tôn chưởng môn có muốn cùng Thạch mổ thiên địa đồng thọ, nhưng thật đáng tiếc, Thạch mổ lại chưa muốn chết!

Do Thạch Thành Tín hồi bộ thu chiêu nên chiêu quyền Thất Sát Tâm Thương của Tôn Dật Thiên chồm đến và quật ra một loạt quyền có đến bảy tám chiêu là ít:

- Tôn mổ cũng đâu muốn chết. Đó chỉ là cách để Tôn mổ chuyển bại thành thắng thôi.

Hãy xem đây thì rõ!

Vù...

Nhưng thật bất ngờ, Thạch Thành Tín bật cười:

- Nhưng Tôn chưởng môn đã muộn mất rồi. Mổ nào đã thu hồi toàn bộ kiếm chiêu?

Ha... ha...

Quan Vân Sơn cũng cảm thấy như vậy và không thể không ngấm ngấm thán phục khi phát hiện Thạch Thành Tín tuy có lùi nhưng thanh kiếm trong tay vẫn kịp ngoặt qua một bên, đủ để ngăn chặn đà tấn công có nhiều sơ hở của họ Tôn. Vì thế, loạt quyền của họ Tôn vừa mới xuất phát, liền gặp phải kiếm chiêu hùm sẵn của họ Thạch.

Véo...

Tôn Dật Thiên kinh hãi thu quyền:

- Kiếm chiêu quả lợi hại, thủ đoạn còn lợi hại hơn.

Nhưng đúng như Thạch Thành Tín đã bảo, Tôn Dật Thiên dù có thu quyền cũng đã muộn:

- Thất lễ. Đỡ!

Véo... Soạt...

Một bên ống tay áo của Tôn Dật Thiên bị kiếm của Thạch Thành Tín đoạn lìa. Và kết quả này làm cho họ Tôn bàng hoàng bẽ mặt:

- Được lắm. Lần nhục bại này Tôn Dật Thiên ta quyết chẳng bao giờ quên. Hẹn gặp lại.

Hừ!

Họ Tôn quay người định bỏ đi, bỗng có tiếng người ngăn lại:

- Họ THẠCH có thắng chỉ là nhờ thủ đoạn. Tôn huynh nếu bỏ đi thì chẳng phải vô tình trúng thêm kế loại bỏ dần địch thủ của họ Thạch sao?

Tôn Dật Thiên quay mặt, nhìn người vừa phát thoại:

- Đa tạ Giả chưởng môn điểm hóa. Không sai, Tôn mỗ nếu bỏ đi lúc này, có khác nào nguyện ý để một mình Hoa Sơn phái độc chiếm bá vật? Mỗ cần phải lưu lại.

Giận dữ, Bạch Hào tung kiếm nhào đến nhân vật họ Giả:

- Dám dùng dạ tiểu nhân suy bụng người quân tử, vãn bối Bạch Hào nguyện lĩnh giáo kiếm pháp Côn Luân. Đỡ!

Véo...

Nhân vật họ Giả vốn là chưởng môn nhân của Côn Luân kiếm phái nên tay kiếm cũng lạ khác thường. Họ Giả vẩy kiếm và điểm một nụ cười nhạt:

- Bằng vào bản lãnh của người, có lẽ bốn chưởng môn không cần quá tam chiêu. Đây là chiêu thứ nhất. Đỡ!

Ào...

Đoàn Ngũ Hạ chợt bĩu môi, nói khê cho Quan Vân Sơn nghe:

- Giả Thụ nếu thực hiện đúng như lời là lão tự bôi xấu lão. Vì Cuồng Vân kiếm của sư huynh ít ra cũng đạt bảy phần chân truyền của gia sư. Phàm người luyện võ điều tối kỵ là quá cao ngạo, nhận định sai về thực lực của người.

Quan Vân Sơn gật gù, nhìn Bạch Hào đang có thái độ hung hăng, chợt tỏ ra trầm tĩnh khác thường, lúc cùng Giả Thụ chuẩn bị chạm chiêu đầu tiên:

- Lệnh sư huynh quả có toan tính từ trước. Và kết quả có lẽ không sai biệt mấy với nhận định của cô nương.

Đoàn Ngũ Hạ chợt quay đầu nhìn Quan Vân Sơn:

- Trở lại câu chuyện lúc nãy. Sao Thiếu Bang chủ biết tiểu nữ chưa thử tìm lời khuyên ngăn sư phụ?

Quan Vân Sơn bối rối:

- Tại ha...

Kịp may cho Quan Vân Sơn đỡ phải phí lời giải thích, vì tiếng quát trầm hùng của Giả Thụ, chưởng môn Côn Luân phái, đã vang lên đúng lúc:

- Bạch tiểu tử! Người thật khéo che giấu công phu đã luyện. Nhưng không sao, dù người có đạt bảy phần chân truyền của lệnh sư cũng đâu khiến bốn chưởng môn sai lời.

Chiêu thứ hai. Đỡ!

Véo...

Quan Vân Sơn không thể không lo lắng cho Bạch Hào:

- Cô nương nhìn kìa, kiếm pháp Côn Luân phái như không hề kém lợi hại, so với kiếm pháp Cuồng Vân của quý phái.

Đoàn Ngũ Hạ vẫn bình thản:

- Cuồng Vân kiếm pháp lấy số bảy làm chủ. Thất thất tứ thập cửu, với bốn mươi tám chiêu và một tuyệt chiêu. Thiếu Bang chủ cứ chờ đến đó thì rõ.

Vậy là có cơ hội cho Quan Vân Sơn quay nhìn Đoàn Ngũ Hạ:

- Đã nghe cô nương khuyên, sao lệnh sư còn cố công mưu tìm báu vật?

Đoàn Ngũ Hạ thở dài:

- Bạch sư huynh quá đa nghi, cảm thấy lúc Khuru Phúc Linh và Thiếu Bang chủ cùng lưu lại U Minh cốc, tất có điều đáng ngờ. Và sư phụ đã tin lời Bạch sư huynh.

Đúng lúc này, tiếng chạm kiếm giữa Giả Thụ và Bạch Hào vang lên.

Choang...

Và Quan Vân Sơn nghe Thạch Thành Tín bật kêu:

- Đối phương đã dựa vào nội lực uyên thâm. Bạch Hào! Người hãy mau lui xuống, đừng quá tham chiến mà mang họa.

Cả Quan Vân Sơn và Đoàn Ngũ Hạ cùng nhìn thấy Bạch Hào sắp rơi kiếm, sau lần chạm phải kiếm kinh đầy nội lực của họ Giả.

Và câu hô hoán của Thạch Thành Tín chỉ làm cho họ Giả bật cười:

- Chưa bại đã lui, đâu phải bản sắc anh hùng? Có phải thế không Bạch tiểu tử? Chiêu thứ ba đây. Ha... ha...

Quan Vân Sơn thất kinh:

- Nguy cho Bạch huynh rồi!

Chỉ có Đoàn Ngũ Hạ là giữ được điềm tĩnh:

- Đã có gia sư đứng cạnh, Bạch sư huynh đâu dễ gì gặp nguy?

Và đúng như nàng nói, Thạch Thành Tín chợt xông vào:

- Tệ đồ kẻ như thất trận, sao Giả chưởng môn không hạ thủ lưu tình? Có phải muốn cùng Thạch mổ giao chiêu? Xem đây!

Ào...

Cách ra chiêu của họ Thạch tuy có tác dụng là giải nguy cho Bạch Hào, nhưng đó là hành vi thiếu minh bạch, khiến Quan Vân Sơn ngấm ngầm bất phục.

Thầm hiểu rõ tâm trạng của Quan Vân Sơn, Đoàn Ngũ Hạ chợt hạ thấp giọng:

- Tuy là danh môn chánh phái, nhưng Thiếu Bang chủ chớ có mong tìm thấy nhân vật nào mà không hành sự bất chấp thủ đoạn. Tốt hơn hết, Thiếu Bang chủ nên tự lo thân. Càng sớm nghĩ cách chạy thoát càng tốt cho Thiếu Bang chủ.

Quan Vân Sơn gượng cười:

- Có muốn chạy thì vẫn cần khôi phục chân nguyên. Chỉ tiếc tại hạ chưa có thời gian cần thiết để...

Chợt Đoàn Ngũ Hạ có một hành vi làm cho Quan Vân Sơn khó hiểu. Nàng lén trao vào tay Quan Vân Sơn một vật:

- Đây là Cửu Chuyển Phấn Hồi Đan do sư tổ trước kia ban cho tiểu nữ. Thiếu Bang chủ có dùng cũng không ngại bị gia sư phát hiện.

Quan Vân Sơn ngập ngừng:

- Thịnh tình này của cô nương, tại hạ có phúc phận gì mà dám nhận lãnh?

Nàng thu tay về, vờ như tiếp tục quan sát trận chiến giữa sư phụ nàng và Giả Thụ, chưởng môn Côn Luân phái, và càng không màng đến Cửu Chuyển Phản Hồi Đan liệu có được Quan Vân Sơn nhận hay không.

Không sớm cũng muộn, đúng lúc Đoàn Ngũ Hạ quan sát trận chiến, cũng như những nhân vật đương diện đang làm như vậy, nàng đột nhiên phát hiện có bóng người thấp thoáng ẩn hiện ở xa xa.

Nàng động tâm, vội căng mắt nhìn thì cũng vừa lúc bóng người đó từ xa lao ào đến. Lo ngại, Đoàn Ngũ Hạ vọt kêu toáng lên:

- Sư phụ! Đề phòng có người muốn ám toán.

Lời nàng kêu khiến nhiều người cùng nhìn. Sau đó, hầu như ai ai cũng kêu:

- Quả nhiên có người định xuất thủ xen vào thật, nhưng không phải chỉ có một người.

- Bọn họ là ai? Không lẽ là người Ngũ Liên Giáo?

Bạch Hào là người kêu to nhất:

- Đa phần bọn Ngũ Liên Giáo đều che kín chân diện, không dám xuất đầu lộ diện như bọn này. Lẽ nào là người Đông Hải Bí Cung?

Đoàn Ngũ Hạ nghe thế giật mình, vội quay đầu nhìn lại Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ...

Vừa mới kêu lên như thế, Đoàn Ngũ Hạ buộc phải dừng lời, vì bên cạnh nàng làm gì có Quan Vân Sơn.

Chợt hiểu Quan Vân Sơn có lẽ sau khi dùng xong linh dược Cửu Chuyển Phản Hồi Đan, đã nhân lúc có nhiều nhân vật lạ mặt vừa xuất hiện, kịp thời lên bỏ đi như chính lời nàng vừa đề xuất. Đoàn Ngũ Hạ khẽ thở phào nhẹ nhõm, một nửa là mừng cho Quan Vân Sơn đã thoát thân, một nửa thì phiền muộn vì Quan Vân Sơn khi bỏ đi đến lời cáo biệt cũng không có.

Việc Quan Vân Sơn không còn nữa ở đây, ắt chỉ có một mình Đoàn Ngũ Hạ phát hiện, vì tất cả đều đang lo đối phó với những nhân vật không mời mà đến. Và Đoàn Ngũ Hạ nghe tiếng sư phụ quát hỏi:

- Chư vị là người từ đâu đến? Xuất hiện đường đột thế này, chẳng hay chư vị có điều gì chỉ giáo?

Đoàn Ngũ Hạ hoang mang nhìn một nhân vật trong số những người vừa xuất hiện chợt bật cười:

- Thật là may, khi được dịp hội diện một lúc với những bốn nhân vật nhất môn chi chủ như thế này. Sao chư vị còn chậm chân ở đây, thay vì đến U Minh cốc cùng Võ Đang phái truy tìm báu vật? Trừ phi mỗi đã hiểu sai về chư vị. Ha... Ha...

Và không chờ những người như Thạch Thành Tín đáp lời, nhân vật nọ ngay khi cười xong, bỗng khoát tay ra hiệu cho những nhân vật cùng đến:

- Họ đều là danh môn chánh phái, có lẽ không dễ bị động tâm vì báu vật như những kẻ tầm thường chúng ta. Đi thôi!

Vừa mới đến đã vội bỏ đi, thường ra những hành vi tương tự thế này rất dễ khiến mọi người nghi ngờ. Thế nhưng bọn người Thạch Thành Tín không hiểu sao lại không chút nghi ngờ. Trái lại, tất cả đều vội vã bỏ chạy theo bọn người xa lạ nọ.

Vút... Vút...

Điều này làm cho Đoàn Ngũ Hạ nghi hoặc. Vì thế, tuy nàng cũng lo chạy đuổi theo, nhưng thật tâm là muốn tìm cách đề tỉnh Bạch Hào, hoặc Thạch Thành Tín sư phụ nàng.

Vút...

10. Cổ Trận Trúc Lâm

Đột ngột bị hai nữ nhân lạ mặt chợt xuất hiện và bất ngờ từ hai bên nhấc bổng mang đi, Quan Vân Sơn há miệng định kêu, bỗng nghe nữ nhân bên tả gắt khẽ vào tai:

- Đứng lên tiếng, trừ phi Thiếu Bang chủ muốn gây kinh động, và lại bị bọn họ tiếp tục xâu xé.

Quan Vân Sơn liền hạ thấp giọng:

- Nhưng tại hạ sẽ yên tâm hơn, nếu biết rõ nhị vị cô nương cùng những bằng hữu là ai?

Và với ý gì khi bất ngờ ra tay giải thoát tại hạ?

Hai nữ nhân vẫn tiếp tục đưa Quan Vân Sơn đi bằng khinh công thân pháp có thể bảo là lợi hại hơn Quan Vân Sơn bội phần. Và thủy chung chỉ có nữ nhân bên tả là lên tiếng, cùng Quan Vân Sơn đối đáp:

- Tìm hiểu cặn kẽ để làm gì, Thiếu Bang chủ. Chỉ cần biết bọn ta là ân nhân cứu mạng, bấy nhiêu đó không lẽ vẫn chưa đủ với Thiếu Bang chủ sao?

Quan Vân Sơn cười nhạt:

- Nếu thật sự được nhị vị cô nương giải nguy, đại ân này không cần nói tại hạ cũng nguyện có ngày đền đáp. Chỉ e thật ý của chư vị lại không phải như thế.

Nữ nhân bên tả cũng cười nhạt:

- Vậy theo Thiếu Bang chủ, bọn ta chịu phí công cứu người là có ý đồ? Là ý đồ gì vậy?

Quan Vân Sơn nhắm mắt lại, như muốn để mặc cho hai nữ nhân xa lạ đưa đi đâu thì đưa:

- Hết Ngũ Liên Giáo lại đến Đông Hải Bí Cung, phàm ai ai cũng có mưu đồ bất lợi đối với tại hạ. Chẳng hiểu nhị vị có còn hảo ý muốn cứu giúp tại hạ nữa không, nếu bây giờ tại hạ bảo Tỵ Độc Châu không còn ở bên người tại hạ?

Hai nữ nhân nọ lập tức dừng lại. Và lần này đến lượt nữ nhân bên hữu lên tiếng:

- Người nói như thế là có ý gì?

Không còn ba chữ Thiếu Bang chủ nữa, Quan Vân Sơn cười thầm với thái độ mau thay đổi này và lên tiếng:

- Nhị vị cô nương vậy là đã thừa nhận sự chú tâm dành cho Tỵ Độc Châu?

Nữ nhân bên tả vụt nhoẻn cười:

- Thiếu Bang chủ đừng hiểu sai ý Xuân Mãn tỷ. Hỏi ai lại không tức giận nếu bị Thiếu Bang chủ nghi ngờ, biến hành vi đầy thiện ý thành việc làm có chủ đích xấu xa?

Nữ nhân bên hữu cũng cười, nhưng không thể giấu sự gượng gạo:

- Đông Điền muội nói chí phải. Và đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến Tỵ Độc Châu.

Lời nói thiếu thành thật của nữ nhân bên hữu, Xuân Mãn, nếu có làm Đông Điền là nữ nhân bên tả bối rối, đến phải đỏ mặt và liếc nhìn Quan Vân Sơn, thì lại làm cho Quan Vân Sơn cười phá lên. Và càng nghe Quan Vân Sơn cười thì Đông Điền càng bối rối, đến nỗi chính nàng phải lên tiếng trách Xuân Mãn:

- Xuân Mãn tỷ, cần gì phải che giấu bảo là chưa hề nghe nói đến Tỵ Độc Châu. Vì chưa biết thì có gì chúng ta lại tức giận khi bị Thiếu Bang chủ nghi ngờ, cho chúng ta cứu người chỉ vì quan tâm đến Tỵ Độc Châu?

Quan Vân Sơn thôi cười:

- Dù có ý gì đi nữa, tại hạ chỉ muốn biết nhị vị cô nương định đưa tại hạ đi đâu?

Đông Điền vụt tươi tỉnh trở lại:

- Tệ chủ nhân, Trang chủ Huỳnh Hoa trang, vì có thành ý muốn gặp Thiếu Bang chủ nên đã hạ lệnh, hy vọng bọn ta vờ cho được Thiếu Bang chủ đến hội diện.

Quan Vân Sơn nhíu mày:

- Trang chủ Huỳnh Hoa trang? Danh xưng này tại hạ chưa từng nghe qua.

Xuân Mãn bủ môi:

- Chưa nghe, vì ngươi là người có kiến văn nông cạn, nào phải vì Huỳnh Hoa trang chưa hề tồn tại trên giang hồ.

Một lần nữa, Đông Điền đỏ mặt vì bối rối, bởi bao nỗ lực của nàng nhằm làm cho tình thế dịu đi, nhất là không để Quan Vân Sơn cứ mãi nghi ngờ, nhưng chỉ với một câu nói vừa rồi của Xuân Mãn, mọi cố gắng của nàng đều trôi sông trôi biển. Và sự thật đã diễn ra như vậy, khi Quan Vân Sơn lạnh giọng bảo:

- Quý chủ nhân dù có là nhân vật nào đi nữa, thiết nghĩ giữa tại hạ và Huỳnh Hoa trang chưa một lần nào giao tiếp, cũng chưa có ân tình, nên việc hội diện này kể như không cần thiết.

Xuân Mãn càng làm cho tình thế diễn biến xấu hơn, khi gằn giọng bảo:

- Mọi việc nào phải do chủ ý của ngươi, vì đối với tể chủ nhân, lệnh là lệnh, binh sinh chưa một ai dám khước từ, hoặc phản kháng mệnh lệnh của chủ nhân.

Quan Vân Sơn hất mặt:

- Nếu là vậy, nhị vị hãy bắt đầu làm quen với việc bị khước từ ngay từ bây giờ thì hơn.

Tại hạ quyết không đi.

Xuân Mãn hừ lạnh:

- Ngươi dám?

Quan Vân Sơn nhún vai:

- Đó là điều tại hạ đang hành động, cô nương khỏi hăm dọa.

Giữa tình cảnh cứ như trời chẳng chịu đất và đất chẳng bao giờ chịu trời, Đông Điền luống cuống nói xen vào:

- Mong Thiếu Bang chủ nghĩ lại. Việc cùng tể chủ nhân hội diện, xét ra chỉ có lợi chứ không hề gây thiệt hại gì cho Thiếu Bang chủ.

Nhưng Quan Vân Sơn vẫn khăng khăng:

- Chính cô nương mới là người cần nghĩ lại. Phần tại hạ, ý tại hạ đã quyết, sao tại hạ phải đến gặp một người, mà lời mời cứ như mệnh lệnh buộc phải thi hành?

Xuân Mãn nổi giận:

- Ngươi đúng là kẻ không biết thế nào là trời cao đất dày. Ngươi có biết có rất nhiều người vẫn mong được tể chủ nhân mời, nhưng đâu phải hề muốn là được? Còn ngươi, ngươi lại khước từ. Vậy ngươi có biết sẽ có hậu quả thế nào xảy đến cho ngươi chẳng?

Trong tình thế này, Quan Vân Sơn chỉ có vồn vện một lời đáp:

- Cùng lắm là chết. Và tại hạ nào phải hạ người để bị uy vũ khuất phục?

Và Quan Vân Sơn nhắm mắt lại:

- Nhị vị muốn giết cứ giết, tại hạ quyết không phản kháng.

Hành vi của Quan Vân Sơn khiến Xuân Mãn, Đông Điền cùng bối rối. Và cả hai chợt lời t ay, không còn giữ hai bên Quan Vân Sơn như này giờ nữa.

Tự thâm tâm đang chờ đợi điều này, Quan Vân Sơn vừa định tung mình bỏ chạy, chợt nghe âm thanh thánh thót của một nữ nhân vang đến:

- Bọn ngươi thật vô dụng! Còn không mau lui đi, hay muốn ta thêm bẽ mặt vì sự vô dụng của hai ngươi? Hừ!

Quan Vân Sơn lập tức mở mắt ra và chỉ nhìn thấy Xuân Mãn và Đông Điền đang lú lú cúi đầu:

- Chúng nô tỳ xin tuân lệnh chủ nhân.

Rồi cả hai nhẹ nhàng lui bước. Nhưng trước khi đi khỏi hẳn, Đông Điền chợt đưa mắt ai oán, bao hàm sự thống trách ném nhìn Quan Vân Sơn.

Phát hiện ánh mắt này, Quan Vân Sơn vì lấy làm kỳ nên cứ thẩn thờ đứng yên và nhìn mãi theo hai ả Đông Điền, Xuân Mãn.

Cứ như thế một lúc lâu, đến khi Quan Vân Sơn sực tỉnh và định bỏ đi thì chợt có hai bóng người thấp thoáng từ xa lao đến.

Vút Vút Nhìn thấy họ, Quan Vân Sơn cười thảm:

“Rốt cuộc họ vẫn quay lại vì không cam lòng, nếu chưa chiếm được Tỵ Độc Châu.” Nhưng chỉ một thoáng sau, lúc hai bóng người nọ thật sự xuất hiện, đang cười thảm, Quan Vân Sơn phải thất kinh kêu thành tiếng:

- Ngũ Liên Giáo!

Với hai gương mặt đều được lớp lụa đen che kín, hai nhân vật nọ lần lượt phát thoại, cho thấy đó không phải thanh âm vốn có ở Xuân Mãn, Đông Điền như Quan Vân Sơn đã định ninh. Nhân vật bên tả phát thoại:

- Tiểu tử! Ngươi quả có trí nhớ hơn người, vẫn nhận ra bọn ta là Ngũ Liên Giáo?

Nhân vật bên hữu thì cười lạnh:

- Đã biết bọn ta là Ngũ Liên Giáo, tiểu tử ngươi nếu khôn hồn thì mau giao Tỵ Độc Châu ra.

Quan Vân Sơn vụt cười khan:

- Muốn ta giao Tỵ Độc Châu không khó, chỉ phiền nhị vị đuổi kịp ta là được. Ha... ha...

Vút...

Chỉ một lượt xoay người và nhún mình, Quan Vân Sơn đã lao xa ngoài ba trượng.

Hai nhân vật che kín chân diện nọ đều ngạc nhiên, kêu vang:

- Sao bảo tiểu tử đã bị nội thương nghiêm trọng? Bằng cách nào tiểu tử phục hồi quá nhanh?

- Mau đuổi theo, không lấy được Tỵ Độc Châu, bọn ta e khó toàn mạng.

Và bọn chúng vội vã đuổi theo Quan Vân Sơn.

Bọn chúng vừa mất hút, Xuân Mãn và Đông Điền lại xuất hiện.

Xuân Mãn cau có nhìn Đông Điền:

- Điều gì đã xảy ra? Sao hần mau chóng khôi phục chân nguyên, đến cả bọn ta cũng không ngờ?

Đông Điền thở dài:

- Muốn rõ hư thực, chỉ còn cách là chúng ta cố bám đuổi theo hần. Mong sao lần này muội sẽ có cách thuyết phục hần đến gặp chủ nhân, kéo lại bị chủ nhân mắng như vừa rồi.

Xuân Mãn sa sầm nét mặt:

- Muội lại trách tỷ đã làm hỏng việc của muội vừa rồi? Tỷ đâu ngờ hần là kẻ quá ương bướng đến vậy?

Đông Điền cười gượng:

- Muội nào dám trách tỷ. Có chăng là tự trách muội quá vụng về, không đoán hết ý tứ chủ nhân. Bây giờ thì mọi việc đã vỡ lẽ, muốn thuyết phục hẳn cần phải dụng tâm nhiều.

Đến lượt Xuân Mãn thở dài:

- Tất cả cũng do lỗi ở tỷ không khéo ăn nói như muội. Được rồi, lần sau tỷ sẽ cứ tùy theo chủ ý của muội, nhưng trước hết là cần phải đuổi kịp hẳn. Chúng ta đi thôi, muội!

Vút... Vút...

- Thiếu Bang chủ xin dừng bước.

Phát hiện có người chặn lối và thừa biết người đó là ai, Quan Vân Sơn lập tức bật tung người lên cao, lao vượt qua đầu nhân vật nọ.

Vút...

Nhân vật nọ lập tức phát ra tiếng cười khẩy:

- Thân thủ của Thiếu Bang chủ thế nào, Thường mỗ là người hiểu rõ hơn ai hết. Không lẽ Thiếu Bang chủ chờ mỗ động thủ mới can tâm bị khuất phục?

Vẫn không nói lời nào, Quan Vân Sơn cứ tiếp tục lao đi.

Hành vi này của Quan Vân Sơn khiến nhân vật nọ nổi giận:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người xem thường Thường Đại Thành ta thế sao, Quan Vân Sơn? Đỡ!

Ào...

Nhưng chưởng của Thường Đại Thành chỉ là lớp sóng kinh mải mải đuổi theo Quan Vân Sơn mà thôi, do Quan Vân Sơn đã lao quá phạm vi uy lực của chưởng kinh nọ.

Vút...

Vừa giận vừa thẹn, Thường Đại Thành vội đuổi theo:

- Với bản lĩnh kém cỏi như ngươi, muốn đào thoát đâu phải dễ? Đỡ!

Ào...

Quan Vân Sơn thủy chung vẫn im lặng, chỉ biết dốc sức vào kinh thân pháp đang được vận dụng đến thập phần chân lực. Và lần này, nhờ đó Quan Vân Sơn lại thoát khỏi phạm vi uy lực từ chưởng kinh của Thường Đại Thành.

Vút...

Phần nọ, Thường Đại Thành trút hết giận dữ vào chưởng kinh thứ ba:

- Ta không thể tin chỉ mới một ngày ngắn ngủi ngươi đã gặp kỳ tích. Lần này đố ngươi thoát.

Ào...

Bị Thường Đại Thành bức dồn, Quan Vân Sơn bất ngờ dừng lại và quay người hất chiêu:

- Là lão bức bách ta phải ra tay. Đỡ!

Vù...

Thoạt nhìn thấy chiêu công của Quan Vân Sơn, Thường Đại Thành hốt hoảng nhảy lùi:

- Thái Âm Công phu? Sao Khuư Phúc Linh bảo ngươi do bất cẩn nên chưa thể luyện qua công phu này?

Quan Vân Sơn thu chiêu về và quắc mắt nhìn Thường Đại Thành:

- Ngay từ đầu, ta đã cảm thấy nghi ngờ Khuư Phúc Linh. Ngoài chuyện đó Khuư Phúc Linh còn nói những gì với lão?

Thật bất ngờ, Thường Đại Thành đột nhiên cười phá lên:

- Người nghi ngờ Khuê Phúc Linh? Thật oan uổng cho gã, vì gã cũng nghi ngờ ngược lại người. Ha... ha...

Quan Vân Sơn ngạc nhiên:

- Lão nói thế là có ý gì?

Thường Đại Thành cười lạt:

- Hồ phụ sinh hồ tử, ta biết thừa dù sao người vẫn đầy lòng nghĩa khí như phụ thân người độ nào. Và việc người quan tâm đến Khuê Phúc Linh đã chứng tỏ điều đó.

Quan Vân Sơn sa sầm nét mặt:

- Hạng phản phúc như lão làm gì có tư cách nhắc đến phụ thân ta?

Lão xua tay:

- Người vẫn nhầm lẫn, cho ta là người có liên quan đến cái chết của phụ thân người? Đã là vậy ta không còn gì để giải bày, người sẽ tự hiểu ta chỉ là kẻ vô can. Còn về Khuê Phúc Linh, ta khuyên người, nếu muốn biết sự thật thì hãy nên tỏ ra lễ độ với ta. Chỉ như thế, ta mới cho người biết ít nhiều về Khuê Phúc Linh.

Quan Vân Sơn bật cười:

- Lão nói cứ như thể Khuê Phúc Linh đang gặp nguy hiểm không bằng, thử hỏi làm sao ta có thể tin? Nhất là khi Khuê Phúc Linh có lẽ đang ở bên cạnh Kiều Mộng Phi vốn là a di của gã? Ai hại được gã chứ?

Lão giận dữ:

- Người dám gọi thẳng tên tục của mẫu thân người thế sao? Người đừng quên, do Kiều Mộng Phi chính là thân mẫu người, nên một khi diệt như Khuê Phúc Linh đâu thể được mẫu thân người xem trọng bằng người, vốn là cốt nhục giữa Kiều Mộng Phi và lệnh tôn Quan Vân Tú?

Quan Vân Sơn chậm rãi hít vào một hơi thật dài:

- Ngụ ý của lão là Khuê Phúc Linh đang thật sự lâm nguy?

Thường Đại Thành thở phì phì:

- Phải hay không, người cứ tự nghĩ thì biết. Mẫu thân người liệu phải làm gì để tự trấn áp chất độc, một khi bị người là bất hiếu tử không chịu giao ra Tỵ Độc Châu để hóa giải chất độc?

Quan Vân Sơn giật mình:

- Một khi bị nhiễm độc từ di cốt của Thái Dương Nhị Tiên thì chỉ còn mỗi một cách là dùng chính công phu Thái Dương để trấn áp. Có phải lão muốn nói Khuê Phúc Linh gặp nguy chính là nguyên nhân này?

Lão cười khẩy:

- Điều đó sẽ xảy ra, nếu ngay bây giờ người không cho mẫu thân người tạm mượn Tỵ Độc Châu. Và chính vì nghĩ đến Khuê Phúc Linh ta mới cất công đi tìm người. Hãy cân nhắc cho kỹ.

Quan Vân Sơn cười lạt:

- Hạng người trá nguy như lão, ta chỉ tin nếu được tận mắt nhìn lại Khuê Phúc Linh.

Nhưng lão đừng nghĩ kế của lão có thể gạt được ta. Bằng không, một khi phát hiện lão có âm mưu bất lời... hừ, lão đừng mong nhìn thấy Tỵ Độc Châu.

Lão giật mình:

- Người bảo người hủy Tỵ Độc Châu?

Quan Vân Sơn nhún vai:

- Hủy hay không, cứ chờ đến lúc sự việc xảy ra lão sẽ rõ. Còn bây giờ, phiền lão dẫn đường cho.

Thường Đại Thành nhanh nhẩu gật đầu:

- Chỉ gần đây thôi, nhưng nếu không có ta đưa đường người đừng mong tìm ra. Đi nào.

Lời nói của họ Thường tuy có làm Quan Vân Sơn hồ nghi, nhưng dù sao như Quan Vân Sơn đang nghĩ, vật lão cần là Tỵ Độc Châu và vật đó lão sẽ khó lòng tìm thấy nếu không được Quan Vân Sơn tự ý đưa ra, ắt hẳn lão chưa dám có hành vi bất lợi, nên Quan Vân Sơn vẫn ung dung đi theo lão.

Đi được một lúc, Quan Vân Sơn thấy lão dừng bước trước một khu rừng trúc đang rì rào tiếng gió đung đưa lá cây xào xạc và ẩn hiện bên trong khu rừng trúc lại là ngôi cổ tự hoang sơ. Quan Vân Sơn ngạc nhiên:

- Quả là địa điểm thích hợp cho việc tịnh dưỡng hoặc hành công. Sao lão bảo Khuê Phúc Linh đang gặp nguy?

Lão mỉm cười:

- Điều đó xảy ra khi nào bản thân người cứ khước từ, không chịu dùng Tỵ Độc Châu giúp mẫu thân người giải trừ chất độc. Còn hiện giờ, Khuê Phúc Linh vẫn bình an vô sự, ngay bên trong Trúc lâm cổ tự. Người đừng quá nôn nóng như thế.

Nói đoạn, Thường Đại Thành tung người lao vào trong khu rừng trúc.

Không chút nghi ngờ, Quan Vân Sơn lao theo.

Vút...

Vừa lọt vào khu rừng trúc, hình ảnh của ngôi cổ tự chợt biến khỏi tầm thị tuyến của Quan Vân Sơn. Thay vào đó, Quan Vân Sơn lại nhìn thấy bản thân như đang bị một cánh rừng âm u vây hãm, kèm theo đó là những tiếng gió gào thét, xen lẫn với những thanh âm kêu hoảng, có lẽ cũng không ít người vô tình lâm phải cảnh ngộ như Quan Vân Sơn lúc này.

Quan Vân Sơn cũng kinh hoàng và chỉ suýt nữa phải bật gào lên, vì nhận ra bản thân vậy là đã lâm kế của lão phản phúc Thường Đại Thành.

Tuy nhiên, do nghĩ càng hoảng loạn càng tự tạo nguy hiểm thêm cho bản thân, nên Quan Vân Sơn cố tự trấn tĩnh.

Đang tìm cách dò xét xem bản thân đang lâm phải trận đồ gì, là dựa theo những gì trước kia đã được Khuê Phúc Linh chỉ điểm về kỳ môn trận thế, Quan Vân Sơn chợt giật mình, vì có một bóng nhân ảnh bỗng xuất hiện ngay bên cạnh. Và lần này bao nhiêu trấn tĩnh của Quan Vân Sơn đều bay biến. Thay vào đó, Quan Vân Sơn hất tay phát kinh:

- Cuồng đồ to gan. Ta...

Nào ngờ, bóng nhân ảnh đó lên tiếng kịp lúc:

- Không được hồ đồ. Là ta đây.

Quan Vân Sơn giận dữ thu kinh về:

- Lão có ý gì, khi đưa ta vào chốn ma quái như thế này?

Trước mặt Quan Vân Sơn là một Thường Đại Thành đang cười tươi tỉnh:

- Tuy bị một phen kinh hoảng, nhưng thay vì giận dữ, người nên cảm kích ta mới phải.

Quan Vân Sơn thêm thịnh nộ:

- Tại sao ta phải cảm kích chứ?

Lão gật gù nhìn Quan Vân Sơn:

- Hóa ra người chẳng hay biết gì về việc có hai nha đầu cứ lẳng lặng bám theo người?

Quan Vân Sơn kinh nghi:

- Có người bám theo ta? Sao lão biết? Có phải vì lão biết nên cố tình đưa ta đến đây để thoát khỏi sự bám đuổi của hai nhân vật được lão gọi là nha đầu?

Lão vẫn ném cho Quan Vân Sơn những cái nhìn dò xét:

- Thoạt đầu vì ngỡ đó là bằng hữu mới kết giao của ngươi, nên ta định dùng trận Cổ lâm vừa giam ngươi vừa hủy diệt hai nha đầu kia. Nhưng sau đó, mãi không thấy ngươi hô hoán, hay kêu cứu hoặc cảnh báo cho hai ả kia, ta mới biết giữa ngươi và họ hoàn toàn không có liên can. Nhưng dù sao, nhờ có sự ngộ nhận này, ta càng hiểu thêm về ngươi.

Quan Vân Sơn cố tình dò hỏi lão:

- Lão hiểu như thế nào, một khi đã mặc nhiên đề quyết hai người bám theo là bằng hữu của ta?

Lão đáp nhẹ:

- Thứ nhất, tính khí ngươi không khác chút nào so với Quan Vân Tú. Cũng may là ngươi chưa hề có thân thù như phụ thân ngươi. Bằng không, với sự diêm nhiên tự có của ngươi, tuy lâm nguy nhưng bất loạn, ắt sau này ngươi sẽ là cao nhân muôn người khó địch.

Quan Vân Sơn cười thâm:

“Có lẽ lão trông chờ nhìn thấy ta hoảng loạn? Hừ, vậy là lão chưa biết ta đã được Khuru Phúc Linh chỉ điểm khá nhiều về kỹ môn trận thế? Càng hay, rồi sẽ có lúc lão phải trả giá về nhận định sai lầm này của lão.” Không nghe Quan Vân Sơn nói gì, lão tiếp lời:

- Còn về điều thứ hai, chưa biết có phải là bất lợi cho ngươi sau này hay không, ngươi lại không có tính quảng giao như phụ thân ngươi. Vì lẽ đó, ta càng đề quyết, hai ả kia nếu có bám theo thì chỉ vì muốn mưu hại ngươi mà thôi.

Nói đến đây lão bật cười:

- Nhưng việc đó thì ngay bây giờ ngươi không cần lo lắng nữa. Trái lại, với Cổ trận quanh Trúc Lâm cổ tự này, kể như ta đã thay ngươi loại trừ hai địch thủ. Có phải ngươi nên cảm kích ta? Ha... ha...

Quan Vân Sơn bình tĩnh nhìn lão:

- Không cần phân biệt địch nhân hay bằng hữu, chưa gì lão đã ra tay hại người. Lão vẫn luôn có thái độ tiên hạ thủ vi cường như thế sao?

Lão nhếch môi cười cao ngạo:

- Định mưu hại ngươi cũng là làm cho công việc của ta thế nào cũng bị gián đoạn, ta có hạ thủ thì đâu có gì là quá đáng? Có chăng là lũ nha đầu đó đã tự chuốc họa vào thân, đầu thế đổ hết lỗi cho ta? Mà thôi, hừ, ngươi nên theo ta đến gặp Khuru Phúc Linh thì hơn. Nhớ đấy, đừng tự ý đi đâu, nếu không có ta dẫn đường. Vì đây là trận đồ, chứ không phải nơi nào khác cho ngươi tha hồ đi loạn. Đi nào!

Bước theo Thường Đại Thành, Quan Vân Sơn lấy làm đắc ý vì cũng nhìn ra đây là loại trận đồ lấy “Cửu cung bát quái” làm chủ. Và theo những gì đã được Khuru Phúc Linh chỉ điểm, Quan Vân Sơn hiểu những biến hóa của loại trận này chỉ làm loạn nhãn quang cho những ai hoặc chưa hiểu thấu đáo, hoặc không biết tý gì về luật kỹ môn. Kỳ dư, đã là người am hiểu thì trận này nếu có đến “cửu bát, thất thập nhị”, bảy mươi hai cửa cũng phải có ít nhất là “tam tứ, thập nhị sinh môn”, quá nhiều lối thoát, giả như ngay bây giờ Quan Vân Sơn muốn tự ý bỏ đi.

Nhưng do muốn gặp Khuru Phúc Linh nên Quan Vân Sơn cứ giả vờ như hoàn toàn không biết gì về kỹ môn thuật, vẫn luôn thận trọng đi theo từng bước chân đi trước của lão phản phúc họ Thường.

Do di chuyển đúng theo lối xuất nhập trận đồ, nên không bao lâu Quan Vân Sơn dễ dàng nhìn thấy ba đại tự thật to, dù đã bị mưa nắng theo thời gian xóa mờ, là “Trúc Lâm Tự” Lão dừng lại ngay bên ngoài cổng tam quan:

- Khuru Phúc Linh đang ở trong đó, ngươi có thể thử gọi hán.

Quan Vân Sơn hoài nghi:

- Sao lão không đưa ta vào?

Thay vì đáp, Thường Đại Thành chợt ném vào Quan Vân Sơn một nắm nhỏ gồm những hạt li ti màu đen.
Rào...

Thất kinh, Quan Vân Sơn định nhảy tránh thì nghe lão cười lớn:

- Đừng quên người đang ở giữa một trận đồ có rất nhiều biến hóa. Nếu người loạn động là người tự đưa thân vào tử địa. Ha... ha...

Nhìn lão cười, Quan Vân Sơn kinh nghi khôn xiết. Và sau đó Quan Vân Sơn càng nghi ngờ nhiều hơn, khi nghe từ bên trong ngôi cổ tự có tiếng kêu kinh hoảng của chính Khuất Phúc Linh phát vọng ra:

- Là Quan đệ có phải không? Thường Đại Thành! Có phải lão đã đưa Quan đệ của ta vào đây, sai lời lão đã hứa với ta? Sao lão tỏ ra bội tín? Tại sao chứ?

Quan Vân Sơn cau mặt nhìn Thường Đại Thành:

- Thế này là thế nào? Phải chăng đây là khổ nhục kế, Khuất Phúc Linh đã phụ họa với lão để lừa ta?

Thường Đại Thành vẫn cười:

- Là gian kế thì đúng, chứ không phải khổ nhục kế như người đang lầm nghĩ. Khuất Phúc Linh sẽ mãi mãi bị sanh cầm nếu như người ngay bây giờ không đáp ứng đủ hai yêu cầu của ta. Ha... Ha...

Tuy chưa hề tự phụ là thông minh, nhưng chỉ ít Quan Vân Sơn cũng cho bản thân có tâm cơ mẫn tiệp hơn người. Thế nhưng, với những gì đang xảy ra, Quan Vân Sơn dù cố tâm tìm hiểu vẫn không biết chút nào sự thật. Quan Vân Sơn nghiêm mặt lần nghiêm giọng:

- Lão hãy nói rõ ra xem nào.

Lão chợt lùi nhẹ về phía sau:

- Hãy giao Tỵ Độc Châu cho ta. Vì ta biết người vẫn giữ Tỵ Độc Châu bên người, bằng chứng là Trụ Hồn Độc Sa do ta vừa ném ra vẫn không hại được người.

Quan Vân Sơn lặng người, thán phục vì cách thử nghiệm của lão, hầu dò xét để biết Quan Vân Sơn có còn giữ Tỵ Độc Châu hay không.

Như hiểu rõ Quan Vân Sơn đang nghĩ gì, lão đặc ý:

- Khuất Phúc Linh đã đánh đổi sự an toàn cho người bằng cách nguyện ý trút truyền toàn bộ Thái Dương Chân Khí đã luyện được cho mẫu thân người. Đó là về phần Tỵ Độc Châu chủ yếu để giúp mẫu thân người khu trục toàn bộ chất độc. Còn việc thứ hai... ha... ha... để giúp mẫu thân người đạt được ý nguyện độc bá võ lâm, chỉ phiền người trao lại toàn bộ khẩu quyết Thái Âm Chân Khí là xong. Đâu có gì là khó, phải không? Ha... ha...

Đang hoang mang, chưa thể tin vào những gì Thường Đại Thành vừa bộc lộ, Quan Vân Sơn chợt nghe thanh âm của Khuất Phúc Linh từ bên trong Trúc Lâm cổ tự vang ra:

- Quan đệ đừng để lão tặc dối lừa. Mau chạy đi, ở ngoài đó chỉ là Cửu cung bát quái trận, đâu thể gây khó khăn cho Quan đệ.

Thường Đại Thành bỗng biến sắc:

- Hóa ra Quan Vân Sơn người cũng am hiểu trận đồ? Suýt nữa ta đã bị tiểu tử người qua mặt. Hừ! Tiếp chiêu!

Vù...

Lão bất ngờ tấn công, khiến Quan Vân Sơn không thể không nghênh đỡ:

- Là ta lừa lão, hay tự lão đã ngộ nhận như vậy? Lão cũng tiếp chiêu!

Ào...

Nhưng Quan Vân Sơn quên mất bản thân đang ở giữa một trận đồ, việc phát chiêu làm cho Quan Vân Sơn dịch bộ, kéo theo sau là một trận đồ đột nhiên biến chuyển, khiến cảnh quang xung quanh thay đổi hoàn toàn.

Chưa kịp thất kinh vì chưa thích ứng ngay với việc cảnh quang thay đổi, Quan Vân Sơn bỗng lấy làm lạ vì vạn vật xung quanh bất ngờ bừng sáng, giúp Quan Vân Sơn nhìn rõ nét mặt đầy kinh hoàng của lão phản phúc Thường Đại Thành.

Lão đang kêu hoảng:

- Trận đồ đã bị phá giải? Nhất định là do hai nha đầu lúc nãy gây ra.

Quan Vân Sơn cũng nghĩ như thế và lập tức thấy hai nữ nhân xuất hiện. Nhìn họ, Quan Vân Sơn cảm thấy bực với chính mình:

“Là hai ả Xuân Mãn, Đông Điền? Họ vẫn bám theo ta để làm gì chứ? ” Mãi ngẫm nghĩ nên phân tâm, Quan Vân Sơn chợt nghe Đông Điền hô hoán:

- Nhìn kìa, Thiếu Bang chủ! Sao Thiếu Bang chủ mãi ngần ngại để lão tặc có cơ hội hạ thủ? Chao ôi...

Chính lúc đó, Quan Vân Sơn có cảm nhận bị một luồng kinh uy mãnh ập đến từ phía sau.

Quan Vân Sơn cả giận, vội quay người phát kinh:

- Lão muốn ám hại ta ư? Đâu phải dễ! Hãy chờ!

Ào...

Và Quan Vân Sơn nhìn thấy lão họ Thường đang điểm một nụ cười đắc ý, lúc kinh lực song phương sắp chạm nhau.

Quan Vân Sơn kinh ngạc nhưng đã muộn.

Ầm...

Chấn kinh làm cho Quan Vân Sơn bật lùi về phía sau và đặt một chân vào phía trong cổng tam quan của ngôi cổ tự.

Tiếng kêu hoảng của Khuru Phúc Linh bỗng vang lên:

- Điều gì đã xảy ra, Quan đệ? Dù gặp nguy hiểm thế nào đi nữa, Quan đệ đừng bao giờ tự ý tiến vào phía trong cổng tam quan quái ác.

Quan Vân Sơn kinh tâm:

- Tại sao vậy, đại ca? Vì sao đệ không thể...

Lão họ Thường lao đến với một ngọn kinh lợi hại:

- Muốn hiểu vì sao, ngươi cứ vào trong đó sẽ rõ. Đỡ chiêu. Ha... ha...

Vù...

Lập tức có tiếng Đông Điền gào thét:

- Thiếu Bang chủ đừng lùi thêm nữa, nhất định lão thất phu có mưu đồ thâm độc. Lão ma! Hãy đỡ chiêu.

Ào...

Tuy Quan Vân Sơn không thể không cảm kích trước thái độ quá ư lo lắng của Đông Điền dành cho, nhưng việc phát chiêu vẫn là hành vi cần làm, Quan Vân Sơn dốc toàn lực vào song chưởng.

- Lão chó vội đắc ý. Đỡ!

Ầm...

Và điều đáng tiếc bỗng xảy ra đó là chấn kinh đã làm cho Quan Vân Sơn đặt thêm chân thứ hai vào phía trong cổng tam quan đầy dẫy những nghi ngờ.

Trong chớp mắt, cảnh quang chung quanh Quan Vân Sơn vụt tối đen, cho chàng hiểu một cách muộn màng rằng ẩn chứa bên trong cổng tam quan có thể là một loại trận đồ mà đến cả Khuru Phúc Linh cũng bó tay, không thể nghĩ ra cách giải trận. Quan Vân Sơn thất kinh kêu vang:

- Chao ôi...

Cùng lúc này bên tai Quan Vân Sơn bỗng vang lên nhiều loạt sấm động âm ì, khiến thần trí Quan Vân Sơn vụt mê muội, chìm vào vô thức...

Ầ... m... ì...

11. Trúc Lâm Thiên Viện

Xung quanh vẫn tối đen, đó là nhận định đầu tiên chợt đến với Quan Vân Sơn lúc vừa tỉnh lại. Và liền sau đó những nhận định khác cũng tiếp nối xuất hiện, giúp Quan Vân Sơn càng lúc càng nhận rõ hoàn cảnh đang xảy đến cho bản thân.

Không dám lên tiếng, cũng không dám loạn động, Quan Vân Sơn đành ngồi im như pho tượng, ngưng thần và lắng nghe tiếng động tĩnh nếu có. Thời gian cứ thế trôi đi, không biết là bao lâu, cho đến lúc Quan Vân Sơn nghe loáng thoáng có tiếng người lẩm bẩm những lời gì đó rất mơ hồ.

Vì nghe không rõ nên chỉ suy nghĩ nửa Quan Vân Sơn đã di chuyển khỏi vị trí đang ngồi, với ý muốn nghe rõ hơn lời lẩm bẩm mơ hồ nọ. Chợt nhớ lại bản thân đang bị trận đồ vây hãm, Quan Vân Sơn kinh hoàng, đến phải tự lẩm nhẩm:

- Suy nghĩ nửa thì nguy mất. Nhớ để trận đồ biến chuyển...

Chợt thanh âm mơ hồ nọ vang lên rành rọt bên tai Quan Vân Sơn:

- Là ai vừa lên tiếng? Có phải Quan đệ chăng?

Quan Vân Sơn cả mừng:

- Đại ca...

Chợt:

- Suy! Quan đệ đừng lớn tiếng, cũng đừng khinh suất di chuyển loạn trong trận đồ.

Quan Vân Sơn trấn tĩnh lại và hạ thật thấp giọng:

- Đại ca nghi ngờ vẫn có người ở ngoài giám sát chúng ta?

Thanh âm của Khuru Phúc Linh vang đến tuy rõ nhưng thật sự xuất phát từ phương vị nào thì Quan Vân Sơn đành chịu, không thể đoán biết. Phải chăng đó là do tác động của trận đồ?

Quan Vân Sơn nghĩ như thế, khi nghe Khuru Phúc Linh giải thích:

- Từ trong trận vẫn nghe rõ từng thanh âm bên ngoài, chứng tỏ đây chỉ là Gián Trận, khiến nhân quang thác loạn mà không ảnh hưởng đến thánh giác. Vậy việc đề phòng có người ở bên ngoài lên nghe là điều không thể không nghĩ đến.

Quan Vân Sơn thâm thán phục nhận định này của Khuru Phúc Linh, vì thế đã tỏ ra cẩn trọng khi khê hỏi Khuru Phúc Linh:

- Chuyện gì đã xảy ra cho đại ca? Lẽ nào người hãm hại đại ca lại chính là lệnh di?

Có tiếng Khuru Phúc Linh thở dài:

- Tuy chưa có bằng cứ thuyết phục, nhưng ta vẫn tin a di không dự phần vào gian kế bỉ ổi này. Nhất định chỉ là do một mình lão họ Thường chủ xướng.

Quan Vân Sơn hồ nghi:

- Đại ca muốn nói lệnh di không hề biết chuyện gì đã xảy đến cho đại ca?

- Có thể nói như vậy. Là thế này, vì ta không can tâm nhìn a di bị chất độc công tâm dẫn đến mạng vong, nên có nguyện ý truyền lại tâm pháp và một ít chân nguyên Thái Dương ta đã luyện được. Sau đó, lúc tỉnh lại, ta phát hiện chỉ có một mình ta bị giam giữa Cổ trận này. Và cho đến giờ vẫn chưa biết a di hiện ra sao, hoặc có bị lão họ Thường hãm hại hay không?

Quan Vân Sơn buột miệng bảo:

- Nếu sự việc xảy ra đúng như đại ca kể, lệnh di đương nhiên cũng thuộc dạng đáng bị tình nghi.

- Quan đệ muốn nói a di vẫn bất chấp mẫu tử tình thâm, cố tình đẩy Quan đệ vào tuyệt lộ này?

Quan Vân Sơn hậm hực:

- Lão Thường vốn là người phản phúc và có lắm thủ đoạn, đại ca chớ vội tin lão, nếu như không được nghe chính miệng lệnh di thừa nhận người là thân mẫu của đệ. Và giả như lệnh di có nói, vị tất đệ tin lời.

- Vì sao?

Quan Vân Sơn hỏi ngược lại:

- Đại ca còn nhớ lần hội diện đầu tiên giữa đệ và lệnh di?

- Ta hiểu rồi. Đệ không tin vì cho rằng thái độ lần đó của lệnh di hoàn toàn khác xa thái độ phải có, nếu đó là lần mẫu tử Quan đệ trùng phùng?

Quan Vân Sơn nói thêm:

- Đó là chưa kể dã tâm của lệnh di, cũng là của lão họ Thường, khi cố tình bắt ép đệ phải tiết lộ toàn bộ tâm pháp Thái Âm.

- Họ đã có tâm pháp Thái Dương, còn muốn chiếm thêm tâm pháp Thái Âm để làm gì?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Có một chuyện đáng lẽ đệ phải cho đại ca biết từ lâu. Đó là hai công phu này nếu được hợp lại sẽ trở thành công phu cái thế gọi là Âm Dương Nhị Công. Nhưng muốn được như thế, ngoài việc phải có đủ hai tâm pháp như vừa nói thì vẫn cần thêm một điều kiện nữa là bản thân đừng để bị nhiễm bất kỳ loại độc chất nào từ di cốt của Âm Dương Nhị Tiên.

- Sao Quan đệ am tường điều này?

Quan Vân Sơn chép miệng:

- Chính Thái Âm Đại Tiên lưu tự dặn rõ điều này. Không phải đệ muốn giấu đại ca, kỳ thực vì đệ chưa có cơ hội cho đại ca biết.

- Về điều này, quả thật từ lúc chúng ta phân khai để đi vào Âm Dương Nhị Động cho đến khi gặp lại, Quan đệ và ta quả chưa có dịp nào ngồi lại với nhau. Vì thế ta đâu thể trách Quan đệ, nhưng còn về Tỵ Độc Châu...

Quan Vân Sơn ngắt lời:

- Về Tỵ Độc Châu thì mãi sau này đệ mới biết, di vật do gia phụ lúc chết lưu lại chính là báu vật được ẩn chứa trong bảo kiếm Tùng Văn. Rồi sau đó, vì hiểu Tỵ Độc Châu cũng là manh mối duy nhất để truy tìm hung thủ đã sát hại gia phụ, đệ nào dám khinh suất tiết lộ, dù là tiết lộ cho đại ca?

- Cũng vì nguyên nhân này, Quan đệ vẫn khăng khăng không chịu giao ra, bất chấp lệnh đường có thể vì thế mà mất mạng?

Quan Vân Sơn thở phì phì:

- Trong hoàn cảnh lúc đó, đại ca liệu có dám tin lệnh di chính là mẫu thân của đệ?

Sau câu nói Quan Vân Sơn, phải lâu lắm Khuru Phúc Linh mới lên tiếng và là lên tiếng chuyển sang đề tài khác. Khuru Phúc Linh hỏi:

- Vì sao Quan đệ bị lão họ Thường dẫn dụ đến đây?
- Đệ đâu thể an lòng, một khi đã biết đại ca đang gặp nguy hiểm?

Và Quan Vân Sơn lại hỏi:

- Đây là trận đồ gì, đại ca?
- Muốn đáp lại câu hỏi đó, điều cần thiết là phải để trận đồ biến đổi, hầu dựa vào đó mà nhận định. Chỉ tiếc, bản thân ta lại không dám làm cho trận đồ thay đổi dù chỉ là dịch chuyển một bước chân.

Quan Vân Sơn thất kinh:

- Người tinh thông trận thế kỳ môn như đại ca mà còn nói vậy, lẽ nào chúng ta sẽ bị giam giữ mãi nơi đây?

Khuru Phúc Linh chợt đổi giọng:

- Vậy thì chưa chắc. Vì đã có Quan đệ là người tuyệt đỉnh thông minh, có thêm ta là người am hiểu trận đồ. Ta nghĩ, dù đây có là trận đồ lợi hại như thế nào đi nữa vẫn không thể giam giữ mãi hai ta.

Tựa như đã có sự tự tin trở lại, Khuru Phúc Linh chợt hỏi:

- Tình hình ở phía Quan đệ là thế nào?

Quan Vân Sơn lấy theo sự phấn khích của Khuru Phúc Linh:

- Quan đệ đều tối đen, đến xòe bàn tay cũng không thấy.
- Vậy thì quái lạ! Ở phía ta thì sáng tỏ. Đâu lẽ nào ta và Quan đệ lại có đến hai bầu trời khác biệt?

Quan Vân Sơn giật mình:

- Một bên sáng một bên tối? Phải chăng đây là một Âm một Dương, có thể nghĩ là trận lấy Lương Nghi làm chủ?

Có tiếng Khuru Phúc Linh bật reo:

- Ta nhớ ra rồi. Lúc được truyền thụ về kỳ môn thế trận, ta có nghe đến một loại Cổ trận cực kỳ lợi hại gọi là Âm Dương Hỗn Mang trận. Không lẽ chính là trận này?

Quan Vân Sơn mừng rỡ:

- Vậy là đại ca có thể hóa giải?
- Cần phải thử qua mới biết. Bây giờ thì thế này, Quan đệ cứ ở yên chỗ, chỉ cần chú mục dõi nhìn từng biến chuyển là đủ. Ta sẽ thử làm trận đồ thay đổi xem sao.

Quan Vân Sơn lo ngại cho Khuru Phúc Linh:

- Đại ca nhớ cẩn trọng, đừng quá mạo hiểm không nên.
- Quan đệ yên tâm. Ta biết tự lo liệu. Hãy chú tâm nào.

Sau câu nói của Khuru Phúc Linh, cảnh quang trước mặt Quan Vân Sơn vụt thay đổi.

Thoạt tiên là màn đêm đen tan dần đi, sau đó cả một khu rừng trúc mang đầy ảo giác cứ lung linh di chuyển qua lại trước mặt Quan Vân Sơn.

Đang dõi nhìn từng chuyển biến, Quan Vân Sơn chợt nghe thanh âm của Khuru Phúc Linh vang đến thật mơ hồ:

- Phát hiện... điều gì... chưa? ...

Quan Vân Sơn thất kinh, biết trận thế biến đổi đã gây ra hiện trạng này, làm cho khoảng cách giữa Quan Vân Sơn và Khuru Phúc Linh như tăng thêm lên nhiều lần.

Và qua hiện trạng này, Quan Vân Sơn cũng biết, nếu có lên tiếng thì Khuru Phúc Linh không để gì nghe. Vì thế, dựa vào bản thân là chủ yếu, Quan Vân Sơn càng thêm chú mục nhìn vào từng cảnh quang đang thay đổi trước mặt.

Được một lúc lâu, Quan Vân Sơn phát hiện ngoài khung cảnh một khu rừng trúc mang đầy ảo giác liên tiếp xuất hiện, thỉnh thoảng cho Quan Vân Sơn nhìn thấy hình ảnh của ngôi cổ tự liêu xiêu như sắp đổ đến nơi.

Ngay lần đầu nhìn thấy hình ảnh này, nếu Quan Vân Sơn không kịp trấn tĩnh có lẽ đã tự xê mình chạy lao về phía có ngôi cổ tự liêu xiêu. Nhưng do vẫn nhớ đây là trận kỳ đồ và còn là loại Cổ trận cực kỳ lợi hại. Quan Vân Sơn đành nén lòng chờ đợi.

Nhờ đó, khi lấy hình ảnh của ngôi cổ tự liêu xiêu làm chuẩn, Quan Vân Sơn sau đó nhận thấy có tất cả bảy khung cảnh được hiện lên lần lượt, trước khi đến hình ảnh thứ tám là hình ngôi cổ tự liêu xiêu.

Phát hiện này làm cho Quan Vân Sơn nổi gai khắp người:

“Là trận trong trận? Trong trận Âm Dương Hỗn Mang là trận Bát Quái với tám phương vị Càn - Khôn - Ly - Khảm - Chấn - Cấn - Tốn - Đoài?” Dù nghĩ thế, nhưng Quan Vân Sơn vẫn chưa dám liều lĩnh nhích động. Bởi một nguyên do duy nhất là hình ảnh liêu xiêu của ngôi cổ tự. Quan Vân Sơn nghĩ thầm:

“Lúc ở ngoài cổng tam quan nhìn vào, ta thấy ngôi cổ tự tuy có vẻ hoang phế nhưng vẫn tỏ ra vững chãi, đâu có cảnh liêu xiêu chực đổ như bây giờ? Vậy phải giải thích thế nào về hình ảnh kỳ quái này?” Lại thêm một lúc lâu ngẫm nghĩ nữa, Quan Vân Sơn mới có lại cảm giác gai gai khắp người như đã xảy ra. Và cảm giác này làm cho Quan Vân Sơn kêu thầm:

“Thế này là thế nào? Không lẽ mọi biến đổi quanh ta chính là đạo lý võ học? Âm Dương sinh khắc và đổi thực thành hư, xem hư là thực? Xem nào, Vô Cực sinh Lương Nghi, Lương Nghi có hai cực là Thái Dương - Thái Âm. Nhị cực này hợp với Thiếu Âm - Thiếu Dương để hóa thành Tứ Tượng, sau sẽ sinh Bát Quái. Và theo chiều thuận thì là Thực, theo chiều nghịch lại là Hư. Chuyển Hư thành Thực, đặt Thực là Hư, đạo lý này nếu giống đạo lý võ học thì trận đang vây hãm ta chính là Phản Kỳ trận Bát Quái, đúng không?” Tự hỏi cũng là tự trả lời, lần đầu tiên Quan Vân Sơn thử mạo hiểm di chuyển trong trận theo đạo lý vừa khám phá.

Một bước - chưa có gì thay đổi, vẫn là tám cảnh quang xoay chuyển nhanh hơn, tựa như người vì luyện công đến nhập tâm nên thi triển càng lúc càng nhanh và càng thuần thực.

Ba bước, quái lạ, tám cảnh quang do xoay quá nhanh nên nhập lại và chỉ còn lại bốn?

“Là Thực Trận Tứ Tượng? Ngôi cổ tự đã hết liêu xiêu, nếu không là Thực thì còn là gì nữa?” Khấp khởi mừng, Quan Vân Sơn lập tức thay đổi cách di chuyển cho phù hợp với Thực Trận Tứ Tượng vừa phát hiện.

Một bước, cả bốn cảnh quang đều dừng lại, cho Quan Vân Sơn nhìn thấy một tiểu lộ dẫn ngay vào ngôi cổ tự Trúc Lâm.

Quan Vân Sơn mỉm cười tự tin:

”Đã bảo hễ thấy Thực là Hư. Ta đâu thể đi vào ngôi cổ tự theo tiểu đạo đang nhìn thấy?

Cũng may, ta đã thông hiểu đạo lý này.” Vậy là Quan Vân Sơn tiếp tục di chuyển theo cung cách đã định, là di chuyển theo cách thức phù hợp với Tứ Tượng trận.

Bước thứ hai đã cho kết quả, trận Tứ Tượng đã quy về trận Lương Nghi với hai lối rẽ dẫn vào ngôi cổ tự, một ở phía trước và một ở phía sau.

Quan Vân Sơn chột bĩu môi, khinh khỉnh nhìn cảnh quang trước mặt:

“Quân tử thì theo chính đạo, chỉ có tiểu nhân mới vào bằng lối hậu mà thôi! Đường đường là Thiếu Bang chủ một đại bang như ta không lẽ thiếu đờm lược đi vào lối chính, cho dù đó là lối có đầy đầy nguy hiểm?” Với hào khí can vãn, Quan Vân Sơn tiến vào ngôi cổ tự theo lối chính ở phía trước.

Một bước...

Hai bước...

... Bước đến bước thứ tám thì cũng vừa vặn Quan Vân Sơn tiến đến gần cánh cửa dẫn vào ngôi cổ tự. Một cánh cửa tuy đóng kín, nhưng do thời gian hủy hoại nên cánh cửa hầu như đã mục nát, chỉ còn lớp khung bên ngoài.

Quan Vân Sơn định xô cửa bước vào.

Quan đệ! Quan đệ!

Tiếng kêu vang lên làm Quan Vân Sơn sực nhớ đến Khuất Phúc Linh.

Tự trách vì mãi lo tìm phương hướng phá trận mà quên bẵng Khuất Phúc Linh, Quan Vân Sơn vội quay lại.

Lần quay lại này quá dễ đối với Quan Vân Sơn, vì một khi đã biết Cổ trận này hoàn toàn dựa theo sự biến hóa của Âm Dương Lương Nghi Thái Cực Đồ với một Hư một Thực, Quan Vân Sơn chỉ sau một lúc quay lại đã thuần thục cách xuất nhập trận. Nhờ đó, việc tìm thấy Khuất Phúc Linh cũng là điều dễ dàng. Quan Vân Sơn khẽ lên tiếng gọi:

- Đại ca! Đệ Ở đây.

Vừa kêu xong và chỉ cần thêm hai lượt chuyển người nữa là Quan Vân Sơn đã tìm thấy Khuất Phúc Linh.

Với vẻ mặt ngạc nhiên tột cùng, Khuất Phúc Linh bàng hoàng nhìn Quan Vân Sơn:

- Quan đệ đã phá giải xong Trúc Lâm Cổ Trận?

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Cũng nhờ may thôi. Đại ca! Mau theo đệ nào.

Vốn tinh thông kỹ môn thế trận, Khuất Phúc Linh chỉ cần bám theo Quan Vân Sơn một lúc ngắn đã kêu lên:

- Tiền nhân nào đã lập nên trận này, hẳn phải là bậc có kiến văn siêu phàm. Bởi đâu phải dễ vận dụng cùng một lúc giữa Chính và Phản vào một biến hóa duy nhất là tử Lương Nghi Thái Cực Đồ? Bội phục! Khuất Phúc Linh này hoàn toàn bội phục.

Quan Vân Sơn động tâm, xoay lại nhìn Khuất Phúc Linh:

- Dựa vào đâu đại ca bảo trận này là do tiền nhân thiết lập? Không phải do Thường Đại Thành sao?

Khuất Phúc Linh lắc đầu quầy quậy:

- Nếu do lão lập, có sao lão không xông vào trận sau đó để chế ngự chúng ta? Đàng này, như chính lão cũng úy kỵ chốn này, đủ hiểu trận này đã có từ lâu. Có thể bảo là đã tồn tại cùng thời với lúc cổ tự Trúc Lâm được kiến tạo.

Vừa mới nhắc đến cổ tự, trước mặt cả hai đã hiển hiện ngôi cổ tự thâm u vì hoang phế.

Khác với thái độ của Quan Vân Sơn lúc này, Khuất Phúc Linh vừa nhìn thấy một trong hai lối dẫn vào ngôi cổ tự chỉ có lối hậu là dễ đi liền nhanh chóng quyết định:

- Đã là trận lấy Thực làm Hư thì lối sau sẽ là lối chính và ngược lại chính diện sẽ biến thành hậu viện. Theo đại ca, chúng ta cứ vào lối hậu thì hơn.

Đành miễn cưỡng đi theo Khuất Phúc Linh, nhưng trong lòng Quan Vân Sơn lại nghĩ khác. Đó là lập luận của Khuất Phúc Linh chỉ đúng nếu ngôi cổ tự là một phần của trận đồ.

Và khi đó mới bảo lấy Thực làm Hư và đổi chính diện thành hậu viện. Đàng này cổ trận chỉ dùng để bảo toàn sự thâm nghiêm cổ kính của ngôi cổ tự và hề đã vượt qua Cổ trận là được quyền tiến vào ngôi cổ tự bằng bất kỳ lối nào tùy sự chọn lựa, đâu cần dựa theo yếu quyết thực thực hư hư để bỏ lối chính dẫn vào chính diện?

Tuy nghĩ thế, nhưng Quan Vân Sơn chỉ thầm ghi nhận điều này, vì sợ nói ra sẽ gây ngộ nhận cho đại ca Khuất Phúc Linh.

Bên trong ngôi cổ tự đương nhiên có đầy những nhện giăng bụi bám và để dễ dàng di chuyển, Khuru Phúc Linh phải bật hỏa tập lên.

Xoạch!

Vừa có đủ ánh hỏa quang soi tỏ, Khuru Phúc Linh đã bật kêu:

- Hóa ra đây là Trúc Lâm Thiền Viện, một nhánh của Thiếu Lâm Tây Vực đã du nhập Trung Nguyên kể ra cũng ngoài hai trăm năm. Quan đệ có nhìn thấy đủ mười tám pho tượng của Thập Bát La Hán với tầng bào tuyền đồ? Đó chính là tiêu ký để phân biệt Thiếu Lâm Tây Vực với Thiếu Lâm Trung Nguyên.

Quan Vân Sơn thêm thán phục kiến thức của Khuru Phúc Linh:

- Vậy đại ca hẳn phải biết vì sao Trúc Lâm Thiền Viện bỗng trở nên hoang phế điêu tàn?

Khuru Phúc Linh chép miệng:

- Chuyện đó kể ra khá dài, nhưng tựu trung chỉ vì chữ danh mà ra. Là một nhánh của Thiếu Lâm Tây Vực, nên những tăng nhân Trúc Lâm có phần bất phục thượng lệnh từ Tây Vực truyền sang. Sau đó lại xảy ra hiềm khích và đố kỵ với Thiếu Lâm Trung Nguyên, nên bọn họ kể như bị cô lập. Vậy thì diễn biến xảy ra tiếp theo sau, có lẽ Quan đệ đã tự hiểu?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Bảo là cô lập nhưng kỳ thực chính họ lại chọn lối sống biệt lập. Và để cách ly với mọi người, Âm Dương Hỗn Mang trận là do họ lập? Họ tự chọn cho một kết cục như thế này sao?

Khuru Phúc Linh tuy đáp, nhưng mặt nhăn nhó:

- Ai có chí này. Nhưng dù sao, kết cục họ chọn cũng khiến người đời sau thán phục.

Bởi họ đã tránh cho người cùng thời viễn cảnh phải giao phong và nhất định phải có nhiều thương vong không cần thiết.

Phát hiện sắc mặt của Khuru Phúc Linh như vậy, Quan Vân Sơn lo ngại:

- Đại ca sao rồi?

Không gượng nổi, Khuru Phúc Linh ngồi phịch xuống:

- Từ lúc trút truyền một phần chân nguyên cho a di đến giờ, hầu như ta chưa có dịp tọa công khôi phục và nhất là ổn định chân nguyên. Việc ta đang bị kiệt lực là điều ta đã tự biết từ trước.

Quan Vân Sơn liền ngồi xuống cạnh Khuru Phúc Linh:

- Đệ có may mắn là được Đoàn Ngũ Hạ cô nương tặng cho một hoàn Cửu Chuyển Phản Hồi Đan, khiến chân nguyên có phần tăng tiến. Đệ nghĩ sẽ thừa năng lực giúp đại ca khôi phục chân nguyên.

Nhưng Khuru Phúc Linh khước từ:

- Trong ngôi cổ tự này có tiềm tàng những hiểm nguy hay không, chúng ta vẫn chưa biết.

Quan đệ nếu có hảo ý thì cứ để dành chân nguyên, hộ vệ cho ta lúc ta tọa công thì hơn.

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Chúng ta đã là huynh đệ bát bái chi giao, đệ đâu thể yên tâm khi biết đại ca bị khiếm khuyết chân lực?

Khuru Phúc Linh lắc đầu:

- Vẫn còn một điều khiến ta càng khó lòng tiếp nhận thịnh ý của Quan đệ. Đó là hiện giờ đường lối tâm pháp giữa chúng ta đã có sự sai biệt. Quan đệ đã luyện theo tâm pháp Thái Âm, ít nhiều gì cùng làm cho sở học trước kia của Quan đệ phải lấy Âm làm chủ, hoàn toàn khác với ta đã luyện qua tâm pháp Thái Dương.

Quan Vân Sơn lập tức trấn an Khuru Phúc Linh:

- Điều khó khăn này đâu phải là khó khắc phục? Đệ đã có ý này từ lâu, là sẽ trao tâm pháp Thái Âm cho đại ca. Chỉ cần đại ca luyện thành Âm Dương Nhị Công thượng thừa, chẳng phải đệ sẽ nhờ đại ca mà dễ dàng truy tìm hung thủ sát hại gia phụ ư?

Khuru Phúc Linh có một thoáng ngỡ ngàng:

- Đệ có ý này thật hay sao. Vì chính Quan đệ cũng sẽ có cơ hội luyện thành Nhị Công Âm Dương và hai chúng ta sẽ tha hồ vùng vẫy tứ phương, trừ ma vệ đạo.

Quan Vân Sơn thở dài:

- Bản thân đệ đâu cần. Được giúp đại ca thành toàn đại nghiệp là đệ mãn nguyện lắm rồi. Ất hẳn đại ca còn nhớ lần đệ luyện Thái Âm Khí Công bất thành? Đệ dù rất muốn cũng đâu còn cơ hội luyện đến đắc thành Âm Dương Nhị công.

Khuru Phúc Linh ngậy người nhìn Quan Vân Sơn:

- Nếu vậy, ta đâuỡ chỉ luyện công một mình?

Quan Vân Sơn phì cười:

- Đại ca chớ nói nhảm. Giữa hai ta, ai luyện mà không được? Là đệ cam tâm kia mà?

Nào, chớ để phí thời gian nữa, đại ca hãy lắng nghe tâm pháp Thái Âm đây.

Thật miễn cưỡng, Khuru Phúc Linh sau khi lĩnh hội tâm pháp Thái Âm cũng bấm bụng tiếp nhận một ít chân nguyên do Quan Vân Sơn truyền sang.

Sau đó để Khuru Phúc Linh dễ bề yên tĩnh tọa công, Quan Vân Sơn chợt bảo:

- Đệ ra ngoài một lúc sẽ quay vào, trừ phi đại ca chưa nghe đói, đệ sẽ lưu lại đây cùng đại ca.

Khuru Phúc Linh xúc động:

- Quan đệ quá lo lắng cho ta, ân tình này...

Quan Vân Sơn đứng lên:

- Đã là huynh đệ, đại ca còn khách sáo làm gì. Đệ đi đây. Đại ca hãy yên tâm chờ đệ quay lại.

Với chủ ý là đi tìm vật thực, Quan Vân Sơn trước tiên là đi quanh ngôi cổ tự một vòng.

Và lòng hiếu kỳ đã giữ bước chân Quan Vân Sơn ở ngay lối dẫn vào chính điện, mà lúc này Quan Vân Sơn đã bỏ qua.

Nhìn như thế được một lúc, Quan Vân Sơn chợt chép miệng:

- Nếu không vì sợ đại ca Khuru Phúc Linh chờ lâu, ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội vào thám thính khu chính điện này. Nhưng cùng không hề gì, một khi vẫn còn ở đây, ta lo gì không còn cơ hội.

Và nhìn lại lần cuối đầy tiếc nuối, Quan Vân Sơn quay người bỏ đi, tiếp tục vòng qua mé tả ngôi cổ tự, trước khi đi ra ngoài Cổ trận để tìm vật thực.

Xung quanh ngôi cổ tự, đâu đâu cũng có nét hoang sơ tiêu điều vì đã lâu không có người lưu ngụ. Và điều này làm cho Quan Vân Sơn nhận thức rằng đừng mong tìm thấy vật thực - là trái cây rừng chẳng hạn - Ở quanh ngôi cổ tự.

“Ta phải đi ra ngoài khu Cổ trận thôi!” Tâm niệm như thế Quan Vân Sơn thần nhiên hướng mặt ra bên ngoài trận.

Nhưng chưa kịp bước đi, ở phía sau Quan Vân Sơn bỗng vang lên một tiếng động khô khan.

Cạch!

Ngỡ có người mai phục, Quan Vân Sơn quay phắt lại, diện đối diện với phía tả hoang tàn của ngôi cổ tự.

Tiếng động khô khan lúc nãy lại vang lên, nhưng như Quan Vân Sơn đang nhìn thì ở hướng phát ra tiếng động hoàn toàn không có bóng dáng của bất kỳ nhân vật nào, hoặc của bất cứ sinh linh nào.

Kinh nghi, Quan Vân Sơn chậm rãi tiến dần đến chỗ phát ra tiếng động đã hai lần được nghe.

Những loạt tiếng động lạ lúc nãy đã ngưng bật, tuy nhiên nếu Quan Vân Sơn không nghe lầm, thay cho những loạt tiếng động đó thì lúc này lại có những tiếng lụp bụp trầm trầm vẫn cứ vang vang xuất hiện.

Đó là tiếng động chỉ xuất phát từ nơi nào đó đã bị không gian bưng kín, như từ dưới lòng đất vang lên chẳng hạn. Quan Vân Sơn càng thêm tin chắc vào nhận định này, khi phát hiện nơi bản thân sắp đặt chân đến có quá nhiều bụi cỏ dại mọc dày và mọc thành một khóm hữu biệt với phạm vi độ nửa trượng vuông.

Một ý nghĩ chợt đến với Quan Vân Sơn:

Quanh ngôi cổ tự không hề có bất kỳ nguồn nước lộ thiên nào, như vậy, để tiện cho sinh hoạt, người tăng nhân của Trúc Lâm Thiên Viện trước kia ắt hẳn cần phải đào một giếng nước. Phải chăng chỗ có cỏ mọc dày kia chính là giếng nước như Quan Vân Sơn vừa nghĩ đến? Và nếu ở đó thật sự có một giếng nước thì những tiếng động lúc nãy thật dễ hiểu là xuất phát từ đó và nhất định là do bất kỳ vật nhỏ nào rơi xuống tạo thành.

Hiểu điều này, Quan Vân Sơn tự cười với chính mình và dừng lại, sau đó quay người định bỏ đi, vì không cần quan tâm đến chuyện đó nữa.

Thế nhưng...

Bụp... Bụp...

Rào... Rào...

Vẫn là những thanh âm trầm đục vang lên, nhưng lần này kèm theo đó lại còn có chuỗi thanh âm rào rào, cứ như tiếng nước đang bị sôi sùng sục.

“Có quái thú ở dưới lòng giếng?” Lo sợ cho đại ca Khuru Phúc Linh, giả như nhân lúc Quan Vân Sơn không có mặt và quái thú lại từ dưới lòng giếng nhào lên, gây kinh động đúng vào lúc Khuru Phúc Linh vẫn còn tọa công thì sao? Quan Vân Sơn lập tức tiến thẳng đến chỗ cỏ mọc dày.

Đúng như Quan Vân Sơn đã đoán, lớp cỏ dày quả nhiên đã nhờ hơi nước bốc lên từ chỗ có một miệng giếng ẩn khuất nên sinh sôi không ngừng. Đồng thời chuỗi thanh âm rào rào vẫn cứ tiếp tục vang lên từ đâu đó ở bên dưới lớp cỏ xanh rậm rạp.

Vận dụng chân lực vào song thủ, Quan Vân Sơn tiến đến một cách cẩn trọng.

Đang sợ quái thú có thể từ bên dưới bất ngờ xông lên, nếu chuỗi tiếng động đúng là do quái thú gây ra, Quan Vân Sơn bỗng có cảm nhận lớp cỏ ở ngay phía dưới chân như bị chuội đi.

Để tránh bị ngã, nhất là sợ gây thành tiếng động khiến quái thú có thể phát giác, Quan Vân Sơn vội trầm người xuống và dùng tấn để trụ vững thân hình.

Nhưng hành vi này của Quan Vân Sơn lại làm cho nền đất dưới chân bỗng lún sâu xuống. Và Quan Vân Sơn chợt hiểu, chính lớp cỏ quá mềm mại đã làm cho thân hình chàng chuội đi. Cũng như chính lớp cỏ mọc quá dày đã làm cho vùng đất quanh nơi có miệng giếng thay vì sụp lở từ lâu thì nhờ lớp rễ cỏ đan quyện vào nhau nên vẫn giữ nguyên hiện trạng giả tạo. Do đó, khi Quan Vân Sơn trụ tấn là đã giúp cho miệng giếng bị lở mạnh.

Quyết không để bản thân rơi xuống lòng giếng và rất có thể nguy hiểm chực chờ. Quan Vân Sơn vẫn theo bản năng vận lực định tung người nhảy lên.

Thế nhưng, Quan Vân Sơn càng vận lực càng làm cho miệng giếng sụp lở. Và...

Ào...

Rào... Rào...

Cùng với miệng giếng đang đà sụp lở, Quan Vân Sơn càng cố lấy đà định nhảy thì càng bị rơi nhanh hơn vào miệng giếng đang rộng mở đón chờ.

Cổ trần tĩnh, Quan Vân Sơn dù bị rơi vẫn căng mắt nhìn thấu xuống lòng giếng. Và điều nghi ngờ của Quan Vân Sơn bỗng hóa thành sự thật, dưới lòng giếng mờ mờ tối đột nhiên xuất hiện một điểm sáng mang màu đỏ thắm.

“Đúng là mắt của quái thú, đầy hung quang như sắp sửa phát lộ hung tánh.” Thu lực vào hữu thủ, Quan Vân Sơn không chờ bản thân rơi đến gần, cứ bật tung một kinh cật lực vào điểm sáng nọ, xem đó là mắt của quái thú như Quan Vân Sơn đang nghĩ.

Chàng còn quát:

- Súc sinh muốn chết! Đờ!

Ầm...

Tiếng chấn kinh do bị bó gọn trong phạm vi hẹp của một lòng giếng nên cứ âm âm vọng vào tai Quan Vân Sơn. Vì thế, giả như quanh đó có tiếng động nào khác nếu được vang lên đúng vào lúc này có lẽ Quan Vân Sơn không thể nào nghe.

Và Quan Vân Sơn cần gì nghe, nếu như bản thân Quan Vân Sơn đang lâm vào cảnh dở khóc dở cười?

Quan Vân Sơn có tâm trạng này vì khi đã phát kinh rồi mới nhận ra điểm sáng nọ không những không là mắt của quái thú mà còn là một trong những vật mà Quan Vân Sơn đang cần tìm. Đó chính là một bụi Tuyết Liên (Hoa Sen) với ít nhất là năm bảy búp đã nở thành hoa và màu hồng của hoa đã làm Quan Vân Sơn lầm tưởng với ánh hung quang xuất phát từ mắt của một quái thú tưởng tượng nào đó.

Vì nhận ra đã muộn nên Quan Vân Sơn cứ tần ngần đứng mãi dưới vũng nước cao ngang ngực, là nơi vừa bị Quan Vân Sơn vì vội vã tung kinh nên biến thành chỗ chôn vùi cả một bụi Tuyết Liên rất có thể trở thành thứ thức ăn ngon lành như Quan Vân Sơn và Khuất Phúc Linh đang cần.

Sau một lúc ngẩn ngơ tiếc rẻ, Quan Vân Sơn chợt nghĩ, biết đâu những búp Tuyết Liên chỉ bị chôn vùi, chứ chưa bị chường kinh phá hủy? Và nếu Quan Vân Sơn tìm lại được, phần vật thực cho cả hai vậy là có thể giải quyết xong?

Với chút hy vọng mong manh, Quan Vân Sơn bế kín hơi thở, trằm toàn bộ thân hình vào dưới vũng nước.

“Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm.” Sau một lúc mò tìm với đúng hai lần trời lên để đổi hơi, cuối cùng Quan Vân Sơn cũng tìm lại được cả một bụi Tuyết Liên dù đã bị giập nát.

Đúng lúc này Quan Vân Sơn nghe tiếng Khuất Phúc Linh văng vẳng gọi:

- Quan đệ!

Quan Vân Sơn tuy thất vọng vì bụi Tuyết Liên không còn nguyên vẹn, nhưng vẫn lấy làm vui khi lên tiếng đáp:

- Đại ca! Đệ ở đây. Phía bên tả của ngôi cổ tự.

Đáp lại, thanh âm của Khuất Phúc Linh vang đến càng lúc càng gần:

- Ta đã nghe tiếng Quan đệ gọi! Quan đệ hiện ở đâu? Sao ta không nhìn thấy?

Quan Vân Sơn bật cười:

- Đệ bị rơi vào đáy một giếng nước. Đại ca chờ đã, đệ nhảy lên đây.

Và Quan Vân Sơn lấy đà vận lực, giẫm mạnh chân vào đáy giếng và lao bật lên cao...

Vút...

Cũng là lúc Khuất Phúc Linh sắp sửa đặt chân vào lớp cỏ hãy còn phân che khuất miệng giếng, Quan Vân Sơn vội lẳng không đảo người vào lối Khuất Phúc Linh lùi xa:

- Đệ đã bị rơi vì vô ý bước vào lớp cỏ này. Đại ca mau lùi lại.

Một phần nhờ Quan Vân Sơn kịp lên tiếng đề tỉnh, phần khác là nhờ sức lùi ngược của Quan Vân Sơn nên Khuất Phúc Linh không đến nỗi đi vào vết xe đổ của Quan Vân Sơn, nghĩa là không bị rơi xuống giếng.

Và Khuất Phúc Linh kinh ngạc nhìn bụi Tuyết Liên vẫn được Quan Vân Sơn cầm trong tay:

- Quan đệ tìm đâu ra Linh vật này?

Quan Vân Sơn gượng cười, buồn thắm nhìn bụi Tuyết Liên giờ chỉ còn là phế vật:

- Có là Linh vật hay không, đệ không biết. Chỉ biết lúc bị rơi xuống, đệ nghĩ nó là quái thú nào đó rất nguy hiểm nên lỡ tay phá hủy. Chà! Nếu không phải thế có phải lúc này đệ và đại ca dù sao cũng có chút gì đó ăn vào đỡ lòng. Chỉ tại đệ quá hồ đồ.

Khác với thái độ xem thường của Quan Vân Sơn, Khuất Phúc Linh đã vội đỡ lấy bụi Tuyết Liên gấp nát.

Sau khi kê vào miệng và nhắm thử một mẩu nhỏ, Khuất Phúc Linh thất vọng ném bỏ cả bụi Tuyết Liên đi:

- Là một linh vật như thế này, cả một kinh của Quan đệ quật vào đã làm hỏng tất cả.

Thật uổng phí cho một báu vật trời ban.

Quan Vân Sơn động tâm:

- Báu vật ư?

Khuất Phúc Linh lập tức quay người bước đi thật nhanh:

- Quan đệ cứ theo ta thì rõ!

Càng đi theo Khuất Phúc Linh, Quan Vân Sơn càng nghi hoặc. Vì hướng Khuất Phúc Linh đang đi đến chính là lối dẫn vào khu chính điện của ngôi cổ tự mà đã hai lần Quan Vân Sơn bỏ lỡ cơ hội bước vào.

12. Hồng Diệp Tuyết Liên Tử

Cánh cửa mục nát dẫn vào chính điện đã bị xô ngã, Quan Vân Sơn hiểu nhân vật đã gây ra hiện trạng này không phải ai khác ngoài Khuất Phúc Linh.

Vừa lúc, Quan Vân Sơn thảm nhận định như thế, chính Khuất Phúc Linh lên tiếng thừa nhận:

- Ta đang tọa công ở hậu điện, nghe tiếng động khá lớn vang lên từ phía này, ngờ Quan đệ lâm địch nên vội đi tìm. Và ta tình cờ đi vào khu chính điện, cũng là lúc nghe tiếng kêu của Quan đệ đáp lại ở phía tả ngôi cổ tự.

Quan Vân Sơn phì cười:

- Chỉ vì quá lo cho đệ nên đại ca sơ tâm thế sao? Cánh cửa dẫn vào khu chính điện vẫn còn nguyên. Đại ca cần gì phải phí công chạy vào đây tìm đệ.

Khuất Phúc Linh ngớ người, sau đó cười âm lên:

- Đúng là vì quá lo nên ta đâm ra lú lẫn. Nhưng nhờ đó ta phát hiện những bút tích có lẽ do những tăng nhân ở nơi này trước kia lưu lại. Quan đệ nhìn xem.

Nhìn theo cánh tay của Khuất Phúc Linh, Quan Vân Sơn quả nhiên đọc thấy những bút tích.

Sau khi đọc lướt qua, Quan Vân Sơn nửa mừng nửa giận:

- Đệ nào ngờ những tăng nhân ở đây có những sắp đặt kỳ quái này? Vậy là do đệ vô tình tiến đến cạnh cánh cửa dẫn vào khu chính điện làm cho cơ quan tự phát động, tạo dịp cho Hồng Diệp Tuyết Liên Tử chỉ báu ở dưới đáy giếng tiếp nhận thanh khí và tự nở ra. Đã thế đệ còn hồ đồ, chưa gì đã hủy hoại vật báu. Đại ca không trách đệ chứ?

Khuất Phúc Linh thở dài:

- Hồng Diệp Tuyết Liên Tử tuy không phải Thiên Niên Tuyết Liên nhưng dù sao vẫn có điểm chí báu nào đó của riêng nó. Quan đệ đã lỡ tay hủy hoại thì thôi, dù ta có cách cũng đâu thể vãn hồi. Ta chỉ tiếc cho Quan đệ vì đã bỏ lỡ cơ hội tự làm cho nội lực tăng tiến.

Quan Vân Sơn chợt đưa mắt nhìn khắp nơi trong lòng khu chính điện:

- Theo bút tích lưu lại, những tảng nhân cuối cùng trước lúc tạ thế đã tìm một nơi riêng biệt để an táng cho bao nhiêu tảng nhân viên tịch trước họ, như không phải nơi này?

Khuru Phúc Linh cũng nhìn quanh:

- Đương nhiên họ phải tìm chỗ kín đáo hơn, đâu thể dùng khu chính điện vốn là chỗ để thờ tự? Quan đệ có ý tìm khu vực an táng ư?

Quan Vân Sơn đỏ mặt:

- Vì đệ chợt có ý nghĩ này, một khi họ đã dày công bố trí, sao cho Hồng Diệp Tuyết Liên Tử chỉ hé nở khi có người vượt qua trận đồ bên ngoài và lọt vào đây, thì tại sao họ không lưu lại công phu sở học của chính môn phái họ?

Và Quan Vân Sơn thở dài:

- Đệ đã thất bại trong việc luyện Thái Âm Khí Công, giả như võ học nếu có lưu lại ở đây phù hợp, chẳng phải đệ sẽ là “Tái ông thất mã”, mất cái này thì có phần khác bù đắp vào sao?

Khuru Phúc Linh gật gù:

- Quan đệ nghĩ như thế cũng phải. Hay là thế này, để ta ra ngoài tìm vật thực cho cả hai, trong khi Quan đệ cứ ở đây, biết đâu sẽ phát hiện như điều Quan đệ mong muốn?

Quan Vân Sơn lập tức lắc đầu:

- Đệ đã tự đảm nhận việc đi tìm vật thực thì việc này đại ca cứ giao phó cho đệ. Còn đại ca thì cứ tìm. Nếu tìm thấy, cả hai huynh đệ ta cùng luyện.

Và Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Lần này đại ca cứ yên tâm, đệ sẽ không để lỡ việc như lần vừa rồi đâu. Đệ sẽ quay lại ngay.

Nhanh nhẹn quay người, Quan Vân Sơn bỏ đi, trước khi Khuru Phúc Linh kịp có phản ứng nào khác.

Lúc đi ngang chỗ có miệng giếng vô tình Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn. Để rồi Quan Vân Sơn thở dài vì nơi đó giờ đã sụp lở hoàn toàn, cũng là do hành động lúc mới rời của chàng nên miệng giếng lở mãi mà thành.

Di chuyển theo cách xuất trận, Quan Vân Sơn chợt nghĩ ngay đến lão Thường Đại Thành khi nghe có tiếng hô hoán bất ngờ vang lên:

- Tiểu tử vẫn an toàn xuất trận. Mau mau cấp báo cho giáo chủ biết.

Quan Vân Sơn đứng ngay bên ngoài cổng tam quan và kinh ngạc nhìn thấy mười mấy nhân vật che kín chân điện như đã cố tình đứng đón chờ Quan Vân Sơn xuất hiện. Vừa nhìn thấy họ, Quan Vân Sơn buột miệng kêu:

- Bọn người đều là giáo đồ Ngũ Liên Giáo?

Đáp lại câu nghi vấn của Quan Vân Sơn, một tiếng rít gió bỗng vang lên...

Viu...

Đưa mắt nhìn, Quan Vân Sơn nhận thấy đó chính là một vệt sáng đang nhanh nhẹn bay vút lên cao. Chợt hiểu đó là tín hiệu của bọn họ, hầu cấp báo cho nhân vật giáo chủ nào đó vừa có người đề cập, Quan Vân Sơn cười vang:

- Biết rõ ta đi vào Trúc Lâm cổ tự để đứng đợi sẵn bên ngoài, bọn Ngũ Liên Giáo các người quả thần thông quảng đại. Tuy nhiên, liệu bọn người có đủ năng lực cầm chân ta để chờ giáo chủ đến chăng, đó là điều bọn người cần phải hỏi lại chính bản thân. Ha... ha...

Không phải lo lắng cho Khuê Phúc Linh, vì đã có Âm Dương Hỗn Mang che chở, Quan Vân Sơn vì gấp rút kiếm tìm vật thực nên đang khi cười đã tông người lao đi.

Vút...

Bọn Ngũ Liên Giáo che kín chân diện lập tức liên thủ phát kình ngăn lại:

- Tiểu tử! Người dễ chạy thoát thế sao? Hãy dừng lại nào!

- Đỡ chiêu!

- Dừng chạy vội! Đỡ!

Ào...

Vù...

Với kinh thân pháp được vận dụng tận lực, chỉ suýt nữa Quan Vân Sơn thoát khỏi vòng chưởng ảnh liên thủ của bọn chúng. Vì không kịp thoát, nên Quan Vân Sơn ngạo nghễ phát kình:

- Bọn người liệu đủ tư cách ngăn cản ta ư? Đỡ chiêu!

Ầm...

Có lẽ bọn họ chỉ là giáo đồ cấp thấp nhất của Ngũ Liên Giáo, vì hợp lực của bọn chúng chỉ làm cho toàn thân Quan Vân Sơn khê dao động một ít rồi thôi. Quan Vân Sơn đắc ý tiếp tục lao đi.

- Cáo biệt nha. Ha... ha...

Vút...

Chợt có tiếng quát:

- Chậm đã nào, tiểu tử. Việc gì phải vội chứ? Đỡ!

Ầm...

Bị một chưởng bắt ngờ quạt vào từ phía tả, Quan Vân Sơn phải văng sang mé hữu.

Giận dữ và quay lại nhìn, Quan Vân Sơn chỉ thấy một nhân vật cũng che kín chân diện, đúng là đồng bọn và là thượng cấp của bọn kia. Quan Vân Sơn tung người lao đến:

- Dám đánh lén người, nào phải là hành vi của nam nhi đại trượng phu? Đỡ!

Vù...

Nhân vật nọ cười vang:

- Chỉ tiếc bản nhân nào phải nam nhi đại trượng phu như tiểu tử người vừa bảo. Hãy xem chưởng! Ha... ha...

Ào...

Phát hiện lực đạo của nhân vật vừa phủ nhận bản thân không là nam nhi đại trượng phu là quá lợi hại, Quan Vân Sơn vừa dịch người lo tránh chiêu, vừa quát hỏi:

- Vậy mụ là ai? Có oán thù gì với Quan Vân Sơn này?

Vẫn với giọng nói trầm trầm, khó thể tin đó là thanh âm được phát ra từ nữ nhân, người nọ bật cười khi bám đuổi theo Quan Vân Sơn:

- Hảo tiểu tử! Người định dò xét bản nhân chỉ qua một vài câu hỏi đơn giản thế sao?

Người xem thường bản nhân quá đấy! Đỡ chiêu!

Bùng...

Quan Vân Sơn bị trúng kinh và phải thừa nhận thân thủ của nhân vật này như có phần cao minh hơn, so với Thường Đại Thành. Đủ để chứng tỏ thực lực của Ngũ Liên Giáo là không thể xem thường, cho dù bọn chúng chỉ gần đây mới xuất đầu lộ diện.

Sợ gặp nguy nếu cứ mãi chậm chân, Quan Vân Sơn dù chưa kịp ổn định chân nguyên sau khi bị lãnh nhận một kinh vẫn hối hả tìm phương tháo chạy.

Đoán biết trước động thái của Quan Vân Sơn, nhân vật nọ chỉ sau một thoáng xoay người đã xuất hiện ngăn lối:

- Người chưa thể đi được đâu, tiểu tử. Nếu chưa tiết lộ những gì ẩn giấu ở bên trong cổ viện Trúc Lâm hàng hai trăm năm qua, chưa một ai có đủ bản lĩnh đột nhập. Nằm xuống!

Vù...

Quan Vân Sơn chợt động tâm. Hóa ra Trúc Lâm Thiền Viện lại là nơi không phải chỉ có một ít người biết. Trái lại, theo cách nói của nhân vật này, đó là nơi được nhiều người biết đến qua một danh xưng có phần đổi thay, là cổ viện Trúc Lâm, và suốt hai trăm năm qua vẫn chưa một ai vượt qua Cổ trận để có mặt bên trong như Quan Vân Sơn và Khuê Phúc Linh vừa may mắn có mặt.

Với ý nghĩ này, một câu nghi vấn không thể không nảy ra trong tâm trí Quan Vân Sơn, là Khuê Phúc Linh đã biết hay như bản thân Quan Vân Sơn chưa biết gì về Trúc Lâm cổ viện?

Đó là chưa đề cập đến chuyện giả như Khuê Phúc Linh có biết thì biết được bao nhiêu phần về cổ viện này?

Định tâm sau này nếu có dịp sẽ đem nghi vấn đó hỏi Khuê Phúc Linh, Quan Vân Sơn đành gắng sức cố vượt thoát trùng vi trong lúc này. Quan Vân Sơn đảo người.

Vút...

Và lạ thật, nhân vật nọ không hiểu sao cứ đoán trước được định ý của Quan Vân Sơn.

Một lần nữa nhân vật nọ chỉ cần một thoáng xoay người là xuất hiện ngay trước mặt Quan Vân Sơn:

- Bản nhân bảo người đừng chạy kia mà. Đỡ!

Bung...

Lại bị một kinh nữa chấn dội, làm cho Quan Vân Sơn chao đảo không thôi. Tuy vậy, kết quả này lại làm cho nhân vật nọ có lẽ quá kinh ngạc khi buột miệng kêu:

- Bản nhân đã vận dụng đến sáu phần hỏa hầu, không ngờ tiểu tử người cho đến lúc này vẫn bình yên vô sự. Không lẽ người đã gặp kỳ tích ở trong cổ viện Trúc Lâm? Hãy tiếp thêm một chưởng nữa xem.

Vù...

Phản ứng của nhân vật này khiến Quan Vân Sơn tỉnh ngộ. Tình thế diễn ra quả đúng như vậy, là trước sau hai lần, cứ mỗi khi bị trúng kinh thì toàn thân Quan Vân Sơn dù bị chao đảo nhưng xét về nội lực chân nguyên thì dường như chưa hề bị một tổn hại nào dù là nhỏ.

Hoàn toàn khác với lúc trước, mỗi khi bị họ Thường đá trúng một kinh là huyết khí toàn thân Quan Vân Sơn đều bị sôi trào nhộn nhạo.

Tuy chưa hiểu nguyên nhân tại sao, nhưng vì nghĩ đây là lợi thế không thể bỏ lỡ nên Quan Vân Sơn đánh liều cùng nhân vật nọ dùng kinh chạm kinh. Quan Vân Sơn hất tay:

- Mụ cũng tiếp ta một chưởng. Đỡ!

Ào...

Nhưng ngay khi chưởng kinh vừa phát ra, Quan Vân Sơn lập tức nhận thấy có điều bất ổn. Đó là khí huyết kinh mạch toàn thân bỗng sôi quặn lên, làm cho việc dụng chân lực của Quan Vân Sơn hầu như bị nghẽn lại một vài sát na. Nhận biết lúc phát kinh nếu để chân nguyên bị gián đoạn là tự chuốc hậu quả khó lường, Quan Vân Sơn vội vã thu kinh.

Đúng lúc này chưởng lực của nhân vật nọ đổ ập đến.

Ầm...

Vì đó là lúc Quan Vân Sơn thu kinh nên việc bản thân bị kinh lực chấn lùi, Quan Vân Sơn còn để cho chấn kinh của đối phương có cơ hội đâm xuyên vào tận huyết mạch đau nhói.

- Ôi chao!

Sắc diện của Quan Vân Sơn vụt tái nhợt, hoàn toàn khác với một ngum huyết đang thổ ra đỏ ối.

- Oe...

Vẫn chưa hết những điều tồi tệ cứ liên tiếp xảy đến cho Quan Vân Sơn, là từ đại huyết đan điền của chàng cùng một lúc có hai luồng chân khí đối chọi nhau đã đột ngột xuất hiện.

Và hai luồng chân khí này một Hàn một Nhiệt nên chúng xâu xé lẫn nhau làm cho toàn bộ ngũ tạng lục phủ của Quan Vân Sơn cứ đau buốt lên từng cơn.

Quan Vân Sơn vì thế chợt quẫn người, sau cùng tự ngã vật xuống bất tỉnh.

Huych!

Diễn biến này khiến nhân vật nọ và những tên giáo đồ Ngũ Liên Giáo đều thất kinh.

Tiến đến cạnh Quan Vân Sơn, nhân vật nọ sau khi xem qua kinh mạch liền gật đầu:

- Chân khí nghịch hành! Để tiểu tử chết thế này là quá nhẹ, so với bản nhên định dành cho bản thân người. Không dễ thế đâu.

Sau đó khi đã lục soát khắp người Quan Vân Sơn, nhân vật nọ giận dữ đến phải bật kêu:

- Tiểu tử không giữ Tỵ Độc Châu trong người? Hừ! Nhưng dù người giấu ở đâu vẫn không thể giấu được mãi bản nhên.

Đoạn quay đầu về phía sau, nhân vật nọ ra lệnh:

- Bọn người chúng ta lui được rồi. Nhân tiện, hãy đưa tiểu tử về, giam vào Tử lao.

Bọn giáo đồ Ngũ Liên Giáo lập tức thi hành và chỉ một thoáng đã mất hút khỏi khu rừng trúc vốn vẫn bao quanh Trúc Lâm cổ viện, cho dù trận Cửu Cung Bát Quái trận ở đó đã bị Xuân Mãn và Đông Điền phá hủy.

Dưới ánh sáng lờ mờ, Quan Vân Sơn phát hiện bản thân thì đang nằm và ngồi ngay bên cạnh là một bóng nhân ảnh khó nhìn rõ nhân dạng.

Sợ hãi, Quan Vân Sơn ngồi bật dậy:

- Tôn giá là ai?

Đáp lại câu hỏi đầy nghi ngờ của Quan Vân Sơn, thanh âm của nhân vật nọ tỏ ra hiểu biết:

- Bần đạo vì đã từng trải qua tâm trạng như thiếu hiệp lúc nãy, nên sẵn sàng giải thích những gì thiếu hiệp đang nghi vấn và thế nào cũng hỏi.

Chỉ có chừng đó mà nhân vật nọ đã tỏ ra mệt nhọc, nhưng vẫn nói tiếp:

- Thứ nhất, chúng ta đang bị giam ở Tử lao và là Tử lao của Khuỵ đạo trang. Thứ hai, cũng như bần đạo, thiếu hiệp bị giam vì ở thiếu hiệp nhất định phải có vật gì đó rất cần thiết cho Khuỵ đạo trang. Do vậy, tình trạng này sẽ tiếp tục kéo dài cho đến lúc nào Khuỵ đạo trang đạt mục đích mới thôi, đó là chiếm cho bằng được vật gì đó ở thiếu hiệp. Thứ ba, bần đạo là đệ tử Toàn Chân phái, có đạo hiệu Trùng Quang, bị giam như thế này đã ngoài ba năm. Và sau cùng, nếu thiếu hiệp không còn gì để hỏi, bần đạo nghĩ chúng ta nên khấn trương bàn đến chuyện khác hệ trọng hơn, vì một dịp may như thế này chắc chắn không bao giờ có lần thứ hai.

Những gì nhân vật nọ vừa bộc lộ làm cho Quan Vân Sơn kinh tâm động phách, đến nỗi Quan Vân Sơn cứ nhìn sững vào nhân vật nọ. Chỉ khi lấy lại sự trấn tĩnh, chàng mới có thể lên tiếng, và nói một cách cẩn trọng:

- Tại hạ đương nhiên vẫn còn nhiều điều muốn hỏi, nhưng chuyện đó cứ để sau. Còn lúc này, chỉ xin tôn giá giúp tại hạ minh bạch một điều, đó là tôn giá biết gì về đoạn văn này.

Và Quan Vân Sơn đọc luôn một đoạn kinh văn, không cần biết nhân vật nọ có chịu nghe hay không, hoặc tuy có nghe nhưng không biết có bao nhiêu phần am hiểu.

Động thái và nhất là đoạn kinh văn của Quan Vân Sơn làm nhân vật nọ sững sờ. Quan Vân Sơn nhận biết điều đó qua thái độ câm lặng của nhân vật nọ, cho dù những gì cần đọc, chàng đã đọc xong từ lâu.

Vì nhân vật nọ cứ mãi câm lặng nên Quan Vân Sơn cứ khinh khỉnh mỉa mai:

- Như tôn giá không biết gì về đoạn kinh văn vừa rồi? Đủ chứng tỏ tôn giá không hề là đệ tử Toàn Chân giáo như vừa mạo nhận? Vậy tôn giá nói đi, Ngũ Liên Giáo muốn gì ở tại hạ khi dùng khổ nhục kế, tạo cơ hội cho tôn giá tiếp cận tại hạ trong cảnh ngộ mười phần giả tạo nhưng lại diễn ra y như thật thế này?

Những câu hỏi vừa gay gắt, vừa đề quyết của Quan Vân Sơn rốt cuộc cũng làm cho nhân vật nọ mở miệng:

- A! Nếu thiếu hiệp biết rõ về đoạn kinh văn này, không lẽ trong sáu sư huynh của bản đạo đã có người lâm nguy? Mà thôi, có lẽ điều cần thiết trước tiên là giúp thiếu hiệp giải tỏa mọi nghi vấn đang có về bản đạo. Là thế này...

Đến lượt nhân vật nọ đọc luôn một hồi toàn là những khẩu quyết kinh văn võ học, bất chấp đoạn đó có hay không có liên quan đến đoạn kinh văn Quan Vân Sơn đã đọc.

Thái độ của Quan Vân Sơn vụt thay đổi, và càng nghe nhân vật nọ đọc, chàng càng thêm bàng hoàng, đến độ phải chồm người đến, nắm vào hai bên vai của nhân vật nọ:

- Chỉ có đệ tử Toàn Chân giáo mới am hiểu kinh văn Tiên Thiên, không lẽ tôn giá đúng là đạo trưởng Trùng Quang, nhân vật cuối cùng còn sót lại của Toàn Chân đệ tử?

Giật bản thân hình vài lượt, và nếu nhân vật nọ không được hai tay Quan Vân Sơn giữ lại, có lẽ đã ngã ập qua một bên. Có tình trạng này vì nhân vật nọ đang bàng hoàng kêu:

- Thế nào là nhân vật cuối cùng còn sót lại? Không lẽ... không lẽ những sư huynh của bản đạo đã... đã...

Qua thần thái lúc này của nhân vật nọ, Quan Vân Sơn càng hiểu rõ hơn và biết nhân vật nọ tuyệt đối không thể là giả mạo. Và giả làm sao được, nếu nhân vật nọ đã chứng tỏ vừa am hiểu kinh văn của tâm pháp Tiên Thiên - đúng với tâm pháp Quan Vân Sơn đã được một đạo trưởng Toàn Chân phái trao truyền - đồng thời vừa cho thấy toàn bộ công phu võ học của nhân vật nọ đã không còn nữa, đến một chút chân lực cởn con cũng không. Vả lại, bọn Ngũ Liên Giáo dù muốn giảo mạo đến mấy, muốn dụng kế khổ nhục đến thế nào đi nữa thì chúng đâu dễ gì tìm ra một nhân vật sẵn sàng vì kế khổ nhục để chịu phé bỏ võ công, là điều quả thật đang có ở nhân vật này?

Quan Vân Sơn tỏ ra áy náy và hối tiếc:

- Mong đạo trưởng lượng thứ cho những nghi ngờ vừa rồi của vãn bối.

Nhân vật nọ xua tay và sau đó cố tự ngồi một mình, bằng cách gỡ nhẹ hai tay Quan Vân Sơn ra:

- Bản đạo đâu thể trách thiếu hiệp, nếu như chính bản đạo cũng vì nghi ngờ nên suýt nữa đã đẩy thiếu hiệp vào tử địa.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Đạo trưởng cũng nghi ngờ vãn bối? Thật sao?

Trùng Quang đạo trưởng gật đầu:

- Vì phạm nhân vật nào cũng vậy, trước khi bị đẩy vào Tử lao này đều phải chịu phước bỏ võ công, ở thiếu hiệp thì ngược lại, nên bản đạo đã có ý định tận dụng cơ hội này để đào thoát, cho dù biết chắc thế nào thiếu hiệp cũng mất mạng, bản đạo vẫn phải tiến hành.

Nói đến đây, Trùng Quang vụt thở dài:

- Do lúc này mọi nghi ngờ đã chẳng còn, tốt hơn hết thiếu hiệp hãy kể lại toàn bộ cho bản đạo nghe. Vẫn còn đủ thời gian cho bản đạo định kế lâu dài. Nhớ đấy, thiếu hiệp phải kể cho thật tường tận, đừng bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Như vậy, Quan Vân Sơn đã rõ. Những gì ngay lúc đầu Trùng Quang đạo trưởng đã nói đều là sự thật, kể cả cơ hội để đào thoát cũng là sự thật nốt. Do đó, dù chưa hiểu muốn đào thoát phải làm như thế nào, nhưng vì đã tin vào đạo trưởng Trùng Quang nên Quan Vân Sơn nhất nhất kể lại mọi việc.

Câu chuyện kể của Quan Vân Sơn đâu có gì là dài, chỉ phiền một nỗi là có quá nhiều tình tiết. Mà theo đạo trưởng Trùng Quang căn dặn, Quan Vân Sơn nào dám bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào dù là nhỏ. Do đó, để kể cho hết và cho thật mạch lạc, Quan Vân Sơn cũng phải tiêu tốn đến ít lắm là hai canh giờ.

Vì thế đó là nguyên nhân khiến đạo trưởng Trùng Quang khẩn trương lên tiếng giải thích ngay, sau khi Quan Vân Sơn dứt lời:

- Bản đạo có thể nói tóm lại thế này. Nhân vật đã đánh bại thiếu hiệp ở cạnh cổ viện Trúc Lâm dù có tự nhận là người của Ngũ Liên Giáo thì do đã đưa thiếu hiệp đến và giam giữ ở tử lao này, có thể hiểu thêm nhân vật đó cũng là người của Khuu đạo trang. Và khi chỉ cho thuộc hạ đưa thiếu hiệp về đây giam giữ là có thể hiểu nhân vật nọ đang bận tâm về những gì còn ẩn giấu ở trong Trúc Lâm cổ viện. Do đó, dù có tìm thấy những vật ẩn giấu ở đó hay không thì muộn lắm cũng nội nhật ngày mai, nhân vật nọ cũng quay về để tra hỏi thiếu hiệp về Tỵ Độc Châu. Điều này, chứng tỏ thiếu hiệp chẳng còn được bao nhiêu thời gian để tự tạo cơ hội thoát thân an toàn. Hãy nghe lời bản đạo, mau dùng tâm pháp Tiên Thiên của bốn phái mà thiếu hiệp đã biết, để cấp tốc trấn áp và ổn định hai loại chân nguyên đối chọi nhau đang tồn tại trong nội thể của thiếu hiệp. Chỉ có cách duy nhất đó là giúp thiếu hiệp tự cứu thân, cũng là thay bản đạo thực hiện nhiều tâm nguyện.

Cổ quên đi những mệt mỏi để nói luôn một hơi dài như thế, Trùng Quang đạo trưởng sau đó cứ chực liêu xiêu, khiến Quan Vân Sơn phải nhanh tay đỡ mới không ngã quỵ.

Vẫn sợ Quan Vân Sơn để phí thời gian, đạo trưởng Trùng Quang rõ ràng là sắp ngất đến nơi, vẫn cố nói thêm một vài lời nữa:

- Gọi là tử lao vì nơi này ngoài việc mạo hiểm xông ra phía trước, là điều không thể nào thực hiện nổi với bản lãnh như thiếu hiệp, thì ở phía sau lại bị ngăn chặn bởi một chướng ngại tuyệt đại gian nguy là Hàn Nhiệt Nhị Cốc. Nhưng vì thiếu hiệp lại có sẵn hai loại chân nguyên Hàn Nhiệt, nếu cứ theo nguyên lý sinh khắc...

Chợt hiểu vì sao đạo trưởng Trùng Quang lại tỏ ra khẩn trương, Quan Vân Sơn cố ý mỉm cười:

- Tại hạ hiểu cả rồi. Tại hạ sẽ dùng Nhiệt công khi xông qua Hàn Cốc, và ngược lại sẽ vượt qua Nhiệt cốc bằng Hàn công. Nhưng trước đó cần phải vận dụng tâm pháp Tiên Thiên để ổn định Hàn Nhiệt Nhị Chân Nguyên? Có phải ý đạo trưởng là như thế?

Và Quan Vân Sơn chỉ nhìn thấy đạo trưởng Trùng Quang nở một nụ cười mãn nguyện, cho dù đang chìm vào hôn mê trầm trầm.

Đỡ đạo trưởng ngồi vững, Quan Vân Sơn sau một lúc đắn đó và nhìn ngắm diện mạo quá ư tiêu tụy của người đã bị giam giữ suốt thời gian dài, chợt quả quyết đặt tay vào đại huyệt Linh đài của đạo trưởng.

Vậy là thêm hai canh giờ nữa trôi qua, cho đến lúc đạo trưởng Trùng Quang tựa mình choàng tỉnh...

13. Nhị Cốc Nhiệt Hàn

Không hề tránh né ánh mắt nhìn đầy oán trách của đạo trưởng Trùng Quang, Quan Vân Sơn cười nhẹ:

- Thoát cùng thoát, hoặc chết cùng chết. Diệt nhi đâu thể tự thoát một mình và để cho sư thúc chịu thêm cảnh sanh cầm tù chỉ là một ngày?

Đạo trưởng Trùng Quang đành lắc đầu chép miệng:

- Người nhân từ và trung hậu như Thiếu Bang chủ chẳng trách đại sư huynh Thái Ất cứ quyết định chọn làm đệ tử ký danh. Nhưng Thiếu Bang chủ làm thế này, chỉ e cả hai ta cùng khó thoát.

Quan Vân Sơn vẫn cười:

- Sư thúc đừng giấu tiểu diệt. Thứ nhất, nếu đúng như sư thúc liệu định, là một mình tiểu diệt có thể thoát, thì tại sao cả sư thúc lẫn tiểu diệt lại không thể thoát? Đành rằng việc tiểu diệt truyền hãn một nửa chân nguyên theo tâm pháp Tiên Thiên là giảm thiểu một nửa cơ hội thoát thân cho tiểu diệt, nhưng bao nhiêu chân nguyên Nhiệt Dương của tiểu diệt cũng đã truyền hết cho sư thúc, vậy thì Nhiệt Dương và Hàn Âm vẫn còn đủ ở cả hai người chúng ta, có sao chúng ta không thể liên thủ cùng thoát? Thứ hai, sư thúc đừng gọi tiểu diệt là Thiếu Bang chủ, vì nếu muốn gọi, sao ngay từ đầu sư thúc không gọi? Chúng tỏ lần gọi này của sư thúc là quá miễn cưỡng. Tiểu diệt thật không dám nhận.

Đạo trưởng Trùng Quang thở dài:

- Bần đạo lúc đầu không gọi là có nguyên do. Nhưng nếu thiếu hiệp không thuận ý thì thôi. Còn về việc liên thủ cùng thoát, a... thiếu hiệp tuy quá thông tuệ khi nghĩ ngay đến phương cách này, nhưng thiếu hiệp lại quên, hoặc chưa am hiểu một điều.

- Là điều gì?

Đạo trưởng Trùng Quang tỏ ra thất vọng:

- Muốn vượt qua một trong Nhị cốc Hàn Nhiệt ngoài việc cần phải có công phu khắc chế, cũng cần có nội lực tu vi xấp xỉ hai mươi năm. Chỉ tiếc chỗ nội lực này của thiếu hiệp do quá nhân hậu, đã san sẻ hết một nửa cho bần đạo, nên hiện tình lúc này sẽ không ai trong chúng ta có đủ năng lực vượt thoát.

Lời của đạo trưởng Trùng Quang vừa nói xong, từ phía ngoài bỗng vọng vào một loạt cười đắc ý:

- Hai người muốn thoát đâu phải dễ? Đừng nói là hai người không bao giờ vượt qua Hàn Nhiệt nhị cốc vốn là đệ nhất tử địa ở cõi trần gian này, đến việc hai người muốn chạy đến đó để tìm chết cũng không thể nào thực hiện được. Ha... ha...

Đó là thứ thanh âm xa lạ, Quan Vân Sơn chưa hề nghe bao giờ. Nhưng với đạo trưởng Trùng Quang thì khác. Đạo trưởng bỗng chạm khẽ vào Quan Vân Sơn:

- Khuu Phúc Nguyên nói như thế có lẽ vì hãn chưa hề biết thiếu hiệp vẫn còn võ công.

Nhưng ta nên tương kế tựu kế, bần đạo sẽ cùng hãn đối đáp đôi lời, trong khi đó thiếu hiệp mau chóng...

Quan Vân Sơn ngắt lời:

- Có làm như thế, trước sau gì sự việc cũng vỡ lở. Sao chúng ta không xuất kỳ bất ý cùng bỏ chạy? Đây là yếu tố bất ngờ, nhất định chỉ có lợi cho chúng ta.

Từ phía ngoài Tử lao đã có đôi ba bóng người xuất hiện. Đạo trưởng Trùng Quang thán phục nhìn Quan Vân Sơn:

- Bần đạo quả chưa nghĩ đến điều này. Được, hãy chạy theo bần đạo.

Họ quay người và nhờ có đạo trưởng Trùng Quang dẫn lối, cả hai nhanh chóng lao nhanh đến một ngách đá ẩn khuất mãi phía trong Tử lao.

Vút... Vút...

Động thái này của cả hai làm cho những nhân vật đang đến cùng thất kinh:

- Úy! Sao bọn chúng có thể tự khôi phục võ công?

- Ngụy rồi. Không lẽ tiểu tử đã nhờ Hồng Diệp Tuyết Liên Tử ở cổ viện Trúc Lâm nên tự khôi phục hồi chân nguyên?

- Đuổi theo mau!

Càng không dám chậm chân, Quan Vân Sơn vội lách luôn vào ngách đá, bám sát theo sau đạo trưởng Trùng Quang.

Soạt...

Ngách đá dẫn đến một nơi mịt mù sương vụ, và Quan Vân Sơn nghe tiếng đạo trưởng Trùng Quang thở hào hển:

- Đã đến phạm vi của Nhiệt Cốc. Hy vọng lớp nhiệt khí mù này đủ làm ngăn cách thị tuyến giữa chúng và chúng ta.

Quan Vân Sơn lập tức vận dụng chân nguyên Hàn Âm, vừa che chở bản thân, vừa giúp đạo trưởng Trùng Quang tạm thời chưa bị lớp nhiệt khí mù làm cho kiệt lực.

Ở phía sau, thanh âm của Khuất Phúc Nguyên vang lên rành rọt:

- Hai người nên quay lại thì hơn, đừng quá xuẩn động, tự tìm chết ở Hàn Nhiệt nhị cốc.

Nếu thuận tình quay lại, bản nhân sẽ đối đãi tốt với hai người.

Quan Vân Sơn giận dữ quay lại mắng:

- Vẫn nghe nói cây đắng không thể sanh trái ngọt, hóa ra bấy lâu nay Quan Vân Sơn ta đã bị Khuất Phúc Linh dối lừa. Nếu sau này có cơ hội, ta sẽ hủy diệt toàn bộ Khuất đạo trang các người.

Đúng lúc này Quan Vân Sơn có cảm nhận đạo trưởng Trùng Quang như không thể chi trì nổi với sức nóng càng lúc càng tăng dần, nên vội vàng vận dụng toàn bộ chân lực Hàn Âm, cho lãnh khí toát ra che chở cho cả hai.

Và Quan Vân Sơn nghe tiếng Khuất Phúc Nguyên cười sằng sặc:

- Đừng nói là tiểu tử người sẽ không bao giờ có cơ hội đó. Và cho dù có, ha... ha...

người là cốt nhục của Kiều Mộng Phi, phải gọi mẫu thân của Phúc Linh là a di, người dám đại nghịch bất đạo hủy diệt Khuất đạo trưởng ư? Ha... ha...

Có tiếng đạo trưởng Trùng Quang phì phò bên tai Quan Vân Sơn:

- Hấn nói đúng. Thiếu hiệp dù gì cũng là người có liên quan đến Khuất đạo trưởng.

Đừng mạo hiểm vì ngộ nhận nữa, thiếu hiệp hãy mau đưa bản đạo quay lại thì hơn. Hấn sẽ không gây bất lợi cho thiếu hiệp đâu.

Quan Vân Sơn bật thét:

- Vãn bối không tin. Vì nếu sự thật có như vậy, có sao bọn họ hết lần này đến lần kia dối lừa vãn bối, lại còn giam vãn bối vào tử lao? Vãn bối không tin. Tiểu diệt không bao giờ tin.

Và vì quá phẫn nộ, bất chấp năng lực có hạn, Quan Vân Sơn ngay sau đó hăm hở đưa đạo trưởng Trùng Quang đi thật nhanh vào khu vực mịt mù lớp nhiệt khí, tiến thẳng vào nơi đang tỏa ra sức nóng ngùn ngụt, đúng với danh xưng là Nhiệt cốc.

Động thái này của Quan Vân Sơn nếu không là liều mình tự tìm đến cái chết thì trước mắt cũng làm cho đạo trưởng Trùng Quang lâm cảnh thập tử nhất sinh.

Quan Vân Sơn nghe tiếng đạo trưởng ngã khụy.

Huych!

Thất kinh, Quan Vân Sơn vừa đỡ đạo trưởng Trùng Quang lên, vừa dẫn đo lường lực, chỉ muốn quay lại vì lo cho sự an toàn của người vừa được Quan Vân Sơn gọi là sư thúc.

Còn đang do dự bất quyết, Quan Vân Sơn bỗng nghe thanh âm của Khuru Phúc Nguyên mơ hồ vọng đến:

- Người vẫn chưa quay lại sao, Quan Vân Sơn? Không lẽ cũng như phụ thân người, thà cố chấp cho đến tận lúc mất mạng vẫn không thay đổi lập trường?

Quan Vân Sơn bưng tỉnh. Câu nói này phải chăng muốn ám chỉ Khuru Phúc Nguyên là một trong hai hung thủ đã sát hại phụ thân, qua lối cải dạng là một đạo với một tăng?

Nghĩ thế và quyết phải sống để báo thù, Quan Vân Sơn bỗng bật thét lên thành tiếng hú thang thoát:

- Hu... ú... ú...

Cùng lúc đó, Quan Vân Sơn cố cảm nhận từ đan điền bỗng dâng xộc lên một luồng khí Hàn Âm cuộn trào chưa bao giờ có. Đồng thời, tự Quan Vân Sơn cũng ngửi thấy mùi thơm của Long Diên Hương ngạt ngào đã từng hít phải lúc đi vào Thái Âm Động.

Chợt hiểu điều đó xảy ra là có liên quan đến Thái Âm chân khí, Quan Vân Sơn dù đang vận dụng tâm pháp Tiên Thiên của giáo phái Toàn Chân cũng mạo hiểm chuyển sang Thái Âm tâm pháp.

Và điều bất ngờ bỗng xảy đến, khắp người Quan Vân Sơn liền toát ra lớp lãnh khí trùng trùng, xua tan đi toàn bộ lớp nhiệt khí xuất phát từ Nhiệt Cốc đang chực chờ hủy diệt Quan Vân Sơn và đạo trưởng Trùng Quang.

Diễn biến này làm cho Quan Vân Sơn thêm tin tưởng vào bản thân, và cũng tin đây là cơ hội hãn hữu để bảo toàn sinh mạng của đạo trưởng Trùng Quang đang như chỉ mảnh treo chuông.

Quan Vân Sơn di chuyển nhanh hơn, hy vọng sẽ sớm vượt thoát Nhiệt Cốc nhờ vào Thái Âm chân khí.

Vút...

Chỉ một lúc sau Quan Vân Sơn đã nhìn thấy cảnh quang rõ dần và lớp nhiệt khí mù mù chỉ còn là lớp vân vụ mong manh mà thôi.

Kể như đã vượt qua Nhiệt Cốc, Quan Vân Sơn lo lắng cúi đầu, nhìn đạo trưởng Trùng Quang vẫn đang bắt động trên tay.

Quan Vân Sơn khẽ thở phào, sắc diện của đạo trưởng tuy vẫn còn đỏ bừng bừng vì sức nóng ở Nhiệt Cốc, nhưng nhịp hô hấp vẫn ổn định, chứng tỏ đạo trưởng vẫn bình an vô sự.

Yên tâm phần nào, Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn lên phía trước.

Và cách chỗ Quan Vân Sơn không xa lại là từng lớp sương vụ mờ mờ đang tha hồ cuộn đảo, như đe dọa bất kỳ ai có ý định xông vào đó.

“Đã đến Hàn Cốc, có lẽ ta nên chờ sự thúc tỉnh lại, vì chỉ có công phu Nhiệt Dương của sư thúc mới có thể giúp ta xông qua an toàn.” Quan Vân Sơn dừng lại và quyết chờ cho đến lúc đạo trưởng Trùng Quang lại tỉnh.

Chợt nhịp thở của Quan Vân Sơn bỗng hào hển một cách lạ thường.

Đúng lúc này, đạo trưởng Trùng Quang tỉnh lại.

Đưa mắt nhìn quanh, đạo trưởng lên tiếng:

- Đã qua Nhiệt Cốc rồi ư?

Quan Vân Sơn đặt đạo trưởng Trùng Quang đứng bên cạnh:

- Đã vượt qua, ồ ồ trước mặt chúng ta như chính là, ồ ồ là Hàn Cốc.

Đạo trưởng kinh ngạc quay lại nhìn Quan Vân Sơn:

- Thiếu hiệp! Bỏ dở câu nói giữa chừng, đạo trưởng Trùng Quang chộp vào uyển mạch Quan Vân Sơn.

Và lập tức đạo trưởng kêu lên:

- Quái lạ, sao vẫn là hiện trạng nhị khí tương tranh?

Cái chạm tay của đạo trưởng Trùng Quang làm cho toàn thân Quan Vân Sơn run rẩy.

Và sự chấn động không hiểu sao lại làm cho Quan Vân Sơn thay đổi hoàn toàn. Quan Vân Sơn đảo tay, chộp ngược trở lại vào hõ khẩu của đạo trưởng Trùng Quang.

Tiếp đó, Quan Vân Sơn vừa lôi đạo trưởng đi, vừa nói qua hơi thở dập dồn:

- Tiểu diệt không còn cách nào khác, sư thúc mau vận dụng chân nguyên Nhiệt Dương để tự bảo vệ tâm mạch. Nhanh lên, sư thúc!

Và không cần biết đạo trưởng Trùng Quang có kịp vận dụng chân lực hay chưa, Quan Vân Sơn đã lôi đạo trưởng tiến vào vùng mật mù sương vụ lạnh khí, chính là Hàn Cốc.

Vút...

Lớp lãnh khí lập tức bao trùm cả hai, khiến chính bản thân đạo trưởng Trùng Quang dù đã kịp vận dụng chân nguyên Nhiệt Dương nhưng vẫn cứ run lên cầm cập.

Trong khi đó, như đạo trưởng Trùng Quang vẫn chú tâm dò xét Quan Vân Sơn. Nếu lúc này đã có nhịp thở dập dồn đáng ngại thì lúc này lớp lãnh khí bao quanh lại làm cho diện mạo của Quan Vân Sơn tỏ ra sáng khoái lạ kỳ.

Đã vậy, Quan Vân Sơn còn tươi tỉnh, mỉm cười nhìn đạo trưởng:

- Sư thúc đừng nhìn tiểu diệt như vậy. Tốt hơn hết, sư thúc hãy giúp tiểu diệt hiểu điều gì đã và đang xảy ra cho tiểu diệt?

Vẫn run cầm cập vì lãnh khí xâm nhập, đạo trưởng bảo:

- Bàn đạo tuy mơ hồ hiểu, nhưng nếu muốn nghe giải thích sao thiếu hiệp không chờ vượt qua Hàn Cốc này đã?

Hít vào một hơi dài khoan khoái, Quan Vân Sơn đáp:

- Lãnh khí nơi này đang phần nào giúp tiểu diệt trấn áp nhiệt khí đã công phạt kinh mạch tiểu diệt. Nếu sư thúc không ngại, sao không để tiểu diệt truyền thêm chút ít nhiệt khí cho sư thúc?

Và Quan Vân Sơn định chộp vào Linh đài huyết của đạo trưởng Trùng Quang để thực hiện như lời vừa nói, nhưng đạo trưởng đã kịp thoát ra:

- Không được đâu. Vì chỉ cần bắt cần một chút, cả Nhiệt Khí lẫn Hàn Khí từ người thiếu hiệp sẽ truyền sang nội thể bản đạo. Chuyện bị nhị khí tương xung nghịch hành, nào phải là chuyện đùa.

Quan Vân Sơn càng thêm lo lắng khi nhìn thấy đạo trưởng Trùng Quang đang vội vã đi xuyên qua lớp lãnh khí mật mù.

Quan Vân Sơn bước theo và vận lực đẩy tổng luồng nhiệt khí đang cuộn trào trong người ra ngoài, xua tan bớt lãnh khí giúp đạo trưởng Trùng Quang dễ dàng vượt qua Hàn Cốc.

Sau đó một mình Quan Vân Sơn lưu lại giữa lớp lãnh khí mật mù, phát thoại hướng về đạo trưởng Trùng Quang:

- Sư thúc cảm thấy thế nào?

Đạo trưởng Trùng Quang đáp lại bằng vẻ mặt bối rối khôn tả:

- Phần bản đạo đương nhiên đã thoát, nhưng còn thiếu hiệp thì sao? Bản đạo cảm thấy khó tin, nếu đúng như thiếu hiệp bảo rằng Hồng Diệp Tuyết Liên Tử đã bị hủy hoại, không đem đến bất kỳ lợi ích nào cho thiếu hiệp.

Quan Vân Sơn vẫn tiếp tục cùng đạo trưởng Trùng Quang đối đáp, cho dù một ở trong và một ở ngoài Hàn Cốc:

- Phải chăng sư thúc quả quyết luồng nhiệt khí phát sinh từ đan điền tiểu diệt là do công năng diệu dụng của Hồng Diệp Tuyết Liên Tử mà ra? Nếu là vậy, tiểu diệt hiểu rồi.

Sắc mặt của đạo trưởng Trùng Quang, vẫn tỏ ra ngơ ngẩn:

- Hiểu như thế nào? Phải chăng thiếu hiệp vừa có ý nghĩ, cho rằng Hồng Điệp Tuyết Liên Tử dù bị chưởng kinh hủy hoại nhưng trước đó đã kịp tan vào...

Quan Vân Sơn kêu:

- Sư thúc cũng nghĩ như thế ư? Không sai, chỉ có cách giải thích duy nhất đó là hợp lẽ nhất. Bản thân tiểu diệt đã ngâm mình rất lâu vào giếng nước, nơi đã xuất phát sau đó chôn vùi Hồng Điệp Tuyết Liên. Đúng là được lực của báu vật đã ngấm vào toàn thân tiểu diệt theo phương cách ngẫu nhiên đó.

Nét mặt của đạo trưởng Trùng Quang từ từ giãn ra:

- Đã là vậy, trước sau thiếu hiệp đã hai lần gặp kỳ tích, một Dương Nhiệt và một Âm Hàn, là hai kỳ tích đem đến hai hiệu quả trái ngược nhau. Thiếu hiệp hiểu như thế nào về việc này?

Quan Vân Sơn lắc đầu:

- Một người khó thể dung nạp cùng một lúc hai loại chân nguyên xung khắc. Hoặc phải loại bỏ bớt một trong hai, hoặc phải có biện pháp dung hòa, biến hiện trạng bất lợi này thành sở đắc, chuyển từ tình thế Thủy Hỏa bất dung thành công phu Âm Dương tương hợp. Sư thúc nghĩ tiểu diệt hiểu như thế có đúng không?

Đạo trưởng Trùng Quang tỏ ra trầm ngâm:

- Thiếu hiệp đã một lần thử loại bỏ một, là đã truyền chỗ nhiệt khí đó cho bản đạo, nhưng sau đó nhiệt khí vẫn phát sinh, như thể đó là phần bất khả phân ly của thiếu hiệp.

Phải chi thiếu hiệp có thêm khẩu quyết Thái Dương nữa, có lẽ sẽ dễ dàng đắc thủ võ học thượng thừa là Âm Dương Nhị Công như Nhị Tiên Âm Dương từng di nguyện.

Quan Vân Sơn thở dài:

- Tiểu diệt cũng nghĩ đến điểm này, nhưng sư thúc biết không, đã một lần tiểu diệt do cố miễn cưỡng nên công phu Thái Âm bị tiểu diệt luyện đến bất thành. Thiết nghĩ dù có thêm khẩu quyết Thái Dương thì hiện tượng nhị khí tương xung nghịch hành khó lòng loại bỏ.

Đạo trưởng Trùng Quang đành gạt đầu sau một lúc ngẩn ngui ngẫm nghĩ:

- Bản đạo cũng phần nào thấu hiểu. Có thể nói nội thể của thiếu hiệp ngay lần đầu thử luyện tâm pháp Thái Âm đã lâm vào cảnh Hành Nhiệt xung khắc, cho dù Hàn khí ở Thái Âm động đã có thêm tuyệt khí Long Diên Hương hỗ trợ, nhưng vẫn không triệt bỏ hoàn toàn sức nóng từ Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi trước đó đã thấm nhập. Và vì đã có một khởi đầu như vậy nên đối với thiếu hiệp không thể có bất kỳ loại tâm pháp nào đủ hiệu lực giúp thiếu hiệp tự áp chế tình trạng nhị khí tương xung này. Huống chi ở thiếu hiệp giờ đã có thêm diệu lực hãn thể từ Hồng Điệp Tuyết Liên Tử, khiến nhiệt khí cứ mãi phát sinh cùng hàn khí từ Long Diên Hương.

Đến đây Quan Vân Sơn từ từ đi ra khỏi phạm vi lãnh khí ở Hàn Cốc:

- Không thể loại bỏ thì đành chấp nhận thôi. Sư thúc nghĩ thế nào về quyết định này của tiểu diệt?

Đạo trưởng Trùng Quang kinh ngạc nhìn Quan Vân Sơn lúc này đã có hai bên mặt với hai khí sắc hoàn toàn trái ngược nhau. Nửa bên tả thì có sắc diện tái nhợt, khác với nửa bên hữu đang tỏ ra nhuận khí hồng hào.

- Thiếu hiệp bằng cách nào đã tách bạch nhị khí Hàn Nhiệt về hai bên? Thiếu hiệp không sợ hiện trạng này sẽ làm cho việc vận khí hoặc dẫn lưu chân kinh của thiếu hiệp gặp trở ngại?

Quan Vân Sơn đưa tay bên tả cho đạo trưởng Trùng Quang nắm lấy:

- Sư thúc hãy xem cách tiểu diệt vận khí, có đúng là cách vận dụng chân lực của tâm pháp Tiên Thiên?

Đạo trưởng Trùng Quang chộp vào uỷển mạch bên tả của của Quan Vân Sơn:

- Tuy là cách vận khí của tâm pháp Tiên Thiên, nhưng công phu được thiếu hiệp vận dụng lại là Hàn Khí.

Quan Vân Sơn thu tay đó về, thay thế bằng tay hữu:

- Còn lần này thì thế nào?

Cũng cầm vào uyển mạch như vừa rồi, nhưng đạo trưởng Trùng Quang vừa chạm vào đã kêu kinh hãi:

- Đây là công phu Dương nhiệt của Tiên Thiên nhưng cách vận khí lại không phải? Sao lạ thế này?

Quan Vân Sơn tủm tủm cười, rồi đưa cả hai tay ra phía trước:

- Sư thúc thử cùng một lúc cầm cả hai tay xem sao?

Thực hiện theo, và lần này đạo trưởng Trùng Quang ngỡ ngàng:

- Cũng như nhị khí Hàn Nhiệt đang cùng tồn tại, thiếu hiệp đã cùng một lúc vận dụng cả hai tâm pháp, một là Tiên Thiên của bổn phái, còn lại có phải là tâm pháp Thái Âm?

Quan Vân Sơn thu cả hai tay về:

- Tuy mang danh là Thiếu Bang chủ Tứ Hải Bang nhưng cho đến giờ tiểu diệt vẫn chưa nhận bất kỳ chân truyền nào từ gia phụ. Còn lúc này, với một tâm pháp Thái Âm đã từng luyện nhưng bất thành, thêm vào đó là tâm pháp Tiên Thiên chưa kịp hiểu cho thấu đáo đã đánh liều vận dụng, sư thúc thử nghĩ, tiểu diệt còn phương sách nào khác nếu không vận dụng cả hai?

Đạo trưởng Trùng Quang bàng hoàng:

- Việc hợp nhất hai loại tâm pháp sai biệt về đường lối, nếu so với việc dung hòa nhị khí Hàn Nhiệt thì không việc nào dễ hơn hoặc khó hơn. Thiếu hiệp làm như thế e quá mạo hiểm.

Quan Vân Sơn chậm chậm hít vào một hơi thật dài:

- Hoặc bị nhị khí tương xung nghịch hành dẫn đến mất mạng, hoặc mạo hiểm đánh liều với số kiếp, tiểu diệt chọn cách thứ hai. Vả lại...

Quan Vân Sơn bỗng mỉm cười:

- Tiểu diệt đủ tự tin khi chọn cách này. Và kết quả như sư thúc đang nhìn thấy, hai tâm pháp như đã biến thành một không phải thế sao?

Nghe Quan Vân Sơn giải bày và với hiện trạng là Quan Vân Sơn vẫn bình ổn đứng trước mặt, đạo trưởng Trùng Quang một lần nữa dùng hai tay nắm vào hai bên uyển mạch tay của Quan Vân Sơn:

- Quả nhiên là hai tâm pháp đang cùng vận hành, cho dù khó thể tin là chúng có thể dễ dàng hợp lại làm một.

Bỏ hai tay Quan Vân Sơn ra, đạo trưởng bỗng thở dài:

- Sự mạo hiểm của thiếu hiệp không ngờ đã thu kết quả. Tuy nhiên bản đạo thật không biết là nên mừng hay phải lo lắng vì thiếu hiệp?

Nghiêm mặt lại, vẫn với một bên mặt tái nhợt và bên kia hồng nhuận, Quan Vân Sơn bảo:

- Tiểu diệt hiểu sư thúc muốn ám chỉ điều gì. Tuy vậy, việc tiểu diệt có đúng là cốt nhục của Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi hay không vẫn cần thẩm tra lại. Vì chính chưởng môn Võ Đang phái ngay khi nghe biết chuyện này cũng khuyên tiểu diệt chớ vội tin.

Đạo trưởng Trùng Quang cười gượng:

- Vẫn còn một sự thật mà thiếu hiệp nên biết. Đó là trước khi lệnh tôn cùng lệnh đường trở thành phụ phụ, Kiều Mộng Phi do từng có giao tình thân mật với lệnh tôn, nên đưa bé được Kiều Mộng Phi hoài thai sinh ra rất có thể chính là thiếu hiệp.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Mụ đã một lần sinh con? Sao sư thúc biết?

Đạo trưởng Trùng Quang giải thích:

- Bốn phái Toàn Chân tuy bao đời chủ trương ẩn thế, nhưng đâu vì thế mà xa biệt thế thái nhân tình. Nói đúng hơn, bảy huynh đệ bản đạo vẫn luôn ngấm ngấm giám sát mọi động tĩnh trên võ lâm và bản đạo có thể đoán chắc mấy điều. Đó là song thân phụ mẫu của thiếu hiệp chưa hề có cốt nhục lưu lại. Thứ nữa, Kiều Mộng Phi sau khi hạ sinh được một hài nhi vẫn chưa cùng nam nhân nào khác có mức giao du thân mật như đối với lệnh tôn trước kia. Do đó...

Quan Vân Sơn chợt lão đảo té ngồi:

- Tiểu điệt không tin. Không lý nào Quan Vân Sơn này không là cốt nhục của họ Quan, và là tạp chủng không rõ thân sinh phụ mẫu. Tiểu điệt không tin.

Đạo trưởng Trùng Quang liền ngồi cạnh Quan Vân Sơn:

- Đâu phải chỉ có một mình thiếu hiệp không tin? Chính bản đạo cho đến tận lúc này vẫn lấy làm lạ về con người của lệnh tôn. Vì lệnh tôn dường như chưa bao giờ tỏ ra luyện ái bất kỳ nữ nhân nào. Và điều đó làm bản đạo hiểu, nguyên nhân khiến lệnh đường chưa một lần hoài thai là do sự lợt lạt của lệnh tôn đối với lệnh đường.

Quan Vân Sơn chợt rùng mình:

- Sự thúc muốn nói có một phần là do gia phụ chỉ luyện ái một mình Kiều Mộng Phi, hưởng chi chính Kiều Mộng Phi mới đúng là thân mẫu của tiểu điệt?

- Đó là điều trước kia bản đạo từng nghĩ, riêng bây giờ thì khác.

Quan Vân Sơn cảm thấy có chút tia hy vọng:

- Khác như thế nào?

- Như thiếu hiệp từng kể, Kiều Mộng Phi không hề vui mừng khi gặp lại thiếu hiệp?

Quan Vân Sơn gật nhanh đầu:

- Không những thế, mục cũng chưa một lần xưng là mẫu thân với tiểu điệt.

- Tiếp nữa là việc thiếu hiệp bị họ Khuru giam vào tử lao, cho dù đã rõ thiếu hiệp với họ có liên quan. Những điều này cho thấy trong việc thiếu hiệp có là cốt nhục của Kiều Mộng Phi hay không nhất định phải có ẩn tình.

Quan Vân Sơn tán đồng:

- Tiểu điệt từng nghĩ như thế. Vì thường vẫn nói:

“Mẫu tử tình thâm” với câu “Hùm dữ không nỡ ăn thịt con”, mẹ họ Kiều thì hoàn toàn ngược lại. Nói đúng hơn, mẹ và họ Khuru như chỉ muốn lợi dụng tiểu điệt mà thôi. Họ đã khéo dùng Khuru Phúc Linh để dối lừa tiểu điệt.

Quan Vân Sơn vừa dứt lời thì nghe Trùng Quang đạo trưởng bảo:

- Về Khuru Phúc Linh thì vị tất đúng như thiếu hiệp nghi ngờ. Bởi bản đạo bị giam giữ là do Khuru Phúc Nguyên muốn chiếm đoạt công phu Tiên Thiên của bốn phái. Vậy tại sao trước kia đại sư huynh của bản đạo là Thái Ất có ý trao lại chân truyền, Khuru Phúc Linh lại thản nhiên khước từ? Tiểu điệt nghĩ như thế là có nguyên do. Đó là cách xâm nhập Trúc Lâm cổ viện chỉ có tiểu điệt và Khuru Phúc Linh am hiểu. Tiểu điệt đã bị giam ở tử lao nếu không do Khuru Phúc Linh trở mặt thì sao phụ thân y là Khuru Phúc Nguyên biết rõ về Hồng Điệp Tuyết Liên Tử chỉ có ở cổ viện Trúc Lâm?

Trùng Quang đạo trưởng gật gù:

- Nói như thế cũng phải. Tuy vậy, vẫn còn nhiều việc có liên quan đến họ Khuru và tỷ muội nhị Kiều càng lúc càng khiến bản đạo khó hiểu, nhất là thái độ từng có ở Khuru Phúc Linh. Do đó, thiếu hiệp hãy nghe lời bản đạo khuyên, là nên có thái độ kính nhi viễn chi với Khuru Phúc Linh sau này.

Đạo trưởng Trùng Quang tiếp lời, sau khi trút một hơi thở dài:

- Bây giờ thì trở lại chuyện Hiệp ước Tam chiêu giữa sư phụ bần đạo và Cung chủ Đông Hải Bí Cung. Vì đã rõ lão ma Cung chủ là người bội tín, có nghĩa là sinh mạng của sư phụ bần đạo khó bảo toàn, lại thêm thiếu hiệp đã là ký danh đệ tử của đại sư huynh Thái Ất.

Hãy nghe đây, Trùng Quang sư thúc này đã nghĩ lại, quyết thay đại sư huynh trao truyền toàn bộ công phu Toàn Chân cho sư đệ là Quan Vân Sơn người.

Sau biết bao hoạn nạn với nhiều thời gian đã qua, Quan Vân Sơn thật sự mừng khi nghe Trùng Quang đạo trưởng có lời thừa nhận danh phận thúc đệ giữa cả hai. Cũng có nghĩa là sư thúc Trùng Quang đã không còn nghi kỵ chuyện Quan Vân Sơn có thể là cốt nhục của Kiều Mộng Phi nữa, mục là một trong những kẻ sanh cầm sư thúc Trùng Quang từng ấy năm.

Do quá mừng, Quan Vân Sơn vội hành lễ:

- Tiểu đệ Quan Vân Sơn xin tham kiến Thất sư thúc Trùng Quang.

Quan Vân Sơn hành lễ quá nhanh khiến Trùng Quang đạo trưởng có muốn ngăn lại cũng không kịp. Do vậy, khi sự việc đã rồi, Trùng Quang đạo trưởng chỉ còn biết thở dài:

- Cũng may là sư đệ chưa thật sự hành lễ bái sư đối với đại sư huynh. Bằng không, một khi đã có danh phận chính thúc sư đệ sẽ là lớp đệ tử thực thụ đời thứ tám của bốn phái.

Sư đệ phải tuân thủ nghiêm luật của đạo Tam Thanh, phải ẩn thế và suốt đời thanh tịnh, không thể có chuyện lập gia thất lưu lại hậu nhân sau này, dù là cho họ Quan.

Quan Vân Sơn giật mình, nhưng sau đó gượng cười:

- Lời của sư thúc, tiểu đệ ngâm cũng thấy hay. Chỉ cần sau này minh bạch, tiểu đệ không hề là cốt nhục của gia phụ Quan Vân Tú. Có nghĩa là tiểu đệ không hề có thân sinh phụ mẫu, tiểu đệ đâu ngại chuyện khoác đạo bào, tuân thủ đạo Tam Thanh?

Đạo trưởng Trùng Quang mỉm cười:

- Nói thì nói vậy, chứ sư thúc thật sự mong bản thân đã lắm. Vì sư đệ có là Bang chủ kế nhiệm Tứ Hải Bang thì võ lâm mới hưởng nhiều lợi, đâu như đệ tử Toàn Chân phái phải luôn luôn ẩn thế.

Sau đó đạo trưởng bảo:

- Về tâm pháp thì sư đệ đã có đường lối hữu biệt, chúng ta khỏi phải bàn đến. Giờ thì lắng nghe khẩu quyết của các loại sở học bốn phái. Đầu tiên là Thái Âm chương...

14. Lãng Lãng Phi Thượng Thủy

Thực khách không đông lắm, đó là nhận định đầu tiên của Quan Vân Sơn lúc bước vào một tửu quán khi thời gian chưa thật đúng Ngọ.

Tuy vậy, trong số những thực khách tình cờ này, Quan Vân Sơn lại nhìn thấy một nhân vật mà thực lòng Quan Vân Sơn không hề muốn chạm mặt. Nhưng do đã lỡ bước vào nên Quan Vân Sơn đành cúi gầm mặt xuống, cố đi nhanh qua chỗ nhân vật nọ đang ngồi và hy vọng sẽ không bị nhân vật nọ phát hiện.

Và điều may mắn đã xảy ra, nhân vật nọ có lẽ vì quá chú tâm vào bữa ăn và hầu như không ngẩng đầu lên, dù chỉ một lần nên hoàn toàn không nhận biết sự hiện diện của Quan Vân Sơn.

Tuy may mắn là vậy, nhưng phạm ai cũng thế, đã lỡ mang tâm trạng phập phồng vì sợ bị người phát hiện thì vì tự kỷ ám thị nên Quan Vân Sơn dù đã chọn một bàn ở góc khuất, nhưng vẫn cứ len lén nhìn về nhân vật nọ.

Thật ý của Quan Vân Sơn là chỉ dõi nhìn để liệu xem có lúc nào đó nhân vật nọ vì ngẫu nhiên ngược lên nhìn có phát hiện ra Quan Vân Sơn hay không. Thế nhưng, chuyện bị phát hiện thì chưa đến, trái lại nhờ Quan Vân Sơn luôn dõi nhìn nên vô tình phát giác một diễn biến kỳ lạ.

Đó là khi nhân vật nọ sắp dùng xong bữa, rõ ràng là nhân vật nọ chưa có dấu hiệu gì cho thấy là muốn gọi người phục vụ đến, vậy mà vẫn có một tên tửu bảo thân nhiên tiến lại chỗ nhân vật nọ ngồi.

Và như Quan Vân Sơn đang lên nhìn thấy thì tên tửu bảo cũng có những hành vi khác thường. Là thay vì gã nhận ngân lượng từ tay thực khách thì đằng này gã lại đặt một nén bạc lên bàn, ngay cạnh đĩa thức ăn của nhân vật nọ.

Nhìn thấy nén bạc, nhân vật đang được Quan Vân Sơn lưu tâm liền ngược mắt nhìn tên tửu bảo. Đó là ánh mắt dò hỏi rõ ràng, và nhân vật nọ liền nhận được một phản ứng đáp lại từ tên tửu bảo.

Quan Vân Sơn cau mày nghĩ ngợi, khi nhìn thấy tên tửu bảo có cử chỉ vô lễ và nghiêng người, tì vào đầu vai nhân vật nọ, sau đó còn thủ thủ bên tai nhân vật nọ một câu gì đó.

Nét mặt của nhân vật nọ lập tức đanh lại, sau chuyển dần qua vẻ phẫn nộ. Vậy là Quan Vân Sơn định ninh thế nào tên tửu bảo vô lễ kia cũng bị nhân vật nọ mắng cho một trận.

Đang chờ đợi điều đó thì Quan Vân Sơn không thể không cảm thấy hoài nghi, khi phát hiện nhân vật nọ hoàn toàn không hề có ý trách mắng tên tửu bảo. Trái lại, với nét mặt vụt trở nên thất vọng, nhân vật nọ thu nén bạc vào lòng bàn tay tả và giữ mãi ở đó.

Diễn biến nếu xảy ra chỉ có thế, đối với Quan Vân Sơn có lẽ chỉ là một trong nhiều chuyện vặt vãnh thường nhật mà đâu đâu cũng có, nào đáng cho Quan Vân Sơn lưu tâm.

Nhưng đáng tiếc thay, chuyện xảy ra càng lúc càng kỳ quặc, khiến Quan Vân Sơn không thể không để tâm.

Là thế này, nhân vật nọ vì đang trong tâm trạng thất vọng nên nào thiết gì ăn, do đó nhân vật nọ thẩn thờ buông tiếng gọi:

- Tửu bảo! Bao nhiêu ngân lượng đây?

Quan Vân Sơn động tâm:

“Cần gì phải gọi nếu tên tửu bảo kia vẫn đứng ngay bên cạnh? Gọi như thế chẳng phải là thừa sao?” Có lẽ biết là thừa nên tên tửu bảo kia liền nhoen cười:

- Khách quan quên rồi sao? Tiểu nhân chẳng phải đã nói bữa ăn của khách quan chỉ chưa hết chín tiền và năm phân lẻ?

Quan Vân Sơn thêm nghi ngờ:

“Đó nào phải cách đối đáp giữa một tửu bảo đối với thực khách? Gã tửu bảo kia quả đáng ngờ” Không hề cho là đáng ngờ như Quan Vân Sơn đang nghĩ, nhân vật nọ liền cho tay vào bọc áo lôi ra một hâu bao và trút ra đúng một nén bạc.

Đặt nén bạc vào tay tên tửu bảo, nhân vật nọ bảo có lẽ theo thói quen:

- Chỗ còn thừa, tiểu ca cứ giữ lấy.

Thu giữ nén bạc vừa nhận, tên tửu bảo khom người:

- Đa tạ khách quan hậu đãi. Lúc nào cần, nếu khách quan lại đến, tiểu nhân quyết sẽ hầu hạ khách quan chu đáo hơn.

Đoạn tên tửu bảo lui chân.

Những diễn biến này sẽ được xem là bình thường nếu như... phải, nếu như không có chuyện một nén bạc đã xảy ra trước đó và là xảy ra hoàn toàn ngược đời.

Không ngược đời sao được, khi thay vì thực khách phải thanh toán ngân lượng cho tửu quán, thì tửu quán lại sai tửu bảo đưa ngân lượng đến cho thực khách trước?

Phải chăng vì giữa thực khách và tửu quán là chỗ quen thân và do tửu quán nghĩ thực khách sẽ bê mặt, nếu không có đủ ngân lượng thanh toán nên đành bố trí cho một tên tửu bảo cầm ngân lượng ra giao trước cho thực khách?

Tuy ở đời vẫn thường xảy ra những chuyện tương tự như thế này, nhưng chuyện lần này lại không phải thế. Vì như Quan Vân Sơn nhìn không lầm thì nhân vật nọ tuy có nhận một nén bạc do tên tửu bảo giao, nhưng khi thanh toán bữa ăn, nhân vật nọ lại giao trả bằng một nén bạc khác, không phải nén bạc lúc đầu đã nhận. Chưa hết, nhân vật nọ nào phải là người không mang sẵn ngân lượng bên mình. Hầu bao lúc nào cũng khá nặng, chứng tỏ ngoài một nén bạc đã trút ra chi trả cho bữa ăn, nhân vật nọ vẫn còn khá nhiều ngân lượng để chi dụng sau này.

Như vậy, Quan Vân Sơn nghĩ, chuyện xảy ra ở đây nhất định có ẩn tình và ẩn tình nọ phải liên quan đến nén bạc bí ẩn nọ.

Nghĩ như thế, nên thay vì gọi thức ăn khi có một tên tửu bảo khác đến hỏi, Quan Vân Sơn lại hối hả đứng lên do phát hiện nhân vật nọ đang nhanh nhẩu bỏ đi.

Cách đi của nhân vật nọ cũng kỳ lạ, đi mà không hề ngoái nhìn lại phía sau dù chỉ một lần. Chứng tỏ nhân vật nọ không sợ bị theo dõi, cũng không nghĩ là đang có Quan Vân Sơn lặng lẽ bám theo.

Nhân vật nọ đi khỏi tiểu trấn, theo hướng Đông và đi mãi như đã có chủ định.

Phát hiện điều này, Quan Vân Sơn chợt nghĩ:

Hay là bản thân đã bị phát hiện nên nhân vật nọ đi như thế là để dẫn dụ Quan Vân Sơn đến một chỗ có sẵn mai phục?

Tự hiểu điều đó cũng có thể xảy ra, Quan Vân Sơn liền liền linh lên tiếng gọi, khi phát hiện cả hai đã đi đến một chỗ hoang vắng.

- Tiền bối ở phía trước có phải là chưởng môn nhân phái Điểm Thương?

Gọi như thế vì Quan Vân Sơn đã có lần cùng một lúc chạm mặt bốn nhân vật chưởng môn bốn phái, là Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân, và Điểm Thương. Trong đó chỉ có chưởng môn nhân phái Điểm Thương là Quan Vân Sơn chưa hề biết tính danh.

Cách gọi của Quan Vân Sơn làm nhân vật nọ giật mình quay lại.

Sau đó, có vẻ thấy người gọi chỉ là một người xa lạ, nhân vật nọ cau mặt có ý tức bực:

- Thiếu hiệp là ai? Sao biết bốn chưởng môn mà gọi? Và nếu bốn chưởng môn nhớ không lầm, hạng người có diện mạo âm, dương kỳ quái như thiếu hiệp, bốn chưởng môn chưa một lần gặp qua?

Khẩu ngữ của chưởng môn Điểm Thương phái làm Quan Vân Sơn nhoen cười:

- Mọi người vẫn gọi vẫn bối là Âm Dương Quái Diện, không lẽ tiền bối chưa một lần nghe qua?

Từ tức bực chuyển sang giận dữ, chưởng môn nhân Điểm Thương phái bảo:

- Có là Âm Dương Quái Diện hay không thì việc gì Chu Đức Hiền ta phải quan tâm?

Hãy nói mau, thiếu hiệp gọi Chu mỗ để làm gì?

Quan Vân Sơn gật gù, hóa ra Chu Đức Hiền chính là tính danh của chưởng môn Điểm Thương phái, như Giả Thu là tên của chưởng môn phái Côn Luân, Tôn Dật Thiên là tên của Không Động phái chưởng môn và tính danh của chưởng môn Hoa Sơn phái là Thạch Thành Tín. Quan Vân Sơn bảo:

- Trong thất đại phái chỉ có nhị phái Hoa Sơn và Điểm Thương là có đôi lần làm vãn bối ngưỡng mộ. Cho hỏi, lần gần đây nhất Chu tiền bối có đến U Minh cốc, chẳng biết lần đó kết quả thế nào?

Hai mắt Chu Đức Hiền vụt nheo lại:

- Sao thiếu hiệp am tường chuyện Chu mỗ có lần đến U Minh cốc? Nói mau, thiếu hiệp có quan hệ thế nào với lũ quái nhân Huỳnh Hoa Trang?

Quan Vân Sơn giật mình:

- Huỳnh Hoa Trang? Chuyện tiền bối đã cùng tam phái Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân tìm đến U Minh Cốc sao lại liên quan đến Huỳnh Hoa Trang?

Chu Đức Hiền vụt cười lạt:

- Khấp vô lâm, số người biết đến Huỳnh Hoa Trang quá ít và những người này vì từng mang nhục với lũ quái nhân Huỳnh Hoa Trang nên càng không bao giờ hé miệng đề cập đến.

Tuy vậy, vẫn có Âm Dương Quái Diện người là am hiểu. Nói đi, phải chăng chính Huỳnh Hoa Trang đã sai phái người bám theo ta?

Quan Vân Sơn lúng túng:

- Tuy vãn bối có biết Huỳnh Hoa Trang, nhưng...

Chu Đức Hiền bất ngờ xộc đến:

- Nhưng thế nào? Huỳnh Hoa Trang bọn người đều giỏi tài đối trá, người lại định dùng trò đó với ta ư? Lần này ta phải cho người ném mùi lợi hại, để Huỳnh Hoa Trang bọn người đừng bao giờ xem thường Chu Đức Hiền ta nữa. Đờ!

Ào...

Không ngờ đến thái độ này của Chu Đức Hiền, Quan Vân Sơn vội lùi lại:

- Tiền bối xin chớ ngộ nhận. Vãn bối có liên quan gì đến Huỳnh...

Nhưng Chu Đức Hiền với bản lãnh một chưởng môn đầu đẳng để Quan Vân Sơn thoát chiêu, lão bám theo bên gót:

- Người đầu thế đối lừa ta lần thứ hai. Đờ!

Ào...

Quyết không để ngộ nhận càng lúc càng kéo dài, Quan Vân Sơn vội vận dụng bộ pháp linh hoạt để nhẹ nhàng tránh chiêu.

Vút...

Nét mặt Chu Đức Hiền vụt đanh lại:

- Không ngờ Âm Dương Quái Diện người cũng có chút lợi hại. Khá lắm, đờ chiêu!

Vù...

Đấu pháp của Chu Đức Hiền chợt biến đổi, uy mãnh hơn và lợi hại hơn.

Nhưng Quan Vân Sơn vì có chủ ý riêng nên cứ tiếp tục tránh chiêu.

Vút...

Giận dữ vì hai lần phát chiêu bất thành, Chu Đức Hiền chợt xuất động binh khí:

- Để xem người còn lẩn tránh được bao lâu.

Choang...

Vụt... Vụt...

Nhìn binh khí của Chu Đức Hiền chỉ là một cặp Ngân Bút, Quan Vân Sơn chợt hiểu đó tuyệt học thành danh của phái Điểm Thương từ bao đời nay. Quan Vân Sơn kêu thất thanh:

- Hoạch Địa Phá Thương Tuyệt Song Bút? Tiền bối bức bách vãn bối phải ra tay thật ư?

Hỏi như thế có nghĩa là chưa có ý ra tay động chiêu, nên ở Quan Vân Sơn có một thoáng ngập ngừng.

Và chỉ với một sát na ngập ngừng này của Quan Vân Sơn là quá đủ cho một nhân vật nhất môn chi thủ như Chu Đức Hiền phát chiêu đắc thủ. Có tiếng Chu Đức Hiền vụt thét:

- Trúng!

Và...

Soạt...

Quan Vân Sơn nghe lạnh khắp người khi phát hiện phần y phục ở đầu vai bên tả đã bị một trong song bút Hoạch Địa Phá Thiên của Chu Đức Hiền rạch đứt. Và chưa hết, với ngọn bút còn lại, Chu Đức Hiền đã thần tốc cho chạm khê vào phần y phục ngay bên ngoài huyết cự cốt của Quan Vân Sơn.

Nhưng Chu Đức Hiền chỉ dừng lại ở đó để điểm một nụ cười nhạt:

- Lần này thì Âm Dương Quái Diện người chịu nói rồi chứ? Huỳnh Hoa Trang sai người lén bám theo ta là có mưu đồ gì?

Lần đầu cùng người giao chiêu và chưa gì đã bị thất thủ, Quan Vân Sơn giận thân nhiều hơn là sợ. Do đó, Quan Vân Sơn cũng điểm một nụ cười nhạt:

- Tiền bối nghĩ đã uy hiếp được văn bối sao? Xem đây!

Và ở Quan Vân Sơn tuy không có bất kỳ một động tĩnh nào dù nhỏ, nhưng ngọn bút của Chu Đức Hiền đang uy hiếp huyết cự cốt của Quan Vân Sơn bỗng run bắn lên một lượt, sau đó Chu Đức Hiền phải hốt hoảng thu bút về. Chu Đức Hiền còn kêu:

- Cang Khí Hộ Thân? Âm Dương Quái Diện người chỉ với một ít niên kỷ sao có thể luyện thành Cang Khí Hộ Thân?

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Cang Khí Hộ Thân là gì, văn bối chưa hề biết. Do đó tiền bối chớ vội nghĩ công phu văn bối dùng chính là Cang Khí Hộ Thân.

Vẫn tỏ ra sợ hãi, Chu Đức Hiền lùi dần:

- Nếu ai trong Huỳnh Hoa Trang đều thật sự có bản lãnh này, xem ra báu vật ở U Minh cốc quả thật đã rơi vào tay Huỳnh Hoa Trang.

Quan Vân Sơn nhăn mặt:

- Văn bối phải lập lại bao nhiêu lần nữa tiền bối mới chịu tin? Giữa văn bối và Huỳnh Hoa Trang không hề có liên quan.

Nhưng Chu Đức Hiền sau khi lùi thêm một ít nữa, bỗng quay phắt người bỏ chạy - Người đừng nói dối! Ta hiểu rồi, Huỳnh Hoa Trang đã chiếm hữu báu vật ở U Minh cốc. Cũng có thể Huỳnh Hoa Trang chính là Ngũ Liên Giáo hóa thân.

Cứ thế, Chu Đức Hiền vừa kêu vừa chạy, khiến Quan Vân Sơn thấy không nỡ bám đuổi theo Chu Đức Hiền nữa.

Thở dài và nhìn theo cho đến khi Chu Đức Hiền khuất bóng, Quan Vân Sơn bỗng nghe ở phía sau có tiếng cười khê:

- Cang Khí Hộ Thân? Người thật khéo giả trò lừa bịp đấy, tiểu tử. Hi... Hi...

Quan Vân Sơn quay lại thật nhanh, nhưng...

Vút...

- Chỉ khi nào người đủ bản lãnh để nhìn thấy ta, lúc đó ta mới tin người đã luyện được tuyệt học thượng thừa, gọi là Cang Khí Hộ Thân.

Thanh âm đó vẫn tiếp tục vang lên ở ngay phía sau Quan Vân Sơn, chợt thấy hể Quan Vân Sơn quay đầu lại định nhìn thì chủ nhân của thanh âm nọ vẫn nhanh hơn một chút để kịp chuyển theo và mãi bám theo Quan Vân Sơn từ phía sau.

Bị lời nói này châm chọc, Quan Vân Sơn một lần nữa quay người lại thật nhanh:

- Qua lời này đủ biết tôn giá đã mục kích mọi chuyện ngay từ đầu. Vậy tôn giá hẳn phải nghe lời phủ nhận của tại hạ không hề xem đó là công phu Cang Khí Hộ Thân.

Nhân vật nọ vẫn nhanh hơn Quan Vân Sơn một ít và khi thanh âm của nhân vật nọ tiếp tục vang lên thì rõ ràng là được xuất phát từ phía sau Quan Vân Sơn:

- Đó chính là thủ đoạn cao minh của người. Vì người càng phủ nhận, càng làm cho tên ngu xuẩn họ Chu tin rằng người đã luyện Càng Khí Hộ Thân. Phần ta, ta chỉ tin khi nào đã được chứng thực.

Biết rõ đã gặp phải cao nhân, Quan Vân Sơn thở dài và dừng việc đuổi bắt:

- Đã vậy thì cần gì phải chứng thực nữa? Bởi tại hạ đâu dám nhận đã luyện qua Càng Khí Hộ Thân.

Những tưởng lời thú nhận này sẽ làm hài lòng nhân vật nọ, nào ngờ Quan Vân Sơn lại nghe một thanh âm độc ác của chính nhân vật nọ vẫn vang lên từ phía sau:

- Dừng thủ đoạn để lừa người, khiến người khác phải tưởng là thật, hạng người như người nếu cứ lưu lại, sau này ắt sẽ biến thành đối thủ lợi hại của ta. Vậy đừng trách sao ta phải giết người. Đờ!

Ào...

Kinh tâm tán đờm, Quan Vân Sơn đành quay người lại và phát chiêu đón đỡ.

Vù...

Ầm...

Trong tầm thị tuyến đang chao đảo của Quan Vân Sơn chợt phát hiện có một bóng nhân ảnh cũng vừa bị chấn kinh làm cho dao động. Tuy nhiên, đúng vào lúc Quan Vân Sơn định chú mục nhìn để xem đó là nhân vật nào thì cũng vừa vụt lúc đó nhân vật nọ vụt đảo người dịch bộ và biến mất khỏi tầm nhìn của Quan Vân Sơn.

Sau đó thật nhanh, Quan Vân Sơn nghe thanh âm của nhân vật nọ vang lên phần nộ từ phía sau:

- Hảo thân tử. Ta đã quá xem nhẹ Âm Dương Quái Diện người rồi. Lần này thì khác.

Hãy đờ!

Ào...

Bị kích nộ đến tột cùng, Quan Vân Sơn quay phắt lại:

- Vốn vô thù vô oán, sao tôn giá cứ muốn lấy mạng tại hạ? Vậy đừng trách tại hạ phải đắc tội. Xem chiêu!

Vù...

Quan Vân Sơn hất tả kinh, làm cho một luồng lãnh khí đổ ập ra.

Ầm...

Song phương cùng chao đảo, nhưng vẫn như bao nhiêu lần trước đó, nhân vật nọ lại thần tốc biến khỏi tầm nhìn của Quan Vân Sơn:

- Người sao cũng am hiểu công phu Thái Âm? Đờ!

Ào...

Đoán biết trước thế nào đối phương cũng phát chiêu từ phía hậu, Quan Vân Sơn đã quay lại sẵn với hữu kinh quật mạnh ra:

- Tại hạ không cần biết đó là công phu Thái Âm hay Thái Dương, mà chỉ cần nhìn rõ diện mạo của tôn giá là được. Đờ chiêu!

Vù...

Bùng... Bùng...

Sau hai loạt chấn kinh đủ làm cho nhân vật nọ hoang mang, Quan Vân Sơn đâu cần chờ nhân vật nọ kịp di hình hoá vị biến đi mà đã nhanh chân di chuyển trước.

Vút...

Nhờ đó lần này Quan Vân Sơn vậy là được dịp diện đối diện với nhân vật nọ. Và Quan Vân Sơn cười lạt khi nhận rõ đối phương là ai:

- Gặp lại tôn giá quả là may. Tại hạ có vài lời muốn thay Toàn Chân giáo phái hỏi tôn giá. Nhưng trước hết, hãy đỡ!

Ào...

Phát hiện hai lần Quan Vân Sơn dùng hữu kinh là hai lần Quan Vân Sơn phát ra luồng nhiệt khí nóng nực, nhân vật nọ thật sự thất kinh:

- Người là ai? Sao một mình người có thể cùng một lúc am hiểu Thái Dương và Thái Âm nhị công phu? Hãy nói mau!

Ào...

Bùng... Bùng...

Sau hai loạt chấn kinh này, Quan Vân Sơn vẫn theo cung cách đã áp dụng là lệ làng dịch bộ trước cả đối phương. Và một lần nữa, Quan Vân Sơn nhìn thấy bộ mặt đầy vẻ bàng hoàng của nhân vật mà Quan Vân Sơn từng một lần trước đây gặp mặt. Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Triển lão gia sao cứ ngộ nhận gọi loạn xạ công phu của tại hạ, nào là Thái Âm và nào là Thái Dương? Có phải vì Triển lão gia đã bị hai công phu này ám ảnh? Hãy nhìn lại một lần nữa nha. Đỡ chiêu!

Lần này Quan Vân Sơn quật tả kinh để một luồng lãnh khí tuôn ra.

Ào...

Nhân vật nọ chuyển từ bàng hoàng sang phần nộ:

- Biết rõ ta họ Triển, chứng tỏ tiểu tử ngươi cũng đã có lần xuất hiện ở Thái Âm - Thái Dương nhị động. Nhưng ta không tin một mình người có thể kiếm luyện cả hai loại công phu đó. Người là ai, có quan hệ thế nào với Toàn Chân giáo phái? Nói!

Họ Triển có niên kỷ khá cao, vì thế thân thủ thật lợi hại. Lão xuất đủ song kinh...

Ầm... Ầm...

Quan Vân Sơn vẫn nương theo dư kinh để di chuyển trước khi lão họ Triển di chuyển.

Và Quan Vân Sơn bật cười:

- Lần này lão hỏi đúng rồi. Qua Thất tinh bộ pháp của ta, lão cần gì hỏi ta có quan hệ với Toàn Chân giáo phái hay không? Hãy đền mạng cho những đệ tử Toàn Chân đã bị lão sát hại. Đỡ! Đỡ!

Quan Vân Sơn thi triển song kinh, tạo một công phu khiến lão họ Triển phải rúng động:

- Tiên Thiên khí công! Không lẽ lão đạo Huyền Vũ còn sống và đã trao truyền toàn bộ sở học cho người? Làm sao lão ấy có thể sống được? Làm sao chứ?

Với tâm trạng thập phần hoang mang như thế, lão họ Triển thay vì phát chưởng đối chiêu, bỗng bất ngờ tung chân bỏ chạy.

Vút...

Động thái này của lão làm cho Quan Vân Sơn bị hụt kinh và mất đà, suýt chúi nhúi.

Và khi gương lại, Quan Vân Sơn hậm hực nhìn lão Triển đã mất dạng hoàn toàn:

- Lần sau lão đừng mong thoát khỏi tay ta. Hừ!

Đang lẩm bẩm như thế, Quan Vân Sơn chợt nghe thanh âm của một nữ nhân từ xa vang đến:

- Liệu các hạ thực hiện được không nếu lão Triển Huy Thành mỗi lần bỏ chạy đều vận dụng tuyệt đại kinh công Lăng Lăng Phi Thượng Thủy?

Quan Vân Sơn giật thót mình, vội tung người chạy về phía vừa xuất phát thanh âm đó:

- Cô nương là ai? Sao biết rõ lão họ Triệu dùng công phu gì để nhắc nhở tại hạ?

Thanh âm của nữ nhân nọ tuy vẫn đáp lại, nhưng khoảng cách so với lần vừa rồi như càng xa hơn:

- Tiểu nữ là ai, các hạ quan tâm làm gì? Các hạ chỉ cần nhớ, đối với lão Triệu Huy Thành, đừng có nhiều lời đối thoại. Phải tiên thủ hạ vi cường và nhất là đừng để lão có cơ hội thi triển khinh công Thủy Thượng Phi Lãng Lãng.

Chợt hiểu khinh công của bản thân dù có cố đến mấy vẫn không đuổi kịp nữ nhân nọ, Quan Vân Sơn đành đứng lại, ngẫm nghĩ mãi về lời chỉ điểm vừa nghe.

15. Nén Bạc Kỳ Bí

Cố tình tìm trở lại tửu quán ở tiểu trấn, nơi xảy ra chuyện một nén bạc kỳ lạ, Quan Vân Sơn hết sức ngỡ ngàng vì thấy ngôi tửu quán đã bị thiêu rụi.

Quan Vân Sơn đến gần hơn và nhận định trận hỏa thiêu có lẽ chỉ mới xảy ra. Do những kẻ hiếu kỳ vô tình ở gần đó lúc này vẫn còn đang xôn xao bàn tán quanh đồng tro tàn, mà chỉ cách đây một hai canh giờ vẫn còn là nơi cho những khách bộ hành lỡ chân có chỗ dừng bữa.

Chợt nhớ đến cảnh phát hỏa cũng của một ngôi tửu quán ở U Minh cốc trước kia, Quan Vân Sơn ngờ ngợ nghĩ đến bọn Ngũ Liên Giáo. Sau khi đưa mắt nhìn quanh nhưng không phát hiện dấu hiệu nào khả nghi, Quan Vân Sơn liền len vào giữa vòng người hiếu kỳ và cố lách đến gần một nhân vật đang được nhiều người xúm quanh an ủi. Nhân vật đó được những kẻ vây quanh gọi là lão Tam Tài Phán, cho Quan Vân Sơn hiểu lão chính là chủ nhân của nhiều cơ sở ở tiểu trấn này, trong đó cũng có ngôi tửu quán đã bị thiêu cháy.

Đang bỡ ngỡ người lách đến, Quan Vân Sơn bỗng dừng lại, sau đó từ từ lui trở ra. Và nguyên nhân là vì không cần bước đến gần, Quan Vân Sơn đã nghe đủ những gì cần nghe qua những lời than trời trách đất của lão Tam Tài Phán.

Qua đó, Quan Vân Sơn hiểu ngôi tửu quán phát hỏa là do sự bất cẩn của một tên tửu bảo và gã này sau đó vì muốn lấy công chuộc lại lỗi lầm nên cố sức cho việc cứu hỏa. Điều không may cho gã là ngôi tửu quán đã đổ ập xuống đúng lúc gã vẫn còn loay hoay ở bên trong và có lẽ lúc này gã chỉ còn là một thi hài cháy đen mà thôi.

Không cần tìm hiểu thêm, Quan Vân Sơn cũng đoán biết đó là tên tửu bảo đã từng trao một nén bạc kỳ bí cho Chu Đức Hiền, chủ trương môn Điểm Thương phái. Và câu chuyện bi thảm này, kỳ thực chỉ là thủ đoạn sát nhân diệt khẩu của hung thủ, nhằm che đậy điểm xuất phát đầu tiên của nén bạc, trước khi nén bạc đi từ tay tên tửu bảo đến tận tay Chu Đức Hiền.

Hung thủ nhất định không phải Chu Đức Hiền, vì Chu Đức Hiền sau khi rời tửu quán đã bỏ đi một mạch, có Quan Vân Sơn đi theo giám sát và từng động thủ.

Số người thuộc diện nghi vấn đã thu hẹp dần, đó là nếu Quan Vân Sơn chấp nhận loại bỏ những thực khách chỉ do tình cờ mới chọn tửu quán làm chỗ dừng chân và dùng bữa, như bản thân Quan Vân Sơn chẳng hạn.

Và một lần nữa, Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn quanh nhưng lần này kín đáo hơn.

Chợt Quan Vân Sơn nở một nụ cười hài lòng. Vì vừa có một người sau một lúc lâu đứng trà trộn vào chỗ đông người, hiện đang len lén bỏ đi với dáng điệu khả nghi.

Chờ kẻ tình nghi đi được một hồi xa và sắp biến mất hút vào một ngõ vắng, Quan Vân Sơn dù nôn nao đến mấy vẫn không dám thi triển khinh công. Chỉ khi đặt chân vào ngõ vắng, lại thấy kẻ tình nghi sắp bước vào một căn nhà vừa hé mở cánh cửa, Quan Vân Sơn đành tung người lao đến:

- Chờ đã!

Vút...

Bị quát làm cho giật mình nhiều hơn là sự xuất hiện bất ngờ của Quan Vân Sơn, kẻ tình nghi bực dọc hỏi:

- Người gì đâu mà vô ý vô tứ, đột nhiên kêu lên làm ta giật cả mình.

Tự đánh giá kẻ tình nghi không hề biết võ công, nếu không hẳn phải bỏ chạy, một khi cũng biết Quan Vân Sơn là cao thủ giang hồ. Quan Vân Sơn nhòen cười:

- Xin lượng thứ, tại hạ chỉ muốn hỏi đại gia có phải là người có trách nhiệm trông nom ngôi tửu quán vừa bị hỏa thiêu?

Kẻ tình nghi liền có sắc mặt sợ sệt:

- Lão nhân gia là người của quan nha sai đến dò xét? Không phải lỗi của tiểu nhân.

Chính A Lục do bất cẩn đã làm cho phát hỏa. Xin quan gia minh xét, tiểu nhân hoàn toàn không có lỗi.

Quan Vân Sơn thấy lão chường quỳ đáng thương nhiều hơn đáng tội, vội gật gù trấn an:

- Tại hạ cũng thừa biết đây là lỗi bất cẩn của A Lục. Chỉ mong đại gia cho biết thêm, phải chăng A Lục đã từng nhận ủy thác của một người, một sự ủy thác kỳ lạ là chỉ giao một nén bạc cho một thực khách?

Kẻ tình nghi xuất hạn đầm đìa:

- Hóa ra quan gia chuyện gì cũng biết? Quả thật có chuyện này, nhờ đó A Lục cũng được thưởng một nén bạc.

Quan Vân Sơn nhẹ:

- Cũng được là thế nào? Có phải ngoài A Lục vẫn còn ai đó cũng được thưởng? Là ại gia chăng?

Kẻ tình nghi mếu máo:

- Xin quan gia minh xét. Chuyện được thưởng bạc chỉ là chuyện nhỏ. Đáng nói hơn là chuyện A Lục không hề phóng lửa. Chính ả, ả đã phóng hỏa sau khi bắt ngờ sát hại A Lục.

Mong quan gia giúp cho, tiểu nhân sợ sắp đến lượt tiểu nhân sẽ bị ả hồ ly tinh lấy mạng.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Ả là ai, diện mạo thế nào? Có đúng là ả đã ra tay phóng hỏa sau khi giết A Lục.

Và đôi mắt của kẻ tình nghi vụt trở nên hoảng loạn đến vô hồn:

- Là ả! Ả lại đến nữa kìa, quan gia!

Chợt hiểu điều gì đang diễn ra, Quan Vân Sơn đang diện đối diện với kẻ tình nghi, liền bắt ngờ quay người ngược lại:

- Cô nương...

Quan Vân Sơn bỏ dở câu nói nửa chừng vì như Quan Vân Sơn đang nhìn, ở phía sau nào có bóng hình bất kỳ ai xuất hiện.

Và điều hoàn toàn không ngờ lại xảy đến, chính kẻ tình nghi - lúc này đã ở phía sau Quan Vân Sơn - lại đột ngột quát lên một tiếng quát mang theo nội lực trầm hùng:

- Kẻ biết nhiều tất phải chết. Vĩnh biệt tiểu tử!

Ào...

Bị kẻ tình nghi lừa từ đầu đến cuối, Quan Vân Sơn chỉ còn biết cắn răng hứng chịu một kính của y.

Bung...

Thấy Quan Vân Sơn chỉ lảo đảo ngã chúi về phía trước nhưng chưa đến nỗi mất mạng, kẻ tình nghi buông tiếng cười lạnh:

- Ta không tin tiểu tử ngươi đã luyện Kim Cương Bất Hoại. Hãy nạp mạng mau!

Ào...

Lần này thì Quan Vân Sơn không còn bị bất ngờ nữa. Quay lại thật nhanh, đôi mắt Quan Vân Sơn vụt tỏa hung quang:

- Người là thủ hạ của Ngũ Liên Giáo? Lấy mạng ta đâu phải hạng chưa đủ tư cách của người? Đờ!

Ầm...

Bị một luồng nhiệt kinh nóng giãy chạm vào và chấn lùi, kẻ tình nghi lúc này mới biết đã gặp phải cao nhân. Y chột hất mạnh tay:

- Diêm vương đã định canh ba chết, tiểu tử người tránh được sao? Hãy lãnh nhận phần của người. Hạ.. Hạ..

Thấy có ba vật tròn đen đang được đối phương ném đến, Quan Vân Sơn bật rít:

- Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi! Thủ đoạn này đâu thể giết được ta. Xem đây!

Và Quan Vân Sơn tung tả kinh, phát ra một luồng lãnh khí cuộn chặt ba vật nọ và hất tung về phía đối phương.

Vù...

Đó là lúc đối phương do sợ uy lực từ Lân Hỏa Đạn có thể gây hại đến, nên vội vã lách người vào ngôi nhà đã hé sẵn cửa.

Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi bị hất trả nên chạm thẳng vào cánh cửa vừa khép lại.

Ầm... Ầm... Ầm...

Phùng... Phùng...

Uy lực của Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi thật lợi hại, cánh cửa bị chấn vỡ để cho luồng hỏa phong vừa xuất hiện bị hút thẳng vào trong ngôi nhà, sau đó tất cả cùng phát hỏa.

Nhìn ngọn lửa chỉ mới nháy mắt đã bao trùm toàn bộ dãy nhà, Quan Vân Sơn vì biết sẽ là vô ích nếu muốn tìm bắt kẻ tình nghi, có lẽ sắp biến thành một thi hài bị cháy đen, nên thở dài và bỏ đi.

Lại có nhiều kẻ hiếu kỳ nhao nhao chạy đến. Vì chỉ vón vện nửa ngày đã có đến hai lần thần hỏa đến viếng tiểu trấn.

Quay trở lại chỗ đã từng chạm mặt Chu Đức Hiền, chưởng môn môn phái Điểm Thương, Quan Vân Sơn càng đi càng thất vọng, bởi bóng dáng của Chu chưởng môn đã như bóng chim tăm cá, không biết đâu mà tìm.

Bóng chiều đã dần buông, Quan Vân Sơn chán nản chỉ muốn bỏ cuộc. Nhưng lúc định quay về tiểu trấn từng xảy ra hai trận hỏa hoạn, hình ảnh một hành liễu dài và xanh thẫm mà Quan Vân Sơn đã hai lần đi ngang qua nhưng không chú tâm, thì lần này lại tạo cho Quan Vân Sơn tâm trạng hiếu kỳ. Có tâm trạng này vì trong lúc vô tình đưa mắt chú mục nhìn xuyên qua rặng liễu, Quan Vân Sơn chợt phát hiện phần nào một mảng ngói thẫm màu đã được ánh chiều tà làm cho lộ rõ lên dưới màu nền xanh thẫm của rặng liễu.

Quan Vân Sơn dừng lại và từ từ quay người, mắt không hề chớp vì sợ hình ảnh của mái ngói đó biến mất.

“Sao ta lại có thể sơ tâm đến thế? Suốt đoạn đường từ tiểu trấn nếu đi thẳng theo hướng Đông như Chu Đức Hiền từng đi, chẳng phải chỉ có gian nhà khuất sau hàng liễu này chính là nơi duy nhất có thể khiến lão họ Chu ngụy quân tử tìm đến ư? Hà! Quan Vân Sơn ta rõ ràng là chưa đủ lịch lãm để bôn tẩu giang hồ. Bằng không ta đâu thể dễ dàng bỏ qua một chỗ hết sức khả nghi như thế này?” Tuy tự trách như thế, nhưng Quan Vân Sơn cũng đâu dám có cử chỉ hồ đồ, đường đột xộc thẳng vào chỗ đang bị nghi ngờ.

Thu liềm chân nguyên và làm cho từng bước chân nhẹ đi, Quan Vân Sơn sau đó mới dám cẩn trọng tiến qua hàng liễu dày.

Tiếp đó, khi đã nhìn rõ phần mái ngói lúc nãy chính là đỉnh của một đạo am khang trang với vẻ ngoài phần nào bị phong rêu hoen ố vì thời gian, Quan Vân Sơn càng thêm ngờ vực.

Vì thế, Quan Vân Sơn càng thêm cẩn trọng, chỉ dám di chuyển từng đoạn ngắn và luôn định sẵn từng chỗ kín đáo để ẩn nấp, giả như có động tĩnh nào đó bất ngờ xuất hiện.

Cứ như thế, Quan Vân Sơn di chuyển từ phía trước đến tận phía sau ngôi đạo am. Ở phía sau, quả nhiên có một lối đi lộ thiên dẫn sâu vào bên trong ngôi đạo am và lối đi này hiện giờ đã bị bóng chiều che khuất, làm cho Quan Vân Sơn phần nào chột dạ, chỉ nghĩ đây là cạm bẫy có thể do bọn Ngũ Liên Giáo bố trí sẵn để đối phó với chính Quan Vân Sơn.

Ý nghĩ này làm cho Quan Vân Sơn tự nhiên hít vào một hơi thật dài:

“Sao ta lại tự dọa dẫm chính ta? Hừ! Không lẽ chỉ một vài lần suýt bị Ngũ Liên Giáo dùng Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi lấy mạng, ta trở nên người nhát đảm thế sao? Nếu là vậy, ta còn mong gì báo phục phụ thù, mong gì cùng Đông Hải Bí Cung đối đầu đòi lại công bằng cho Toàn Chân giáo phái như Thất sư thúc Trùng Quang từng kỳ vọng? Và nhất là đừng trông mong cùng Khưu đạo trang đấu trí đấu lực, phát hiện nhiều âm mưu thâm độc bấy lâu nay họ luôn bưng bít che đậy!” Tự trấn an như thế xong, Quan Vân Sơn có cảm nhận hùng tâm tráng khí lại nổi lên, khiến bản thân không còn tự chủ được nữa, đã bất ngờ buông ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm:

- Hà...

Chợt, từ bên trong ngôi đạo am vang ra một tiếng quát tháo lạnh lẽo:

- Kẻ nào?

Không những thế, cũng từ chỗ tối tăm đó chợt có một bóng nhân ảnh vùn vụt lao ra, mang theo luồng gió kình kình thần khiếp quỵ.

Vù...

Dù đã ngờ trước là bên trong có người, nhưng khi sự thế xảy ra, và là xảy ra quá nhanh, Quan Vân Sơn cũng cảm thấy bị bất ngờ.

Do đó, mãi đến khi bóng nhân ảnh nọ thật sự xuất hiện, và luồng kình chỉ còn cách Quan Vân Sơn chưa đến nửa trượng, bản thân Quan Vân Sơn mới có phản ứng tương đối muộn. Đó là Quan Vân Sơn bật quát:

- Sao lại là Huỳnh Hoa Trang bọn người! Xuân Mãn, đỡ!

Ào...

Bung...

Và kết quả khiến Quan Vân Sơn giật mình, đó là Xuân Mãn vừa bị chấn kình đẩy lùi vừa thổ ra một ngụm huyết, chứng tỏ đã bị nội thương khá nghiêm trọng.

Với một chiêu đã đắc thủ, Quan Vân Sơn phấn kích lao đến:

- Xuân Mãn! Người có lẽ không bao giờ ngờ bản thân người sẽ có một ngày như thế này, phải không? Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào!

Vút...

Đúng lúc Quan Vân Sơn sắp sửa điểm huyết chế trụ Xuân Mãn, từ bên trong lại có thêm hai bóng người nữa lao ra:

- Cuồng đồ to gan! Hãy đỡ!

- Xuân Mãn tỷ yên tâm. Bọn muội sẽ thay tỷ rửa hận. Đỡ chiêu!

Ào...

Vù...

Nhìn rõ đó là hai nữ lang và vì họ gọi Xuân Mãn là tỷ tỷ nên Quan Vân Sơn minh bạch thêm họ cũng là thủ hạ của Huỳnh Hoa Trang. Sẵn có ác cảm với Huỳnh Hoa Trang, Quan Vân Sơn lập tức buông tiếng cười lạnh:

- Liệu nhị vị cô nương đủ tư cách để rửa hận thay cho Xuân Mãn? Xem đây!

Và Quan Vân Sơn hất tả kình.

Ào...

Tuy bị nội thương và sẽ bị khống chế, nếu không có hai nữ lang nọ kịp xuất hiện ứng cứu nhưng Xuân Mãn vẫn còn đủ tỉnh táo để bất ngờ hét vang:

- Nhị muội hãy cẩn trọng. Công phu của đối phương chính là Thái Âm tuyệt học!

Nhưng lời đề tỉnh của Xuân Mãn, vang lên có phần muộn màng.

Ầm... Ầm...

Ọe... Ọe...

Cũng như Xuân Mãn, một kích của Quan Vân Sơn đã làm cho hai nữ lang vừa xuất hiện phải thổ huyết.

Lần đắc thủ này, thay vì tạo phần khích thì lại đưa đến cho Quan Vân Sơn nỗi hiềm nghi.

Do vậy, đáng lẽ ra tay chế ngự huyết đạo của họ, Quan Vân Sơn vừa ném cái nhìn nghi ngờ về họ, vừa tìm cách lao vượt qua họ để tiến thẳng vào bên trong ngôi đạo am.

Vút...

Kịp thấy cử chỉ của Quan Vân Sơn, Xuân Mãn động nộ tiến đến ngăn cản:

- Người muốn vào trong, trước hết hãy bước qua xác chết của ta.

Và Xuân Mãn liềm linh vẩy kinh.

Vù...

Càng bị Xuân Mãn ngăn cản Quan Vân Sơn càng quyết tâm phải vào ngay bên trong.

Và với năm phần hỏa hầu, Quan Vân Sơn xô hữu kinh Dương Nhiệt vào chướng của Xuân Mãn:

- Ta biết bản thân bọn người đã bị người đả thương và có thể đó là người ta đang muốn tìm. Hãy ngoan ngoãn lùi lại, đừng cố công ngăn cản ta. Lui mau!

Ầm...

Tình thế có lẽ đúng như Quan Vân Sơn đoán, bởi chỉ với năm phần hỏa hầu thôi, mà Quan Vân Sơn vẫn thừa sức đẩy Xuân Mãn hồi bộ. Chứng tỏ họ quả thật đã bị chưởng thương từ trước, nên không còn hùng hổ như trước khi Quan Vân Sơn từng biết.

Sau hành động này, Quan Vân Sơn lập tức lao thẳng vào trong.

Vút...

Bỗng có tiếng thét khác cũng từ bên trong vang ra:

- Cuồng đồ muốn chết! Xem chưởng!

Ào...

Lần này Quan Vân Sơn không hề ngạc nhiên, trái lại còn gọi thẳng tên của nữ nhân vừa bất ngờ phát chiêu động thủ:

- Đông Điền! Cả cô nương vào lúc này cũng không là đối thủ của ta. Tốt hơn hết hãy nhượng lối cho ta vào. Nhanh nào!

Câu nói của Quan Vân Sơn làm nữ nhân nọ kinh ngạc:

- Người là ai? Sao biết rõ ta là Đông Điền? Còn nữa, người có oán thù gì với Trang Hải lão đạo mà cứ muốn vào trong để sát hại?

Thời gian để song phương đối đáp qua lại một đôi câu như thế này là đủ cho chưởng lực của Đông Điền ập đến thật gần Quan Vân Sơn. Nhờ đó, Quan Vân Sơn thay đổi ý định.

Bật tung người lên cao, sau đó Quan Vân Sơn bất ngờ hạ thân ngay phía sau Đông Điền:

- Dừng tay!

Đúng như Quan Vân Sơn toan liệu, sự hiện thân của Quan Vân Sơn ở phía sau là quá bất ngờ đối với Đông Điền, khiến Đông Điền phải nghĩ bản thân đã bị Quan Vân Sơn hờm sẵn chiêu khống chế. Đông Điền liền đứng yên bất động:

- Trước khi bị hạ sát, ta chỉ mong các hạ giải thích đôi điều. Vì sao hết Chu Đức Hiền, lại đến các hạ cứ muốn hạ thủ Trang Hải đạo trưởng, vốn chỉ là sư đệ của chương môn nhân phái Võ Đang?

Quan Vân Sơn bỗng bất ngờ thở ra:

- Xem ra giữa tại hạ và chư vị đã có điều ngộ nhận. Tại hạ vì theo dấu chương môn Điểm Thương phái nên mới tìm đến đây. Có thật sự nhân vật đã bị Chu Đức Hiền hạ thủ là sư đệ của chương môn Võ Đang phái?

Đông Điền không đáp, chỉ e dè hỏi:

- Nếu là vậy, sao các hạ không cho phép ta quay lại, cùng các hạ dễ bề đàm đạo, giải tỏa mọi ngộ nhận?

Quan Vân Sơn phì cười:

- Thì từ nãy giờ tại hạ nào có uy hiếp gì cô nương? Tại hạ vẫn chờ cô nương quay lại đây.

Kinh nghi, Đông Điền từ từ quay lại. Và khi thấy ở Quan Vân Sơn quả nhiên không có bất kỳ hành động nào gây bất lợi, Đông Điền chợt hất đầu về đầu đó phía sau Quan Vân Sơn:

- Nếu các hạ bảo đã vì theo dấu Chu Đức Hiền tìm đến đây, sao các hạ không biết chuyện Điểm Thương Trang Hải suýt bị Chu Đức Hiền lấy mạng?

Quan Vân Sơn giật mình:

- Theo lời cô nương vừa nói, đạo trưởng Trang Hải tuy gặp nguy nhưng sinh mạng vẫn bảo toàn? Tại hạ muốn gặp Trang Hải đạo trưởng ngay bây giờ.

Xuân Mãn chợt lướt đến:

- Không được. Phàm những ai có diện mạo quái gỡ thì tâm địa cũng khó lường. Bọn ta đâu thể biết là người muốn tìm Chu Đức Hiền, hay là tiếp tay lão họ Chu, quyết phải hạ sát lão đạo Trang Hải cho kỳ được? Trừ phi người giải thích rõ về người, cả lai lịch sư thừa lẫn tính danh của người.

Quan Vân Sơn sa sầm nét mặt:

- Mọi người vẫn gọi tại hạ là Âm Dương Quái Diện. Cô nương dựa vào đâu mà bảo tại hạ có tâm địa khó lường?

Hai nữ nhân còn lại cũng lướt đến. Và như đã có sẵn chủ ý, hai nữ nhân này hợp với Xuân Mãn, Đông Điền, vô tình hình thành thế bao vây Quan Vân Sơn. Một trong hai nữ nhân lên tiếng chất vấn:

- Bảo người có tâm địa khó lường vì đúng như Đông Điền muội vừa hỏi. Sao người không sớm xuất hiện để ngăn cản hành vi của Chu Đức Hiền, nếu người thật sự không là đồng đảng của lão Chu?

Giữa Xuân Mãn và Đông Điền ngay từ lần đầu chạm mặt, Quan Vân Sơn chỉ tin và phần nào có thiện cảm với mỗi Đông Điền mà thôi. Do đó, dù nhìn thấy cả bốn nữ lang vừa làm như vô tình tạo thành thế bao vây, nhưng Quan Vân Sơn vẫn ý tưởng là Đông Điền sẽ không bao giờ có những hành vi hồ đồ đó, nên Quan Vân Sơn vẫn bình thản đáp lời:

- Điều cô nương nghi ngờ tuy đúng. Nhưng sao cô nương không nghĩ tại hạ làm sao dám ngờ một nhân vật đứng đầu một danh môn chánh phái là lão Chu lại có ý đồ bất lợi với một nhân vật cũng là chánh phái danh môn?

Và bất ngờ Xuân Mãn hất tay ra lệnh:

- Người chớ nhiều lời ngụy biện. Lập trận Tứ Tượng, mau!

Vậy là điều ngoài ý nghĩ của Quan Vân Sơn lại xảy đến. Sau mệnh lệnh của Xuân Mãn, chính Đông Điền đã cùng hai nữ lang nọ lập tức lập trận vây công Quan Vân Sơn:

- Xem chiêu!

- Đỡ!

Ào... Ào...

Quan Vân Sơn cả giận:

- Lời đồn quả chẳng sai, Huỳnh Hoa Trang đều gồm những hạng người tráo trở. Chớ trách tại hạ phải đắc tội. Tiếp chiêu!

Nhưng Quan Vân Sơn chưa kịp xuất kinh phát chiêu thì từ bên trong bỗng vang lên hai loạt âm thanh hầu như cùng lúc.

Một là trang cười khinh ngạo:

- Lần này Trang Hải người đừng mong toàn mạng. Hạ.. Hạ..

Loạt âm thanh thứ hai là tiếng kêu phẫn nộ:

- Giữa bần đạo và bọn Ngũ Liên Giáo các người có oán thù gì? Ạ.. ạ..

Xuân Mãn thất kinh, càng ráo riết trong việc vây hãm Quan Vân Sơn:

- Chúng ta đã lầm kế điệu hổ ly sơn của tặc nhân rồi. Mau tung sát chiêu, quyết lấy mạng tiểu tử!

Ào...

Quan Vân Sơn cũng kinh tâm do nhận ra thanh âm cười ngạo nghề có phần quen tai. Và Quan Vân Sơn lập tức hất mạnh nhị kinh, đồng thời bật lao người thoát nhanh khỏi trận:

- Ai như lão Tam Tài Phán? Hóa ra lão chính là người hạ lệnh phóng hỏa sau khi đã hạ sát A Lục? Tất cả mau tránh ra! Nào!

Vù...

Ầm... Ầm...

Và Quan Vân Sơn kịp lao người vào trong.

Vút...

Cảnh một đạo nhân với khắp người đầy huyết tích đang bị đối phương bức dồn vào chỗ sắp phải mất mạng làm cho Quan Vân Sơn thịnh nộ lôi đình. Và vì không thể kịp đến gần, Quan Vân Sơn từ xa bỗng xạ ra một tia chỉ kinh thần tốc:

- Lão Tam Tài Phán, đỡ!

Việ..

Bị nhận dạng và bị gọi đích danh như thế, hung nhân vừa giận vừa kinh ngạc, tuy tay vẫn quật một chiêu tối hậu vào đạo nhân nọ, nhưng hai mắt lại liếc nhìn về phía Quan Vân Sơn vừa xuất hiện. Đến khi nhận ra từ phía Quan Vân Sơn đang bắn xạ đến một tia chỉ kinh đầy uy lực, lão Tam Tài Phán kinh sợ đến rụng rời tứ chi:

- Ôi chao! Là Thái Ất Chỉ Kinh, Toàn Chân giáo phái!

Rồi không chờ tia chỉ kinh xạ đến, hung nhân chột hốt hoảng bỏ chạy.

Vút...

Quan Vân Sơn thêm giận, vội đuổi theo:

- Chạy đi đâu?

Vút...

Nhưng...

Cạch...

Hung nhân sau khi chui mình qua một vuông cửa thì từ bên trên, sau một tiếng động khô khan, bỗng có một mảng thiết phiến thật to hạ xuống, ngăn cách hoàn toàn giữa Quan Vân Sơn và hung đồ.

Cả giận, Quan Vân Sơn quật ào một kinh vào tấm thiết phiến.

Bung...

Nhìn tấm thiết phiến vẫn nguyên vẹn, Quan Vân Sơn định quật thêm mấy kinh nữa, bỗng nghe có tiếng Đông Điền nhẹ nhàng vang đến từ phía sau:

- Có tấm thiết phiến này chứng tỏ đối phương đã có nhiều chuẩn bị từ trước, các hạ chớ phí công vô ích.

Tình ngộ, Quan Vân Sơn quay người và cố tình không đếm xỉa gì đến Đông Điền đang đứng ngay phía sau, chàng lách qua, đi luôn đến chỗ đạo nhân Trang Hải.

Cử chỉ của Quan Vân Sơn làm cho Xuân Mãn và hai nữ lang còn lại vì đã đến cạnh đạo nhân nên họ vội bước ra ngăn lối:

- Dừng lại!

Quan Vân Sơn khựng người, sau đó nở một nụ cười nhạt:

- Chư vị vẫn nghi ngờ tại hạ? Vậy nếu ngược lại thì sao, không lẽ chư vị muốn tại hạ tin Huỳnh Hoa Trang vì lòng nhân nên cố tình bảo vệ vẹn toàn cho Trang Hải đạo trưởng?

Xuân Mãn khinh khỉnh đáp lại:

- Điều đó thì người không cần hỏi. Bởi nếu không có Huỳnh Hoa Trang bọn ta, Trang Hải đạo trưởng đâu thể toàn mạng cho đến lúc này.

Quan Vân Sơn thật sự kinh ngạc, và may thay, Đông Điền kịp bước đến giải hòa:

- Xuân Mãn tỷ có thể nghe muội một lần? Xem ra hẳn đến đây như không có ý đồ bất lợi đến đạo trưởng Trang Hải. Ngược lại...

Đông Điền đảo ánh mắt nhìn qua Quan Vân Sơn:

- Đúng là nhờ bọn tiểu nữ nên Chu Đức Hiền mất cơ hội sát hại Trang Hải đạo trưởng, không tin, các hạ có thể hỏi đạo trưởng thì rõ.

Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn đạo nhân nọ, nhưng chàng chưa kịp hỏi thì đã nghe đạo nhân nọ hỏi trước:

- Thiếu hiệp là ai? Vì nếu là Toàn Chân đệ tử sao thiếu hiệp vẫn mang y phục tục gia, không khoác đạo bào như bản đạo từng nghe biết?

Quan Vân Sơn sau một thoáng ngập ngừng mới đáp:

- Mọi việc như thế nào, sau này nếu có dịp tại hạ nhất định sẽ tỏ bày. Riêng về đạo trưởng, có lẽ đạo trưởng nên biết chỉ cách đây không lâu, tại hạ đã có duyên cùng quý chưởng môn hội diện. Có thể nói giữa tại hạ và quý phái chỉ có ân chứ chưa hề có oán.

Đạo nhân nọ giật mình:

- Thiếu hiệp đã từng hội diện chưởng môn sư huynh thật sao? Nếu vậy, thiếu hiệp đây là Thiếu...

Quan Vân Sơn kinh hãi, vội xua tay:

- Mong đạo trưởng giữ kín hộ cho thân phận của tại hạ. Hóa ra, gần đây đạo trưởng cũng từng hội diện quý chưởng môn? A! Vậy thì may quá, vì tại hạ vẫn ngỡ Trang Đạm đạo trưởng khó thoát sự truy sát của Đông Hải Bí Cung môn hạ.

Lời của Quan Vân Sơn vừa dứt, đạo nhân nọ chợt nhỏ lệ thấm:

- Chao ôi! Thiếu hiệp nghĩ như thế là sai rồi. Sư huynh... chưởng môn sư huynh đâu được phúc phận như thiếu hiệp nghĩ. Ôi! Sư huynh...

Và cơn bi thảm đã làm cho đạo nhân nọ quá kích động phải ngắt đi..

16. Huỳnh Hoa Trang

Vờ như không nhìn thấy những ánh mắt nghi ngờ của bốn nữ lang phe Đông Điền, Quan Vân Sơn đỡ thân hình bất động của Trang Hải Đạo trưởng lên tay và đứng lên:

- Đại ân của chư vị đã từng giúp Trang Hải Đạo trưởng an toàn tính mạng, tại hạ nguyện khắc ghi cốt ghi tâm và sau này sẽ tận lực đền đáp. Còn lúc này, thật không dám phiền chư vị nữa, tại hạ tự biết lo liệu và chăm sóc cho Đạo trưởng.

Xuân Mãn tức giận bước ra ngăn lối:

- Chu Đức Hiền đã nhân lúc Đạo trưởng Trang Hải tọa công để hạ sát thủ, nên ngoài nội thương nghiêm trọng, toàn thân Đạo trưởng còn bị tuyệt kỹ Hoạch Địa Phá Thiên Tuyệt Song Bút của Chu Đức Hiền gây nhiều vết sát thương đáng ngại. Liệu người có tinh thông y thuật bằng Trang chủ bốn trang hay không mà không chịu theo bọn ta, đưa Đạo trưởng hồi trang chữa trị?

Lời của Xuân Mãn làm Quan Vân Sơn bối rối:

- Tại hạ tuy không tinh thông y thuật, nhưng vẫn có thể đưa Đạo trưởng đi tìm nhân vật có y thuật cao minh.

Xuân Mãn bủi môi:

- Vậy người chưa biết ai là nhân vật có y thuật cao minh? Người định tìm đến bao giờ?

Trong vòng ba canh giờ, người tìm được thì liệu bằng ấy thời gian có đủ cho người thuyết phục để nhân vật đó chấp nhận chữa trị cho Đạo trưởng không?

Quan Vân Sơn giật mình, đảo mắt nhìn Đông Điền:

- Thời hạn ba canh giờ là như thế nào?

Đông Điền thở dài:

- Hạn kỳ đó là có thật. Và kỳ thực, nếu như không có bọn tiểu nữ bốn người đã lần lượt dùng chân nguyên nội thể để giúp Đạo trưởng hộ trì tâm mạch, có lẽ lúc này đây Đạo trưởng đã là một cái xác không hồn.

Quan Vân Sơn vỡ lẽ:

- Chỉ vì thay phiên nhau truyền lực nên chư vị lúc này đều có công phu suy giảm?

Xuân Mãn hậm hực xen vào:

- Nếu chẳng phải thế, người tưởng người của bốn trang đều dễ bị người bắt nạt thế sao?

Đừng quá tự phụ như thế chứ. Hừ!

Đông Điền lại phải đứng giữa giải hoà:

- Xuân Mãn tỷ nói như thế tuy chẳng sai, nhưng nếu xét theo sự thực mà nói, công phu của các hạ cũng có chỗ lợi hại khác thường. Tiểu nữ định thế này, vì các hạ không hiểu sao lại có nhiều định kiến lệch lạc về bốn trang, sao không nhân dịp này cùng bọn tiểu nữ hồi trang, trước là để nhờ Trang chủ chữa trị mọi vết tích cho đạo trưởng đây, sau là để các hạ có cơ hội hiểu rõ thêm về nội tình bốn trang?

Lời đề xuất của Đông Điền lập tức bị Xuân Mãn phản bác:

- Đông Điền muội đừng quên, một khi chưa có lệnh của Trang chủ, bất kỳ ngoại nhân nào cũng không được phép nhập trang. Đưa Trang Hải Đạo trưởng về thì được, tuyệt đối không để một nhân vật có diện mạo quái gở như hắn đi theo.

Luôn bị Xuân Mãn xem là người có diện mạo kỳ quái, Quan Vân Sơn cười lạnh:

- Xuân Mãn cô nương chỉ quá lo xa thôi. Đừng nói là tại hạ có diện mạo kỳ quái, cho dù không có đi chăng nữa, vị tất cô nương mời tại hạ thuận tình đến ngay. Cáo biệt!

Quan Vân Sơn quay người bỏ đi, ngay khi vừa dứt lời. Điều này làm cho Đông Điền bối rối. Nàng cố tình ngăn Quan Vân Sơn lại:

- Các hạ xin hãy nghe tiểu nữ một lời. Các hạ làm như thế liệu có quá đáng so với tánh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông của Đạo trưởng Trang Hải chăng? Huống chi, người mời các hạ cùng hồi trang chính là tiểu nữ, việc gì các hạ cứ chấp nhất lời phản bác của Xuân Mãn tử?

Xuân Mãn nổi giận:

- Đông Điền! Muội có còn xem ta là tử tử nữa không? Ai cho muội tùy tiện định đoạt, bất chấp mệnh lệnh của ta?

Đông Điền bối rối:

- Xin Xuân Mãn tử hãy nghe theo muội lần này. Nếu có bị Trang chủ trách phạt, muội sẽ không để tử hoặc Hạ Hoa hoặc Thu Phong bị liên lụy. Hãy cho muội một lần quyết định đi!

Quan Vân Sơn đành đứng im, không dám nửa lời xen vào. Vì nếu giận dỗi bỏ đi, Quan Vân Sơn e cho sinh mạng của Trang Hải Đạo trưởng sẽ như Đông Điền ám thị, còn như giao đạo trưởng cho họ, Quan Vân Sơn cũng không an tâm. Vì thế, Quan Vân Sơn thâm nghĩ:

Chỉ cần Xuân Mãn thu lại lời hằn học vừa nói, có lẽ Quan Vân Sơn đành thuận tình, theo họ đến Huỳnh Hoa Trang một chuyến.

Thế nhưng Xuân Mãn vẫn khăng khăng cự tuyệt:

- Kháng lại thượng lệnh của chủ nhân là không được. Đông Điền muội chớ phí công nài nỉ ta thay đổi chủ ý. Hoặc y giao Trang Hải đạo trưởng cho chúng ta, hoặc y sau này chỉ còn mỗi việc là lo táng cho lão đạo đó.

Lời lẽ bất kính của Xuân Mãn làm cho Quan Vân Sơn nổi giận:

- Ha... ha... Tại hạ không tin trên đời này chỉ có Trang chủ Huỳnh Hoa Trang là đủ năng lực cứu mạng cho Đạo trưởng Trang Hải. Thành ý của Đông Điền cô nương tại hạ xin tâm lĩnh. Hậu hội hữu kỳ, hẹn gặp lại. Ha... ha...

Một lần nữa, Quan Vân Sơn định đưa Đạo trưởng Trang Hải đi thì bị người ngăn lại.

Lần này là một nhân vật hoàn toàn xa lạ với Quan Vân Sơn đã bắt chợt xuất hiện.

- Sao xú tiểu tử ngươi không giao người đó cho bản nhân dùng y thuật cao minh chữa trị? Cần gì phải tìm ai khác ở đâu xa. Đưa đây!

Miệng tuy bảo giao người, nhưng chưa gì lão nhân xa lạ nọ đã sẵn sỏ tiến đến để đoạt người trên tay Quan Vân Sơn.

Vù...

Quan Vân Sơn đang giận bọn Xuân Mãn, gặp dịp để phát tiết. Quan Vân Sơn bật quát:

- Lão từ đâu xuất hiện mà dám có hành vi tùy tiện? Lui mau!

Quan Vân Sơn hất hữu kinh.

Ào...

Ầm...

Song phương cùng chao đảo, làm cho lão nhân lạ mặt giật mình:

- Hảo tiểu tử! Ngươi có bản lĩnh ngoài dự liệu của bản thân đấy. Thử lại lần nữa xem!

Vù...

Chợt Quan Vân Sơn nghe tiếng Đông Điền hô hoán đề tỉnh:

- Lão đang vận dụng Càn Khôn Hỗn Nguyên Công, các hạ chớ xem thường.

Quan Vân Sơn thất kinh, vội vận toàn lực hất hữu kinh:

- Lại là Đông Hải Bí Cung môn hạ? Xem chươŰng của ta!

Ào...

Ầm...

Một lần nữa, song phương cùng chao đảo và lần này lão nhân nọ cười sảng sặc:

- Thái Dương công phu. Xú tiểu tử ngươi hóa ra là đệ tử của yêu phụ tráo trở Kiều Mộng Phi? Ngươi phải chết! Ha... ha...

Vù...

Nghe nhắc tới Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi, Quan Vân Sơn thay vì giận lại tỏ ra hớn hử và cười vang:

- Cùng là người Đông Hải Bí Cung, có lẽ lão biết rõ một nhân vật có danh xưng là Triển Huy Thành? Thử xem lão có còn bảo ta là đệ tử của Kiều Mộng Phi nữa không. Xem đây! Ha... ha...

Và Quan Vân Sơn bất ngờ chuyển thân hình của đạo trưởng Trang Hải sang tay hữu để tung mạnh ra ngọn tả kinh mang theo lãnh khí lạnh buốt.

Ào ... Ầm ...

Vù ... Ầm ...

Lần này lão nhân vô danh nọ chợt gào rú lên, cho thấy lão đang trong tâm trạng phần nộ cự điểm:

- Thái Âm công phu? Lão Triển đã dối lừa bọn ta. Lão vẫn lén lút cấu kết với Kiều yêu phụ, cùng mưu đào tạo nên một đệ tử đặc lực là ngươi? A... a! Ta phải giết ngươi trước khi tìm lão Triển để hỏi minh bạch truyện này. Đờ chiêu!

Ào ... Ầm ...

Vù ... Ầm ...

Như người phát cuồng, lão nhân xa lạ cứ cuồng nộ quật liên tiếp nhiều loạt kinh vào Quan Vân Sơn. Lão muốn Quan Vân Sơn phải chết như lời lão vừa gào rú.

Diễn biến này thoát làm Quan Vân Sơn luống cuống, nhưng sau đó mọi việc bỗng trở nên nhẹ nhàng khi Quan Vân Sơn bất ngờ nghe Đông Điền hồi hả bảo:

- Hãy mau trao đạo trưởng cho tiểu nữ. Các hạ cần phải rảnh tay lo đối phó với lão ma.

Nhanh lên!

Hoàn toàn tin tưởng Đông Điền, Quan Vân Sơn ném Trang Hải đạo trưởng cho nàng rồi sau đó kịp phát chiêu, đúng lúc những loạt kinh của lão nhân nọ ập đến.

- Xem chiêu! Đờ!

Ào ... Ầm ...

Vù ... Ầm ...

Vận dụng đủ song thủ, những loạt kinh đối lại của Quan Vân Sơn mang đủ cả nhiệt hàn nhị kinh, làm cho lão nhân nọ kinh hãi cứ trở mắt nhìn Quan Vân Sơn như nhìn quái nhân:

- Âm Dương Nhị Công? Phải chăng công phu của ngươi là Âm Dương Nhị Công? Thứ công phu đến cả lão Triển chỉ có mơ chứ không thể luyện? Ngươi thật sự là ai?

Lão quá hốt hoảng nên quên cả việc tấn chiêu, đây là cơ hội hạn hữu mà Quan Vân Sơn đương nhiên không thể bỏ lỡ. Quan Vân Sơn lao đến:

- Há lão không biết ta Âm Dương Quái Diện? Hãy đỡ của ta một chươŰng!

Ào ...

Những tưởng sẽ thủ thắng vì đã bất ngờ chiếm được thượng phong, Quan Vân Sơn lại cảm thấy bất ngờ khi lão nhân kia chỉ một lượt xoay mình là toàn thân liền biến khỏi phạm vi uy lực của chưởng kinh mà Quan Vân Sơn vừa tận lực phát ra.

Vút... Chợt nhớ đến thủ đoạn của lão Triển kèm theo kinh thân pháp Lãng Lãng Thủy Thượng Phi như thế này, Quan Vân Sơn liền quay ngược toàn thân về phía sau, để phòng lão nhân nọ giở trò ám toán.

Nào ngờ, Quan Vân Sơn bỗng nghe thanh âm của Xuân Mãn kêu thét:

- Lão thất phu to gan, muốn cùng bọn Trang đối đầu ư? Hoa Hạ, Thu Phong, đánh!

Ào ...Vù ...

Quan Vân Sơn lập tức đảo mắt nhìn. Hoá ra lão nhân nọ đã đến hồi cuồng nộ, do không làm gì được Quan Vân Sơn nên bây giờ quay sang bọn Xuân Mãn - Đông Điền bốn người. Và nếu như không lo sợ tánh mạng của Trang Hải đạo trưởng bị ảnh hưởng lây, có lẽ Quan Vân Sơn cứ để mặc bọn họ bốn người bị lão nhân nọ cho ném mùi lợi hại.

Đằng này, Đông Điền vừa lo cho sự an toàn của Trang Hải đạo trưởng, vừa hất kinh liên tay liên thủ cùng bọn Xuân Mãn, khiến Quan Vân Sơn phải lao đến:

- Chớ vội đắc ý, lão ma! Hãy đỡ một kinh Thái Âm do Triển Huy Thành chỉ điểm cho ta.

Ào ...

Ầm ...Ầm...Ầm ...

Bọn Xuân Mãn lão đảo lui dài và may cho họ là Quan Vân Sơn kịp thay thế vào phương vị giúp họ.

Quan Vân Sơn hất tiếp ngọn tả kinh thứ hai vào lão nhân:

- Đỡ chiêu!

Ào ...

Đang dốc toàn lực để đối phó với lão nhân, thần trí Quan Vân Sơn chợt hoang mang khi bỗng nghe Xuân Mãn xui bảo Đông Điền:

- Đông Điền! Mọi mau giao Trang Hải đạo trưởng đó cho ta. Chúng ta phải mau đưa lão về cho Trang chủ.

Tâm tạng hoang mang khiến Quan Vân Sơn để sơ hở cho lão nhân nọ vừa có cơ hội tránh thoát chiêu, vừa có dịp tung sát thủ tập hậu Quan Vân Sơn. Tiếng lão nhân cười the thé làm Quan Vân Sơn phải giật mình:

- Người phải nộp mạng thôi, tiểu tử! Ha... ha...

Vù ...

Kịp lúc đó tiếng Đông Điền phản bác lại hành vi lợi dụng tình thế của Xuân Mãn:

- Xuân Mãn tỷ nếu muốn thì cứ về trước. Mọi sẽ cùng Âm Dương Quái Diện đưa đạo trưởng này hồi trang sau.

Sự tin tưởng vào Đông Điền đã không làm Quan Vân Sơn thất vọng. Nhờ đó mà Quan Vân Sơn như tăng thêm phần khích, bất ngờ vận dụng bộ pháp ảo diệu và kịp tránh chiêu tập kích của lão nhân nọ đứng vào lúc cuối cùng.

Vút ...

Lão nhân nọ thất kinh:

- Thất Tinh bộ pháp của Toàn Chân giáo phái? Người có liên quan thế nào với Huyền Vũ lão đạo?

Quan Vân Sơn hiện thân bên cạnh lão:

- Muốn biết sự thật, lão cứ đi tìm họ Triển mà hỏi. Đỡ!

Bùng!

Bị một kích chấn lùi, lão nhân nọ vụt gào vang:

- Người muốn nói lão Triển đã luôn lừa dối bọn ta? A... a...

Sợ lão nhân lao đến, Quan Vân Sơn vận lực chờ sẵn. Nào ngờ...

Vút...

Lão bỗng giở phép khinh công Thủy Thượng Phi Lãng Lãng để lao đi mất hút. Vậy là đã hai lần Quan Vân Sơn để cho hai nhân vật có liên quan đến Đông Hải Bí Cung chạy thoát.

Như hiểu rõ tâm trạng của Quan Vân Sơn, thanh âm của Đông Điền vang lên:

- Lão đã vận dụng khinh thân pháp thượng thừa, các hạ để lão thoát cũng là điều dễ hiểu.

Quan Vân Sơn quay lại, kinh nghi nhìn Đông Điền:

- Cô nương như am hiểu khá rõ về sở học của Đông Hải Bí Cung?

Không chút bối rối, Đông Điền mỉm cười:

- Mọi kiến văn của tiểu nữ đều do đích thân Trang chủ chủ nhân điểm hoá. Nếu có chuyện gì tiểu nữ bảo không biết, đó mới là chuyện lạ, đâu riêng gì sở học của Đông Hải Bí Cung?

Kiến văn uyên bác nhưng không hề tự phụ, thần thái của Đông Điền tuy có làm Quan Vân Sơn kinh ngạc nhưng lại không lạ cho bằng thái độ của Xuân Mãn lúc này. Đó là Xuân Mãn bỗng tiến đến trước mặt Quan Vân Sơn:

- Vì sét theo hạn kỳ còn lại, sinh mạng của Trang Hải đạo trưởng chỉ còn hai canh giờ nữa là hết cứu. Các hạ nghĩ sao, nếu lần này chính Xuân Mãn ta với các hạ cùng theo bọn ta hỏi trang?

Xuân Mãn đâu thể bỗng dung thay đổi thái độ như thế này? Quan Vân Sơn nghi ngờ nhìn qua Đông Điền, và Quan Vân Sơn chỉ nghe Đông Điền hồi đáp:

- Nếu các hạ thật sự lo cho đạo trưởng, sao không mau nhận lời Xuân Mãn tỷ thỉnh cầu?

Quan Vân Sơn miễn cưỡng đáp tạ ả Xuân Mãn:

- Đương nhiên tại hạ không thể khước từ. Đa tạ Xuân Mãn cô nương đã tỏ ra đại lượng.

Cũng không dễ nhận được lời đáp tạ của Quan Vân Sơn, Xuân Mãn hoàn toàn bối rối và thật sự không biết phải đối đáp thế nào.

Một lần nữa phải nhờ đến Đông Điền nhanh nhẩu sắp đặt:

- Kìa, Xuân Mãn tỷ! Sao tỷ không mau đi trước đưa đường? Đã muộn lắm rồi!

Xuân Mãn đành nhận lời nói của Đông Điền, quay sang Quan Vân Sơn:

- Tệ trang chỉ ở gần đây, nếu chúng ta đi nhanh thì trước lúc trời tối hẳn chúng ta nhất định sẽ đến nơi. Các hạ, xin mời!

Nhận lại đạo trưởng từ tay Đông Điền, Quan Vân Sơn gạt đầu với Xuân Mãn:

- Phiền cô nương đi trước dẫn đường cho. Mời!

Đông Điền thấy vậy cười thích thú:

- Hai người nghĩ cũng lạ, thoát tiên hễ gặp nhau là khắc khẩu, nhưng giờ thì cứ khách sáo, như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Mà thôi, có như thế cũng hay, chúng ta đi mau nào!

Lúc này trời đã lờ mờ tối, nhờ đó cũng tạm che khuất thái độ đang bối rối của Quan Vân Sơn. Có lẽ ở Xuân Mãn cũng vậy.

Cho dù màn đêm đen đã ngự trị và bao phủ vạn vật từ lâu, nhưng khi phát hiện cả một rừng hoa đại điểm đầy những đốm lấm chấm sáng mờ chợt xuất hiện, ngay khi đoàn người vừa bước qua một vài cội tùng bách cao to, Quan Vân Sơn bỗng buột miệng:

- Hoá ra bao quanh Huỳnh Hoa Trang là trận thế Kỳ môn. Thật đúng như lời Xuân Mãn cô nương đã cảnh cáo. Nếu không có lệnh của chủ nhân, nào ai dễ gì tự ý đột nhập quý trang cho được?

Thái độ của Xuân Mãn một lần nữa thay đổi. Ầ trầm giọng đánh gọn hỏi Quan Vân Sơn:

- Các hạ cũng am hiểu Kỳ môn trận thế? Hay đã có người cho các hạ biết về mọi bố trí của bốn trang?

Không muốn cứ bị Xuân Mãn nghi ngờ, Quan Vân Sơn bật cười:

- Tại hạ cũng am hiểu đôi chút về thuật Kỳ môn. Nhưng nếu cô nương hỏi tại hạ đây là trận gì, có lẽ tại hạ cần phải chờ nghe lời chỉ giáo của cô nương. Tại vì tại hạ nào dám so bì về tài trí cùng Trang chủ quý trang? Ha ... ha ...

Đáp lại tròng cười của Quan Vân Sơn, từ giữa rừng hoa đại có thật nhiều những điểm lấm chấm sáng bỗng có chuỗi âm thanh quen tai vang ra:

- Âm Dương Quái Diện! Các hạ cần gì phải nói những lời khách sáo đó? Chẳng phải Toàn Chân giáo phái vốn từng nổi danh rất tinh thông trận đồ đó sao?

Đông Điền thất sắc, kêu lên hỏi:

- Chủ nhân sao cũng biết Âm Dương Quái Diện các hạ đây? Lại rõ y là người của Toàn Chân giáo phái?

Trái với Đông Điền, Xuân Mãn tuy cũng thất sắc nhưng lại vội vã đổ hết cho Đông Điền. Ầ thưa bẩm:

- Bẩm chủ nhân, là do Đông Điền tự ý đưa ngoại nhân là Âm Dương Quái Diện nhập trang. Nô tỳ mong chủ nhân minh xét.

Quan Vân Sơn đến lúc này mới vỡ lẽ ra là Đông Điền đã nhân lúc Quan Vân Sơn bận giao đấu với lão nhân nọ, cố thuyết phục Xuân Mãn thay đổi ý định. Lo sợ Đông Điền thế nào cũng bị quở phạt, Quan Vân Sơn lập tức ứng tiếng:

- Nếu tại hạ nhận định không lầm, chính cô nương đây là người đã ám thị tại hạ cách phải đối phó với Triển Huy Thành sau này? Tại hạ đường đột đến đây quấy rầy quý trang, mong cô nương miễn trách, nhất là đừng trách Đông Điền.

Giữa rừng hoa đại bỗng lung linh xuất hiện một giai nhân tuyệt sắc. Nàng cũng vận y phục màu sáng trắng như những điểm lấm chấm sáng của rừng hoa, và nàng mỉm cười:

- Tiểu nữ sợ thỉnh mời các hạ còn chưa được. Nay các hạ chịu đến theo lời thỉnh cầu của Đông Điền, xét ra Đông Điền có công, không hề có tội, tiểu nữ nào nỡ trách Đông Điền.

Đông Điền vội bước tới bái kiến:

- Bọn nô tì còn chuyện này xin thỉnh tội. Mong Trang chủ mau chóng thi triển diệu thủ cứu mạng cho Trang Hải đạo trưởng.

Nét mặt của giai nhân thoáng cau lại:

- Sao bọn người lại để xảy ra chuyện này? Có phải đã có người nhanh tay hơn bọn người?

Xuân Mãn lấm lét bẩm báo:

- Theo lệnh chủ nhân, bọn nô tỳ vội tìm đến chỗ Trang Hải đạo trưởng ẩn thân. Nào ngờ chậm một bước, chỉ kịp giữ mạng Đạo trưởng, không để cho Chu Đức Hiền dùng tuyệt học Điểm Thương đoạt mạng. Mong chủ nhân lượng thứ.

Quan Vân Sơn cũng cau mặt:

- Cô nương có thể cho biết quý trang cần gì ở một đạo trưởng phái Võ Đang?

Đông Điền có phần sợ hãi, vội quay nhìn Quan Vân Sơn:

- Đâu phải lúc cho các hạ hỏi câu này? Điều cần thiết nhất là phải nhờ đến y thuật cao minh của gia chủ nhân, các hạ nên giao ngay đạo trưởng cho chủ nhân thì hơn.

Sực tỉnh, Quan Vân Sơn bối rối nhìn giai nhân nọ:

- Cô nương ...

Nàng ta đã trở lại vẻ tươi tỉnh bình thường:

- Cứu nhân như cứu hỏa. Được, phiền tại hạ đưa đạo trưởng theo tiểu nữ vào trong.

Đông Điền lại lệ miệng bảm báo:

- Sinh mạng của Đạo trưởng có lẽ chỉ còn chưa đến một canh giờ. Thiết nghĩ, cứ để nô tỳ đưa Đạo trưởng cùng vào trong trang với chủ nhân thì hay hơn.

Giai nhân nọ kinh ngạc, nhìn vào sắc diện của Trang Hải Đạo trưởng:

- Tồi tệ đến thế thật sao?

Và nàng bảo với Quan Vân Sơn:

- Do tình thế cấp bách...

Hiểu ý, Quan Vân Sơn lập tức trao qua cho Đông Điền:

- Tại hạ hiểu rồi, phiền cô nương tận lực chữa trị cho. Tại hạ hoàn toàn tin ở cô nương như đã tin vào Đông Điền.

Nàng ta gật đầu, sau đó chỉ bằng một vài bước chân linh hoạt, cả nàng và Đông Điền đều lung linh bóng nhân ảnh và biến mất khỏi tầm nhìn của Quan Vân Sơn trong nháy mắt.

Thán phục, Quan Vân Sơn khen:

- Cũng là trận Cửu cung, nhưng giữa hư lại có thực. Hư hư thực thực thế này quả nhiên trận Càn Khôn Cửu Chuyển đủ ngăn ngừa vạn địch.

Xuân Mãn kinh hãi, trở mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Các hạ thật sự tinh thông trận Càn Khôn Cửu Chuyển này?

Quan Vân Sơn nhún vai:

- Chỉ là một ít kiến văn thô thiển, đâu dám nhận hai chữ tinh thông.

Xuân Mãn tỏ ra nghi ngờ:

- Vậy dám hỏi các hạ, cách xuất nhập trận là thế nào?

Lời lẽ và thái độ của Xuân Mãn không còn chút dấu hiệu nào của sự giả dối nữa. Đâu như lần vì bị Đông Điền thuyết phục, Xuân Mãn phải giả vờ nhún mình mời Quan Vân Sơn đến Huỳnh Hoa Trang và khi gặp nữ lang Trang chủ Huỳnh Hoa Trang, Xuân Mãn lập tức đổ hết lỗi cho Đông Điền. Còn lúc này, Xuân Mãn hỏi vì thật tâm muốn biết sở năng của Quan Vân Sơn có đúng như lời đã nói.

Đoán biết ý của Xuân Mãn là vậy, một phần cũng muốn cho Xuân Mãn đừng có thái độ tự phụ nữa, cho mọi người không ai bằng Huỳnh Hoa Trang, Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Gọi là Cửu Chuyển vì trận này có đến nửa phần lấy Cửu cung chín cửa làm chủ.

Xuân Mãn thán phục:

- Vậy một nửa còn lại là gì?

Quan Vân Sơn đáp:

- Nửa còn lại dùng Càn, Khôn. Một hư một thực. Nhưng hư hư thực thực ở đây không tương phản với nhau. Trái lại, hư bổ sung cho thực, giúp trận đồ thêm biến ảo, hư hư thực thực khó lường. Nhờ đó, cho dù có người đứng ngoài trận nhìn vào cũng không thể nhận biết kỳ thực Huỳnh Hoa Trang tọa lạc ở đâu.

Đến như tại hạ, dù biết đây là trận Càn Khôn Cửu Chuyển, nhưng vì chưa một lần đặt chân vào trong nên cũng không dám nói chắc quý trang chủ đã chọn cung nào trong Cửu cung để làm địa điểm kiến tạo thành Huỳnh Hoa Trang.

Xuân Mãn sững sờ:

- Nếu được phép đoán, các hạ thử đoán xem tậ trang được đặt ở cung nào?

Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn chăm chăm vào cánh rừng đầy hoa sáng trắng trước mặt:

- Thị giác đã bị Càn Khôn hư hư thực thực đánh lừa khiến toàn bộ Huỳnh Hoa Trang như không hề toa. lạc ngay bên trong thảm hoa này. Kỳ thực chỉ cần di chuyển đúng cách, có lẽ sau một vài bước chân là nhìn thấy ngay trụ sở của quý trang. Do vậy, nếu được phép đoán, tại hạ có thể đoán chắc nơi được quý Trang chủ chọn phải là cung ...

Quan Vân Sơn ngập ngừng làm cho Xuân Mãn có phần đặc ý:

- Là cung nào, sao các hạ không nói?

Điệu bộ của Quan Vân Sơn bỗng tỏ ra nghiêm trọng khác thường:

- Cung Hựu.

Xuân Mãn vụt nhăn mặt:

- Các hạ dựa vào đâu mà dám đoán chắc như vậy?

Quan Vân Sơn chột thờ ra nhè nhẹ:

- Một khi đã nói đây là trận có hư và thực xen lẫn nhau khó lường, đồng thời để trận đồ sau dễ biến hóa thì quý trang chủ có thể dùng cung Hựu để chọn làm nơi lưu ngụ mà thôi.

Trừ phi Xuân Mãn cô nương có diễn giải nào khác.

Xuân Mãn chột phi cười:

- Các hạ giảng giải nghe rất thông, đủ chứng tỏ các hạ quả là người am tường Kỳ môn thuật.

Quan Vân Sơn vụt thở phào:

- Đa tạ cô nương quá khen. Cũng may tại hạ chưa đến nỗi làm trò cười trước mặt cô nương và nhị vị Hoa Hạ, Thu Phong.

Vừa dứt lời, Quan Vân Sơn bỗng rùng mình như bị chấn động. Phát hiện điều này, Xuân Mãn hoang mang:

- Các hạ sao rồi?

Trấn tĩnh thật nhanh, Quan Vân Sơn chột hạ thấp giọng:

- Quả đúng như tại hạ nhận định, đã có kẻ địch đang lên xâm nhập quý trang. Đó là lý do khiến tại hạ tuy biết quý trang tọa lạc ở cung Thương, nhưng đành cố tình nói sai là ở cung Hựu. Chư vị liệu có cách nào cho trận đồ biến hoá để vây khốn địch nhân, tránh kẻ địch gây kinh động trong lúc trang chủ quý trang chữa trị thương thế cho đạo trưởng Trang Hải?

Xuân Mãn hốt hoảng:

- Nếu có người xâm nhập, sao bọn ta không hề nhận biết, duy chỉ có các hạ là nhận ra?

Quan Vân Sơn vẫn tỏ ra thận trọng:

- Vì địch nhân cũng tinh thông trận đồ, nên đâu dễ làm cho trận đồ biến động. Tại hạ đã phát hiện có người lên nghe câu chuyện của chúng ta, đủ hiểu chúng chỉ cần biết quý trang thật sự tọa lạc ở cung nào là dễ dàng giải phá toàn bộ trận đồ Càn Khôn Cửu Chuyển.

Xuân Mãn bán tín bán nghi:

- Theo như các hạ nói, kẻ địch hiện đã xâm nhập trận đồ?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Đó là điều chắc chắn. Nhưng tại hạ cảm thấy sẽ bất lợi nếu chúng ta xông vào trận để đối phó với kẻ địch, vì gây kích động lúc này là có hại cho Trang chủ của quý trang.

Xuân Mãn bồng xoay người bảo Hoa Hạ và Thu Phong:

- Tốt hơn hết một người hãy mau vào cấp báo cho Trang chủ biết, người còn lại thì thám thính địch tình, xem hư thực thế nào.

Quan Vân Sơn cau mặt:

- Làm như thế có khác nào vẫn gây kinh động đến Trang chủ quý trang.

Xuân Mãn đành đổi lại:

- Vậy thì báo cho Tiền tổng quản vậy. Đi đi!

Hoa Hạ và Thu Phong cũng lập tức biến mất chỉ sau vài bước chân di chuyển vào trận.

Nhưng sau một tuần rưỡi vẫn không thấy Hoa Hạ và Thu Phong quay lại. Xuân Mãn với tính khí nóng nảy chột bảo:

- Thông thường cả hai đã phải quay lại rồi mới đúng. Ngừ này, có lẽ ta phải báo ngay cho Trang chủ mới xong.

Quan Vân Sơn ngăn lại:

- Cô nương chớ nóng vội. Theo cách bố trí của cô nương đủ biết nhân mã của quý trang không phải là ít. Có lẽ họ đã được Tiền tổng quản điều động lo việc ứng phó địch.

Xuân Mãn dăm chiêu:

- Hoặc giả không hề có địch nhân, nên Tiền tổng quản thấy không vội cho người quay lại hồi bẩm.

Lời nói của Xuân Mãn vừa dứt, cánh rừng đầy hoa trắng trước mặt cả hai chợt lung linh biến đổi.

Quan Vân Sơn hoang mang:

- Trận đồ đang biến đổi, chứng tỏ Tiền tổng quản đã bắt đầu tiến hành việc vây bắt kẻ địch.

Xuân Mãn thất kinh:

- Chuyện này không thể có. Vì ở bốn trang chỉ có Trang chủ hoặc chính Xuân Mãn này là biết cách làm cho trận đồ thay đổi.

Quan Vân Sơn bàng hoàng:

- Nguy rồi! Địch nhân am tường về trận đồ cao minh hơn là tại hạ nghĩ. Bọn chúng đã biến đổi trận đồ và có lẽ đã chế ngự toàn bộ người của quý trang.

Xuân Mãn gượng cười:

- Các hạ chớ quá đề cao kẻ địch. Vì đến như các hạ cũng vị tất biết cách biến đổi trận đồ. Trừ phi kẻ địch được người của bốn trang chỉ điểm rõ nơi bốn trang thực sự toa. lạc là ở cung Thương như các hạ vừa đoán đúng.

Quan Vân Sơn càng thêm lo sợ khi phát hiện toàn khu rừng đầy cỏ hoa trắng sáng đã bắt đầu lam lam xuất hiện từng cuộn vân vụ mờ mờ.

- Có vân vụ xuất hiện, phải chăng toàn trận đồ đã bị địch nhân thao túng?

Lần này Xuân Mãn không giữ được bình tĩnh nữa:

- Muốn biết việc đó có đúng hay không, phiền các hạ tạm thời lưu lại đây. Phải đích thân Xuân Mãn ta thử cho trận đồ quay về nguyên vị mới được.

Quan Vân Sơn lo lắng nhìn Xuân Mãn:

- Mọi việc cô nương cần phải cẩn trọng. Nếu có gì bất ổn, cô nương phải quay về, đừng để rơi vào tay địch nhân như bao người khác có lẽ đã bị...

Lần đầu tiên, Xuân Mãn nhìn Quan Vân Sơn bằng ánh mắt cảm kích:

- Ta nhớ rồi! Hay là các hạ cùng đi với ta?

Quan Vân Sơn giữ ý:

- Nhưng bố trí của quý trang ở trong trận càng ít người biết đến càng tốt, nhưng nếu cô nương muốn, tại hạ quyết chẳng từ nan.

Chợt có tràng cười vang lên, đúng vào lúc Quan Vân Sơn dứt lời:

- Người nghĩ người là ai mà có quyền nhúng tay xen vào bất kỳ chuyện gì người muốn, hử Âm Dương Quái Diện? Chỉ sợ đêm nay sẽ là đêm cuối cùng của người trên cõi đời này.

Ha... ha...

Quan Vân Sơn biến sắc, vội nắm tay Xuân Mãn, giật nàng cùng nhảy qua một bên.

Vù ...

Thật kịp lúc cho Quan Vân Sơn và Xuân Mãn cùng tránh khỏi một kinh lực bất ngờ cuộn đến từ khoảng không đang bao la mịt mù vân vụ.

Xuân Mãn hoang mang:

- Các hạ nhảy tránh thế này e làm toàn bộ trận đồ biến động, là tự chuốc họa vào thân.

Quan Vân Sơn không nói không rằng, vẫn nắm tay Xuân Mãn và lùi đi thêm vài bước nữa theo cách di chuyển chỉ có Quan Vân Sơn là am hiểu.

Mơ hồ đoán biết tại sao Quan Vân Sơn có hành động này, Xuân Mãn bèn lẳng lặng chờ xem tình thế diễn biến.

Và sự thế đã có biến chuyển, cách bước đi của Quan Vân Sơn làm cho lớp vân vụ xuất hiện càng lúc càng nhiều đến nỗi toàn bộ thị tuyến của Xuân Mãn đều bị che khuất.

Có phần lo sợ, Xuân Mãn thâm thì vào tai Quan Vân Sơn:

- Là địch nhân làm cho trận thế biến đổi hay tự ý các hạ gây nên?

Quan Vân Sơn cũng thâm thì:

- Địch nhân đã chứng tỏ rất tinh thông trận đồ. Tại hạ vừa tương kế tựu kế khiến toàn bộ trận đồ tạm thời đảo lộn âm dương. Ất hẳn địch nhân cũng đang hoang mang như cô nương lúc này.

Miệng tuy nói nhưng chân vẫn di chuyển, và bây giờ có thể nói toàn bộ cảnh quang xung quanh Quan Vân Sơn và Xuân Mãn chỉ còn là sương vụ với dương vụ.

Đến lúc này Quan Vân Sơn mới dừng lại:

- Theo khẩu ngữ của câu nói vừa rồi, tại hạ có thể đoán địch nhân là Ngũ Liên Giáo.

Chúng có hoa? Khí độc môn là Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi rất lợi hại. Muốn chế ngự chúng, tại hạ buộc phải thay đổi trận Cửu Chuyển Càn Khôn thành Lãn Phong Tĩnh Trận, khiến chúng vô phương thể vận dụng hỏa khí.

Quan Vân Sơn chưa kịp thực hiện theo ý định thì màn sương vụ đang bao xung quanh chợt tan dần.

Xuân Mãn cũng phát hiện sự thay đổi này nên tỏ ra lo ngại:

- Chúng lại biến đổi trận một lần nữa!

Quan Vân Sơn sa sầm nét mặt:

- Tại hạ chưa đoán hết tâm cơ và tài trí của đối phương. Chúng đang chuyển dần thành trận Bát Quái để dựa theo cung Ly Mệnh Hỏa hầu thi triển hỏa khí đây. Nhân vật nào đang thực hiện điều này quả là lợi hại.

Xuân Mãn kinh tâm:

- Vậy làm thế nào để ngăn lại? Vì nếu chúng phóng hỏa, có lẽ toàn bộ Huỳnh Hoa Trang khó vẹn toàn.

Quan Vân Sơn cười lạt:

- “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”. Chúng sẽ biết Âm Dương Quái Diện này lợi hại như thế nào. Cô nương chớ quá lo, một khi đã có tại hạ ở đây.

Dứt lời, Quan Vân Sơn bỗng phát xạ chỉ kình, phóng vào tứ hướng đông tây nam bắc.

Viu... Viu...

Chỉ kình chạm vào nền đất làm cho bụi đất và không ít bụi cây đại bạt gốc bay đi.

Bung... Bung...

Liên sau đó, Quan Vân Sơn lôi Xuân Mãn đi thành vòng, ba bước tả, hai bước lùi và năm bước hữu. Vừa đi, Quan Vân Sơn vừa dùng chân hất những bụi cỏ dại vừa bị bạt gốc rễ bay về nhiều hướng tùy tiện.

Chỉ sau những cử động đó, Quan Vân Sơn mới dừng lại và nở nụ cười đắc ý.

- Thủy hỏa bất dung. Thử xem lần này địch nhân sẽ làm gì để đối phó lại trận Phản Nghịch Ngũ Hành tại hạ vừa lập.

Xuân Mãn tỏ ra tin tưởng:

- Theo các hạ, chúng sẽ làm gì để đối phó?

Quan Vân Sơn hơi hạ thấp giọng:

- Muốn vậy chúng chỉ còn có mỗi một cách là Thuận Thủy Thối Châu, chuyển Phản Nghịch Ngũ Hành thành Ngũ Hành Thuận. Sau đó, mau chóng chiếm lấy phương vị trung ương là Thổ. Nhưng để gì kẻ địch đủ tài trí để nghĩ ra phương các thần diệu này.

Xuân Mãn nghe thế chưa kịp mừng đã tỏ ra bàng hoàng khi nghe một thanh âm từ chỗ mơ hồ vọng đến:

- Tuy ta không thể nghĩ ra, nhưng vẫn cảm kích lời nhắc nhở của người. Hạ.ha...

Xuân Mãn bấu mạnh tay vào đầu vai Quan Vân Sơn:

- Chết rồi! Bọn chúng đã nghe tất cả.

Quan Vân Sơn cũng lộ vẻ hốt hoảng:

- Tại hạ đành phải chịu thôi. Có ai nào ngờ địch nhân vừa tinh thông thuật kỳ môn vừa có bản lĩnh lợi hại, lên đến gần không hề gây thành tiếng động nào dù khê.

Chuỗi âm thanh mơ hồ nọ lại tiếp tục đưa đến:

- Âm Dương Quái Diện! Người đến lúc này mới biết ư? Chưa hết đâu, người sẽ còn kinh ngạc nhiều, nếu sau đêm nay người còn sống để mục kích những gì ta sẽ thực hiện. Ha...

ha...

Cùng với tràng cười đắc ý này, trận đồ cũng biến đổi khiến Xuân Mãn lo sợ đến rụng rời tứ chi và chỉ suýt nữa cũng không kêu thành lời:

- Các hạ! Các hạ phải làm gì đi chứ. Không khéo sanh mạng của chủ nhân nguy mất!

Không như Xuân Mãn, đúng lúc trận đồ biến đổi, Quan Vân Sơn vụt cười vang:

- Vô quít dày có móng tay nhọn. Đến lượt ta phải cảm kích tôn giá vì đã giúp kẻ của ta càng thêm hiệu quả. Ha... ha...

Cùng với tiếng cười, Quan Vân Sơn chợt xoay người đi mất, bất chấp trận vẫn đang biến đổi.

Vút...

Còn lại một mình, Xuân Mãn thoát tiên rất hốt hoảng, nhưng sau đó, câu Quan Vân Sơn vừa nói với tâm trạng đặc ý, cuối cùng cũng thấm vào tâm trí Xuân Mãn, khiến Xuân Mãn chợt sững người lại và dần dần trấn tĩnh. Bởi đâu phải ngẫu nhiên Quan Vân Sơn nói như thế và cũng đâu phải vô duyên vô cớ Quan Vân Sơn dám tỏ ra tự đắc như vậy.

Niềm tin của Xuân Mãn càng tăng thêm khi bầu khí ban đêm quanh Xuân Mãn đang có dấu hiệu lạnh dần.

Và khi cái lạnh đã làm cho cảnh quang xung quanh đó phải xuất hiện những đợt sương vụ mờ trắng, Quan Vân Sơn bỗng xuất hiện ngay bên cạnh Xuân Mãn.

Nhìn vào mặt Quan Vân Sơn, Xuân Mãn có phần lo sợ:

- Thế nào? Đừng nói là các hạ đã thất bại nha.

Quan Vân Sơn liền nhoẻn miệng cười:

- Cũng phần nào thất bại thôi. Vì địch nhân đã kịp đi trước khi tại hạ dụng trận vây hãm. Riêng những gì còn lại ... hà ... có thể nói Huỳnh Hoa Trang đã qua cơn phong hiểm.

Xuân Mãn trợn tròn hai mắt:

- Nghĩa là tặc chủ nhân và những người trong trang đều bình ỏn?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Bây giờ tại hạ có thể đưa cô nương đến chỗ Trang chủ quý trang. Đi nào!

17. Thảm Biễn Huỳnh Hoa

Vàng dương rồi cũng đến lúc ló dạng. Quan Vân Sơn ngây ngất nhìn nguyên một thảm hoa vàng trước mặt và biết rằng chỉ có ánh sáng của vầng dương mới làm cho thảm hoa có sắc vàng. Đâu như đêm qua, màu vàng của sắc hoa chỉ là những điểm lấm chấm sáng trắng, khiến cảnh mỹ quan rực rỡ phải hoá thành buồn tẻ âm đạm.

Có thanh âm thổ thổ chợt vang lên từ phía sau Quan Vân Sơn:

- Đó chỉ là ảo giác, không ngờ cũng làm cho các hạ ngất ngây xao động.

Quan Vân Sơn vẫn nhìn vào thảm hoa:

- Trong tại hạ vẫn còn tồn tại hai con người với hai khí chất hữu biệt. Dưới cái nhìn của người luyện võ, tại hạ thừa biết đây là ảo giác sinh ra từ trận đồ. Nhưng dưới ánh mắt một văn nhân từng nhiều năm dùi mài kinh sử, cảnh quang này nào khác chi chốn bồng lai tiên cảnh, khiến bao nhiêu thi hứng lâu nay bị dồn nén đều dâng tràn.

Thanh âm thổ thổ bỗng tỏ ra kinh ngạc:

- Nhìn diện mạo kỳ quái của các hạ, tiểu nữ thật không tin các hạ là văn nhân.

Quan Vân Sơn từ từ quay lại:

- Đã từng là văn nhân thì đúng hơn. Ồ...

Đột nhiên nghe Quan Vân Sơn kêu như thế. Chủ nhân thanh âm thổ thổ kia - là một giai nhân tuyệt sắc - bỗng lo lắng đến độ sắc diện phải thay đổi:

- Sao vậy? Lại có chuyện gì bất ỏn nữa ư?

Quan Vân Sơn lúng túng:

- Không phải. Xin cô nương lượng thứ, nếu tại hạ có làm cho cô nương hốt hoảng.

Hoàn toàn không có gì, chỉ là ... chỉ là...

Giai nhân nhìn ngay vào mắt Quan Vân Sơn:

- Các hạ đừng giấu. Bây giờ ta đã biết các hạ là nhân vật tuyệt đại cao minh, tiểu nữ nghĩ đâu có chuyện gì dễ làm cho các hạ động duy như thế. Hay các hạ chê tiểu nữ không xứng được nghe những lời cao luận của các hạ?

Thu ánh mắt về, Quan Vân Sơn nhìn băng quơ xung quanh:

- Cô nương nói chi những lời quá đáng. Đêm qua, giả như cô nương không vì bận tay lo thi thố thủ thuật chữa trị cho Trang Hải đạo trưởng để đối phó với bọn Ngũ Liên Giáo bất ngờ xâm nhập, có lẽ một Trang chủ như cô nương có kế sách cao minh hơn. Đâu phải như tại hạ, rốt cuộc vẫn để kẻ địch chạy mất. Ôn cứu mạng Đạo trưởng Trang Hải, tại hạ xin thành tâm đa tạ.

Giai nhân nọ vụt tỏ ra lạnh nhạt:

- Nhắc lại chuyện này, phải chăng các hạ có ý phiến trách vì tiểu nữ chưa một lời đáp tạ về những gì các hạ đã thay bổn trang thực hiện đêm qua?

Quan Vân Sơn bối rối:

- Mong Trang chủ chớ hiểu lầm. Tại hạ quả tình nào dám có ý đó.

Giai nhân hừ nhạt:

- Tiểu nữ có đủ thời gian để chữa trị cho Trang Hải đạo trưởng là nhờ các hạ lập kế, khiến địch nhân đang thắng chuyển thành bại. Xét về phương diện này, kể ra giữa tiểu nữ và các hạ không còn ai nợ ai.

- Cô nương ...

Quyết không cho Quan Vân Sơn lên tiếng, giai nhân vẫn tiếp tục độc thoại:

- Còn về việc nhờ chuyện xảy ra đêm qua, bổn trang mới rõ thực hư là Tiền tổng quản và Hoa Hạ, Thu Phong cùng nhiều thuộc hạ bổn trang bấy lâu nay đã bị Ngũ Liên Giáo thu phục, khiến họ dám phản lại Huỳnh Hoa Trang. Đại ân này, các hạ nói đi, muốn tiểu nữ phải đền đáp như thế nào?

Sắc mặt Quan Vân Sơn vụt đanh lại:

- Hóa ra cô nương là người rất thích rạch ròi, chuyện ân oán phải phân minh. Nếu là vậy, tại hạ chỉ có một đề xuất nhỏ, mong cô nương chấp thuận, gọi là đền đáp lại đại ân đại đức của tại hạ như cô nương vừa nói.

Giai nhân càng thêm lạnh giọng:

- Tiểu nữ sẽ chấp thuận bất kỳ đề xuất nào. Các hạ nói đi!

Quan Vân Sơn nhìn thẳng vào mắt giai nhân:

- Không nhiều lắm đâu. Hãy cho phép tại hạ được cùng Trang Hải đạo trưởng ly khai ngay.

Với sắc diện vừa phẫn nộ vừa cao ngạo, giai nhân chợt gọi to:

- Đông Điền!

Lập tức có người ứng tiếng đáp:

- Đông Điền muội chưa đến.

Đó là thanh âm của Xuân Mãn, nhưng như thế cũng quá đủ với giai nhân. Nàng ra lệnh:

- Có người càng tốt. Hãy mau đưa Trang Hải đạo trưởng đến đây!

Nhưng nàng bỗng kêu lên khi thấy Xuân Mãn định bỏ đi:

- Chờ đã! Bọn người Tiền tổng quản hiện như thế nào?

Xuân Mãn chợt tỏ ra lo ngại:

- Chính Đông Điền muội bảo là đi xem bọn Tiền tổng quản như thế nào và còn nói sẽ quay lại ngay... vậy mà giờ này...

Vẫn có thiện cảm với Đông Điền, Quan Vân Sơn lo sợ:

- Nếu là vậy, nhất định đã có chuyện không hay xảy ra. Xuân Mãn cô nương, tại hạ có thể theo cô nương đi tìm Đông Điền?

Giai nhân nọ - Trang chủ Huỳnh Hoa Trang xua tay:

- Đa tạ các hạ lo lắng. Chuyện này bản trang sẽ tự lo liệu, không dám phiền đến các hạ.

Đoạn nàng ra lệnh cho Xuân Mãn:

- Hãy đi tìm Đông Điền trước. Nếu không có gì xảy ra, người và Đông Điền cùng hộ tống Trang Hải đạo trưởng đến đây cho...

Nàng ngập ngừng vì cho đến bây giờ vẫn chưa biết tính danh của Quan Vân Sơn.

Quan Vân Sơn tuy hiểu ý nhưng vẫn giữ kín lai lịch:

- Cứ gọi tại hạ là Âm Dương Quái Diện.

Đôi mắt giật long lanh, nàng hậm hực bảo Xuân Mãn:

- Đúng vậy. Hai người cố đưa Trang Hải đạo trưởng đến cho Âm Dương Quái Diện các hạ càng nhanh càng tốt. Đi đi!

Xuân Mãn bỏ đi, nhưng trước đó chợt ném cái nhìn oán trách về phía Quan Vân Sơn.

Không thể hiểu Xuân Mãn muốn oán trách điều gì, Quan Vân Sơn nhún vai với nụ cười gượng gạo.

Còn lại hai người tuy vẫn là hoàn cảnh như lúc đầu - khi cả hai còn miên man nói về thảm hoa mang sắc vàng làm rung động lòng người - nhưng giờ đây thì khác, cả hai đều im lặng và nồn nóng chờ sự xuất hiện trở lại của Xuân Mãn, hoặc sự xuất hiện của một ai khác bất kỳ, miễn sao đừng để họ cứ mãi một mình với nhau.

Vậy mà khi Xuân Mãn chỉ một lúc sau đã quay lại, chuyện giữa hai người bỗng có thay đổi. Đầu tiên là tiếng Xuân Mãn kêu thất thanh:

- Chủ nhân! Cả bọn Tiền tổng quản cùng Đông Điền đều thất tung.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Có dấu tích gì lưu lại không, Xuân Mãn cô nương?

Cũng tranh hỏi như Quan Vân Sơn, giai nhân Trang chủ lại hỏi:

- Vậy còn Trang Hải đạo trưởng thì sao?

Xuân Mãn xuất hiện với sắc diện thập phần lo sợ. Và vì cả hai cùng hỏi nên Xuân Mãn phải khéo léo lắm mới có cách cùng trả lời cho cả hai:

- Có dấu tích lưu lại, nhưng do chính Trang Hải đạo trưởng tìm cách báo tin. Cho thấy cả Trang Hải đạo trưởng đã cùng lúc thất tung với Đông Điền.

Diễn biến này khiến Quan Vân Sơn và giai nhân trang chủ cùng động thân lao đi, tuy mục đích mỗi người đều khác. Quan Vân Sơn thì bảo:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, chính Đông Điền vì lo sợ cho sự an toàn của Trang Hải đạo trưởng nên mới lâm vào cảnh này. Cần phải cứu Đông Điền ngay.

Phần Trang chủ Huỳnh Hoa Trang thì vẫn lo cho uy tín bản thân, sợ không giữ được lời hứa với Quan Vân Sơn:

- Cần phải đưa Trang Hải đạo trưởng an toàn về giao cho Âm Dương Quái Diện. Xuân Mãn, mau dẫn đường cho ta.

Xuân Mãn đành dẫn đường và dừng lại khi đến chỗ có bút tích của Trang Hải đạo trưởng lưu lại.

Nhìn bút tích đó, chỉ là hình vẽ một mũi phi châm đang xé gió bay đi, Quan Vân Sơn lập tức khựng người. Ngược lại, Trang chủ giai nhân ngay khi nhìn thấy hình vẽ liền cùng Xuân Mãn lao đi theo hướng của hình mũi phi châm đang bay.

- Đã có phương hướng, lo gì không đuổi kịp. Đi!

Khinh thân pháp của chủ tộc Trang chủ Huỳnh Hoa trang thật kinh nhân. Nhất là ở chỗ này có địa hình trống trải và họ đi không chờ phản ứng của Quan Vân Sơn. Tuy nhiên đang lao đi, bỗng Xuân Mãn kinh nghi quay lại:

- Sao các hạ bảo muốn giải cứu Đông Điền? Có gì vẫn cứ đứng ì ra đó?

Quan Vân Sơn miễn cưỡng đáp lại:

- Tuy chưa có gì để minh chứng, nhưng tại hạ có ý nghi ngờ đối phương không hề đi theo hướng đó. Sẽ dễ hơn, nếu chúng ta tạm thời phân khai. Hẹn gặp lại.

Quan Vân Sơn xoay mình bỏ đi theo hướng ngược lại, và Quan Vân Sơn bỗng nghe thanh âm của Xuân Mãn, cho dù song phương đã cách xa đến ngoài hai mươi trượng:

- Trang chủ! Cho đến lúc này mọi nhận định của y xem ra đều đúng, sao Trang chủ không tạm thời nghe theo y lần này? Sẽ đỡ công chúng ta vất vả vô ích.

Tiếp đó, Quan Vân Sơn chợt nghe nhẹ khắp người, khi tiếng thở nhẹ của giai nhân Trang chủ đưa đến tai:

- Ta đâu phải nhận điều này, nhưng ai bảo y cứ làm ta tức anh ách. Được rồi, cứ đi theo y vậy.

Họ quay lại và hoàn cảnh đã đưa Quan Vân Sơn cùng giai nhân Trang chủ gần lại nhau. Đó là khi nàng vì nhìn thấy Quan Vân Sơn khinh công không đủ nhanh nên bảo:

- Đi như các hạ thì còn mong gì đuổi kịp. Có ngại không, nếu tiểu nữ giúp sức cho các hạ?

Thật lòng lo lắng cho Đông Điền, Quan Vân Sơn cười gượng:

- Tại hạ nào biết đã vô tình làm Trang chủ phật ý. Còn về khinh công, quả thật tại hạ không thể bì kịp với Trang chủ. Đa tạ Trang chủ chịu tiếp trợ.

Đang định đưa một vật vừa dài vừa có hình ống cho Quan Vân Sơn nắm để dễ lôi Quan Vân Sơn đi, giai nhân Trang chủ bỗng khựng lại:

- Các hạ có thể nghe những gì tiểu nữ nói với Xuân Mãn dù ở khoảng cách ngoài hai mươi trượng? Bản lãnh của các hạ thật sự cao minh đến thế sao? Vậy tại sao khinh công của các hạ...

Quan Vân Sơn nhẹ nhàng nắm lấy một đầu của vật có hình ống nọ:

- Sở trường của mỗi người mỗi khác. Khinh công của tại hạ kém thì đành chịu kém.

Nào! Xin làm phiền Trang chủ lần này vậy.

Đó là lời nhắc khéo, khiến nàng ta đỏ mặt quay đi.

- Các hạ cần gì cứ khách sáo? Chẳng phải tiểu nữ vẫn còn nợ ân tình của các hạ đó sao? Cần trọng nha!

Vút ...

Nhờ có nàng tiếp lực, Quan Vân Sơn càng thêm ngưỡng mộ khi thấy chỉ trong thoáng chốc đã vượt xa phạm vi Huỳnh Hoa trang và bắt đầu nhìn thấy một cánh rừng thưa thấp thoáng xuất hiện ở phía trước.

Quan Vân Sơn chợt buông tay khỏi vật nọ:

- Nếu tại hạ là địch nhân, không thể không đặt người cảnh giới ở phía ngoài trước cánh rừng. Chúng ta không nên đường đột đến bằng cách này.

Nàng ta cũng dừng lại theo Quan Vân Sơn, nhưng vẫn có ý bất phục:

- Chính các hạ còn chưa biết chắc địch nhân có đi về hướng này hay không, việc gì phải sợ địch nhân từ trong rừng nhìn ra?

Quan Vân Sơn nép người vào sau một cội cây ven đường:

- Đó là tình thế lúc này, chứ còn bây giờ tại hạ hoàn toàn tin chắc địch nhân hoặc tạm lưu ngụ trong khu rừng, hoặc mượn khu rừng để che mắt, hầu gấp rút kiếm tìm đến một địa điểm nào khác ở bên phía kia khu rừng.

Đã từng thán phục mọi nhận định của Quan Vân Sơn, Xuân Mãn đứng phía sau một cây cội khác chợt hỏi:

- Điều gì đã làm cho các hạ dám quả quyết như vậy?

Cố tình liếc nhìn lại phía sau, Quan Vân Sơn hài lòng vì thấy Trang chủ Huỳnh Hoa trang cuối cùng phải tìm chỗ khuất để ẩn mình.

- Vì hình phi châm nọ chính là ám chỉ Tán Hoa Nữ Đệ nhất châm Kiều Mộng Phi.

Nhân vật này vốn tinh thông trận đồ và luôn hành sự cẩn trọng, mọi sơ hở dù nhỏ cũng không để lộ, bất luận sơ hở đó có hay không gây bất lợi cho sự việc đang tiến hành.

Giai nhân Trang chủ ậm ừ:

- Dựa theo hình vẽ một phi châm mà bảo đó là Trang Hải đạo trưởng muốn ám chỉ Đệ Nhất châm Tán Hoa Nữ, tiểu nữ có thể miễn cưỡng chấp thuận. Nhưng nếu bảo không có sơ hở thì dựa vào đâu các hạ lại đề quyết chính xác rằng ý đồ của đối phương?

Quan Vân Sơn chỉ vào một vật đi lơ mơ có thể theo đó đi đến tận cánh rừng mà không sợ bị người phát hiện:

- Rồi tại hạ sẽ giải thích phúc đáp. Nhưng đừng quên mục đích của chúng ta là đi đến cánh rừng. Lần này hãy tạm do tại hạ dẫn đường. Đi thôi!

Theo vết đi này, thỉnh thoảng có một vài cội cây đủ cho bọn ba người ẩn nấp để che giấu tung tích. Và mỗi lần dừng lại như thế, Quan Vân Sơn có cơ hội giải thích:

- Nhị vị có tán đồng lập luận của tại hạ, Đông Điền gặp nguy vì cố lo ứng cứu Trang Hải đạo trưởng?

Xuân Mãn ngáp ngừng:

- Hãy tạm cho là như vậy thì sao?

Quan Vân Sơn tiếp:

- Kiều Mộng Phi là bào muội của Khuru phu nhân, mà họ Khuru và phái Võ Đang lại có hiềm khích vì tranh chấp quyền lực. Đủ hiểu hình vẽ của Trang Hải Đạo trưởng là ám chỉ Kiều Mộng Phi.

Trang chủ Huỳnh Hoa trang miễn cưỡng tán thành:

- Cứ theo lập luận của các hạ, mục đích của đối phương quả nhiên chính là Đạo trưởng Võ Đang. Phần tiếp theo thì thế nào?

Quan Vân Sơn giải thích, lúc họ dừng lại ở điểm nấp thứ ba:

- Trang Hải Đạo trưởng lưu ám hiệu vì đã nhận ra địch nhân là ai. Và lẽ nào Kiều Mộng Phi không phát hiện điều này? Vì phát hiện và vì muốn có đủ thời gian để đi đến nơi cần đến. Nếu là tại hạ, tại hạ cũng không cần xóa bỏ ám hiệu, trái lại cứ đi ngược lại hướng chẳng phải là sẽ làm cho Trang chủ lầm lẫn như sự thật đã xảy ra sao?

Nàng ta sa sầm nét mặt:

- Cho đến lúc này vẫn chưa có gì minh chứng là các hạ đúng hay tiểu nữ đúng. Mong các hạ chớ vội quên điều này và tỏ ra đắc ý sớm.

Quan Vân Sơn cười nhẹ:

- Trang chủ còn nhớ lời tại hạ nói, là mỗi người có một sở trường. Và bằng chứng là ở phía trước, cách chỗ chúng ta đây hai mươi lăm trượng, đang có người nấp giữa tàn cây cao kia. Chẳng phải là người cảnh giới ư?

Nhờ đi theo vết đi do Quan Vân Sơn phát hiện nên vị trí hiện giờ của họ tuy đã gần cánh rừng thưa, nhưng may mắn thay lại ở chếch về một phía cánh rừng. Và câu nói của Quan Vân Sơn làm cho Trang chủ Huỳnh Hoa Trang chột chú mục vào tàn cây Quan Vân Sơn vừa chỉ. Sau đó không lâu nàng lẩm bẩm:

- Quả nhiên là có người, nếu không kể tàn cây lay động vì có luồng gió nhẹ đưa đến. Nhưng sự thật thế nào sẽ minh bạch ra thôi.

Vừa dứt lời, nàng đã lao đi như bóng u linh bị luồng gió. Xuân Mãn kinh hãi nhìn theo và bất ngờ tiến đến sát cạnh chỗ Quan Vân Sơn đang nấp:

- Sao các hạ để Trang chủ có hành động như vậy. Nhờ các hạ đoán đúng và nhờ hành vi của Trang chủ gây kinh động thì sao?

Quan Vân Sơn phì cười:

- Khinh công của Trang chủ quý trang rất cao minh, tại hạ đã không sợ há cô nương sợ vì không tin tưởng ở Trang chủ của chính cô nương?

Xuân Mãn trở mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Các hạ thật lòng tin tưởng ở gia chủ nhân thế sao?

Quan Vân Sơn cũng trở mắt nhìn lại:

- Cớ sao tại hạ phải nghi ngờ? Và thật tâm, tại hạ tin chắc rằng khinh công của Trang chủ quý trang hoàn toàn không hề kém nếu đem so với Triển Huy Thành, một nhân vật ở Đông Hải Bí Cung.

Có vẻ như không thể nhì Quan Vân Sơn lâu hơn Xuân Mãn chuyển ánh mắt đi nơi khác:

- Khinh công của gia chủ nhân đương nhiên có chỗ trác tuyệt. Còn so sánh như thế nào thì tiểu nữ vì không biết Triển Huy Thành là ai nên miễn bình luận.

Quan Vân Sơn khe khẽ lắc đầu khi nhìn thấy sự thể đúng như Xuân Mãn vừa nói:

- Cần gì phải bắt người về? Trang chủ quý trang làm thế này mới chính là gây kinh động cho địch nhân.

Đó là lúc giai nhân Trang chủ dừng chân bên cạnh nơi Quan Vân Sơn nấp. Nàng nghiêm mặt:

- Chuyện gây kinh động, các hạ chớ quá lo. Vì địch nhân quả đã đi xuyên qua với cánh rừng chỉ là vật che mắt. Đây là những gì tên này khai báo.

Nàng đột ngột dừng lại và thất kinh nhìn vào gã đại hán đích thân nàng bắt đưa về.

Xuân Mãn cũng kinh hoàng nhìn gã nọ:

- Gã đã chết! Trang chủ đưa một gã đã chết về đây làm gì?

Nàng hoang mang ngờ vực:

- Lúc ta không chế, rõ ràng gã còn sống. Chứ nếu biết gã đã chết, ta đưa về đây làm gì?

Và nàng nhìn Quan Vân Sơn:

- Các hạ nghĩ sao về chuyện này? Vì thật tình tiểu nữ cần gì đưa về một gã đã chết?

Quan Vân Sơn chột thờ dài:

- Tại hạ có thể đoán biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu đúng như tại hạ đoán. Hà ...

việc cô nương đột kích bắt giữ người của chúng, có lẽ đã bị địch nhân phát hiện. Và như vậy, chuyện giải cứu cho mọi người không còn dễ như lúc đầu nữa.

Nàng ta bắt phục:

- Tiểu nữ chỉ cần các hạ giải thích thôi. Xin đừng nhân cơ hội mà đổ lỗi hoặc trách tiểu nữ.

Quan Vân Sơn vươn vai đứng lên:

- Nhất định gã cũng như bao đồng bọn khác của gã đã được lệnh ngầm sẵn độc dược, và chúng ta tự vẫn còn hơn là để rơi vào tay đối phương.

Nhìn lại gã thấy sắc mặt gã đã trở nên thâm đen, nàng ta hoảng sợ ném gã ra:

- Chao ôi! Vậy chất độc từ thi thể gã có liệu thấm qua tiểu nữ chăng?

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Nếu có thì đã thấm rồi, và Trang chủ đừng mong phát hiện trước lúc độc phát tác như thế này. Nhưng do Trang chủ hiện giờ vẫn an toàn nên cứ việc yên tâm. Có lẽ uy lực của chất độc chỉ đủ lấy mạng một mình gã.

Tuy có yên tâm, nhưng nàng vẫn cứ hoang mang:

- Nhưng việc gì gã phải tự vẫn? Tiểu nữ đâu có làm gì gã ngoài việc hỏi gã mấy câu và định chờ các hạ tra hỏi gã xong sẽ tha cho gã. Không lẽ gã không tự biết trân trọng sinh mạng của chính gã?

Quan Vân Sơn trầm ngâm:

- Có thể hiểu là vì gã không bao giờ dám nghĩ đến chuyện gã sau đó sẽ được tha. Còn về việc tại sao gã không tự biết trân trọng sinh mạng. Chắc! Đã là người ai lại không muốn sống. Trừ phi gã cho rằng thà chết ngay bây giờ còn hơn sau này sẽ bị rơi vào cảnh khốn khổ hơn cái chết bội phần.

Nàng ta trợn mắt:

- Các hạ nghĩ Công Tôn Uyển Uyển này là người có tâm địa ác thế sao? Giữa tiểu nữ và gã vốn vô thù vô oán, chẳng thà lỡ tay giết chết gã trong lúc giao đấu thì không nói gì, nữ nào tiểu nữ dùng nhục hình với gã, hoặc đẩy gã vào cảnh khốn đốn còn hơn cái chết như các hạ vừa nói.

Xuân Mãn có lẽ lo sợ giữa cả hai lại xảy ra bất hoà nên lo lắng nói xen vào:

- Là người ta chỉ giả dụ thế thôi. Mà gã kia cũng đâu làm sao biết chủ nhân muốn tha gã hay dùng nhục hình với gã.

Nghe thế, Quan Vân Sơn mỉm cười với Xuân Mãn:

- Cô nương khỏi phải lo sợ. Vì tại hạ nào có dám ý nghĩ xấu về quý chủ nhân. Vả lại...

Quan Vân Sơn nhìn qua Công Tôn Uyển Uyển:

- Tại hạ cũng đâu nói gã sợ là sợ đối với Trang chủ.

Công Tôn Uyển Uyển có ý giận:

- Nói vậy là ý gì?

Quan Vân Sơn chột thờ hást ra và trầm trầm giọng:

- Cũng nhờ Trang chủ đề cập đến việc trân trọng sanh mạng, tại hạ mới nghĩ đến chuyện này. Là phải chăng Kiều Mộng Phi có ước thúc rất nghiêm ngặt với thuộc hạ, khiến chúng hiểu nếu lỡ bị đối phương bắt và nhất là lỡ khai báo điều gì đó có liên quan đến nội tình mà Kiều Mộng Phi không muốn chúng khai, thì sau này chính chúng phải chuốc hậu quả khó lường từ phía Kiều Mộng Phi là chủ nhân của chúng. Do vậy chúng ta chết còn hơn.

Xuân Mãn lập tức tán đồng:

- Đúng như vậy rồi. Vì thử hỏi làm gì có loại chủ nhân khuyên hoặc ra lệnh cho thuộc hạ lúc nào cũng ngầm sẵn độc dược trong miệng? Điều này chứng tỏ chính chủ nhân cũng không tin tưởng thuộc hạ.

Công Tôn Uyển Uyển cuối cùng rồi cũng hiểu:

- Hành động như vậy cũng là quá đáng. Như tiểu nữ chẳng hạn, cho dù gần đây nhất, quả thật có bị bọn Tiền tổng quản và Hoa Hạ, Thu Phong phản lại, nhưng nếu bảo tiểu nữ vì đề phòng mà phải hạ lệnh cho Xuân Mãn hoặc Đông Điền làm như vậy, tiểu nữ thật tình không có đủ tâm địa độc ác để ra lệnh. Chuyện này cho thấy trên thế gian có lẽ chỉ có hạng người như Kiều Mộng Phi mới nghĩ ra cách này để ước thúc thuộc hạ mà thôi.

Quan Vân Sơn gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn quanh:

- Trang chủ đã nghe gã khai như thế nào?

Công Tôn Uyển Uyển quay trở lại thực tại:

- Đúng như các hạ đã đoán. Gã là thuộc hạ của Kiều Mộng Phi và ở trong rừng đã có nhiều chạm bẫy mai phục. Như gã khai, những chạm bẫy đó chỉ dùng để ngăn chặn bất kỳ ai đuổi theo.

Quan Vân Sơn dăm chiêu nghĩ ngợi, sau đó mới hỏi tiếp:

- Gã nói Kiều Mộng Phi bắt giữ Trang Hải đạo trưởng để làm gì và định đưa đến đâu không?

Công Tôn Uyển Uyển khẽ lắc đầu:

- Tiểu nữ định đưa gã đến đây cho các hạ dễ bề tra hỏi. Nào ngờ...

Bỗng Quan Vân Sơn suyt nhẹ:

- Có người đến, mau núp đi!

Tất cả cùng nấp, và chỉ một lúc sau đã nghe những tiếng quát nạt vang lên.

Căng mắt nhìn vào khu rừng, Công Tôn Uyển Uyển nghi ngờ:

- Thì ra đuổi theo Kiều Mộng Phi không chỉ có chúng ta. Các hạ có nhận ra những nhân vật đến thuộc bang phái nào không?

Quan Vân Sơn hạ thấp giọng:

- Thân thủ của những nhân vật này rất lợi hại, đều là người của Đông Hải Bí Cung.

Cho thấy kế ly gián của tại hạ đã có hiệu quả.

Xuân Mãn giật mình:

- Với khoảng cách xa thế này, sao các hạ nhận biết họ đều là người của Đông Hải Bí Cung?

Riêng Công Tôn Uyển Uyển thì hỏi:

- Thế nào là kế ly gián của các hạ?

Quan Vân Sơn đáp lời Xuân Mãn trước:

- Trong số họ, có hai lão nhân tại hạ đã từng chạm mặt. Còn về kế ly gián...

Quan Vân Sơn quay nhìn Công Tôn Uyển Uyển:

- Trang chủ cứ hỏi Xuân Mãn thì biết. Lúc phát hiện Trang Hải Đạo trưởng ở đạo am đang được tỳ muội Xuân Mãn cứu nguy, tại hạ đã cố tình tạo nghi ngờ giữa Triển Huy Thành và những nhân vật Đông Hải Bí Cung còn lại. Làm như thế vì tại hạ vô tình được biết giữa Triển Huy Thành và Kiều Mộng Phi đã từng cấu kết với nhau. Bọn Đông Hải Bí Cung nếu nghi kỵ Triển Huy Thành tất phải hành động. Có lẽ họ đuổi theo Kiều Mộng Phi là để tìm Triển Huy Thành. Còn hư thực như thế nào chúng ta cứ chờ xem sẽ biết.

Xuân Mãn lẩm nhẩm:

- Sao cũng là người Đông Hải Bí Cung, Triển Huy Thành cấu kết với Kiều Mộng Phi để làm gì?

Đột nhiên Uyển Uyển kêu lên:

- Những kẻ đã được Kiều Mộng Phi lưu lại cảnh giới đều bị sáu nhân vật kia hạ sát.

Có vẻ như họ đã biết Kiều Mộng Phi đang ở địa điểm nào.

Quan Vân Sơn đứng bật dậy:

- Trang chủ nói rất đúng. Chúng ta hãy mau bám theo đừng bỏ qua cơ hội hy hữu này.

Uyển Uyển tán đồng:

- Đi!

Vì cần phải che giấu tung tích nên chỉ theo xa xa là đủ. Do vậy, Quan Vân Sơn lần này không cần đến sự trợ lực của Công Tôn Uyển Uyển. Nhân cơ hội này, Quan Vân Sơn cố tình đi bên cạnh Xuân Mãn:

- Việc người của Đông Hải Bí Cung tiềm nhập Võ lâm Trung Nguyên là điều ít người biết đến, sao cô nương chưa gì đã tỏ ra am tường?

Xuân Mãn cố che giấu bối rối bằng cách nở một nụ cười gượng:

- Chẳng phải như Đông Điền từng nói, những gì bọn tiểu nữ biết đều do chính chủ nhân truyền đạt hay sao? Các hạ muốn hỏi gì, xin cứ hỏi thẳng chủ nhân.

Công Tôn Uyển Uyển di chuyển chậm lại:

- Xuân Mãn nói không sai. Muốn hỏi gì, các hạ cứ đề xuất, nếu đáp được tiểu nữ sẽ đáp, nhưng không phải ngay bây giờ. Vì các hạ có nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra cho họ chưa?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Quả nhiên Kiều Mộng Phi có bố trí mai phục. Qua việc này, tại hạ biết thêm một điều, đó là người của Đông Hải Bí Cung cũng tinh thông thuật Kỳ Môn. Bằng chứng là những trận đồ do Kiều Mộng Phi lưu lại mai phục đều bị họ dễ dàng ...

Chợt...

Bung... Bung... Bung...

Sau những loạt chấn động này, nơi được Kiều Mộng Phi bố trí trận đồ vụt phát lên nhiều vầng hỏa quang ngời chói. Vì thế, sáu nhân vật Đông Hải Bí Cung dù có nhờ tinh thông trận đồ nên dễ dàng phá giải như Quan Vân Sơn đã nói, nhưng tất cả vẫn bị những vầng hỏa quang vây hãm.

Xuân Mãn sợ hãi kêu lên:

- Trong trận có ám tàng hỏa được? Kế của Kiều Mộng Phi quả lợi hại.

Quan Vân Sơn gật gù:

- Không đoán trước thủ đoạn của Kiều Mộng Phi, phen này bọn Đông Hải Bí Cung e khó toàn mạng.

Trái với ý nghĩ của Quan Vân Sơn, Công Tôn Uyển Uyển bỗng gằn giọng:

- Vị tất đúng như các hạ nói. Nhìn kia!

Và điều xảy ra thật bất ngờ, giữa những vầng hỏa quang bỗng nổi lên trận cuồng phong kỳ quái. Và trận cuồng phong này ngay sau đó đã hút toàn bộ những vầng hỏa ném lên trời, làm cho mọi nguy hiểm vụt tan biến. Cứ thế, sáu nhân vật nọ đồng loạt ung dung thoát ra trận, trước khi những vầng hỏa quang vì bay lên hết đà phải hạ xuống, tiếp tục thiêu hủy những gì cần tiêu hủy nhưng không thể nào động chạm đến sáu nhân vật nọ.

Quan Vân Sơn thật sự hoang mang:

- Quả nhiên lợi hại. Ước gì tại hạ biết được họ đã dùng những biện pháp gì để tạo được chuyện thần kỳ như vậy.

Công Tôn Uyển Uyển như không quan tâm đến những gì Quan Vân Sơn đang ao ước, nàng phát tay:

- Đừng để mất dấu họ. Đi!

Quan Vân Sơn càng đi càng thêm minh bạch nhiều điều. Thứ nhất là thủ đoạn và mưu lược cực kỳ lợi hại của nhân vật mà đáng lẽ Quan Vân Sơn phải gọi là mấu thân, là Kiều Mộng Phi Tán Hoa Đệ nhất nữ châm. Bởi để loại bỏ toàn bộ những ai muốn bám theo, Kiều Mộng Phi đều có nhiều cạm bẫy hết sức bất ngờ, kể cả dùng độc và dùng hỏa dược.

Tuy vậy, đây là điều thứ hai, Quan Vân Sơn được minh bạch. Mọi cạm bẫy của Kiều Mộng Phi đều không hại được sáu nhân vật Đông Hải Bí Cung. Chứng tỏ họ có thân thủ quá cao minh, đồng thời cũng có đủ bản lĩnh để đối phó hữu hiệu trước mọi tình huống bất chợt xảy đến.

Quan Vân Sơn thật sự thán phục họ. Và càng thán phục thì Quan Vân Sơn càng thêm lo ngại cho đại cục võ lâm. Vì trách nhiệm đối phó với Đông Hải Bí Cung đã do sư thúc Trùng Quang tin tưởng và ủy thác cho Quan Vân Sơn. Họ càng lợi hại thì Quan Vân Sơn càng khó hoàn thành nhiệm vụ được sư thúc trao phó.

Mãi nghĩ ngợi, Quan Vân Sơn bỗng giật mình và nghe nhiều loạt chấn động chợt vang lên:

Ầm... Ầm...

Theo đó là tiếng kêu kinh hoàng của Công Tôn Uyển Uyển:

- Điều gì đã xảy ra thế này?

Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn quang cảnh hải hùng đang diễn ra ở phía trước.

- Sao lại là Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi?

18. Thiên Niên Chu Quả

Quan Vân Sơn giận dữ nhìn theo Công Tôn Uyển Uyển đang bỏ đi:

- Trang chủ quý trang thật quá xem thường tại hạ. Bọn họ sáu người thì đã có đến ba người bị uy lực của Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi gây thiệt hại. Không lẽ tại hạ không đủ lực đối phó với ba người còn lại?

- Sao các hạ cố tình bỏ qua hảo ý của tệt Trang chủ, khi quyết liệt ngăn cản các hạ chạy đến đó? Tiểu nữ chỉ xin hỏi các hạ một điều, các hạ muốn sớm cứu mạng Đông Điền và Trang Hải đạo trưởng hay không?

Quan Vân Sơn càng thêm giận:

- Đương nhiên là muốn. Vì thế tại hạ càng thêm muốn chạy đến chỗ bọn người Đông Hải Bí Cung đang gặp cảnh nguy khốn.

Xuân Mãn vẫn nhỏ nhẹ:

- Tiểu nữ hiểu là các hạ muốn nhân cơ hội này dò hỏi bọn họ về tung tích của Kiều Mộng Phi. Nhưng chẳng phải chính tệt Trang chủ đang thực hiện điều đó thay các hạ hay sao?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Tại hạ biết trút giận vào cô nương là vô lý, nhưng chỉ sợ Trang chủ quý trang không những không dò hỏi được gì mà còn làm cho họ thêm cảnh giác, không chịu tiết lộ điều họ biết.

Xuân Mãn mỉm cười:

- Các hạ đã tự mâu thuẫn với các hạ rồi?

Quan Vân Sơn cau mày:

- Mau thuận ư?

Xuân Mãn gật đầu:

- Các hạ đã từng tin tưởng vào khinh công trác tuyệt của tệt Trang chủ. Vậy sao còn nghi ngờ tệt Trang chủ sẽ làm hư việc?

Và không để Quan Vân Sơn kịp biện bạch, Xuân Mãn tiếp:

- Bọn họ quả nhiên đang bị tác động của Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi làm cho bối rối, thế nào trong lúc ứng cứu lẫn nhau, họ cũng để lộ những gì chúng ta cần biết. Vậy thì tậ Trang chủ ý trượng vào khinh công trác tuyệt để đến gần và lên nghe họ nói, không lẽ các hạ không tin tậ Trang chủ sẽ thành công?

Quan Vân Sơn lại thở dài:

- Kỳ thực, tuy tại hạ hiểu rõ điều này, nhưng nhờ như trang chủ quý trang bị họ phát hiện thì sao? Tại hạ và cô nương nấp ở xa thế này, liệu có kịp đến ứng cứu không? Tại hạ lo là lo như vậy.

Xuân Mãn liếc nhìn Quan Vân Sơn:

- Hóa ra đây chính là điều các hạ đang lo? Vậy mà tiểu nữ và tậ Trang chủ đã nghĩ...

Quan Vân Sơn bối rối:

- Cô nương đã nghĩ gì?

Xuân Mãn tinh tế thu ánh mắt về:

- Là nghĩ các hạ định nhân cơ hội này cùng bọn họ giao đấu để đòi lại mối hận độ nào.

Quan Vân Sơn lắc đầu:

- Gần đây tại hạ đã học được rất nhiều điều và quan trọng nhất là phải biết cân phân xem việc nào nên làm, việc nào không. Giao đấu với họ lúc này là làm việc giải cứu Đông Điền và Trang Hải đạo trưởng phải chậm lại. Tại hạ không hồ đồ như thế đâu.

Công Tôn Uyển Uyển chợt quay lại:

- Có rồi. Kiều Mộng Phi đang muốn tìm đến Thiên Ma Cổ Động, chỉ còn cách chỗ chúng ta đứng khoảng hai mươi dặm nữa thôi. Đi nào!

Xuân Mãn lập tức chạy bám theo Công Tôn Uyển Uyển và thăm thì một lúc lâu với nàng. Nhân lúc Quan Vân Sơn do kém khinh công nên phải chịu leo đèo mãi phía sau.

Không biết Xuân Mãn đã nói những gì, Quan Vân Sơn chỉ thấy Công Tôn Uyển Uyển dừng lại để chờ chàng chạy đến.

Trao cho Quan Vân Sơn một đầu của vật có hình ống như lần trước đã trao, Công Tôn Uyển Uyển lên tiếng mà không nhìn chàng:

- Đa tạ các hạ đã quan hoài. Nếu biết các hạ lo lắng như thế, tiểu nữ đâu nỡ nặng lời, quyết ngăn không cho các hạ chạy đến chỗ bọn người Đông Hải Bí Cung gặp nạn.

Quan Vân Sơn thoáng đỏ mặt:

- Thôi bỏ đi. Thấy Trang chủ vẫn bình yên là tốt rồi. Thế nào, bọn họ bị tổn hại nặng lắm không?

Công Tôn Uyển Uyển đáp:

- Thật không ngờ giữa Kiều Mộng Phi và Ngũ Liên Giáo lại có liên quan với nhau.

Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi do yêu phụ họ Kiều làm cho hai người trong số họ bị tàn phế.

Vậy là hồ sâu hận thù giữ y thị với Đông Hải Bí Cung càng lúc càng sâu.

Quan Vân Sơn động tâm:

- Càng lúc càng sâu? Nghĩa là giữa song phương trước đây đã có oán thù?

Công Tôn Uyển Uyển bối rối mất một lúc mới có thể giải thích:

- Thì... thì... À! Là Triển Huy Thành đã phản bội lòng tin của họ, đã lén cấu kết với yêu phụ Kiều Mộng Phi, khiến Thái Âm công phu do Triển Huy Thành chiếm đoạt đã không chia sẻ cho họ. Chẳng phải điều đó chính là oán thù?

Ngắm ngẫm nghi ngờ nhưng không nói, Quan Vân Sơn chỉ gật gù:

- Vậy thì càng tốt. Cứ để lưỡng hỏ giao phong, đỡ cho tại hạ vất vả sau này.

Công Tôn Uyển Uyển kinh ngạc:

- Ý các hạ là... các hạ thật sự có oán thù với Đông Hải Bí Cung?

Quan Vân Sơn cười nhạt:

- Tư thù thì không, nhưng vì đại cục võ lâm, tại hạ không thể không đối phó họ.

- Là ý gì?

Quan Vân Sơn kể cho nàng nghe về Hiệp ước Tam chiêu với giáo chủ Toàn Chân giáo và Cung chủ Đông Hải Bí Cung, sau đó tiếp:

- Hạn kỳ chưa hết mà người của Đông Hải Bí Cung đã gây loạn khắp nơi. Đó là chưa kể rất có thể họ chính là hung thủ đã sát hại sáu trong thất đệ tử của Toàn Chân giáo chủ.

- Các hạ có thật sự liên quan đến Toàn Chân giáo phái?

- Có.

- Các hạ định thế nào nếu Đông Hải Bí Cung thật sự là hung thủ sát hại những nhân vật Toàn Chân?

- Nợ máu phải trả bằng máu. Giết!

- Một mình các hạ ư?

- Không lẽ không được?

- Được thì được, nhưng vị tất thành công. Hay là...

- Sao?

- Nếu các hạ chấp thuận, bổn bang nguyện dốc sức.

Quan Vân Sơn kinh ngạc:

- Vì sao Trang chủ có ý này?

Công Tôn Uyển Uyển thở ra:

- Các hạ có muốn nghe một lời nói thật?

Quan Vân Sơn chột dạ:

- Thế nào?

Nàng đáp nhẹ:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Giả như những nhân vật Toàn Chân giáo phái là do người Đông Hải Bí Cung sát hại thì cũng không phải toàn bộ Đông Hải Bí Cung. Tiểu nữ muốn tiếp lực thì hy vọng các hạ đừng lo quá hận thù mà lạm sát.

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Trang chủ nghĩ tại hạ là hạng người như thế thật sao?

Nàng ngơ ngác:

- Thế không phải các hạ vừa bảo:

Giết?

Quan Vân Sơn lắc đầu:

- Chỉ giết hung thủ thôi. Nhưng mười cũng giết, một trăm cũng giết, nếu tất cả đều nhúng tay vào hành vi sát nhân này.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ:

- Được như vậy thì tốt.

Chợt Xuân Mãn kêu:

- Như đến nơi rồi thì phải.

Công Tôn Uyển Uyển dừng lại và nhìn quanh:

- Địa hình nơi này thật hiểm trở. Xem ra yêu phụ đã tính cả rồi, mới cố tình chọn một nơi chỉ có thể tiến chứ không thể lùi.

Quan Vân Sơn cũng đang quan sát địa hình:

- Không cần biết sẽ có bao nhiêu hiểm nguy chờ đợi chúng ta phía bên kia, nhưng chỉ nội trên đoạn đường độc đạo dẫn từ bên này sang bên kia, hẻm vực cũng đủ làm chúng ta mất mạng nếu thật sự có mai phục. Trang chủ nghĩ thế nào?

Xuân Mãn bắt đầu lo ngại:

- Một hẻm vực bỗng cắt ngang đường bằng để qua bờ vực bên kia, chỉ còn mỗi cách là đi trên đoạn đường độc đạo không biết đã được kiến tạo từ lúc nào. Giả như độc đạo bỗng sụp lở giữa chừng, điều tất yếu là cả ba người chúng ta đều tan xác dưới đáy vực. Chao ôi!

Muốn vào Thiên Ma Cổ Động để cứu người quả là thiên nan vạn nan.

Công Tôn Uyển Uyển chợt nghi ngờ:

- Các hạ có nghe đến Thiên Ma Cổ Động bao giờ chưa? Một danh xưng nghe thật rợn người.

Bỗng sắc mặt Quan Vân Sơn vụt tái lại:

- Có thiên nan vạn nan hoặc có rợn người đến đâu, chúng ta cũng phải vượt qua cho kỳ được. Vì tại hạ vừa nghe như có tiếng của Đông Điền phát ra.

Xuân Mãn giật mình:

- Có thật không?

Quan Vân Sơn xạ mắt nhìn qua bờ vực bên kia, nơi chỉ cách bờ bên này bằng một đoạn đường độc đạo dài độ mười hai trượng.

- Nhị vị có nhìn thấy động khẩu đã bị hai cội tùng mọc che khuất? Tiếng kêu của Đông Điền phát ra từ đó.

Công Tôn Uyển Uyển liền để lộ hung quang qua ánh mắt sáng rực:

- Các hạ muốn nói Đông Điền đang bị giam ở đó? Vậy thì đi, chúng ta phải cứu Đông Điền, người của Huỳnh Hoa Trang đâu phải để ai muốn bắt giam thì giam. Đi!

Vút...

Nhẹ và nhanh như cơn gió thoảng, Công Tôn Uyển Uyển động thân lao ngay trên đoạn đường độc đạo.

Xuân Mãn phấp phồng lo sợ, vội nhìn Quan Vân Sơn:

- Hành động của gia chủ nhân quá mạo hiểm, có lẽ chúng ta mau đuổi theo, hầu kịp tiếp ứng lỡ có mai phục.

Quan Vân Sơn tỏ ra cẩn trọng:

- Cô nương nói đúng. Nhưng hình như không có mai phục, chính tại hạ cũng đang hoang mang vì điều này.

Xuân Mãn vẫn cứ hồi thúc:

- Có vẻ như Thiên Ma Cổ Động là trụ sở của yêu phụ cùng lũ thuộc hạ. Bất luận có mai phục hay không, xin các hạ đừng chần chừ nữa.

Hít vào một hơi thật dài, Quan Vân Sơn gật đầu:

- Được rồi, đi nào.

Là nô tì thân tín của Công Tôn Uyển Uyển, nhưng có lẽ vì quá tin tưởng vào những nhận định của Quan Vân Sơn mà cho đến lúc này vẫn luôn chứng tỏ là đúng, nên không biết từ lúc nào Xuân Mãn đã bắt đầu có thái độ luôn chờ đợi từng quyết định của Quan Vân Sơn.

Do vậy, dù lúc này Công Tôn Uyển Uyển đã băng qua độc đạo và hầu như sắp chạy đến chỗ có hai cội tùng mọc che khuất động khẩu, Xuân Mãn vẫn chờ khi Quan Vân Sơn lao đi mới chịu động thân lao theo.

Vút... Vút...

Đã đi gần hết đoạn đường độc đạo, nhưng chưa thấy có bất kỳ nguy hiểm nào, Quan Vân Sơn bèn giảm dần cước lực và định quay lại nói cho Xuân Mãn nghe nhận định đó của bản thân, chợt ngay phía sau có tiếng Xuân Mãn kêu hốt hoảng:

- Chao ôi!

Tiếng kêu làm cho Quan Vân Sơn quay lại nhanh hơn, và chàng thấy Xuân Mãn đang chấp chới sắp ngã xuống vực.

Lập tức, Quan Vân Sơn vươn tay chụp lấy nàng.

- Hãy bình tâm. Có tại hạ đây rồi.

Tuy vậy khi Quan Vân Sơn sắp chạm vào Xuân Mãn, bỗng Xuân Mãn đỏ mặt kêu lên:

- Sao các hạ dám khinh mạn tiểu nữ? Đừng... không được chạm ở đó.

Mọi việc diễn ra làm cho Quan Vân Sơn hoang mang. Vì dựa theo tiếng kêu lần này của Xuân Mãn, như Quan Vân Sơn nhìn thấy không lầm thì chính động thái chấp chới của Xuân Mãn đã làm cho phần ngực mềm mại của nàng bỗng lao ập vào tay Quan Vân Sơn, thay thế cho vị trí đầu vai là nơi đáng lẽ Quan Vân Sơn đang nhắm đến để chụp lấy nàng.

Chạm vào đó quả là hành vi quá khinh mạn Xuân Mãn, vốn là nữ nhân với tuổi xuân đang hơ hớ. Còn như vì lễ tiết mà chần chừ, nhất định Xuân Mãn sẽ bỏ mạng bởi rơi luôn vào vực, đấy chính là điều chợt làm cho Quan Vân Sơn hoang mang và cần phải có quyết định thật nhanh.

Và chỉ một sát na chần chừ thế thôi, Xuân Mãn liền rơi vào vực. Kinh tâm động phách, Quan Vân Sơn liền chồm người đến, để thân hình nằm dài trên nền đá của độc đạo, phần đầu nhô ra ngoài khoảng không và hai tay thì vươn hết cỡ, cố chụp vào Xuân Mãn.

Thật may, lúc ngã xuống, Xuân Mãn đã theo bản năng vươn ngược hai tay về phía sau, nhờ đó cả bốn tay đều chụp vào nhau tạo thành tình thế Quan Vân Sơn thì cố giữ còn Xuân Mãn thì lủng lẳng treo thân ngay trên miệng vực.

Bao diễn biến này vì lọt đến tai nên Công Tôn Uyển Uyển chạy ngay trở lại. Nàng lo lắng kêu đến lạc giọng:

- Cứ duy trì như thế, ta sẽ đến ngay. Xuân Mãn! Người chớ quá lo, ta đến ngay đây.

Với tình thế hai chân hoàn toàn không có điểm tựa, chỉ mong vào sức nặng toàn thân đang nằm tỳ vào nền đá, Quan Vân Sơn dĩ nhiên rất mừng khi biết Công Tôn Uyển Uyển đang quay lại và thế nào cũng có cách ứng cứu cả hai. Do đó, chàng vẫn cố duy trì đúng như Công Tôn Uyển Uyển vừa bảo.

Trái lại, có lẽ Xuân Mãn vì quá hoảng sợ nên không nghe Công Tôn Uyển Uyển căn dặn, Xuân Mãn vụt oằn người và lợi dụng lực nắm giữ của Quan Vân Sơn để bắt ngờ ngoặc đảo ngược người lên trên.

Vút...

Hành vi tự cứu của Xuân Mãn lập tức lôi luôn Quan Vân Sơn rơi xuống vực...

Ào...

Tuy hoàn toàn bất ngờ vì diễn biến này, nhưng Quan Vân Sơn không vì thế mà không có phản ứng.

Trước hết, chàng buông tay Xuân Mãn ra, vì nếu còn giữ, nhất định thêm nguy hiểm cho cả hai. Trái lại, có buông Xuân Mãn là tạo cho Xuân Mãn con đường thoát, còn phần mình Quan Vân Sơn nhờ đó càng rảnh tay để tự lo cho bản thân.

Được Quan Vân Sơn buông tay, đà bay ngược đã làm cho Xuân Mãn an toàn hạ thân trên độc đạo, trong khi đó Quan Vân Sơn vẫn tiếp tục rơi xuống vực.

Công Tôn Uyển Uyển quay về đến nơi khi mọi việc đã xảy ra xong. Và nàng lo sợ nhìn Quan Vân Sơn mất hút dần dưới vực. Với tâm trạng đó, nàng bất ngờ quay hỏi Xuân Mãn:

- Là y muốn cứu người, đầu lý nào chỉ vì sợ động chạm, người hại y đến nông nỗi này?

Xuân Mãn sợ hãi, cúi gầm đầu. Có lẽ là ân hận nên cứ nhìn mãi xuống vực:

- Chủ nhân đã nhìn thấy tất cả. Nô tỳ thật đáng chết, nhưng biết sao được, vì đó là bản năng tự nhiên của nữ nhân, khi thấy y sắp chạm tay vào chỗ kín đáo.

Như biết trách như thế là không đúng, Công Tôn Uyển Uyển thở dài:

- Có lẽ đây là số mệnh. Một số mệnh quá khắt khe dành cho người tuy có diện mạo khó coi, nhưng lại hào hiệp và đầy quả cảm.

Xuân Mãn len lén nhìn chủ nhân:

- Chủ nhân không trách nô tỳ chứ? Vì dường như y đã phần nào để lộ tình ý với chủ nhân?

Công Tôn Uyển Uyển đỏ mặt:

- Không được nói nhảm. Làm gì có chuyện này.

Xuân Mãn thở dài:

- Tiểu nữ nói thật đó. Vì y cứ luôn lo sợ mỗi khi chủ nhân có những hành vi quá ư mạo hiểm.

Công Tôn Uyển Uyển lảng tránh cái nhìn của Xuân Mãn:

- Người quên rằng y có diện mạo rất khó coi ư? Y là người tự trọng, nhất định y phải hiểu rõ thân phận của y. Ta tin đây chỉ là ý nghĩ của người, phần y không hề có ý này.

Và để cắt đứt câu chuyện, một đề tài chỉ khiến cho Công Tôn Uyển Uyển khó xử, nàng đột ngột hỏi Xuân Mãn:

- Còn người, sao lúc nãy bị ngã khiến cho mọi việc dẫn đến hậu quả thế này?

Một lần nữa Xuân Mãn sợ sệt cúi gầm đầu:

- Cũng tại y đang đi bỗng dừng lại, nô tỳ ở phía sau do vội vã nên vô tình vấp chân vào nền đá.

Công Tôn Uyển Uyển cau mặt:

- Bản lãnh người đâu có kém, sao lại để vấp chân một cách vô lý như thế?

Xuân Mãn càng thêm sợ:

- Chuyện... chuyện xảy ra thật bất ngờ, nô tỳ... nô tỳ không biết nữa.

Đột nhiên có thanh âm của Quan Vân Sơn vang lên:

- Thôi. Trang chủ đừng trách Xuân Mãn cô nương nữa. Hãy mau đến đây.

Giật thót cả người, Công Tôn Uyển Uyển đưa mắt nhìn về phía trước, là hướng vừa có tiếng phát thoại của Quan Vân Sơn vang lên:

- Các ha... các hạ vậy là đã thoát hiểm rồi sao? Các hạ đang ở đâu?

Cũng kinh nghi khôn xiết, Xuân Mãn chợt lên tiếng bằng giọng sợ hãi:

- Chủ nhân! Hình như tiếng của y phát ra từ chỗ Đông Điền lâm nạn. Hay y đã chết và biến thành oan hồn từ đáy vực bỗng xuất hiện trong động khẩu kia?

Lại có tiếng Quan Vân Sơn phát ra và lần này quả nhiên nghe rõ là xuất phát từ động khẩu đang bị hai cội tùng che khuất:

Nhị vị mau lại đây, Đông Điền bị thương tích rất nghiêm trọng. Tại hạ chưa dễ chết thế đâu.

Không chút nghi ngờ, Công Tôn Uyển Uyển lập tức lao nhanh đến động khẩu.

Vút...

Lo lắng tột cùng, Xuân Mãn vừa bám theo chủ nhân vừa cố gắng trấn tĩnh:

- Chủ nhân xin đừng quá vội, kéo lắm kẻ gian của địch nhân.

Cũng lúc đó, chính Quan Vân Sơn từ trong động khẩu bước ra và lách qua hai cột tòng, trên tay là thân hình đầm huyết bất động của Đông Điền:

- Đừng phí thời gian nữa. Trang chủ! Đông Điền cần phải được chữa trị ngay.

Nổi vui vì biết chắc Quan Vân Sơn vẫn còn sống tạm lắng xuống, Công Tôn Uyển Uyển vội đưa mắt nhìn hình hài bất động của Đông Điền.

- Phiền các hạ hãy đặt Đông Điền xuống chỗ này.

Quan Vân Sơn y lời đặt xuống. Nhưng khi thấy Xuân Mãn lẳng xẵng định cùng Công Tôn Uyển Uyển đến gần Đông Điền, Quan Vân Sơn chợt ngăn lại:

- Cô nương không cần phải lo lắng như thế. Tại hạ đã an toàn, phần Đông Điền thì hiện có Trang chủ quý trang chăm sóc. Mọi việc rồi sẽ qua thôi.

Xuân Mãn lại trở nên lo sợ, cứ len lén nhìn Quan Vân Sơn:

- Các hạ không nghĩ tiểu nữ cố tình làm cho các hạ rơi xuống vực đấy chứ?

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Tất cả chỉ là tình cờ thôi. Tại hạ nữ nào trách cô nương. Trái lại, tại hạ còn cảm thấy cần phải cảm tạ cô nương mới đúng.

Xuân Mãn hoài nghi:

- Cảm tạ ư? Vì sao?

Quan Vân Sơn bắt đầu tủm tỉm cười:

- Cô nương có bao giờ tin vào vận số không? Phần tại ha... Hà... hà... có thể bảo là vận số đã bắt đầu mỉm cười với tại hạ.

Chuyển qua tâm trạng hiếu kỳ, Xuân Mãn hỏi:

- Phải chăng ý các hạ muốn nói các hạ đã “họa trung hữu phúc”?

Quan Vân Sơn gạt đầu:

- Lúc rơi vào vực, tại hạ vô tình bầu được vào một mỏm đá. Dưới mỏm đá là một huyết khẩu, trong huyết khẩu lại có một thông đạo dẫn ngoằn ngoèo vào lòng núi. Nhờ đó, không những tại hạ vô tình thoát nạn mà tình cờ tìm thấy một thứ quả kỳ bí. Rất có thể là thứ Chu Quả Thiên Niên có tác dụng giải trừ bách độc.

Đúng lúc này có tiếng Công Tôn Uyển Uyển cuống quýt gọi:

- Các hạ nói thật không? Nếu là vậy xin mau giúp Đông Điền giải độc, nhanh lên.

Nghe thế cả Quan Vân Sơn lẫn Xuân Mãn đều chạy đến.

Xuân Mãn hỏi ngay:

- Chủ nhân! Đông Điền muội thật sự bị trúng độc ư?

Công Tôn Uyển Uyển tuy đáp lời Xuân Mãn, nhưng mắt thì cứ nhìn Quan Vân Sơn:

- Đông Điền tuy bị nhiều thương tích, nhưng nặng nhất vẫn là chất độc không hiểu đã bị nhiễm từ lúc nào. Có lẽ thứ quả cây các hạ tình cờ ăn được chính là Chu Quả Thiên Niên.

Bởi từ lúc các hạ rời khỏi Đông Điền, do chất độc lại phát tác nên Đông Điền e dù đã được tiểu nữ phục được vẫn chưa thể tỉnh lại.

Và nàng đổi giọng cầu lụy:

- Xin các hạ vì lòng hào hiệp hãy giúp Đông Điền giải độc.

Quan Vân Sơn tỏ ra hoài nghi:

- Ý Trang chủ muốn nói vì tại hạ hiện giờ có tẩm thân bách độc bất xâm, nên lúc này có phần nào làm chậm lại việc độc chất phát tác ở Đông Điền, cũng là nhờ tại hạ ở gần Đông Điền.

Công Tôn Uyển Uyển càng thêm khẩn trương:

- Qua những biểu hiện ở Đông Điền lúc này, có thể hiểu sự thể quả nhiên đã xảy ra như vậy. Mong các hạ ra tay cứu giải cho.

Vẫn tỏ ra hoài nghi, Quan Vân Sơn vừa tiến lại gần Đông Điền, vừa hỏi:

- Muốn giúp Đông Điền giải độc, tại hạ phải làm gì? Trang chủ đừng quên tại hạ hoàn toàn không am hiểu về y thuật.

Công Tôn Uyển Uyển chợt reo lên:

- Đấy, các hạ nhìn rõ chưa? Sắc diện của Đông Điền đang tái nhợt, vậy mà các hạ vừa đến gần đã có ngay sự thay đổi. Giờ thì thế này, chỉ cần các hạ trích huyết, ban cho Đông Điền một ít, ất độc chất sẽ giải trừ. Vì máu huyết của các hạ lúc này cũng có hiệu lực giải trừ bách độc.

Quan Vân Sơn cả mừng, ngồi xuống cạnh Đông Điền:

- Nếu chỉ có thế, tại hạ đâu ngại gì chuyện tự trích huyết.

Tuy vậy, chàng chưa kịp có bất kỳ cử chỉ nào thì Đông Điền chợt cự mình phát thoại, dù hãy còn yếu:

- Đa tạ Trang chủ đã chữa trị. Phần các hạ, việc giải trừ chất độc có thể để sau. Điều cần nhất là phải mau đuổi theo giải nguy cho Trang Hải đạo trưởng cùng Hoa Hạ, Thu Phong.

Công Tôn Uyển Uyển ngồi sà xuống bên cạnh:

- Hoa Hạ và Thu Phong đã phản bội, người cần gì lo cho chúng?

Đông Điền gắng gượng nhìn chủ nhân:

- Cả hai chỉ bị Tiền tổng quản ép buộc. Và hiện họ đang bị yêu phụ Kiêu Mộng Phi khống chế.

Quan Vân Sơn hỏi chen vào:

- Bọn Kiêu Mộng Phi muốn gì ở Trang Hải đạo trưởng? Chúng còn định đưa Trang Hải đạo trưởng đến đâu?

Đông Điền chuyển mục quang qua Quan Vân Sơn, ánh mắt có phần ngưỡng mộ:

- Trước khi bị chế ngự, Trang Hải đạo trưởng đã kịp căn dặn tiểu nữ một câu, là yêu phụ có hành động đó vì liên quan đến bí kíp Vô Cực, dặn các hạ hãy vì Vô Đang mau ngăn chặn hành vi của yêu phụ. Còn nữa...

Tuy thương thế đã được Công Tôn Uyển Uyển chữa trị, nhưng do nguyên khí chưa phục hồi nên Đông Điền có vẻ rất mệt sau nhiều lần phát thoại. Biết rõ như thế nên Quan Vân Sơn ngấm ngấm tiếp trợ một ít chân nguyên cho Đông Điền:

- Cô nương chỉ nên nói những gì thật sự cần thiết. Phần còn lại, cứ để sau này từ từ kể lại.

Đông Điền càng thêm cảm kích Quan Vân Sơn qua ánh mắt của nàng lúc này:

- Đa tạ các hạ quan hoài. Và đây là điều thật sự hệ trọng, là yêu phụ không phải chỉ muốn đối phó với bổn trang. Đối với yêu phụ, chính các hạ là đối thủ khiến yêu phụ lo ngại nhất. Mọi người đừng chần chừ nữa, hãy mau theo động khẩu đuổi theo yêu phụ.

Đông Điền đã tỏ ra quá mệt. Quan Vân Sơn lập tức điểm vào thụ huyết của nàng:

- Được rồi, giờ cô nương cứ nghỉ ngơi.

Và thật nhanh, Quan Vân Sơn đỡ Đông Điền lên tay, lao nhanh vào động khẩu lúc này.

Vút...

Xuân Mãn và Công Tôn Uyển Uyển có phần bất ngờ nên vội vã đuổi theo.

Vào động khẩu âm u, Công Tôn Uyển Uyển chợt hỏi:

- Từ dưới vực, sao các hạ có thể xuất hiện đúng ở động khẩu này?

Ở phía trước, Quan Vân Sơn lên tiếng:

- Đó là điều tại hạ định nhắc nhở nhị vị. Ở đây có một khe đá hở dưới nền đá, theo thông đạo ở dưới kia, tại hạ cũng cảm thấy bất ngờ vì có thể đi ngược lên đến tận đây. Nhị vị đừng để rơi xuống, rất nguy hiểm.

Dựa theo lời chỉ điểm của Quan Vân Sơn, Công Tôn Uyển Uyển và Xuân Mãn lần lượt nhảy tránh khe đá hở chợt xuất hiện dưới nền đá.

Sau đó, do lối đi càng lúc càng hẹp, Công Tôn Uyển Uyển vừa đi theo sau Quan Vân Sơn vừa hỏi:

- Dựa vào đâu Đông Điền bảo yêu phụ chỉ muốn đối phó riêng với các hạ? Hoặc giả giữa các hạ và yêu phụ trước kia đã có sẵn hiềm thù?

Quan Vân Sơn đáp:

- Đến tại hạ cũng không nghĩ ra nguyên nhân, vì kỳ thực giữa tại hạ và Kiều Mộng Phi nào có oán thù gì. Nhưng để đoán thì tại hạ cũng chỉ dám đoán thế này.

Xuân Mãn vọt miệng hỏi:

- Là thế nào?

Quan Vân Sơn hỏi ngược lại:

- Nhị vị còn nhớ cách tại hạ dùng trận để đối phó ngược lại với Ngũ Liên Giáo cũng có nhân vật tinh thông thuật kỳ môn?

Công Tôn Uyển Uyển vỡ lẽ:

- Các hạ muốn nói yêu phụ cũng đã tỏ tường chuyện này. Vì thế yêu phụ xem các hạ là đối thủ thật sự đáng ngại.

Quan Vân Sơn cười thành tiếng:

- Tiền tổng quản của quý trang hiện đi theo Kiều Mộng Phi, dĩ nhiên mọi chuyện đều có Tiền tổng quản nắm bắt. Chỉ có điều rất lạ là tại sao cả Kiều Mộng Phi lẫn Ngũ Liên Giáo đều muốn bắt giữ Trang Hải đạo trưởng?

Công Tôn Uyển Uyển ứng tiếng đáp:

- Dễ hiểu thôi. Chẳng phải như Đông Điền mách báo, rằng họ chỉ vì Vô Cực bí kíp nào đó của phái Võ Đang.

Quan Vân Sơn bảo:

- Bí kíp Vô Cực của phái Võ Đang đã bị người lên đánh cắp từ lâu, khắp giang hồ ai ai cũng rõ chuyện này. Việc bọn họ quan tâm đến Trang Hải đạo trưởng, theo tại hạ hiểu có thể là vì đã có người trong họ tuy đã đắc thủ bí kíp, nhưng vì không thể tự hiểu, nên cần phải có cao nhân Võ Đang phái điểm hóa. Chỉ tiếc bí kíp chỉ có một, nhưng lại có đến hai phe nhóm cùng quan tâm đến Trang Hải đạo trưởng.

Xuân Mãn hồ nghi:

- Các hạ muốn ám chỉ giữa yêu phụ và Ngũ Liên Giáo có liên quan?

Công Tôn Uyển Uyển gật gù:

- Nhất định phải có liên quan, nếu bí kíp Vô Cực thật sự chỉ có một và...

Bỗng ở xa xa phía trước, giữa lòng núi âm u bỗng vang lên những loạt cười bí ẩn:

- Ha... ha...

Xuân Mãn thất kinh:

- Họ Ở mãi trong lòng núi. Chúng ta nên đuổi theo, hay từ từ nghĩ cách để đừng làm kẻ kẻ địch?

Quan Vân Sơn cười lạt:

- Chúng đã muốn đối phó chính tại hạ thì dù có tránh được một lần cũng không thể tránh khỏi nhiều lần sau này.

Công Tôn Uyển Uyển nghi ngại:

- Đối phó với kẻ địch đầy mưu lược, chúng ta càng cẩn trọng càng tốt. Không phải tiểu nữ không muốn cứu Hoa Hạ, Thu Phong hoặc Trang Hải đạo trưởng, nhưng...

Quan Vân Sơn vụt quay lại, giao Đông Điền cho Công Tôn Uyển Uyển:

- Lời khấn cầu của Trang Hải đạo trưởng là cấp bách và hiện giờ độc chất trong người Đông Điền cũng đã giải trừ hoàn toàn, tại hạ xin giao lại và đi trước một bước. Cáo từ.

Vút...

Quan Vân Sơn hành động quá nhanh, khiến Công Tôn Uyển Uyển và cả Xuân Mãn nữa, dù có muốn ngăn lại cũng không kịp.

Cả hai đang hoang mang chưa biết phải làm gì, Đông Điền vụt cự mình và lăm nhăm:

- Còn một chuyện nữa, tiểu nữ quên chưa cho các hạ biết. Là yêu phụ có ý ngờ các hạ chính là Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang.

Công Tôn Uyển Uyển nghe thế giật mình và không nói không rằng, vội mang Đông Điền đuổi theo Quan Vân Sơn.

19. Thiên Ma Cổ Động

Vô lượng thọ phật! Bàn đạo dù mất mạng cũng quyết không thố lộ ẩn tình, sá gì...

chỉ là những nhục hình này...

Chính những tiếng rên rỉ đầy đau đớn của Trang Hải đạo trưởng khiến Quan Vân Sơn chạy mãi vào vùng loạn thạch hiểm trở, và sau cùng đến cả đường quay trở lại chỗ xuất phát cũng không thể nhớ.

Hồ nghi bản thân đã rơi vào quỷ kế của Kiêu Mộng Phi, Quan Vân Sơn dừng lại và ngưng thần nghe ngóng khắp nơi.

Thật lạ, Quan Vân Sơn vừa dừng thì tiếng kêu cũng vừa biến mất.

Thật chậm, Quan Vân Sơn nhẹ nhàng di chuyển về phía trước.

Nhưng vị trí vừa thay đổi thì thanh âm lại vang lên, Quan Vân Sơn đành dừng bước và suy nghĩ.

Sau đó...

Vút...

Bằng cử chỉ đột ngột, Quan Vân Sơn vận dụng khinh công và chỉ lò đi một quãng ngắn là dừng lại.

Với phương cách này, Quan Vân Sơn cười thầm, vì tiếng kêu rên tuy cũng phát ra cứ như là do Quan Vân Sơn thay đổi vị trí nên làm cho thanh âm bộc phát, nhưng cho dù Quan Vân Sơn đã dừng lại một lúc lâu thì tiếng kêu rên vì không thể nào dừng lại đột ngột tương tự nên cũng phát thêm một lúc ngắn nữa.

Cứ như thế, Quan Vân Sơn thử di chuyển đột ngột thêm ba lần nữa thì cứ y như rằng cả ba lần đều có kết quả tương tự. Có khác nhau chăng là phương hướng xuất phát tiếng kêu rên ở ba lần đều từ ba phương vị khác nhau vang lên.

Như không thể thử nghiệm thêm nữa, lần động thân tiếp theo của Quan Vân Sơn là có chủ đích rõ ràng. Chàng lao đến tiếp cận một vách đá chỉ cách độ ba trượng về phía tả.

Vút...

Và lúc đến gần, Quan Vân Sơn dù có nghe rõ tiếng kêu rên được xuất phát từ chỗ nào đó ở mãi về phía hữu, nhưng vẫn kiên quyết quật một kinh cực mạnh vào vách đá đã được Quan Vân Sơn nhắm sẵn từ lúc đầu.

Bung...

Trong lúc dư âm của loạt chấn kinh còn vang dội thì cũng từ vách đá này bỗng có tiếng kêu đau đớn thật khê vang lên.

Hự!

Tự thưởng cho bản thân một nụ cười đắc ý, Quan Vân Sơn ngay sau đó nhanh chóng thi triển kinh công lao đến một địa điểm khác cũng có vách đá.

Vút...

Và lần này khi phát kinh vào vách đá như khi nãy, Quan Vân Sơn còn cố ý gầm quát:

- Định lợi dụng địa hình, giả vờ tạo ảo giác để lừa Âm Dương Quái Diện ta ư? Đâu phải dễ. Đờ!

Ầm...

- Hự!

Ngay khi đắc thủ lần thứ hai, Quan Vân Sơn bỗng tái mặt khi nghe rõ thanh âm của Kiều Mộng Phi vang lên và không cần che đậy ý đồ:

- Ta phải thừa nhận đây là lần đầu tiên thuật Hồi Chuyển Thanh ở Ảo Ma động phải chịu thất bại. Âm Dương Quái Diện! Người quả là người có tư chất thông tuệ và cũng đúng là người ta đang cần. Người nghĩ sao nếu ta tự ý đề xuất cùng người kết tình tỷ đệ, sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chia?

Biết rõ thanh âm xuất phát từ phía trên động, Quan Vân Sơn đưa mắt nhìn lên, cho dù khó nhìn rõ được gì ở một lòng núi tranh tối tranh sáng thế này:

- Tại hạ nào dám vượt quá phận, cũng đâu dám tự phụ cho bản thân có điểm phúc chiếm hữu tuyệt học vốn là của phái Võ Đang.

- Người quả nhiên thông tuệ, đã đoán biết ta định cùng người tham luyện Vô Cực chân kinh. Vậy với sự thông tuệ đó, người có biết rằng hễ người khước từ là tự chuốc họa vào thân không?

Quan Vân Sơn cười lạt:

- Nếu sợ chuốc họa, tại hạ đâu đã tự ý chui vào đây ngay lần đầu tôn giá cho người giả thành tiếng kêu rên để dẫn dụ tại hạ? Tại hạ thừa biết tôn giá rất thông thạo địa hình chốn này và đó là nguyên nhân khiến tôn giá cho đến lúc này vẫn chiếm tiện nghi. Nhưng chỉ tiếc tại hạ còn là hạng người uy vũ bất năng khuất.

Lập tức có tiếng cười ngạo thị của Kiều Mộng Phi phát ra:

- Xem ra nếu ta không cho người ném mùi lợi hại thật khó mong khuất phục người.

Nghe đây, người nghĩ người thật sự thông tuệ như lời ta vừa tâng bốc người sao? Đừng có lầm. Ha... ha... vì trước hết, ta không hề trông chờ lũ vô dụng Đông Hải Bí Cung đủ năng lực bám đuổi theo ta đến tận đây.

Ta chỉ trông chờ một mình người thôi, là người có đủ tư cách đoán biết từng ý định của ta, dựa theo những gì ta lưu lại. Và kết quả... ha... ha... quả nhiên chỉ có người là thật sự có tư cách. Ha... ha...

Quan Vân Sơn chột dạ:

- Hóa ra ngay từ đầu tôn giá đã đoán biết thế nào cũng bị tạt hạ đuổi theo? Vậy việc lưu lại Đông Điền đã bị thương tích nghiêm trọng cũng là do tôn giá cố ý?

- Không sai. Vì ta biết rằng nếu không tạo cơ hội cho Đông Điền tự nói bằng hết những gì ta cố ý để cho ả nghe, có lẽ khó lòng dẫn dụ người vào Thiên Ma Cổ Động. Vậy người rõ rồi chứ? Đâu phải chỉ có mình người thông tuệ. Và ta... ha... ha... ta vẫn thông tuệ hơn người một bậc. Ha... ha...

Cứ để cho Kiều Mộng Phi cười, Quan Vân Sơn chột lạng lẽ phát xạ một tia chỉ kình nhắm thẳng vào chỗ từ nãy giờ vẫn phát ra thanh âm.

Viu...

Bộp...

Chỉ kình chạm mạnh vào đá và có tiếng Kiều Mộng Phi rít lên phần nộ:

- Người giỏi lắm Âm Dương Quái Diện! Dám dùng chỉ kình suất phá vỡ công phu Ngũ Khí Hộ Tâm mà ta phải khổ lắm mới tạo được. Đây là người tự chuốc lấy hậu quả. Xem đây.

Sợ bị ám toán, Quan Vân Sơn vội dịch người thay đổi bộ vị.

Tuy nhiên không có bất kỳ điều gì bất lợi xảy đến như Quan Vân Sơn lo sợ, ngoại trừ một chuỗi thanh âm mơ hồ lại vọng đến như trước đó từng có, tiếng kêu rên của Trang Hải đạo trưởng vang lên.

Vừa nghe chuỗi thanh âm này, Quan Vân Sơn phần nộ gầm lên:

- Huỳnh Hoa Trang có hận thù gì với tôn giá, sao tôn giá cũng dồn họ vào tuyệt lộ?

Không có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp, như muốn cho Quan Vân Sơn biết Kiều Mộng Phi không còn gì để cùng chàng thương lượng. Điều này càng làm cho Quan Vân Sơn lo sợ hơn cho Công Tôn Uyển Uyển và Đông Điền, Xuân Mãn. Vì những thanh âm mơ hồ mà chàng vừa nghe chính là của họ.

Đang cố lắng nghe để nhận định rõ phương hướng của họ, Quan Vân Sơn bỗng mơ hồ bắt gặp những loạt âm thanh khác. Đó là những tiếng động đập khả nghi, nghe như tiếng đá đang nghiêng vào nhau.

Rào... rào...

Cảnh quang ở vùng núi non này vốn dĩ đã đầy những hiểm nguy, giờ lại thêm loạt tiếng động này nữa, càng khiến cho Quan Vân Sơn thêm chồn lòng chùn dạ.

Đã vậy, bằng cảm nhận tuy mơ hồ nhưng Quan Vân Sơn vẫn cảm thấy nền đá dưới chân như đang có những rung động kỳ lạ.

Và không bao lâu, dù không muốn liên tưởng, nhưng Quan Vân Sơn vẫn dễ dàng kết hợp hai hiện tượng khả nghi này lại làm một. Tiếng đá nghiêng và những rung động mơ hồ của nền đá, phải chăng muốn nói lên khắp vùng Thiên Ma Cổ Động đây kỳ bí này đang có dấu hiệu của cơn địa chấn?

Tuy không dám tin chắc vào nhận định này, một nhận định rất dễ làm bất kỳ ai lâm vào cảnh ngộ như Quan Vân Sơn cũng phải khiếp sợ, nhưng chàng bỗng nghe khá rõ tiếng kêu thét vì sợ hãi của Công Tôn Uyển Uyển vang đến:

- Chao ôi! Chúng ta e... nguy mất. A... a...

Quan Vân Sơn nghe lạnh khắp người, nhất là khi nghĩ đến câu Kiều Mộng Phi lúc cuối cùng đã đe dọa:

“Người tự chuốc hậu quả!” và càng nhớ về câu nói này, Quan Vân Sơn càng thêm minh bạch:

Kiều Mộng Phi đã phải khổ công lắm mới luyện được một loại công phu gọi là Ngũ Khí Hộ Tâm và ngọn chỉ kình Thái Ất của chàng - theo lời nói của Kiều Mộng Phi lúc phần nộ - đã suất nữa phá vỡ công phu này của ả.

Phải chăng điều này cũng có nghĩa là Quan Vân Sơn đã làm Kiều Mộng Phi mang thương tích khá nghiêm trọng? Chỉ có như thế mà Kiều Mộng Phi mới vì phần nộ, nảy sinh ý định báo thù, là bằng mọi giá phải loại bỏ kỳ được Quan Vân Sơn, cũng là đối thủ thật sự đáng ngại cho ả sau này.

Vậy thì để loại bỏ Quan Vân Sơn, có sao Kiều Mộng Phi thay vì có hành động nhắm vào Quan Vân Sơn, lại chuyển sang những hành vi bất lợi đối với Công Tôn Uyển Uyển?

Phải chăng Kiều Mộng Phi thừa biết thế nào Quan Vân Sơn vì có chút ân tình, nên thế nào cũng tìm cách ứng cứu cho Công Tôn Uyển Uyển?

Còn nghĩ là hễ Quan Vân Sơn thực hiện điều đó, chạy đến cứu Công Tôn Uyển Uyển cũng là lọt vào cạm bẫy đã bố trí sẵn và dành cho Quan Vân Sơn?

Minh bạch điều này và cảm thấy đúng, Quan Vân Sơn chợt bắt gặp bản thân đang tự hít vào một hơi thật dài, còn tâm trí thì chao đảo rối loạn với trăm nghìn ý nghĩ mâu thuẫn nhau. Tiếp cứu hay không tiếp cứu Trang chủ Huỳnh Hoa Trang?

Đang lúc này, nền đá dưới chân Quan Vân Sơn vẫn không ngớt truyền đến từng loạt chấn động mơ hồ và sau cùng làm cho Quan Vân Sơn có quyết định.

Vút...

Bật người lên cao, Quan Vân Sơn tận lực quật một kinh vào trần động, nơi đã từng nhờ một ngọn chỉ kinh mà Quan Vân Sơn vô tình làm cho Kiều Mộng Phi phần nộ vì công phu Ngũ Khí Hộ Tâm suýt bị chàng phá vỡ.

Ầm...

Lực đạo từ chưởng kinh làm cho trần động lay chuyển, khiến không ít đất đá từ trên đó rơi xuống.

Rào... rào...

Sợ bị đá rơi trúng vào người, Quan Vân Sơn vội dịch bộ và nép qua một bên.

Đúng lúc này, có tràng cười cao ngạo của Kiều Mộng Phi vang đến:

- Ta thừa biết thế nào ngươi cũng có hành động này. Đó là điều ta đang chờ đợi và cũng là cách xử trí ta dành cho ngươi, kẻ dám khước từ lời đề xuất cùng ta hợp tác. Ha...

ha...

Quan Vân Sơn lập tức tung người lao về phía có tiếng phát thoại:

- Tôn giá chớ quá tự phụ. Chẳng qua đây là nơi tôn giá từng lưu ngụ nên có sắp đặt cạm bẫy khắp nơi. Tại hạ dù có bất kỳ hành động nào vẫn không thoát hết mọi cạm bẫy.

Đâu thể nói là do tôn giá thông tuệ nên đoán được từng hành động của tại hạ? Hãy nên nhìn nhận sự thật đó, và tiếp tại hạ một chưởng. Đỡ!

Ầm...

Rào... rào...

Cùng với tiếng chấn kinh và tiếng đá vỡ vụn ra, Quan Vân Sơn còn nghe Kiều Mộng Phi hậm hực rít lên:

- Bình sinh chưa một ai dám xem thường Kiều Mộng Phi này. Chỉ có ngươi, một tiểu tử máu đầu chưa ráo mới dám tỏ ra cao ngạo một cách ấu trĩ như thế. Đã vậy, ngươi phải chết. Xem đây!

Từ chỗ ẩn thân, không biết Kiều Mộng Phi đã có hành động gì mà từ khắp nơi chợt có nhiều loạn thạch cứ ào ào lao thẳng đến chỗ Quan Vân Sơn đang đứng.

Ào... ào...

Vì chưa biết đây là thủ đoạn gì của Kiều Mộng Phi, nên Quan Vân Sơn vẫn thản nhiên theo bản năng quật kinh vào những loạn thạch.

Vù... Âm...

Ào... Âm...

Đúng lúc này nền đá dưới chân Quan Vân Sơn chột chao nghiêng khiến chàng đang trụ bộ lập tức cũng bị liêu xiêu lão đảo.

Đang cố duy trì cước bộ, Quan Vân Sơn bỗng nghe Kiều Mộng Phi cười đắc ý:

- Ở Thiên Ma Cổ Động này có một nơi gọi là Thiên Tấn Trụ Vong Linh Siêu Hồn cốc. Đó cũng là nơi táng thân dành cho tất cả ai dám chống lại ta, dĩ nhiên cũng có người.

Ha... ha...

Nền đá cứ nghiêng dần, cho Quan Vân Sơn một cảm nhận là nền đá sẽ nghiêng mãi, cho đến lúc nó trút bỏ hoàn toàn những gì bên trên nó. Và trút bỏ vào đâu, nếu không trút vào chỗ mà Kiều Mộng Phi vừa bảo là Thiên Tấn Trụ Vong Linh Siêu Hồn Cốc?

Kinh tâm động phách, Quan Vân Sơn tung người nhảy vọt lên cao.

Vút...

Từ trên cao chột có một áp lực đè ngay xuống Quan Vân Sơn.

Ào...

Kèm theo đó là một loạt cười sằng sặc:

- Đừng quá xem thường người của bốn giáo như thế. Không lẽ để người thoát dễ thế sao? Ha... ha...

Bị kinh lực quật xuống theo tư thức Thái Sơn áp đỉnh, Quan Vân Sơn theo bản năng hất ngược lên trên một kinh:

- Hãy xem công phu tuyệt học của Âm Dương Quái Diện ta.

Ào... Âm...

Chấn kinh làm cho thân hình Quan Vân Sơn trầm xuống. Và loạt tràng cười kia lại được dịp vang lên:

- Dù người có là Âm Dương Quái Diện hoặc Quan Vân Sơn gì cũng phải chết. Có tiếc chẳng là bốn giáo đã không còn cơ hội nào đoạt lại Thiên Niên Chu Quả đã vô tình lọt vào tay người. Thôi nhé, vĩnh biệt. Ha... ha...

Lại thêm một loạt áp lực nữa xuất hiện và đè lên người Quan Vân Sơn.

Ào...

Quan Vân Sơn phần nộ, cố tận lực quật thêm một kinh:

- Quả nhiên ta đoán không sai. Ngay từ đầu ta đã biết đây là hành vi của Ngũ Liên Giáo và Xuân Mãn cũng bị bọn người thu phục. Thật đáng chết!

Ào... Âm...

Lần này chấn kinh làm cho toàn thân Quan Vân Sơn trầm xuống nhiều hơn, buộc Quan Vân Sơn phải miễn cưỡng cho thân chạm đất để đỡ lấy đà.

Nào ngờ, nền đá dưới chân Quan Vân Sơn do đang độ chao nghiêng nên chàng chờ mãi vẫn không thấy chân chạm đất.

Vụt hiểu rất có thể bản thân sắp rơi vào Thiên Tấn Trụ Vong Sinh Siêu Hồn Cốc, Quan Vân Sơn kinh hoảng vươn tay quơ loạn về tứ phía.

Nhờ đó khi Quan Vân Sơn thật sự sắp bị rơi vào khoảng không vô tận thì bàn tay hữu vô tình chộp được vào một mép đá chênh vênh của phần nền đá chao nghiêng đến tận cùng.

Bộp...

Biết để rơi là nguy đến tính mạng, Quan Vân Sơn thu tàn lực, chộp luôn tả thủ vào mép đá.

Nền đá vẫn chao nghiêng khiến toàn thân Quan Vân Sơn phải giữ mãi vị thế đứng đưa giữa khoảng không, đánh đu với số mạng và lâm cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng vì không còn cách nào khác, nên Quan Vân Sơn đành chấp nhận và cố duy trì mãi tình thế quá ư hiểm nghèo này, cũng là cơ hội cho Quan Vân Sơn thổ nạp điều hòa chân nguyên.

Được một lúc, Quan Vân Sơn có cảm nhận nền đá đang bắt đầu dịch chuyển theo hướng ngược lại và vị thế chao nghiêng cũng giảm dần.

Hớn hờ vì điều này, Quan Vân Sơn gấp rút cho việc điều hòa chân nguyên, để khi cần chàng có thể dễ dàng thu người lên trên và lại an toàn yên vị trên nền đá như lúc trước.

Đang chờ đợi điều sắp xảy đến, Quan Vân Sơn chợt kinh nghi khi phát hiện phần hạ thân đang đứng đưa ở khoảng không bỗng như vừa chạm vào một vách đá. Và sự kinh nghi liền biến thành kinh hoàng, lúc chàng cố căng mắt nhìn và hiểu điều gì sắp xảy đến cho bản thân.

Hóa ra nền đá chao nghiêng là do cơ quan phát động và phần nền đá tách ra là từ một vách đá. Do đó, khi cho cơ quan phát động ngược lại làm cho nền đá trở lại vị trí ban đầu thì phần nền đá tách ra từ một vách đá cũng từ từ khấp sát vào chính vách đá đó.

Và điều không may cho Quan Vân Sơn là bản thân đang đứng đưa ở chính phần nền sắp khấp lại này. Nghĩa là nếu để phần nền đá hoàn toàn trở lại vị trí ban đầu thì khi nền đá khấp vào vách đá sẽ dẫn đến biến cố bi thảm là Quan Vân Sơn bị nền đá nghiền vào vách đá.

Và để thoát, Quan Vân Sơn chỉ có hai cách, một là tự buông tay đừng bấu víu vào mép của nền đá. Khi đó nếu chàng thoát cảnh bị nghiền nát thì lại bị rơi vào Siêu Hồn Cốc, chấp nhận cái chết cũng đã dành sẵn cho số mạng. Cách thứ hai là Quan Vân Sơn phải lập tức thu người và trèo lên trên nền đá. Quan Vân Sơn chọn cách này.

Nhưng khi định thực hiện thì hơi ôi, nền đá bỗng tuột ào xuống, trở lại vị trí chao nghiêng như lúc đầu.

Ào...

Quan Vân Sơn còn nghe những loạt cười đắc ý vang lên:

- Giáo chủ đã dặn chúng ta là phải để nền đá di chuyển lên xuống ít nhất vài ba lượt.

Có như thế tiểu tử Âm Dương Quái Diện gì đó mới thật sự rơi vào Siêu Hồn cốc, mãi mãi không được siêu sinh. Ha... ha...

- Hừ! Thì lần nào mà chẳng vậy. Và mười lần đủ mười, chưa có kẻ nào may mắn thoát bẫy Thiên Tấn Trụ Vong Linh cả. Tiểu tử đâu phải ngoại lệ. Ha... ha...

Hai gã này nói rất đúng. Chỉ với hai tay bám vào mép nền đá như Quan Vân Sơn lúc này, quả thật dù rất muốn thu người nhảy lên thì đúng là điều thiên nan vạn nan. Không những thế, chạm bẫy cơ quan ở nền đá này có gọi là Thiên Tấn Trụ Vong Linh cũng đúng.

Bởi mỗi khi nền đá chao nghiêng đến độ chót thì chính trọng lượng bản thân đã làm cho thân thể Quan Vân Sơn giãn ra, khiến đôi tay do bám quá lâu vào mép đá cứ tưởng chừng như đang chịu đựng một lực căng có đến ngàn tấn tác động vào. Đã vậy, hai gã nọ còn điều động cơ quan làm cho nền đá cứ luân phiên nâng lên hạ xuống và khiến lực căng càng lúc càng làm cho Quan Vân Sơn thêm rã rời cánh tay.

Và nếu tình thế này cứ tiếp tục, có lẽ Quan Vân Sơn sẽ không thể nào duy trì nổi.

Nhưng may thay, Quan Vân Sơn chợt nghe một trong hai gã nọ lên tiếng:

- Có lẽ đủ rồi. Tiểu tử dù có là Đại La Kim Tiên ắt cũng đã rơi vào Siêu Hồn cốc từ lâu. Dừng lại đi, lão Hỏa.

Với toàn thân vừa mỏi mệt vừa xuất hạn mồ hôi vì khiếp sợ từ lâu, Quan Vân Sơn dù biết nền đá không bao lâu nữa sẽ khấp sát vào vách đá, nhưng cũng vô kế khả thi để tránh cảnh bị nghiền nát. Bởi để thu người nhảy lên bên trên như đã định, Quan Vân Sơn đâu còn chút sức lực nào để thực hiện.

Còn như chấp nhận cái chết, hoặc bị nghiền nát hoặc bị rơi vào Siêu Hồn cốc thì chàng lẽ đương nhiên không cam tâm.

Trong lúc này, nền đá cứ từ từ khép vào vách đá, khiến Quan Vân Sơn đã khấn trương, càng thêm khấn trương.

Và sau cùng, lúc hai chân một lần nữa bị đung đưa va vào vách đá, Quan Vân Sơn bỗng nảy ý liều lĩnh.

Hít mạnh một hơi vào thật nhanh, chàng chờ đến lúc nền đá chỉ còn một quãng ngắn nữa là khép vào nền đá, liền buông một tay chụp thật mạnh vào vách đá nọ.

Bộp...

Thật may, Quan Vân Sơn đã vô tình chộp đúng vào một mẫu đá nhỏ, đủ cho chàng tiếp tục thực hiện ý đồ.

Buông cánh tay còn lại ra khỏi mép nền đá, Quan Vân Sơn chộp luôn vào mẫu đá khác.

Không nghĩ đây là dó bản thân gặp may, Quan Vân Sơn ngay khi chuyển thân mình từ vị trí treo đung đưa ở mép nền đá qua trạng thái treo lơ lửng ở vách đá, lập tức dùng hai chân sờ soạng ở vách đá.

Đúng như Quan Vân Sơn nghĩ, vách đá chàng đang treo người thật sự có không biết cơ man nào là những mẫu đá mấp mô. Vậy là không phải ngẫu nhiên, Quan Vân Sơn vươn tay là vô tình chộp phải một mẫu đá. Chúng có rất nhiều, và nếu chàng không chộp vào mẫu đá này thì cũng chộp vào mẫu đá khác kế cận đó.

Mừng rỡ vì phát hiện ra điều này, Quan Vân Sơn vẫn treo mình trên hai tay đã quá mỏi mệt và gấp rút tìm chỗ đặt chân.

Điều này thì quá dễ và chỉ một lúc sau, Quan Vân Sơn có thể yên tâm khi cuối cùng cũng có tư thế thuận lợi để giữ yên thân mình.

Cạch...

Nền đá lúc này mới thật sự khép chặt vào vách đá. Chính tiếng động khô khan vừa phát ra ngay bên trên đầu đã cho Quan Vân Sơn nhận thức này. Tuy đó là một nhận thức hoàn toàn bất lợi cho chàng, vì cơ hội thoát lên bên trên đã bị phong bế, cùng một lúc với tiếng nền đá khép chạm vào vách đá. Nhưng chính nhận thức này lại làm cho chàng nhẹ nhõm. Bởi điều này nói lên, cho đến lúc này Quan Vân Sơn vẫn bình yên vô sự, chưa bị rơi vào Siêu Hồn Cốc, và nhất là thân thể không bị nền đá lúc khép lại nghiền nát vào vách đá có quá nhiều những mẫu đá nhấp nhô.

Từ từ tìm cách trụ vững thân mình trên hai chân, Quan Vân Sơn cẩn trọng buông bỏ một tay khỏi vách đá.

Tốt rồi! Vậy là Quan Vân Sơn có dịp cho một tay để nghỉ ngơi, đồng thời dùng cánh tay rảnh để dò tìm khắp vách đá.

- Vách đá có quá nhiều những mô đá lồi lõm, không lý nào không tìm thấy một kẽ nứt, hoặc một huyết khẩu nào đó đủ cho một người lách vào?

Với ý nghĩ đầy lạc quan này, Quan Vân Sơn vẫn kiên trì tìm kiếm.

Hết tìm ở phía tả, lại chuyển qua chú tâm tìm bên hữu, Quan Vân Sơn vừa tìm vừa hy vọng bọn người ở bên trên vì một nguyên nhân nào đó do muốn kiểm tra xem chàng có thật sự chết chưa làm cho cơ quan phát động, sẽ tạo cơ hội cho chàng tung người nhảy thoát lên bên trên.

Nhưng tất cả chỉ là mộng tưởng. Nền đá ở bên trên vẫn im lìm, cho Quan Vân Sơn nhớ lại câu nói tự đắc từng do bọn chúng nói là chưa bao giờ có người may mắn thoát chết, nếu lọt vào cạm bẫy cơ quan Thiên Tấn Trụ Vong Linh. Và như vậy, chúng cần gì phát động lại cơ quan để kiểm tra.

Và tương tự, có lẽ vận số của Quan Vân Sơn đã đến hồi mạt vận, là dù cố công tìm, nhưng chàng chưa phát hiện bất kỳ một kẽ đá nứt nào để nhân đó thoát đi. Một kẽ nứt còn không có thì nói gì cả nguyên một huyết khẩu!

Quyết không sớm tuyệt vọng, Quan Vân Sơn chuyển sang tìm dần xuống phía dưới.

Nhờ nhiều mấu đá luôn xuất hiện đúng lúc và đúng tầm tay, nên chàng vẫn có thể dễ dàng đi xuống phía dưới, tiếp tục tìm kiếm những cơ may thoát thân.

Cứ thế Quan Vân Sơn tuột xuống mãi và hoàn toàn không biết đã tuột xuống bao nhiêu trượng theo vách đá. Chàng chỉ biết lòng nhẩn nại của bản thân đã hết dần theo thời gian, có thể bảo sắp đến hồi tuyệt vọng thật sự.

Chợt...

Quan Vân Sơn bỗng nghe gai khắp người khi phát hiện một thanh âm mơ hồ vọng đến tai.

Có thanh âm tất có người và người đó dù ở đâu, vẫn là một địa điểm nào khác chứ không thể ở Siêu Hồn cốc này.

Quan Vân Sơn phấn khích, bắt đầu cho thân hình dịch chuyển trên vách đá và tiến dần về phía đã xuất phát những âm thanh mơ hồ.

Âm thanh nọ không hiểu sao cứ tiếp tục vang lên, vô tình tạo phương hướng rõ rệt cho Quan Vân Sơn dễ nhận định và di chuyển.

Hoàng thiên luôn bắt phụ khổ tâm nhân, đã đến lúc Quan Vân Sơn nghe rõ thanh âm đó do nữ nhân phát ra. Đồng thời còn là tiếng nữ nhân không hề xa lạ với Quan Vân Sơn.

“Hay lắm! Cấu trúc của Thiên Ma Cổ Động thật kỳ bí. Không ngờ lại luôn có những lối thông thương dẫn đi khắp lòng núi, thông từ huyết cốc này đến những sơn động khác, vô tình giúp ta tạm thời thoát nạn. Hừ!” Thêm một lúc nữa, Quan Vân Sơn cũng tìm thấy phương vị đã dẫn truyền âm thanh nọ đến tận nơi chàng. Đó là một ngách đá nhỏ, chàng khoan khoái lách người vào, vì không cần đeo bám người vào vách đá cheo leo nữa.

20. Ngũ Liên Phật Đài

Giữa một thạch động chỉ lờ mờ sáng, Công Tôn Uyển Uyển đang hậm hực đi đi lại lại:

- Chỉ cần ta một lần thoát nạn thôi. Phải, chỉ cần ta một lần thoát nạn thôi, ta sẽ cho lão thất phu Triển Huy Thành biết hậu quả gì sẽ xảy đến cho kẻ phản bội. Hừ!

Ngồi tọa công ở một chỗ cạnh đó, Đông Điền vụt thở dài:

- Chúng ta đã bị lão thất phu Triển Huy Thành và Ngũ Liên Giáo giam hãm, nếu muốn thoát chỉ trông vào kỳ tích mà thôi.

Công Tôn Uyển Uyển giận dữ mắng Đông Điền:

- Còn gì nữa mà trông chờ? Y thì bị rơi vào Siêu Hồn cốc, điều đó do chính miệng yêu phụ nói ra, không lẽ người thật sự không tin?

Đông Điền khẽ lắc đầu:

- Không phải nô tỳ không tin. Vì hạng người có lắm thủ đoạn như yêu phụ thì việc gì mà không dám làm. Chỉ có điều nô tỳ vẫn mơ hồ cảm nhận y không phải hạng người dễ chết. Như chuyện đã từng xảy ra chẳng hạn. Nếu y chết thì đã chết rồi, nhưng sau cùng y vẫn không chết.

Công Tôn Uyển Uyển liền ngồi xuống cạnh Đông Điền:

- Kỳ thực, ta những ước ao có được niềm tin tưởng lạc quan như người. Người nói không sai, lúc ở đoạn độc đạo khi Xuân Mãn cố tình lập mưu xô y xuống vực, thật tình ta không dám nghĩ y vẫn thoát. Nhưng mà hễ nhắc đến Xuân Mãn là ta thêm hận.

- Sao Trang chủ cứ nhắc đi nhắc lại mãi chuyện này?

Công Tôn Uyển Uyển lại hậm hực:

- Vậy người nói đi. Sao không là người hay Hoa Hạ, Thu Phong mà chính là Xuân Mãn phản lại ta? Có lúc nào ta bạc đãi hoặc làm ả phật ý, sao ả nhẫn tâm phản ta?

Đông Điền thở dài:

- Nào phải chỉ có một mình Xuân Mãn phản lại Trang chủ.

Thanh âm của Đông Điền vừa dứt chợt có tiếng của Quan Vân Sơn nhẹ nhàng đưa đến:

- Đông Điền nói rất đúng. Đâu phải chỉ có một mình Xuân Mãn phản lại Trang chủ.

Đông Điền giật nảy mình:

- Trang chủ có nghe chẳng? Là y đó, đúng là thanh âm của y rồi.

Công Tôn Uyển Uyển cũng giật mình không kém:

- Có phải các hạ chẳng, Âm Dương Quái Diện? Các hạ đang ở đâu?

Cạch...

Một hòn đá nhỏ chợt từ bên trên rơi xuống cạnh chân Công Tôn Uyển Uyển và nàng ngược nhìn lên, đúng lúc từ trên đó có tiếng Quan Vân Sơn vọng xuống:

- Nhị vị cứ bình tâm và đừng gây kinh động. Tại hạ Ở trên này, để tại hạ nghĩ cách giúp nhị vị lên.

Không thể ngờ Quan Vân Sơn lại xuất hiện đúng lúc, Công Tôn Uyển Uyển nếu không nhờ Đông Điền kịp giữ lại, có lẽ đã nhảy lên và bật reo vì vui mừng.

Sau đó, cả hai nhìn thấy từ lỗ hổng chỉ to bằng miệng bát ở bên trên đang có một vật từ từ buông dài xuống, kèm theo đó là tiếng Quan Vân Sơn căn dặn:

- Nếu nhị vị còn đủ sức lực, hãy lần lượt nhảy lên, bám vào đầu dây vải. Tại hạ sẽ tuần tự kéo nhị vị lên.

Công Tôn Uyển Uyển lo ngại:

- Nhưng chỗ đó quá hẹp, một người cũng không chui lọt nữa là.

Có tiếng Quan Vân Sơn đáp xuống:

- Tại hạ tự khắc có cách. Trang chủ liệu có nhảy đến đầu dây không?

Đông Điền gọi vọng lên:

- Các hạ không thể đưa đầu dây xuống thấp thêm một ít nữa sao? Còn cao lắm, ngoài bốn trượng như vậy rất khó nhảy đến.

Lập tức...

Soạt...

Sau tiếng động như tiếng vải xé này, đầu dây vải lại được hạ thấp xuống thêm nửa trượng nữa:

- Tại hạ chỉ làm được có thế thôi. Nếu vẫn chưa được thì phiền một người trong nhị vị giúp người còn lại nhảy lên.

Đông Điền nhìn Công Tôn Uyển Uyển:

- Trang chủ lên trước đi, nô tỳ sẽ giúp Trang chủ.

Công Tôn Uyển Uyển gạt đầu và gọi vọng lên:

- Các hạ định sẽ hành động như thế nào?

- Rất dễ. Chỉ cần Trang chủ lên đến trần động, tại hạ bên trên và Trang chủ ở dưới, cả hai chúng ta cùng hiệp lực chấn vỡ thêm một bên lỗ hổng nữa. Sẽ không gây kinh động và cũng dễ cho chúng ta xóa dấu vết sau này.

Công Tôn Uyển Uyển lại gạt đầu:

- Đúng là diệu kế. Tiểu nữ lên đây.

Nhờ Đông Điền tiếp lực, Công Tôn Uyển Uyển bật tung người lên và dễ dàng nắm vào đầu dây vải.

Vút...

Ở bên trên, Quan Vân Sơn thu dây vải lên dần, kéo Công Tôn Uyển Uyển lên đến tận lỗ hồng quả nhiên chỉ to bằng miệng bát.

Lập tức có tiếng Quan Vân Sơn truyền xuống:

- Hãy vận dụng nội kinh, áp mạnh chưởng tay vào phía tả, đẩy vỡ phần mép đá phía đó. Rõ chưa?

Giữ thân mình bằng một tay, Công Tôn Uyển Uyển áp chưởng tay còn lại vào vị thế Quan Vân Sơn vừa chỉ điểm:

- Được rồi, bắt đầu chưa?

Thanh âm của Quan Vân Sơn vang lên thật rõ:

- Được rồi, bắt đầu đi.

Công Tôn Uyển Uyển ở dưới nhả kinh.

Rắc...

Mép đá vỡ thành một khối, và có tiếng Quan Vân Sơn căn dặn:

- Không được để rơi. Hãy đẩy lên cho tại hạ.

Nàng đẩy lên từ từ. Sau cùng lỗ hồng đã rộng đủ chỗ cho nàng leo lên.

Từ dưới nhìn lên, Đông Điền chợt nghe tiếng Công Tôn Uyển Uyển kêu khe khe:

- Ôi chào! Sao các ha... lại thế này?

Và Đông Điền nghe Quan Vân Sơn đáp lại bằng giọng thật áy náy:

- Lúc ngộ biến phải tòng quyền. Chưa hết đâu, vì Đông Điền không thể tự mình nhảy lên, phiền Trang chủ cho tại hạ mượn tạm dải thắt lưng.

Vậy là Đông Điền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khi sau đó, đầu dây vải được đưa xuống thấp hơn nhiều so với lần vừa rồi.

Đến khi Đông Điền thật sự leo lên, nàng hiểu tại sao lúc này Công Tôn Uyển Uyển kêu lên như thế, vì Quan Vân Sơn lúc này chỉ còn một mảnh vải nhỏ quấn quanh thân. Do đã dùng hầu hết y phục để xé thành từng dây vải nhỏ, sau đó được bện lại thành một sợi dây thành vật cứu sinh cho cả hai nàng.

Biết rõ cảm nghĩ của hai nàng, Quan Vân Sơn vừa nhẹ nhàng đặt khối đá đã bị chấn vỡ lúc này vào nguyên vị, xóa mọi vết tích cho biết chỗ hai nàng đã đào thoát, vừa lúng túng bảo hai nàng:

- Tại hạ đâu có ngờ có lúc phải dùng đến kế sách này. Bằng không, lúc này tại hạ đã mượn tạm bộ Lân Y Giáp Cốt của giáo chủ Ngũ Liên Giáo đời trước.

Đông Điền cố trấn áp tâm trạng ngại ngùng vì hình hài đã phần nào lỏa thể của Quan Vân Sơn để miễn cưỡng hỏi cho có lệ:

- Các hạ nói như thế đã tình cờ phát hiện nơi táng thân của giáo chủ Ngũ Liên Giáo vậy. Có thật thế không?

Tưởng nàng hỏi thật, Quan Vân Sơn không cần giữ ý chợt quay lại, diện đối diện với gương mặt đột nhiên bừng đỏ của nàng:

- Cô nương nghĩ tại hạ bịa chuyện ư? Được lắm, tại hạ sẽ lập tức đưa nhị vị đến đó thì rõ. Có thể nói...

Chợt nhận ra cử chỉ của bản thân là quá thất thố, Quan Vân Sơn vội quay người đi, đến giọng nói cũng bỗng dưng nhẹ lại:

- ... Tại hạ định nói nơi này phải gọi là Xuyên Thiên động thì đúng hơn. Vì từ chỗ chúng ta đang đứng lúc này, nếu đi tiếp nữa thì chưa biết còn thông xuyên qua những chỗ nào khác. Chứ nếu quay lại... A! Tại hạ phát hiện nhiều điều lý thú.

Bị tính hiếu kỳ thúc giục, Công Tôn Uyển Uyển kêu lên một cách phấn khích:

- Nếu thật sự đúng như các hạ nói, có thể cả quyết đây là những điều mà ắt hẳn bọn Ngũ Liên Giáo chưa hề phát hiện. Hay lắm! Tiểu nữ muốn nhân cơ hội này xem qua khắp lượt Thiên Ma Cổ Động.

Sau khi đã đặt chỗ đá vỡ vào nguyên vị, có nghĩa là đã xóa bỏ toàn bộ mọi dấu vết có thể cho bọn Ngũ Liên Giáo phát hiện chỗ Công Tôn Uyển Uyển và Đông Điền được cứu thoát, Quan Vân Sơn cởi từ sợi dây vải ra một đoạn dải lụa, trao cho Công Tôn Uyển Uyển:

- Xin được giao hoàn cho Trang chủ.

Vậy là đến lượt Công Tôn Uyển Uyển vì muốn nhận lại dải lụa thắt lưng nên buộc phải diện đối diện với tấm thân cường tráng của Quan Vân Sơn.

Và không ngờ ánh mắt của nàng cứ bị tấm thân cường tráng của chàng cuốn hút:

- Sao diện mạo của các hạ nửa đở, nửa tái nhợt, còn khắp thân thì không? Phải chăng đó là do các hạ dùng giả diện che đậy diện mạo thật quá quen thuộc đối với bọn tiểu nữ?

Cách nhìn của Công Tôn Uyển Uyển làm Quan Vân Sơn bối rối phải quay lại:

- Trang chủ đừng quá nghi ngờ. Thứ nhất, đây là diện mạo thật của tại hạ tuy có quái dị. Thứ hai, cách Trang chủ hỏi như thể Trang chủ đang nghi ngờ tại hạ là nhân vật nào đó Trang chủ từng biết. Cho hỏi, đó là ai vậy?

Công Tôn Uyển Uyển cũng phần nào bối rối nên đáp khẽ: - Không phải tiểu nữ nghi ngờ. Mà chính Đông Điền vô tình nghe yêu phụ nhờ các hạ chính là Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang, có tính danh là Quan Vân Sơn.

Quan Vân Sơn chuyển câu hỏi qua Đông Điền:

- Cô nương thử nói xem, Kiều Mộng Phi nghi ngờ như thế nào?

Đông Điền đáp:

- Trước hết, vì nghi ngờ nên yêu phụ sau khi cho thủ hạ đả thương tiểu nữ, còn cho tiểu nữ nuốt một hoàn độc dược. Yêu phụ bảo...

Quan Vân Sơn gật gù:

- Tại hạ đoán đúng rồi. Từng nghe nói Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang đang giữ một báu vật là Tỳ Độc Châu. Và chỉ cần tại hạ tự đứng có thể giúp cô nương giải độc là yêu phụ họ Kiều có thể minh định tại hạ chính là Quan Vân Sơn.

Công Tôn Uyển Uyển ậm ừ:

- Chỉ tiếc yêu phụ đã tính sai. Vì các hạ vô tình là nhờ Thiên Niên Chu Quả chứ không phải Tỳ Độc Châu để giải độc cho Đông Điền.

Đông Điền tiếp:

- Yêu phụ còn nghi ngờ, các hạ đã chứng tỏ là quá tinh thông Kỳ môn thuật, trùng khớp với lần Quan Vân Sơn nhờ tinh thông trận đồ mới có thể phá vỡ trận thế từng giữ kín mọi bí ẩn trong Trúc Lâm cổ viện.

Quan Vân Sơn phì cười:

- Nếu Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang có tinh thông trận đồ thì cũng vị tất tinh thông bằng tại hạ. Nhị vị đừng quên xuất thân của tại hạ là từ Toàn Chân giáo phái. Một giáo phái đạo gia rất am hiểu đạo lý Âm Dương Kỳ Môn Bát Quái Thuật.

Đông Điền gượng cười:

- Yêu phụ còn nói:

Chỉ có Quan Vân Sơn là có tư chất thông tuệ. Do các hạ thông minh không kém, nên yêu phụ nghĩ Âm Dương Quái Diện chính là do Quan Vân Sơn cải danh.

Quan Vân Sơn cười thành tiếng:

- Giữa tại hạ và Kiều Mộng Phi từng lý luận về điều này. Và tại hạ đã cho Kiều Mộng Phi rõ thế nào là câu “Cao nhân tắc hữu cao nhân tri”. Không một ai dám tự phụ bản thân là thông minh hơn mọi người. Và kết quả là Kiều Mộng Phi đã thất bại. Tại hạ vẫn không chết, cho dù đã bị rơi vào Siêu Hồn Cốt.

Công Tôn Uyển Uyển hồ nghi:

- Theo yêu phụ khoa trương, Siêu Hồn cốt là nơi chưa từng có người toàn mạng. Vậy mà các hạ vẫn có thể quay trở lại. Chuyện là thế nào?

Quan Vân Sơn vẫy tay ra hiệu:

- Nhị vị cứ đi theo tại hạ thì rõ. Đi nào!

Cả hai thấy vậy, vội bám theo Quan Vân Sơn.

Đông Điền chợt lên tiếng, trong khi Công Tôn Uyển Uyển vẫn còn ngây người vì bàng hoàng, khi mục kích cảnh tượng ngay trước mặt:

- Với cách bài trí này, Âm Dương Quái Diện các hạ thử nghĩ xem, có phải đây là thánh địa của Ngũ Liên Giáo?

Quan Vân Sơn đã nhặt lấy một bộ Lân Y Giáp Cốt từ một bộ cốt khô và sắp khoát vào người, thay cho y phục đã bị xé thành những đoạn dây vải cứu sinh.

- Tại hạ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng sau nghĩ lại thì không phải.

Công Tôn Uyển Uyển nhờ nghe hai người đối thoại, nên tỉnh qua cơn bàng hoàng.

Nàng tiến lại gần Đông Điền và hỏi Quan Vân Sơn:

- Điều gì khiến các hạ nghĩ là không phải?

Quan Vân Sơn khoác Lân Y Giáp Cốt lên người và hỏi như trêu hai nàng:

- Nhị vị sẽ phản ứng ra sao, nếu tại hạ như thế này bất ngờ xuất hiện trước mặt nhị vị?

Công Tôn Uyển Uyển co rúm người lại:

- Trông thật kinh tởm. Chẳng thà các hạ để mình trần còn dễ nhìn hơn là mang bộ y phục có vẽ nguyên một cốt khô bằng lân quang như thế này.

Riêng Đông Điền thì gật gù:

- Ngũ Liên Giáo quả có cách làm mọi người khiếp đảm. Chỉ cần nhìn thấy hình vẽ của bộ cốt khô lấp lánh này, có ai lại không sợ, vì cứ nghĩ giáo chủ chính là hiện thân của tử thần.

Quan Vân Sơn vụt cười lạt:

- Vậy mà xuất xứ của Ngũ Liên Giáo lại có liên quan đến Phật môn. Đó chính là nguyên nhân khiến tại hạ nghĩ đây chẳng phải là thánh địa của Ngũ Liên Giáo. Nhị vị hãy nhìn xem.

Quan Vân Sơn chỉ cho hai nàng nhìn thấy một bí đạo cạnh đó. Và nếu từ ngoài nhìn thẳng vào trong bí đạo thì ai ai cũng phải nhìn thấy phần bên trong chính là những bài trí của một nơi thuộc chốn Phật đường.

Công Tôn Uyển Uyển kinh ngạc:

- Quả nhiên là chỗ thờ Phật. Có Ngũ đài được tạo hình theo năm đóa sen với mỗi đóa một màu khác biệt.

Đông Điền cũng lấm bầm:

- Đó là năm màu trùng với ngũ hành. Có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lại có hình năm đóa sen, phải chăng hậu nhân sau này của chủ nhân từng kiến tạo ra Phật đường đã dựa vào đó mà lập ra một giáo phái và gọi là Ngũ Liên Giáo?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Liên là đóa sen, bảo danh xưng Ngũ Liên Giáo từ đây mà có cũng phần nào hữu lý.

Nhưng tại sao dường như mãi cho đến tận bây giờ, bọn người Ngũ Liên Giáo ở đây vẫn chưa phát hiện ra điểm này?

Công Tôn Uyển Uyển động tâm:

- Tiểu nữ hiểu rồi, Thường Đại Thành là nhân vật như có quan hệ mật thiết với yêu phụ Kiều Mộng Phi. Lão họ Thường đã tỏ ra quan tâm đến Trúc Lâm Thiền Viện, trong khi yêu phụ đã rõ là người của Ngũ Liên Giáo. Như vậy có phải giữa Phật đường này và Ngũ Liên Giáo có liên quan?

Đông Điền bồng vỗ tay lên trán:

- Trang chủ nói đúng rồi. Cứ nghĩ yêu phụ là người vô tình phát hiện trụ sở này của Ngũ Liên Giáo trước kia, và yêu phụ cũng nhân đó tiếp nhận di học của Ngũ Liên Giáo. Rồi cũng theo di ý đó, yêu phụ biết Ngũ Liên Giáo có xuất xứ từ Phật môn và thay vì đi tìm chỗ Phật đường này, yêu phụ lại nghĩ Trúc Lâm Thiền Viện mới đúng là chỗ yêu phụ cần tìm.

Quan Vân Sơn cứ ngây cả người, khi nghe hai nàng lần lượt suy đoán như thế. Sau cùng, Quan Vân Sơn gật gù:

- Từ từ đã nào. Theo tại hạ hiểu thì nhị vị đang đề quyết Kiều Mộng Phi vì tình cờ lọt vào Thiên Ma Cổ Động nên đã tiếp nhận di học Ngũ Liên Giáo. Nhưng do di học bị khiếm khuyết, nên bấy lâu nay Ngũ Liên Giáo chưa có cơ hội tái xuất giang hồ. Để khắc phục điều này, Kiều Mộng Phi phải cố tìm cho bằng được chỗ thật sự là xuất thân của Ngũ Liên Giáo chính là Phật đường này. Vậy thì Phật đường này thật sự có ẩn tàng di học tối cao của Ngũ Liên Giáo đang được Kiều Mộng Phi cố tìm.

Quan Vân Sơn vừa dứt lời liền có tiếng Kiều Mộng Phi âm âm lan truyền theo nhiều động khẩu vang đến:

- Ta phải thừa nhận ngươi là kẻ thông tuệ bậc nhất mà ta chưa hề gặp. Vì không những ngươi có thể tự nghĩ ra cách thoát chết dưới Siêu Hồn cốc, mà còn thừa thông minh tự khám phá ra Ngũ Liên Phật Đài này. Chỉ tiếc bọn ngươi vì cứ mãi huênh hoang nên không sớm tìm đến nơi hiện ta đã đến trước. Vì thế, ha... ha... hãy đón nhận những gì ta dành cho bọn ngươi thay cho lời cảm kích. Lần này thì thật sự vĩnh biệt thôi. Ha... ha...

Tràng cười thì mặt tình âm u vọng đến, còn chốn Phật đường, nơi được Kiều Mộng Phi gọi là Ngũ Liên Phật Đài, thì từ năm đóa ngũ đài được tạo thành hình năm đóa sen với năm màu hữu biệt chợt phún mạnh ra những thứ không ai trong nhóm Quan Vân Sơn ba người ngờ đến. Đó là đóa sen màu đỏ thì phún ra từng quần lửa cuộn cuộn. Đóa sen xanh ở thủy vị trong ngũ hành lại bắn mạnh ra từng tia nước xối xả... Tóm lại, ở mỗi đóa sen là một thứ uy lực. Chúng cùng bất ngờ phún ra, ngập đầy bí đạo và cuộn thẳng về phía ba người Quan Vân Sơn đang đứng.

Hốt hoảng vì cảnh trạng hãi hùng này, cả Công Tôn Uyển Uyển và Đông Điền đều giật mình, tự thi triển khinh công và nhảy lùi thật nhanh về phía hậu.

Trái lại, chỉ vì lo cho hai nàng, Quan Vân Sơn thì tiến lên trụ bộ và cùng một lúc phát ra hai loại kinh, quyết ngăn chặn năm loại uy lực đang cuộn cuộn xông ra từ bí đạo. Quan Vân Sơn còn quát lên thật to:

- Nhị vị mau chạy đi. Đừng chần chừ nữa, tại hạ duy trì thêm một lúc nữa sẽ theo nhị vị ngay. Đi đi!

Tuy nhảy lui, nhưng Đông Điền vẫn không quên nhìn Quan Vân Sơn. Và nàng đột nhiên kêu hoảng khi phát hiện tất cả năm loại uy lực đó như được người điều động đã bất ngờ bốc lên cao và lập tức trút âm âm lên chỗ Quan Vân Sơn đang đứng ngăn cản.

- Chao ôi!

Và Đông Điền không thể kêu gì thêm, vì toàn thân Quan Vân Sơn ngay sau đó bỗng bị cả năm loại uy lực quái dị nọ không hiểu sao bỗng thu về và cuốn luôn Quan Vân Sơn vào bí đạo, mất hút vào chốn Phật đường kỳ bí.

Ào...

Công Tôn Uyển Uyển cũng đưa mắt nhìn và thật sự rúng động khi mục kích kết cục bi thảm đang diễn ra cho Quan Vân Sơn. Vì bị như thế này, nếu Quan Vân Sơn không để nước cuốn trôi thì thế nào cũng bị những quãng lửa cực nóng thiêu hủy. Đó là chưa nói đến ba loại uy lực còn lại gồm đất, đá và loạn tiễn, tương đương với ba phương vị còn lại thuộc ngũ hành là kim, mộc và thổ.

Do quá kinh hoàng, cả Công Tôn Uyển Uyển và Đông Điền không hề phát hiện nền đá dưới chân hai nàng chợt lay chuyển.

Đến khi phát hiện thì đã muộn, nền đá bỗng hất hai nàng ngã lặn, làm hai nàng va loạn vào đủ các loại đồ vỡ cũng bị ngã lặn như hai nàng. Diễn biến này khiến hai nàng cùng ngất lịm, không biết bản thân sắp phải lâm vào những tử cảnh nào nữa...

Trong khi đó, do bị năm loại uy lực cuốn ngược vào trong Phật đường, Quan Vân Sơn tuy kinh hoàng nhưng vẫn cố trấn tĩnh, nên kịp nhìn thấy giữa năm đóa sen đang phún tỏa uy lực chợt từ từ nhô lên một pho tượng Phật. Đó là một pho tượng Phật trong tư thế ngồi xếp bằng với hai tay cuộn lại thành vòng, vô tình tạo thành một chỗ trống ở giữa hai tay và thân của pho tượng.

Và Quan Vân Sơn thêm kinh nghi khi phát hiện mọi uy lực tỏa ra từ năm đóa hoa sen như không gây chút tổn hại nào đến pho tượng. Do vậy, không cần nghĩ ngợi nhiều, Quan Vân Sơn đánh liều lao qua năm loại uy lực cực mạnh kia và nhảy đến ngồi lọt thỏm vào giữa vòng tay ôm của pho tượng.

Vút...

Chợt pho tượng chao nghiêng, sau đó bất ngờ chui ngược trở lại nền đá, vốn là vị trí đã làm pho tượng đột ngột xuất hiện.

Chưa biết đó là may hay rủi, Quan Vân Sơn bỗng thất kinh vì có cảm nhận bản thân đang cùng pho tượng rơi mãi, rơi mãi như không thể nào dừng lại.

Ào...

Xung quanh Quan Vân Sơn vụt tối đen, làm cho Quan Vân Sơn vì tăng thêm nỗi khiếp đảm nên cũng mê muội thần trí.

Quan Vân Sơn ngất lịm hoàn toàn...

21. Lai Lịch Bất Minh

Vút...

Tôn Dật Thiên, chưởng môn Không Động phái vì cứ mãi miết đi và đi một cách khấn trương nên không hề phát hiện đang có một bóng người lặng lẽ bám theo.

Và thỉnh thoảng, mỗi khi có việc cần phải dừng lại, thái độ của Tôn Dật Thiên thật là lạ, lão cứ lăm la lăm lét xoay đầu nhìn quanh, như sợ có ai đó phát hiện hành vi của lão. Thì những lúc như vậy, bóng nhân ảnh bám theo lão liền linh hoạt nhẹ nhàng tìm chỗ nấp kín, khiến Tôn Dật Thiên tuy là bậc tôn sư một phái vẫn không tài nào phát hiện.

Cứ như thế Tôn Dật Thiên đi đến một gian nhà kín đáo mới dừng lại.

Lão chạm vào cánh cửa ba lần:

Cộc... Cộc... Cộc...

Và khi cánh cửa sịch mở, chủ nhân ở bên trong lên tiếng:

- Lộn số?

Tôn Dật Thiên thay vì đáp bỗng kêu lên kinh ngạc:

- Là người đó ư, Bạch Hào?

Ở bên trong chỉ có tiếng hắng giọng vang lên:

- E hèm.... Chỉ nhiều đó thôi mà lão họ Tôn sợ, lão không lên tiếng nữa, thay vào đó là lẳng lẳng lấy từ trong người ra một nén bạc.

Người bên trong có lẽ cũng nhìn thấy nén bạc đó, nên hỏi:

- Kết quả thế nào?

Tôn Dật Thiên ngần ngừ:

- Ta phải hỏi đáp với người ư?

Ở bên trong lại có tiếng hắng giọng vang lên:

- E hèm...

Lần này tiếng hắng giọng như mất hiệu lực làm lão sợ. Lão vẫn tỏ ra thái độ ngạp ngừng:

- Với bốn phận của ta, thiết nghĩ người đâu đủ tư cách buộc ta phải hỏi đáp.

Cánh cửa mở rộng hơn, cho một nhân vật chỉ có độ tuổi chưa đến tam tuần xuất hiện, và nhân vật này cười nụ:

- Tôn chưởng môn cố tình vi phạm mật ước thưở nào giữa chủ nhân và Tôn chưởng môn ư?

Tôn Dật Thiên như tăng thêm đóm lược khi nhìn rõ nhân vật này. Lão nhếch môi:

- Ta là chưởng môn nhân một phái, ngang hàng với sư phụ người là Thạch Thành Tín.

Ta lập lại, người chưa đủ tư cách để ta phải hỏi đáp.

Nhân vật nọ chợt xòe rộng lòng bàn tay:

- Kể cả khi Bạch mỗ có giữ vật này?

Tôn Dật Thiên giật mình khi nhìn thấy vật đó:

- Sao vật này lại lọt vào tay người? Trừ phi...

Và Tôn Dật Thiên vụt đổi giọng, cười lên một tràng dài:

- Nhưng cũng không hề chi. Một khi vật này đang ở trong tay người, ha... ha... càng dễ cho ta hơn. Hãy mau đưa đây!

Chộp nhanh tả thủ vào vật đang do nhân vật nọ giữ, Tôn Dật Thiên còn tung luôn hữu quyền vào vùng tâm thất của nhân vật nọ.

Vù...

Bằng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai này, Tôn Dật Thiên tỏ ra rất tin tưởng. Vì nếu nhân vật nọ thu tay về làm cho cái chộp bằng tay tả của lão mất mục tiêu thì hữu quyền trầm trọng của lão sẽ thực hiện phần việc còn lại là uy hiếp sinh mạng đối phương, buộc đối phương trước sau gì cũng phải để lão thu hồi vật nọ.

Dường như nhân vật không hề biết ý đồ và thủ đoạn của Tôn Dật Thiên, y thản nhiên buông tiếng cười lạnh:

- Lão muốn đoạt vật thì phải trả giá. Lão đừng quên, đâu phải ngẫu nhiên Bạch Hào này to gan dám đơn thân độc mã chờ lão ở đây? Xem chưởng!

Bạch Hào không hề thu vật nọ về, và kỳ thực vẫn để vật nọ cho Tôn Dật Thiên tha hồ chộp. Trái lại, hữu chưởng của Bạch Hào đã thần tốc giáng thẳng vào Tôn Dật Thiên một chiêu thật nhanh, khiến kết quả có thể nhận thấy trước là Tôn Dật Thiên dù có đắc thủ vật nọ thì chính sinh mạng của lão thật khó vẹn toàn.

Ào...

Diễn biến này buộc Tôn Dật Thiên phải nghĩ lại. Trước nhất, bản lãnh của Bạch Hào không như Tôn Dật Thiên ước lượng và xem nhẹ, nếu liền sau đó sinh mạng lão chẳng còn?

Tôn Dật Thiên lập tức thu cả hai tay về, thần sắc vụt ngưng động:

- Khá lắm, Bạch Hào! Thân thủ người thật ra còn cao minh hơn cả sư phụ Thạch Thành Tín của người. Và có lẽ chính sư phụ người cũng không hề biết về điều này. Đỡ chiêu!

Vù...

Đến lúc này, Bạch Hào mới thu vật nọ về và bật cười ngạo nghễ:

- Hãy còn nhiều điều nữa khiến lão sẽ bất ngờ, chưa phải hết đâu. Và vì lão đã tự vi phạm mật ước, Bạch Hào đành theo lệnh chủ nhân lấy mạng lão. Xem sát thủ của ta. Ha...

ha...

Ào...

Bạch Hào vẫy tay hất ra một kinh quái lạ, mang theo uy lực lợi hại khiến Tôn Dật Thiên dù là chưởng môn một phái cũng phải kêu thất thanh:

- Ôi chao! Người...

Và lão không thể kêu thêm được nữa vì toàn thân lão đã bị ngọn kinh của Bạch Hào bao trùm.

Đang lâm cảnh thúc thủ, chỉ chờ chết, Tôn Dật Thiên bỗng nghe có tiếng quát ngay bên tai:

- Dừng tay!

Và đồng thời toàn thân lão cũng được một lực đạo nhu hòa cực nhẹ đẩy lùi về phía sau.

Thay vào chỗ lão là một nam nhân tuấn tú thần nhiên tung kinh đỡ thẳng vào chưởng của Bạch Hào.

Ầm...

Bạch Hào hoảng hốt nhìn nam nhân vừa xuất hiện:

- Là người đó sao? Ta...

Đang nói, Bạch Hào chợt ngưng giữa chừng. Và thay vào đó, y bất ngờ hất mạnh tay vào Tôn Dật Thiên:

- Nạp mạng!

Viu...

Phát hiện hành vi này của Bạch Hào, nam nhân nọ lập tức hô hoán, cảnh tỉnh Tôn Dật Thiên:

- Hãy đề phòng ám khí!

Miệng thì kêu và toàn thân nam nhân nọ cũng đồng thời lao về phía Bạch Hào.

Vút...

Chợt nam nhân nọ nghe tiếng Tôn Dật Thiên kêu hoảng:

- Chao ôi! Ta không thể...

Đưa mắt nhìn lại, nam nhân nọ thật sự thất kinh khi thấy Tôn Dật Thiên không hiểu sao cứ đứng nguyên một chỗ và như chấp nhận cho mũi ám khí của Bạch Hào mặc tình lao đến cắm vào.

Giữa hai việc hoặc ra tay đối phó Bạch Hào, hoặc ứng cứu Tôn Dật Thiên, nam nhân nọ buộc phải chọn một. Và nam nhân nọ thần tốc lao ngược về phía Tôn Dật Thiên, kéo lão qua một bên.

Vù...

Phản ứng của nam nhân nọ may vẫn còn kịp, đã giúp Tôn Dật Thiên thoát mũi ám khí trong gang tấc. Nhưng cũng vì thế, nam nhân nọ đã để cho Bạch Hào chạy mất.

Phát hiện điều này, nam nhân nọ hậm hực nhìn theo bóng nhân ảnh của Bạch Hào đang khuất dần:

- Là đệ tử danh môn, không ngờ Bạch Hào cũng am tường những thủ đoạn của bọn tà đạo. Hừ!

Những tưởng lời nói này thế nào cũng được Tôn Dật Thiên hưởng ứng, nào hay nam nhân nọ chờ mãi vẫn không nghe động tĩnh gì phát ra từ phía lão.

Kinh nghi, nam nhân nọ vội quay lại và kịp bắt gặp Tôn Dật Thiên đang len lén bỏ đi.

Lấy làm lạ, nam nhân gọi:

- Tôn tiên bối! Xin chờ đã. Tại hạ có vài điều cần thỉnh giáo tiên bối.

Càng nghe tiếng nam nhân nọ kêu, Tôn Dật Thiên càng đi nhanh hơn. Sau cùng là lão thật sự bỏ chạy.

Vút...

Nam nhân nọ lấy làm lạ, vội đuổi theo.

Vút...

Đang chạy, Tôn Dật Thiên không hiểu sao chợt vấp một cái và sau đó ngã lăn ra đất.

Hư...

Nam nhân nọ càng thêm kinh nghi, vội chạy đến đỡ lão lên.

- Chuyện gì đã xảy ra? Phải chăng có người vừa ám toán tiên bối?

Vừa được nam nhân nọ đỡ lên, Tôn Dật Thiên chợt vùng vẫy và lại tìm cách bỏ chạy.

Nào ngờ, lần này lão chỉ chạy được một vài bước và lại tự ngã lăn ra đất.

Huych...

Mục kích cảnh tượng lạ kỳ này, nam nhân nọ thay vì bước đến đỡ lão như đảo từng thực hiện thì lại đứng yên một chỗ nhìn:

- Phải chăng bản thân tiên bối đã bị trúng độc?

Lão không đáp, nhưng nhìn lão, nam nhân biết lão bị trúng độc thật. Mỉm cười, nam nhân bảo Tôn Dật Thiên:

- Sự thật thế nào không cần tiên bối nói, tại hạ cũng biết. Chính vì tại hạ hiện mang bên người một vật có thể giải trừ bách độc nên hai lần vừa rồi, nhờ tại hạ đứng gần, vô tình giúp tiên bối tạm thời áp chế chất độc nhưng kỳ thực độc chất vẫn còn. Vậy tiên bối nghĩ sao, có cần tại hạ giúp tiên bối giải trừ toàn bộ chất độc không?

Lão vẫn không đáp, nhưng lần này cũng nhờ nhìn vào mắt lão nên nam nhân hiểu lão rất muốn được giúp đỡ. Chỉ tiếc lão hoặc vì sĩ diện, hoặc vì nguyên nhân nào đó nên không thể nói thành lời.

Đang định làm khó lão, nhưng nam nhân chợt phát hiện trong ánh mắt lão như đang xuất hiện những cái nhìn cầu khẩn. Vì thế, với vẻ mặt ngờ vực, nam nhân tiến đến gần lão.

Một bước, nam nhân chỉ nghe hơi thở của lão đang khò khè bỗng có phần nhẹ đi.

Hai bước... nam nhân đã thấy cánh tay lão nhúc nhích, lão đang cố chìa tay về phía nam nhân.

Đến bước thứ ba, nghĩa là nam nhân đã tiến thật gần lão, thì miệng lão bỗng phều phào kêu van:

- Quan Vân Sơn... Thiếu bang chủ xin hãy giúp... giúp Tôn mỗ. Đừng để Tôn mỗ phải... phải uống mạng như thể này...

Vì là Quan Vân Sơn nên nam nhân ngồi xuống cạnh lão:

- Trước hết, tiên bói hãy giúp tại hạ hiểu thật minh bạch. Có phải là bị trúng độc nên lúc này tiên bói không thể lẩn tránh ám khí của Bạch Hào?

Nhịp hô hấp của Tôn Dật Thiên đã dần ổn định:

- Không sai. Và nếu không có Thiếu bang chủ, có lẽ Tôn mỗ khó toàn mạng.

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Đó là loại độc chất gì, tiên bói có biết không?

Lão từ từ ngồi lên, vô tình tạo khoảng cách xa thêm giữa lão và Quan Vân Sơn:

- Tôn mỗ không biết, chỉ biết độc chất này cứ làm toàn thân bất động và... phì... phì...

Nhịp hô hấp của lão lại khò khè, Quan Vân Sơn hiểu rõ nguyên do, nên dịch người lại gần lão như cũ:

- Toàn thân đều bị bất động, có phải việc lên tiếng cũng khó khăn?

Lão nuốt nước bọt, khẩn cầu Quan Vân Sơn:

- Quả nhiên Thiếu bang chủ đang mang trong người chất giải độc. Xin hãy ban cho Tôn mỗ một hoàn. Vì mỗi lần bị thế này, chỉ cần có Thiếu bang chủ ở gần là độc chất trong người Tôn mỗ như được trấn áp.

Quan Vân Sơn mỉm cười với lão:

- Tiên bói đừng nghĩ tại hạ là người đã hạ độc tiên bói chứ? Vì vật tại hạ đang mang bên người không hoàn toàn là những hoàn giải được.

Lão gượng cười:

- Chính Bạch Hào đã hạ độc Tôn mỗ. Trong chưởng của y có tiềm tàng chất độc.

Quan Vân Sơn chợt hạ thấp giọng:

- Tại hạ cũng không là kẻ đồng mưu với Bạch Hào, và vật tại hạ đang giữ chính là Tỳ Độc Châu, di vật do gia phụ lưu lại.

Sắc mặt của Tôn Dật Thiên tỏ ra mừng rỡ đến ngỡ ngàng:

- Nếu là vậy thì may quá, xin Thiếu bang chủ đại từ đại bi cho Tôn mỗ mượn tạm một lúc.

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Vì có ý này nên tại hạ cần hỏi tiên bói cho rõ hơn. Lúc bị độc chất công phát, tiên bói đã có những cảm nhận như thế nào?

Lão chợt vươn tay chộp vào Quan Vân Sơn:

- Tốt hơn hết, ngươi hãy giao vật đó cho ta.

Vù...

Quan Vân Sơn liền bật lùi lại và cố tình đứng cách xa lão nửa trượng:

- Tiên bói đừng làm như thế, kéo đánh mất đi uy danh của bậc chưởng môn.

Chộp hụt, lão giận dữ bật lao vào Quan Vân Sơn:

- Khi sinh mạng bị uy hiếp, ta còn thiết gì uy danh? Hãy giao cho ta. Đờ!

Nhưng khi lão định phát kinh thì do độc chất phát tác nên lão một lần nữa tự ngã lẩn.

Huych.

Quan Vân Sơn thủy chung vẫn giữ khoảng cách nửa trượng đối với lão:

- Bây giờ tiên bói nói đi, hiện lúc này tiên bói có cảm nhận như thế nào?

Lão không hề đáp ứng ý muốn của Quan Vân Sơn. Một ý muốn mà theo lão có lẽ Quan Vân Sơn chỉ muốn hành hạ lão mà thôi. Trái lại, lão phần nộ quát:

- Người là tên cẩu tạp chủng súc sinh. Ta... ta... phì... phì...

Bị quát và bị thóa mạ, Quan Vân Sơn hận đến tái người. Nhưng sau đó, chợt thấy cả hai tay lão bắt đầu co quắp và chấp chới, Quan Vân Sơn lập tức chạy đến cạnh lão.

Nắm vào hai tay lão, Quan Vân Sơn hỏi vội:

- Có phải lòng bàn tay tiền bối cứ tự co quắp lại? Phải hay không? Nói đi!

Lão phều phào:

- Phải...

Lập tức Quan Vân Sơn điểm loạn vào các huyệt đạo, sau đó vẫn giữ chặt hai tay của lão.

Được một lúc, lão chợt kêu:

- Hà! Tốt rồi! Có phải là vì Thiếu bang chủ đã dùng Tỵ Độc Châu giải độc cho Tôn mỗ?

Quan Vân Sơn chỉ mỉm cười không đáp và vẫn tiếp tục giữ hai tay lão thêm một lúc nữa.

Lão bỗng nghi hoặc kêu lên:

- Sao Thiếu bang chủ điểm huyệt Tôn mỗ?

Quan Vân Sơn thu tay về và vẫn chưa giải huyệt cho lão:

- Có hai việc này tại hạ cần phải thỉnh giáo. Chỉ sau đó, tại hạ mới giải huyệt.

Cách xưng hô của Quan Vân Sơn đã thay đổi, lão nhận ra và lo sợ:

- Người muốn hỏi gì?

Quan Vân Sơn cười nhạt:

- Thứ nhất, vì sao lão gọi tại hạ là cẩu tạp chủng?

Lão tái mặt:

- Là ta... ta chỉ lỡ lời thôi. Người chấp làm gì lời của kẻ đang lúc phần nộ.

Quan Vân Sơn gật gù:

- Vậy nếu tại hạ lỡ tay lấy mạng lão tiền bối thì sao?

Lão sợ hãi, vì biết đó là lời đe dọa và Quan Vân Sơn rất có thể thực hiện nếu lão không có lời giải thích thỏa đáng. Lão đáp ứng:

- Ta chỉ thuận miệng mắng như thế thôi, hoàn toàn không có ý ám chỉ người là cẩu tạp chủng. Vì ai lại không biết người là hậu nhân duy nhất của Quan Vân Tú Bang chủ Tứ Hải Bang.

Quan Vân Sơn nhìn chòng chọc vào lão:

- Lão hãy nghe cho rõ. Trước lão cũng đã có lần bảo tại hạ chẳng phải là do phu phụ Quan Vân Tú sinh ra và tại hạ chỉ cần biết sự thật. Lão phải nói, nói hết những gì lão biết.

Tại hạ quyết không vì rõ sự thật mà sát hại lão.

Lão quay mặt đi:

- Người nói thật?

Quan Vân Sơn dùng tay quay mặt lão lại:

- Tại hạ chẳng phải đã giúp lão giải độc đó sao? Tại hạ cần gì sát hại, một khi lão cứ theo sự thật mà nói.

Lão miễn cưỡng đáp:

- Người có là cốt nhục của phụ thân người hay không, điều này ta không rõ. Ta chỉ biết rõ một chuyện là mẫu thân người chưa một lần hạ sinh. Do đó, có thể hiểu người có lai lịch bất thường.

Quan Vân Sơn bị rúng động trước sự thật này. Nhưng sau đó, cố kiềm chế và Quan Vân Sơn lại hỏi lão:

- Đây là câu hỏi thứ hai. Nén bạc khi nãy vì sao lão phải tận tay giao cho Bạch Hào?

Lão tái mặt:

- Nén bạc nào?

Quan Vân Sơn khinh khỉnh nhìn lão:

- Lão đừng tưởng chuyện lão làm là quỷ không hay, thần không biết. Ta đã bám theo lão từ lâu, kể từ lúc lão tình cờ bị một gã vô danh là thường dân áo vải dúi cho lão một nén bạc. Lão đã ngơ ngẩn nhìn mãi vào nén bạc, sau đó vội hỏa tốc chạy đến đây và sinh chuyện với Bạch Hào. Lão nghe ta kể có đúng không?

Lão hoảng sợ:

- Người... người đã lén bám theo ta để làm gì chứ?

Quan Vân Sơn cười nụ:

- Chỉ là để biết ai là chủ nhân của Bạch Hào và vì sao một nhân vật có bối phận như lão lại sẵn sàng tuân theo mệnh lệnh từ một nén bạc?

Lão lấm lét đảo mắt nhìn nơi khác:

- Người đừng miến cưỡng ta có được không? Ta không thể nói và cũng không có gì để nói.

Quan Vân Sơn hoang mang nhìn lão. Lão sợ thật chứ không phải giả vờ, cho thấy dù Quan Vân Sơn có đe dọa sát hại sinh mạng lão, có lẽ lão thà chết vẫn không chịu nói.

Đang định tìm cách dò hỏi lão, Quan Vân Sơn bỗng nghe xung quanh có nhiều tiếng động khả nghi.

Lẹ tay giải huyệt cho lão, Quan Vân Sơn khẽ thì thào:

- Có lẽ Bạch Hào vì quyết hạ sát lão nên đã quay lại với rất nhiều trợ thủ. Tại hạ không thể giúp gì hơn, một khi lão quyết không chịu nói.

Và Quan Vân Sơn đứng lên, đứng vào lúc ở tứ phía có nhiều nhân vật che kín diện mạo xuất hiện.

Bọn họ nhanh chóng ào đến:

- Giết tất cả bọn chúng!

- Giết! Ha... ha...

22. Cung Cứu Thiên La Trận

Phát hiện địch nhân đến khá nhiều và đều là những nhân vật che kín chân diện, không rõ ai là ai, Tôn Dật Thiên cau mặt nhìn qua Quan Vân Sơn.

Và lão thất kinh khi nhận thấy Quan Vân Sơn đã lén bỏ đi từ lúc nào rồi, chỉ còn lại một mình lão mà thôi.

Động nộ, Tôn Dật Thiên tung quyền gầm vang:

- Bọn người là ai? Phải chăng muốn ném Thất Thương quyền lợi hại của bổn chưởng môn? Hãy đỡ!

Ào...

Cũng như Tôn Dật Thiên, sự biến mất của Quan Vân Sơn làm cho bọn người che kín chân diện nọ lo sợ:

- Tiểu tử đâu mất rồi?

- Mau tản khai, quyết phải tìm cho bằng được tiểu tử.

- Bọn ngươi hãy chia nhau tìm. Phần Tôn Dật Thiên cứ để bốn Hộ pháp xử trí. Đi đi!

Vậy là chỉ có một người lao đến đón đỡ chiêu quyền của Thường Đại Thành.

Ầm...

Lướt mắt nhìn quanh, khi biết phe đối phương chỉ còn lại một người, Tôn Dật Thiên tăng thêm dũng lược, hùng tâm tráng khí cùng bốc lên theo quyền pháp Trấn Sơn của phái Không Động. Lão bật quát:

- Hãy xem Đệ Tam quyền Thất Thương của ta.

Ào...

Nhân vật che kín chân diện mạo vẫn cứ xưng là Hộ pháp:

- Vẫn chỉ là Thất Thương quyền chưa đủ hỏa hầu, họ Tôn ngươi định lòn bốn Hộ pháp ư? Xem chiêu!

Ầm...

Tôn Dật Thiên bị chấn lùi, mặt mày vệt tái nhợt:

- Hãy nói mau, các hạ phải chăng là một trong Tứ lão hộ nguyên của Tứ Hải Bang?

Các hạ muốn giết Tôn mỗ là theo lệnh Quan Vân Sơn Thiếu bang chủ?

Nhân vật Hộ pháp cười dài:

- Họ Tôn ngươi chớ lắm lời. Quan Vân Sơn làm gì có tư cách ra lệnh cho bốn Hộ pháp.

Ngươi phải nộp mạng thôi. Đờ! Hạ.. hạ..

Ào...

Tôn Dật Thiên cả kinh, vội xô ra một lúc những tam quyền.

- Các hạ là lão nhị trong Tứ lão hộ nguyên thật rồi. Đờ!

Bung... Bung... Bung...

Nhân lúc bị những loạt chấn kinh đẩy lui, Tôn Dật Thiên vọt xoay người bỏ chạy.

Vút...

Nhân vật Hộ pháp nọ một lần nữa cười vang:

- Diêm vương đã định canh ba chết, họ Tôn ngươi kéo dài được đến canh năm sao?

Hạ.. hạ..

Và nhân vật nọ thần tốc bám theo Tôn Dật Thiên.

Vút...

Bị truy sát, Tôn Dật Thiên phẫn nộ vội dịch người và quay ngoắt lại:

- Giữa bốn phái và Tứ Hải Bang bấy lâu nay chưa một lần hiềm khích, các hạ làm thế này là theo mệnh lệnh của ai? Hãy đờ!

Ào...

Nhân vật nọ hừ nhạt:

- Muốn biết lệnh của ai, họ Tôn ngươi cứ xuống tuyền đài hỏi Diêm Vương thì rõ. Đờ!

Vù... Bùm...

Ào... Ầm...

Và sau loạt chấn kinh nhân vật Hộ pháp vẫn lăn xả lao vào họ Tôn:

- Nạp mạng!

Vù...

Tôn Dật Thiên thất sắc vì biết phen này khó thoát:

- Chao ôi! Tạ..

Chợt có một luồng lực đạo cực nhẹ xuất hiện, đẩy Tôn Dật Thiên qua một bên. Đó là lúc ngọn kinh tối hậu của nhân vật nọ ập đến, nhưng chỉ lao sượt qua bên người họ Tôn mà thôi.

Ào...

Không ngờ có diễn biến này, nhân vật Hộ pháp thịnh nộ gầm vang:

- Thử xem người còn tránh được một lần nữa không? Đờ!

Ào...

Riêng Tôn Dật Thiên thì biết vừa có người âm thầm ám trợ, lão mừng rỡ kêu lên:

- Thiếu bang chủ! Có phải là Thiếu bang chủ không? Hãy mau hiện thân giúp đỡ Tôn mỗ.

Miệng tuy kêu, nhưng thấy chưởng kinh của đối phương vẫn uy mãnh cuộn đến, Tôn Dật Thiên đành liều lĩnh phát chiêu:

- Đờ!

Ầm... Ầm...

Nhân vật nọ cười dài:

- Họ Tôn người phát cuồng rồi sao? Có Thiếu bang chủ nào ở đây cho người gọi loạn xạ như thế? Còn nói về tiểu tử họ Quan ư? Có lẽ lúc này tiểu tử đã bị thuộc hạ của bổn Hộ pháp lấy mạng rồi. Người hãy nạp mạng đi thôi. Hạ.. hạ..

Ào... Vù...

Tôn Dật Thiên một lần nữa bị đưa vào tình thế bất lợi. Sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông, sợ hãi, lần này Tôn Dật Thiên kêu toáng lên:

- Tôn mỗ biết là Thiếu bang chủ đã ra tay. Hãy mau giúp Tôn mỗ. Chỉ cần thoát nạn, Tôn mỗ sẽ nói hết cho Thiếu bang chủ nghe. Ôi chao!

Lão kêu vì mãi vẫn không thấy có sự ứng cứu như đã từng xảy ra. Bất đắc dĩ, Tôn Dật Thiên tận lực tung quyền:

- Hãy đỡ!

Bung... Bung... Bung...

Tôn Dật Thiên lão đảo thối lùi, tạo cơ hội cho nhân vật Hộ pháp lướt đến với một tiếng gầm độc ác:

- Trúng!

Ào...

Đúng lúc này, thanh âm của Quan Vân Sơn mới vang lên:

- Chưa chắc. Đờ!

Ầm...

Quan Vân Sơn xuất hiện khinh khỉnh nhìn nhân vật nọ:

- Là một trong Tứ Lão Hộ Nguyên lại cam tâm nhận làm Hộ pháp cho Ngũ Liên Giáo.

Lão thật to gan. Đờ!

Vù...

Nhân vật nọ trở mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Người từ lúc nào luyện được thân thủ cao minh này? Hay là lúc sa vào Hàn Nhiệt Nhị Cốc, người đã gặp kỳ tích? Xem chiêu!

Vù... Âm...

Và lần này đến lượt nhân vật nọ bị bức lùi. Nhân cơ hội đó, Quan Vân Sơn bước đến:

- Lão không những đã đầu phục Ngũ Liên Giáo, còn là người có liên quan đến Khuu đạo trang. Có phải tất cả là do sự sắp đặt của Thường Đại Thành? Hãy chờ!

Vù...

Nhân vật nọ hốt hoảng:

- Là Âm Dương Nhị Công. Người đã luyện được Âm Dương Nhị Công do Âm Dương Nhị Tiên cùng lưu lại. Nguy tai. Chờ!

Và nhân vật nọ phát kinh trong cơn quẫn bách.

Ào...

Quan Vân Sơn nhìn thấy cung cách phát kinh đó của đối phương liền kêu lên:

- Là công phu của Thiếu Lâm? Sao lão cũng am hiểu công phu này?

Bung... Bung...

Do có một chút phân thần, Quan Vân Sơn đã để cho đối phương có cơ hội tháo chạy.

Tự giận thân, Quan Vân Sơn quay người về phía Tôn Dật Thiên. Và Quan Vân Sơn thêm giận dữ, vì Tôn Dật Thiên đã lên bỏ đi từ lúc nào mất rồi.

- Hừ! Ta lại để lão qua mặt một lần nữa.

Đang làu bàu, Quan Vân Sơn chợt nghe có tiếng người kêu hỏi:

- Ai như Quan đệ? Có phải Quan đệ đó chăng?

Quan Vân Sơn đang giận, vụt mừng rỡ nhìn người mới đến:

- Khuu đại ca! Là đệ đây!

Khuu Phúc Linh lao đến gần, nhìn Quan Vân Sơn bằng ánh mắt nghi ngại:

- Ta phát hiện có nhiều thi thể mới bị giết quanh đây. Có phải là do Quan đệ hạ thủ?

Chuyện gì đã xảy ra?

Quan Vân Sơn vẫn tươi cười nhìn Khuu Phúc Linh:

- Nhìn thấy đại ca vẫn bình an vô sự, đệ thật sự rất mừng. Còn bọn chúng ư? Chúng đều là người của Ngũ Liên Giáo. Đại ca không nhớ lắm chúng ta suýt chết vì Ngũ Liên Giáo ở U Minh cốc sao? Cũng may cho chúng, đệ chỉ dùng nội nguyên công phu làm cho chúng bị tắc nghẽn huyết mạch một lúc rồi thôi. Đệ thật sự chưa nở sát hại chúng.

Khuu Phúc Linh càng thêm trở mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Dùng nội nguyên công phu để làm tắc nghẽn huyết mạch? Phải chăng Quan đệ muốn nói đó là do Quan đệ đã thấu triệt công phu Thái Âm?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Một phần là nhờ Hồng Diệp Tuyết Liên Tử ở Trúc Lâm Thiền Viện. Phần khác là do..

Khuu Phúc Linh xua tay ngăn lại:

- Chờ đã. Quan đệ nói gì, ta không hiểu. Vì nếu ta nhớ không lầm chẳng phải Hồng Diệp Tuyết Liên Tử xuất hiện ở đáy giếng đã bị Quan đệ phá hủy rồi sao?

Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Chuyện đó là có thật. Nhưng mãi về sau đệ mới hiểu, được lực của Hồng Diệp Tuyết Liên Tử lúc bị đệ phá hủy đã vô tình tan vào nguồn nước. Sau nhờ đệ đã được vùi một lúc lâu trong giếng nước nên được lực đó cũng phần nào ngấm vào đệ.

Khuru Phúc Linh thật sự mừng cho Quan Vân Sơn:

- Thật đúng là trong họa gặp phúc. Quan đệ quả là người may mắn.

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Toàn là những chuyện bất ngờ cả, đại ca. Như việc đệ bị giam ở Tử Lao của Khuru đạo trang chẳng hạn.

Khuru Phúc Linh giật mình:

- Bị giam ở Khuru đạo trang của ta? Nhưng ở bồn trang làm gì có Tử lao? Quan đệ không bị nhầm lẫn đó chứ?

Quan Vân Sơn gượng cười:

- Đệ biết nói ra sẽ khiến đại ca khó tin. Nhưng kỳ thực, lúc ở Tử Lao, chính lệnh tôn Khuru Phúc Nguyên đã bức đệ phải vào tử địa. Chính là Hàn Nhiệt Nhị Cốc thập phần hiểm trở của quý trang.

Nhưng sau đó, Quan Vân Sơn lại cười hơn hở:

- Nhưng đại ca cứ yên tâm. Một là đệ không hề nghi ngờ đại ca, hai là có nhờ đi vào Hàn Nhiệt Nhị Cốc mà đệ tình cờ có may mắn luyện Thái Âm Khí Công đến thập thành.

Khuru Phúc Linh nôn nao:

- Là thế nào?

Quan Vân Sơn giải thích:

- Đệ đã từng luyện Thái Âm Khí Công bất thành, đây là do trong người đệ có tiềm tàng nhiệt khí lúc bị Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi suýt lấy mạng. Nhiệt khí này càng tăng thêm do đệ vô tình hưởng dụng được lực từ Hồng Diệp Tuyết Liên Tử. Chỉ có nhờ Hàn Cốc ở Tử Lao, đệ mới tự hóa giải nhiệt khí này. Sau đó... hà... hà... đệ dễ dàng luyện xong công phu Thái Âm.

Khuru Phúc Linh cau mày:

- Quan đệ vẫn đề quyết ở Khuru đạo trang ta thật sự có một nơi gọi là Tử lao, kèm theo đó là Nhị Cốc Nhiệt Hàn?

Quan Vân Sơn vừa gật đầu liền nghe Khuru Phúc Linh bảo:

- Ta sẽ không bao giờ tin nếu chưa được tận mắt nhìn thấy. Đi! Để ta đưa Quan đệ đến bồn trang một lần.

Quan Vân Sơn vội lắc đầu:

- Đệ sẽ đi nhưng không phải bây giờ, đệ đang muốn tìm Tôn Dật Thiên.

Khuru Phúc Linh cau tít đôi mày:

- Là chương môn phái Không Động ư? Tìm lão để làm gì?

Quan Vân Sơn lộ vẻ khẩn trương:

- Lão sẽ bị Ngũ Liên Giáo lấy mạng nếu đệ không kịp thời ứng cứu.

Khuru Phúc Linh chợt bảo:

- Lúc ta đến có nhìn thấy Tôn Dật Thiên từ đây chạy thật nhanh về phía tây.

Quan Vân Sơn cả mừng:

- Thật không đại ca? Vậy thì được, để trên đường đuổi theo lão, đệ sẽ cho đại ca biết rõ nguyên nhân tại sao đệ phải gấp tìm lão. Đi nào!

Khưu Phúc Linh lập tức bám theo Quan Vân Sơn:

- Đường như không chỉ có công phu của đệ được tinh tiến, mà đến nội lực cũng vậy.

Quan Vân Sơn thản nhiên vừa chạy vừa đáp lời:

- Có điều này bấy lâu nay đệ vì chưa tin, nên chưa thổ lộ cho đại ca biết.

Quan Vân Sơn nói thế làm cho Khưu Phúc Linh kinh nghi:

- Phải chăng là một chuyện rất hệ trọng, có liên quan đến tình huynh đệ giữa hai ta?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Cũng có phần nào. Đại ca còn nhớ lúc chúng ta tình cờ phát hiện Thái Âm, Thái Dương nhị động? Đại ca đã chọn Thái Dương động và đã vào đó trước đệ?

Khưu Phúc Linh gật đầu:

- Phải chăng Quan đệ muốn nói nhờ Quan đệ lưu lại sau ta nên vô tình phát hiện kỳ tích gì khác do Âm Dương Nhị Tiên di lưu?

Quan Vân Sơn ngơ ngẩn nhìn Khưu Phúc Linh:

- Đại ca thật thông tuệ. Quả nhiên có chuyện này và đó là lần đầu tiên tuy chúng ta là huynh đệ, nhưng chỉ có một mình đệ là hưởng dụng được vật chí báu, như chuyện đã từng xảy ra với Hồng Diệp Tuyết Liên Tử.

Khưu Phúc Linh phì cười:

- Hóa ra Quan đệ vẫn mãi áy náy vì chuyện này? Đừng có như thế nữa, vì đã là huynh đệ, chúng ta đừng bao giờ phân biệt rạch ròi như thế. Là ta hay là Quan đệ, ai hưởng dụng báu vật thì cũng như nhau thôi.

Quan Vân Sơn cảm kích nhìn Khưu Phúc Linh:

- Đại ca quả là người đại lượng khiến đệ thêm yên tâm. Còn chuyện xảy ra sau khi đại ca đi vào Thái Dương động là thế này...

Và Quan Vân Sơn kể cho Khưu Phúc Linh nghe về Long Diên Hương hãn thế. Nghe xong Khưu Phúc Linh bật cười:

- Ta thật sự mừng cho Quan đệ. Thảo nào nội lực của Quan đệ lúc này thâm hậu khôn lường. Đó là nhờ Long Diên Hương đã giúp công phu Thái Âm đạt mức tự thành? Quan đệ quả là người lắm phúc phận. Hạ.. hạ..

Cả hai vừa nói vừa chạy, không mấy chốc đã đến một địa phương bị một quả núi chắn ngang.

Quan Vân Sơn nghi hoặc dừng lại:

- Đây là địa phương nào, đại ca? Chúng ta chạy đã lâu, sao vẫn không thấy Tôn chưởng môn Không Động phái?

Khưu Phúc Linh cũng tỏ ra ngơ ngác:

- Quan đệ có nhắc ta mới nhớ. Rõ ràng ta nhìn thấy lão chạy theo hướng tây, đầu lý nào chúng ta chạy đã lâu, nhưng vẫn không thấy lão? Mà Quan đệ tìm lão để làm gì?

Quan Vân Sơn thở dài thất vọng:

- Vậy là đệ mất cơ hội hỏi lão về một nén bạc rồi.

Khưu Phúc Linh ngơ ngẩn:

- Hỏi một nén bạc? Quan đệ tìm lão chỉ vì một nén bạc thôi sao?

Quan Vân Sơn nhìn Khuất Phúc Linh và phì cười:

- Đại ca chớ hiểu lầm. Chuyện đệ đang nói không liên quan gì đến ngân lượng. Vả lại đây là chuyện về một nén bạc không bình thường.

Đoạn Quan Vân Sơn kể cho Khuất Phúc Linh nghe câu chuyện một nén bạc đã làm cho Tôn Dật Thiên có thái độ kỳ lạ như thế nào.

Nghe xong, Khuất Phúc Linh vỡ lẽ:

- Ta hiểu rồi. Quan đệ muốn ám chỉ hiện đang có một thể lực chuyên dùng một nén bạc thay cho tiêu ký liên lạc?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Không sai. Và đây không phải lần đầu đệ nhìn thấy, cũng không phải chỉ có một mình Tôn Dật Thiên là chịu mệnh lệnh từ một nén bạc sai khiến.

Khuất Phúc Linh sững sờ:

- Có chuyện đó thật sao?

Quan Vân Sơn lại thở dài:

- Đó là Chu Đức Hiền, chưởng môn nhân Điểm Thương phái. Nhưng không như Tôn Dật Thiên chỉ nhận lệnh là hỏa tốc tìm đến Bạch Hào, đại đệ tử phái Hoa Sơn Chu chưởng môn lại nhận lệnh hạ sát Trang Hải đạo trưởng Võ Đang phái. Và Chu chưởng môn không chút ngần ngại, chấp hành mệnh lệnh ngay.

Khuất Phúc Linh hoang mang nhìn Quan Vân Sơn:

- Sao Quan đệ biết rõ chuyện này? Là Quan đệ mục kích, hay nghe người thuật lại?

Quan Vân Sơn cao giọng đáp:

- Nếu được mục kích, đệ đâu để Chu Đức Hiền toại nguyện trong hành vi tàn sát đồng đạo võ lâm. Là đệ nghe người thuật lại. Đại ca có nghe nói đến Huỳnh Hoa Trang bao giờ chưa?

Khuất Phúc Linh vụt nghiêm mặt:

- Quan đệ muốn nói chính người của Huỳnh Hoa Trang đã kể cho Quan đệ nghe câu chuyện có liên quan đến Chu Đức Hiền?

Quan Vân Sơn tỏ ra lo ngại:

- Đúng là họ. Sao ư? Có điều gì bất ổn sao đại ca?

Khuất Phúc Linh gật gù:

- Nếu là họ nói, ta khuyên đệ chớ nên tin, vì có thể đây là chuyện do họ bịa ra, hầu ly gián người của võ lâm Trung Nguyên chúng ta với nhau.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Theo khẩu ngữ của đại ca, họ có phải người thuộc giới võ lâm Trung Nguyên chúng ta không? Nếu vậy họ là ai?

Khuất Phúc Linh dần giọng:

- Là Đông Hải Bí Cung và mưu đồ của bọn này như thế nào, thiết nghĩ ta không cần giải thích, có lẽ Quan đệ cũng tự rõ.

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Đệ rõ. Vì đệ làm sao dám quên điều gì đã xảy ra cho những đạo nhân Toàn Chân phái lúc đệ cùng đại ca bắt gặp ở U Minh cốc. Nhưng sao đại ca biết Huỳnh Hoa Trang chính là người Đông Hải Bí Cung?

Khuất Phúc Linh giải thích:

- Sau khi chờ mãi không thấy Quan đệ quay lại, ta đã tự ý rời cổ viện Trúc Lâm. Sau đó vì nghe nhiều người kháo nhau về Huỳnh Hoa Trang chỉ sau một đêm bị san thành bình địa, ta thấy lạ nên có bỏ công tìm hiểu. Hóa ra, Trang chủ Huỳnh Hoa Trang nguyên là nội đệ của Cung chủ Đông Hải Bí Cung. Á này đã lên vào Trung Nguyên cùng với một số thuộc hạ, và mưu đồ làm gì nếu không phải để sau này cùng nội tổ ả nội công ngoại kích, thực hiện ý đồ bá chủ Trung Nguyên.

Quan Vân Sơn thoáng bàng hoàng:

- Lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung có tính danh là gì?

Khuru Phúc Linh đáp:

- Lão họ Công Tôn, đơn danh là Đạt.

Quan Vân Sơn gật gù:

- Công Tôn Đạt? Nhân vật ở Huỳnh Hoa Trang đã gặp đệ lại có tính danh là Công Tôn Uyển Uyển, đủ chứng tỏ cả hai thật sự có quan hệ mật thiết.

Vút...

Một bóng nhân ảnh bỗng thần tốc xuất hiện và người chưa đến đã nghe một câu hỏi đưa đến:

- Tiểu tử! Người đã gặp tiểu chủ nhân của lão phu ở đâu?

Khuru Phúc Linh chợt sa sầm nét mặt, quắc mắt nhìn nhân vật đã cao niên mới xuất hiện:

- Lão hỏi để làm gì? Trừ phi lão cũng là người của Đông Hải Bí Cung?

Lão nhân nọ cười khinh khỉnh:

- Lão phu là người Đông Hải Bí Cung thì sao? Chớ đại mà khích nộ lão phu. Tốt hơn hết hãy chỉ cho lão phu nơi phải tìm tiểu chủ nhân Công Tôn Uyển Uyển.

Khuru Phúc Linh bật người lao nhanh vào lão nhân nọ:

- Muốn vậy, hãy hỏi đôi nhục chưởng của bổn thiếu gia. Đờ!

Ào...

Không ngờ Khuru Phúc Linh chưa gì đã cùng người động thủ, Quan Vân Sơn quyết kêu ngăn lại:

- Đại ca hãy mau lùi lại. Thân thủ của Đông Hải Bí Cung tuyệt đối không thể xem thường.

Nhưng lão nhân nọ đã nhanh tay phát kinh cùng Khuru Phúc Linh giao chiến:

- Tiểu tử người thật không biết tự lượng sức. Người muốn chết, lão phu cho chết. Đờ!

Vù... Âm...

Lo sợ cho Khuru Phúc Linh, Quan Vân Sơn định tiến đến gần để dễ bề quan chiến và nếu cần thì tiếp trợ Khuru Phúc Linh. Bỗng có bóng người thấp thoáng xuất hiện ngay trước mặt Quan Vân Sơn:

- Tiểu tử! Người cũng có phần đây. Tiếp chiêu!

Ào...

Quan Vân Sơn lập tức hồi bộ và bật cười ngạo nghễ:

- Chưa gì đã xuất chiêu lén lút hại người. Đông Hải Bí Cung lẽ nào chỉ toàn hạng đê tiện hạ lưu thế sao? Xem chiêu!

Ào...

Âm...

Phát hiện chưởng của Quan Vân Sơn mang toàn lãnh khí, nhân vật nọ mới cùng Quan Vân Sơn chạm chưởng phải thất kinh kêu lên:

- Thái Âm công phu? Quả nhiên tiểu tử đã luyện thành Thái Âm công phu. Hãy mau mau tiếp ứng ta.

Lập tức có thêm hai bóng người nữa xuất hiện, hợp với người vừa kêu tạo thành một vòng vây ba người cùng liên thủ áp đánh Quan Vân Sơn.

- Tiểu tử! Người muốn chết!

- Hãy đỡ!

- Đừng đắc ý vội. Tiểu tử! Đỡ chiêu!

Ào... Vù...

Trước khi cùng ba nhân vật này khai diễn trường ác đấu, Quan Vân Sơn còn chưa kịp nhìn qua trận giữa Khuê Phúc Linh và lão nhân xuất hiện đầu tiên. Có vẻ như Khuê Phúc Linh yếu thế hơn, nên hiện giờ đã bị lão nhân nọ bức dồn càng lúc càng xa.

Hùng tâm tráng khí vụt bốc lên cao đến tầng xanh, Quan Vân Sơn há to miệng cười vang:

- Dám tiếm nhập và định hùng bá võ lâm Trung Nguyên, phải chăng bọn người xem Trung Nguyên như chỗ không người? Để Quan Vân Sơn ta cho bọn người nếm mùi lợi hại.

Đỡ! Hạ.. hạ..

Ầm... Ầm... Ầm...

Không như Khuê Phúc Linh, một mình đối phó với một lão nhân còn khó khăn, Quan Vân Sơn vẫn ung dung gây thất điên bát đảo cho phe đối phương ba người bằng những loạt chiêu mang đầy lãnh khí lạnh toát.

Bọn họ càng giao chiến càng khiếp sợ nội lực kinh nhân của Quan Vân Sơn, đến nỗi phải tiếp tục kêu thêm người hỗ trợ:

- Tổng đường chủ đâu! Lão Triền đâu! Còn không mau cho người tiếp bọn ta.

Lập tức có thêm nhiều người nữa xuất hiện. Và khi nhìn thấy một trong số họ, Quan Vân Sơn lạnh giọng kêu lên:

- Lão ở đây, còn Khuê đại ca của ta đâu?

Đó là lão nhân vừa mới cùng Khuê Phúc Linh giao chiến. Lão cười sảng sặc:

- Người muốn hỏi tiểu tử lúc này? Đương nhiên y đã bị lão phu khống chế. Muốn gặp lại y, sao người không ngoan ngoãn bó tay chịu trói. Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn cũng cười:

- Vậy thì dễ thôi, một mạng đổi lấy chín mạng. Ta chỉ cần thu nhập chín người phe lão thì lo gì không cứu được Khuê đại ca. Hãy xem đây. Hạ.. hạ..

Phe đối phương đã lên đến chín người và xem ra Quan Vân Sơn không có chút gì hãi sợ. Điều này làm cho lão nhân nọ cảnh giác và bất ngờ ra lệnh:

- Không thể xem thường tiểu tử, hãy mau mau lập tức trận Cửu Cung Thiên La.

Theo mệnh lệnh này, bọn họ chín người liền vây kín Quan Vân Sơn, tạo thành Thiên la địa võng.

23. Giáo Chủ Toàn Chân Giáo

Quan Vân Sơn cũng đâu dám xem thường trận Thiên La Cửu Cung, lập tức quật ào ra từng loạt lãnh khí lạnh đến công người.

- Xem chiêu!

Ào... Ào...

Lão nhân nọ thoạt nhìn cung cách phát chiêu của Quan Vân Sơn liền biến sắc:

- Tiểu tử quả nhiên am tường kỳ môn thuật. Đừng để y chiếm mất phương vị chủ công.

Hãy triển khai nhanh thế trận. Đánh!

Với thân pháp khinh linh là Thủy Thượng Phi Lãng Lãng như Quan Vân Sơn từng mục kích, chín nhân vật nọ chột cho trận Cửu Cung Thiên La xoay chuyển thật nhanh với ý đồ là không cho Quan Vân Sơn chiếm mất vị trí chủ công như lão nhân nọ hô hoán.

Ào... Ào...

Vì thế, trước mắt Quan Vân Sơn chỉ còn là những vệt đen bất thành hình dạng, vừa chạy quanh Quan Vân Sơn, vừa tới tập tung kinh quật vào, hầu ư hiệp sinh mạng Quan Vân Sơn.

Những vệt đen đó còn hung hãn gầm thét:

- Tiểu tử ngươi phen này đồ thoát. Đờ!

- Nếu ngươi không mau mau thúc thủ quy hàng, chớ trách trận Cửu Cung Thiên La sẽ hủy diệt ngươi thành trăm nghìn mảnh vụn. Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn ngay từ khi trận xoay chuyển đã đứng yên và đa phần là chỉ chờ khi có ngọn kinh nào lao đến gần mới thuận tay phát chiêu ngăn đỡ. Còn kỳ dư thì Quan Vân Sơn cứ mãi đứng yên, một đấu pháp như chưa hề có trên đời.

Cứ như thế được một lúc, Quan Vân Sơn bỗng bất ngờ bật tung người lên cao và cũng bất ngờ như thế, Quan Vân Sơn vẩy xạ một loạt lãnh kinh:

- Trúng!

Ầm...

Trận Cửu Cung Thiên La lập tức có một khoảng khựng lại.

Nào bỏ lỡ cơ hội, Quan Vân Sơn từ trên cao hạ thân xuống và quát:

- Trúng nữa này!

Ầm...

Lại thêm một loạt lãnh kinh nữa của Quan Vân Sơn làm cho trận Cửu Cung Thiên La hoàn toàn chậm lại. Và diễn biến này làm cho lão nhân nọ phẫn nộ:

- Bọn ngươi lui cả ra! Nếu không vì bọn ngươi quá vô dụng, tiểu tử đâu dễ phá trận chỉ trong thời gian ngắn như thế này.

Và lão xuất kỳ bất ý lao thẳng vào Quan Vân Sơn:

- Tiểu tử! Hãy đỡ chiêu!

Ào...

Quan Vân Sơn bật cười:

- Sao lão mắng họ là vô dụng? Trừ khi họ không phải là người Đông Hải, mà chỉ là những kẻ gần đây lão mới thu dụng thôi. Xem chiêu! Hạ.. hạ..

Vù...

Ầm...

Lão nhân nọ thịnh nộ cực điểm và bất ngờ đẩy mạnh hữu thủ ra:

- Ngươi tìm hiểu nhiều để làm gì? Mau nạp mạng cho lão phu!

Viù..

Nhìn lão nhân ném ra một loạt ba hoàn màu đen, Quan Vân Sơn cười lạnh:

- Rốt cuộc lão cũng hiện nguyên hình hồ ly. Nhưng chính Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi sẽ đoạt mạng lão. Đờ!

Tung ra một loạt nhu kinh, Quan Vân Sơn làm cho ba hoàn nọ di chuyển chậm lại. Sau đó, chúng bất ngờ bay ngược trở lại chỗ lão nhân.

Việt..

Diện mạo của lão nhân vụt tái nhợt:

- Hảo thân thủ!

Vì sợ ba hoàn Lân Hỏa Đạn nọ thật sự chạm đến và hủy diệt sinh mạng, lão hốt hoảng lao đi thật nhanh.

Vút...

Và khi Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi lao đến và chạm vào nhau thì lão nhân nọ đã biến mất.

Ầm... Ầm... Ầm...

Lân Hỏa Đạn chạm nhau phát nổ, gây thành một bùng hỏa quang cực to phủ chụp vào những nhân vật còn lại và làm toàn thân họ phát hỏa.

Để lão nhân nọ thoát nạn, Quan Vân Sơn phấn hận, thần tốc đuổi theo:

- Lão chạy đâu cho thoát.

Vút...

Với kinh thân pháp tối diệu của Đông Hải Bí Cung là Lãng Lãng Thủy Thượng Phi, lão nhân nọ cuống cuồng chạy đến chỗ có quả núi chắn ngang. Tuy vậy, lão vẫn khiếp sợ khi nhận thấy Quan Vân Sơn lại có thừa bản lãnh đuổi kịp lão. Quay tay về phía sau, lão quát to:

- Hãy đỡ!

Ngỡ lão ném ám khí, hoặc là Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi, Quan Vân Sơn lập tức lạng người sang một bên.

Nào ngờ, Quan Vân Sơn chỉ nghe lão cười:

- Đạ tạ người nha. Nhờ vậy, ta mới có cơ hội thoát. Hạ.. hạ..

Bị mắc lõm, Quan Vân Sơn giận dữ, quyết tận lực đuổi theo.

Vút...

Chạy đến quả núi, lão nhân nọ lẹ làng lách người vào một động khẩu.

Vút...

Hồ nghi đây là kế dẫn dụ của đối phương, Quan Vân Sơn vội dừng lại.

Chợt từ phía sau có hai luồng kinh quái dị cùng một lúc đổ ập vào Quan Vân Sơn, kèm theo hai loạt cười quái dị không kém:

- Hộ.. hộ.. Đó là tử địa dành cho người. Sao người không mau chạy vào?

- Hí... hí... Hay tiểu tử người muốn mất mạng ở ngoài vậy? Vậy thì đỡ!

Ào...

Vù...

Quan Vân Sơn lập tức quay lại và nhả kinh:

- Cuồng đồ nào dám ám toán ta? Đờ!

Ào... Âm...

Vù... Âm...

Chấn kinh làm cho Quan Vân Sơn bị bức dội, đó là điều không thể ngờ đến. Quan Vân Sơn tròn mắt kinh ngạc nhìn đối phương. Họ là hai nhân vật cổ tình che kín chân diện và nhân dạng. Nhưng qua y phục của họ, Quan Vân Sơn thừa đoán biết xuất xứ của họ. Do họ khoác lên người những bộ Luân Y Giáp Cốt mà những vết lân quang vẽ nên hình những bộ cốt khô chỉ về đêm mới phát sáng. Quan Vân Sơn cau mày nhìn họ:

- Ai trong nhị vị là giáo chủ Ngũ Liên Giáo?

Đáp lại, họ vừa liên tay vẫy kinh, vừa cùng nhau hòa giọng phát ra những loạt cười quái dị:

- Người hãy đem điều đó đi hỏi lão Diêm Vương. Hố... Hố...

- Hoặc người hỏi chính phụ thân người cũng được. Nạp mạng đi thôi. Hì.. Hì..

Ào...

Vù...

Hợp kinh của họ thật kỳ lạ. Lúc mới xuất phát thì không thấy gì, nhưng càng đến gần Quan Vân Sơn chừng nào thì hợp lực đó biến thành những đợt triều dâng, trước sau có, đến ba bốn đợt và đợt sau như có nhiệm vụ tiếp lực làm cho đợt trước chọt tăng thêm sức hung hãn tàn phá, sẵn sàng hủy diệt bất kỳ chướng ngại nào dám ngăn cản bước tiến của nó.

Mục kích công phu này, thoát tiên ở Quan Vân Sơn có một sự lưỡng lự. Nhưng chỉ một thoáng sau, khi sự lưỡng lự biến thành lòng quyết tâm sắc đá, sắc mặt Quan Vân Sơn vụt đanh lại và bật ra tiếng quát tràn đầy hung khí và phẫn nộ:

- Muốn ta nạp mạng, trước hết hãy ném công phu tuyệt kỹ của ta. Đỡ!

Ào...

Dốc toàn chân nguyên nội lực vào song chưởng, Quan Vân Sơn hất ra một luồng lãnh kinh lạnh buốt, nghênh đón những đợt triều dâng bằng song kinh của đối phương hai người.

Âm... Âm...

Quan Vân Sơn lùi một bước. Phe đối phương cũng bị chấn lùi đúng một bước. Diễn biến này khiến cả hai nhân vật quái dị cũng thịnh nộ:

- Công phu Thái Âm quả lợi hại. Nhưng lợi hại nhất là nội lực của người cứ càng lúc càng tăng tiến. Một đối thủ như người, ta không thể không hủy diệt. Tiếp chiêu!

- Tiểu tử phải chết. Đỡ!

Ào...

Vù...

Lại là những đợt sóng kinh dâng trào cuộn đến khiến Quan Vân Sơn hiểu rằng, nếu không tận lực bình sinh để tiếp chiêu thì hậu quả sẽ là những gì rất khốc liệt. Quan Vân Sơn lập tức đẩy bật nhị kinh:

- Hãy đỡ!

Ào...

Bật chọt, Quan Vân Sơn bỗng nghe toàn thân nội lực không hiểu sao có vẻ như bị một sát na gián đoạn. Tuy chuyện đó chỉ xảy ra một thoáng rồi thôi, nhưng cũng làm cho lực đạo của Quan Vân Sơn bị suy giảm uy lực một cách đáng kể. Và điều này làm cho Quan Vân Sơn phải thất kinh kêu lên:

- Bọn hạ lưu các người đã dùng độc?

Âm... Âm...

Do uy lực bị giảm nên lần này Quan Vân Sơn bị chấn kinh bức thoái, chỉ một chút nữa là lọt vào động khẩu trước đó Quan Vân Sơn chỉ hồ nghi là cạm bẫy mai phục. Và Quan Vân Sơn thêm sợ khi nghe hai nhân vật quái dị cùng cười:

- Người dù có Tỵ Độc Châu cũng vô dụng thôi. Bởi muốn giải trừ Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc của bọn ta đâu phải Tỵ Độc Châu có thể giải trừ ngay tức khắc. Đó cũng là chuyện đã từng xảy ra cho phụ thân người. Hổ... Hổ...

- Hãy đến tuyền đài mà hỏi phụ thân người mất mạng như thế nào? Hí... hí...

Nhớ lại tình trạng vừa xảy ra cho bản thân, Quan Vân Sơn nghe lạnh khắp người, khi hiểu rõ điều đó là sự thật Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc làm cho người bị hạ thủ mất đi năng lực phản kháng, phải chấp nhận cho đối phương muốn làm gì mặc tình. Và Quan Vân Sơn tuy có Tỵ Độc Châu, nhưng đối phương đã nhận định đúng, để Tỵ Độc Châu có thể hóa giải độc chất Thất Nguyên thì chí ít cũng có một vài sát na cho Tỵ Độc Châu phát huy được lực, đó cũng là khoảng thời gian ngắn ngủi nội lực của Quan Vân Sơn bị gián đoạn. Đối phương có thừa tâm cơ để suy đoán và tận dụng triệt để cơ hội quá ngắn ngủi này.

Nhận rõ tình thế nguy hiểm nếu không có dấu pháp kịp lúc, Quan Vân Sơn bỗng vận lực vào song thủ với một nụ cười ngạo nghễ nở trên môi:

- Là bọn ác ma các người bức bách ta phải ra tay, chớ trách ta sao quá độc ác. Hãy đỡ!

Chỉ mới nói như thế, Quan Vân Sơn bỗng nghe phía sau có tiếng quát vang lên cực lớn:

- Có thật như thế không, tiểu tử? Chết này!

Quan Vân Sơn giật mình thất kinh.

Ầm...

Và hậu tâm của Quan Vân Sơn liền đón nhận một lực đạo cực mạnh như bị thiên lôi đánh.

Hự..

Hai nhân vật quái dị nọ đắc ý xông ào đến:

- Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của người. Nạp mạng!

- Hãy chấp nhận số phận dành sẵn cho người thôi, tiểu tử. Đỡ!

Vừa bị kẻ thù tập kích xong, chân nguyên nội lực trong tình thế huyết khí nhộn nhạo chực trào. Quan Vân Sơn nếu bị quật thêm hai kinh này nữa tất sinh mạng chẳng còn. Vì thế Quan Vân Sơn liền linh vận dụng hết tàn lực, đưa chân nguyên từ nội thể lên bảo hộ tâm mạch và bật lên tiếng thét dài:

- Lão là Khuất Phục Nguyên? Ta nhận ra lão là Khuất Phục Nguyên. A.. ạ..

Nhị kinh của đối phương ập đến.

Ầm... Ầm...

Quan Vân Sơn như chiếc lá vàng bị chấn kinh đẩy bay tuốt vào trong động khẩu tối âm u.

Vù...

Và chút nhận thức còn sót lại, Quan Vân Sơn liền nghe tiếng loạn thạch đổ vỡ.

Rào... Rào...

Ầm... Ầm...

Toàn bộ mục quang của Quan Vân Sơn liền bị màu đen vĩnh hằng che kín, đủ cho Quan Vân Sơn biết được ý đồ của đối phương đã thực hiện xong. Là khi Quan Vân Sơn bị lừa, hay bị tống bay vào động khẩu, lập tức đối phương sẽ có cách phá hủy toàn bộ động khẩu, biến động khẩu thành nơi táng thân vĩnh viễn của Quan Vân Sơn. Đối phương đã không từ bất cứ thủ đoạn nào dù là dùng độc, hoặc có hành vi đê tiện là liên tay liên thủ, miễn sao loại bỏ Quan Vân Sơn là xong.

“Thật sự giữa ta và họ có thâm thù đại hận gì? Sao họ phải giết ta như thế?” Cùng với nghi vấn này, trước khi hoàn toàn ngất lịm, Quan Vân Sơn với một nỗ lực phi thường vẫn cố duy trì toàn bộ chân nguyên và dùng chân nguyên đó để bảo hộ tâm mạch.

Sau đó, dù đã mất dần nhận thức, nhưng Quan Vân Sơn vẫn tin chắc một điều là bản thân không thể chết, chỉ ít không phải chết vì bị đối phương liên thủ gây thương tích nghiêm trọng. Và không còn tự chủ được nữa, Quan Vân Sơn nở một nụ cười mãn nguyện khi thật sự hôn mê..

Từ một khe đá nhỏ, khi ánh dương quang sau nhiều lần phản hồi, rốt cuộc cũng tạo được một chút ánh sáng mờ nhạt xuyên qua khe đá đó, làm cho lòng động ở phía sau khe đá như tìm được lại sinh khí. Bỗng có tiếng niệm phật vang lên:

- Vô lượng thọ phật! Vậy là một ngày nữa đã trôi qua, nhường cho một ngày mới đang đến, chứng tỏ thế cuộc vẫn xoay vần cho dù có hay không có bản đạo, hoặc lão Cung chủ hiện hữu.

Sau câu nói này là một tiếng chạm khê vào đá, kèm theo một câu nói hậm hực được phát ra bằng giọng nói thứ hai, trầm hơn giọng nói vừa rồi:

- Đã một trăm tám mươi ngày bị giam hãm, vị chi chỉ còn ba ngày nữa là hết hạn kỳ giữa ta và lão Huyền Vũ người. Bản thân người đã có quyết định chưa?

Giọng nói thứ nhất lại vang lên, dĩ nhiên là có một câu niệm phật đi kèm:

- Vô lượng thọ phật! Tuy bảo là giam hãm, nhưng sao lão Cung chủ không nghĩ đây là cơ hội cực tốt cho lão Cung chủ ngẫm nghĩ về bản thân, ngẫm nghĩ về thể thái nhân tình để nhận ra chân giá trị của một kiếp người chỉ là vật thọ tạo của hóa công?

Giọng nói kia càng thêm hậm hực:

- Huyền Vũ người không cần phí công thuyết pháp ta nữa. Hừ! Suốt thời gian qua, bản thân ta chỉ nghĩ có mỗi một điều. Đó là chữ hận. Càng bị giam hãm lâu chừng nào, ta càng hận hết thầy bọn võ lâm Trung Nguyên người chừng ấy.

Càng nói, giọng kia càng cao thêm:

- Chỉ ba ngày nữa thôi. Hừ! Dù người có hay không có quyết định thì đó là ngày ta thoát khỏi cảnh này. Khi đó, hạ.. hạ.. sẽ không sai ngăn cản ta được nữa. Ta sẽ tha hồ vùng vẫy, sẽ cho võ lâm Trung Nguyên nếm mùi lợi hại của Đông Hải Bí Cung ta. Hạ..

hạ..

- Vô lượng thọ phật! Bản đạo chỉ e vị tất Cung chủ có thể thoát.

Giọng nói kia lại cười to hơn:

- Thật thế sao? Bằng vào nội lực xấp xỉ một trăm năm công phu tu vi của ta, với sở học Đông Hải - Hỗn Nguyên mà ta được chân truyền, cộng thêm vào nội lực bằng một Giáp Tý của người, không lẽ vách núi này ta không thể phá vỡ? Hay người nghĩ ta không có cách buộc người hợp lực với ta? Người nghĩ như vậy là lắm, là quá lắm. Hạ.. hạ..

- Lẽ đương nhiên là thế. Bản đạo lẽ nào quay lưng lại võ lâm, gây hại cho đồng đạo bằng cách thả hổ về rừng, tạo cơ hội cho lão Cung chủ thoát hiểm để sau này tiếp tục mưu đồ bá chủ võ lâm? Việc ấy bản đạo không thể tiến hành. Vô lượng thọ phật!

Giọng kia gầm vang chứng tỏ giận dữ:

- Bất luận người thuận hay không thuận, ngay khi hạn kỳ vừa hết, ta sẽ giúp người khai thông những đại mạch đã bị tổn thương. Lúc đó, hoặc là người hợp lực với ta, giúp ta thoát hiểm, hoặc toàn bộ chân nguyên của người bị ta chiếm đoạt. Và như vậy bản thân người không thể trách ta là người độc ác, chỉ biết hành sự mà bất chấp thủ đoạn.

Thanh âm của lão đạo Huyền Vũ tỏ ra hoảng sợ:

- Đường lối sở học của song phương là dị biệt. Lão Cung chủ định chiếm đoạt chân nguyên mà không lý gì đến hậu quả sao?

- Là hậu quả gì chứ? Bất quá ta sẽ tự làm cho ta thất tán công phu, trước khi để hiện trạng chân khí nghịch hành làm cho cuồng tâm loạn trí. Nhưng mà khi ấy, toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đã bị ta thu phục rồi, Đông Hải Bí Cung đã là bác chủ, đã được ta phát dương quang đại, ta còn sợ gì chứ? Hạ.. hạ..

Tiếng cười to đang vang dội, bỗng có một chuỗi thanh âm khe khẽ len lỏi đến:

- Liệu có đúng như lời lão tiên bối vừa nói không? Hay do lão tiên bối bấy lâu đốc hạ bất nghiêm, nên không những Đông Hải Bí Cung bị hủy diệt, mà chính lão tiên bối cũng khó lòng toàn mạng?

Lão Cung chủ giật mình:

- Kẻ nào? Không lẽ bọn Ngũ Liên Giáo các người mãi đến lúc này mới dám chường mặt ra cùng lão phu đối thoại, sau thời gian dài trốn chui trốn nhủi?

Thanh âm kia lại vang lên, nhưng không để đáp lời lão Cung chủ:

- Đồ tôn Quan Vân Sơn, xin kính cẩn lắng nghe lời giáo huấn của sư tổ, giáo chủ Toàn Chân giáo phái.

Đến lượt lão Huyền Vũ giật mình:

- Quan Vân Sơn nào? Có phải Quan Vân Sơn, hậu nhân của Quan Vân Tú, Bang chủ Tứ Hải Bang?

Thanh âm của Quan Vân Sơn vẫn từ xa len lỏi đến:

- Hóa ra sư tổ cũng biết gia phụ..

Lão Cung chủ đột ngột lên tiếng ngắt lời:

- Tưởng là ai, nào ngờ là nghịch tử từng âm mưu sát hại thân phụ. Y là đồ tôn của người từ lúc nào vậy Huyền Vũ?

Huyền Vũ lão đạo chột háng giọng:

- Phải rồi, vì sao Thiếu bang chủ có cách xưng hô này với bản đạo?

Quan Vân Sơn hỏi ngược lại:

- Trước hết, đồ tôn chỉ muốn biết vì sao Cung chủ Đông Hải Bí Cung cho đồ tôn là nghịch tử sát phụ?

Lão Cung chủ bật cười:

- Vậy người chưa biết lúc phụ thân người thăm tử, cũng là lúc ta và lão Huyền Vũ đã tình cờ có mặt. Và người nào nhỏ giọt lệ nào, gọi là khóc thương cho cái chết thảm của phụ thân người. Vậy không phải là nghịch tử ư? Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn thản nhiên đưa thanh âm đến:

- Nếu có thể dùng những giọt lệ để báo thù cho gia phụ, Quan Vân Sơn này sẵn sàng khóc ba ngày ba đêm. Còn như không thể thì tại sao không nén lệ anh hùng, chờ đến lúc kẻ thù thăm tử và toàn bộ những ai can dự vào âm mưu đó sẽ gặp cảnh muốn khóc cũng không được khóc?

- Không phải người mưu hại thân phụ người sao?

- Vậy lão tiên bối đang bị giam hãm phải chăng là do lệnh diệt Công Tôn Uyển Uyển mưu hại?

Trong lòng động lập tức bị những tiếng hét quát giận dữ của lão Cung chủ lấp đầy:

- Nhắm nhí! Uyển nhi là nội diệt của ta, lẽ nào mưu hại ta? Người... mà sao người biết Uyển nhi?

- Cũng là thâm tình cốt nhục, sao lão tiên bối nghĩ Uyển Uyển không dám, riêng văn bối thì dám?

- Nói đi, người đã gặp Uyển nhi bao giờ? Không lẽ Uyển nhi đã vào Trung Nguyên?

- Lão tiên bối cũng nói lại đi. Có còn nói văn bối là nghịch tử sát phụ nữa thôi?

Trước cảnh đất trời chẳng chịu nhau như thế này, lão đạo Huyền Vũ buộc phải lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật! Thiếu bang chủ xin hãy nghe bản đạo một lời. Tất cả chúng ta hãy bình tâm và suy xét cẩn thận mọi việc lại từ đầu. Thế nào?

Quan Vân Sơn đáp:

- Đồ tôn xin tuân theo lời chỉ dạy của sư tổ.

Lão đạo Huyền Vũ thở dài:

- Vậy thì... hãy giải thích về cách xưng hô này trước đã.

Quan Vân Sơn vẫn lễ độ đáp:

- Đồ tôn đã được Thái Ất sư phụ thu nhận làm ký danh đệ tử. Còn sở học Toàn Chân thì sau này do sư thúc Trùng Quang truyền thụ.

- Thiếu bang chủ đã gặp Trùng Quang? Ở đâu? Vì sao suốt thời gian qua, Trùng Quang tệ đồ bị thất tung?

- Sư thúc do lầm gian kế nên bị Khuru Phúc Nguyên giam giữ ở Khuru đạo trang. Để rõ hơn, xin sư tổ bình tâm nghe đồ tôn kể lại từ đầu.

Qua lời Quan Vân Sơn kể, lão đạo Huyền Vũ vậy là rõ tự sự. Kể cả những cái chết lần lượt đã xảy đến cho sáu trong bảy đệ tử. Lão đạo Huyền Vũ cảm khái thở dài:

- Nói như vậy, thù nhân đã sát hại sư phụ và năm sư thúc của Thiếu bang chủ đích thực là ai? Ngũ Liên Giáo hay Đông Hải Bí Cung?

Lão Cung chủ giận dữ bảo:

- Tiểu tử chớ hồ đồ. Vì ngoài ta, không còn ai am hiểu sở học Hồn Nguyên. Rất có thể tên tiểu đạo Thái Ất đã ngộ nhận, lầm lẫn công phu sát hại y là công phu Hồn Nguyên.

Quan Vân Sơn bật cười:

- Có lầm hay không, xin lỗi tiên bối chờ nghe tiếp sẽ biết.

Và Quan Vân Sơn thuật tiếp những lần bản thân phải đối mặt với Triển Huy Thành, với những nhân vật Đông Hải Bí Cung qua trận Thiên La Cửu Cung. Cũng như những lần Quan Vân Sơn phải giao đấu với Ngũ Liên Giáo và Khuru Phúc Nguyên, Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi.

Sau cùng, Quan Vân Sơn hỏi vọng đến:

- Thuộc hạ của lão tiên bối đã không tuân thủ Hiệp ước Tam chiêu, cũng không hồi cung chờ lệnh như lão tiên bối đã căn dặn. Tại sao? Có phải vì họ đã cấu kết với Kiều Mộng Phi, cấu kết với Ngũ Liên Giáo để cùng hãm hại tiên bối ra nông nỗi này? Và biết sẽ không còn ai ngăn cản họ, nên họ tự tung tự tác, đến như lệnh diệt cũng phải bôn ba vì không dám lưu lạc quý cung, cũng là muốn truy tìm hạ lạc của nội tổ là lão tiên bối?

Giọng của lão Cung chủ chùng lại:

- Những gì ngươi kể đều là sự thật ư? Ngươi cho rằng Triển Huy Thành đã gây họa cho ta, cho Uyển nhi và đang đưa bản cung đến chỗ diệt vong?

- Sự thật thế nào, cứ chờ lão tiên bối thoát cảnh sanh cầm sẽ tỏ tường hư thật.

Lão Cung chủ kinh ngạc:

- Thoát? Ngươi định ám chỉ ngươi sẽ giải thoát cho ta?

Quan Vân Sơn cũng chùng giọng:

- Văn bối đang bị cảnh sanh cầm. Tuy nhiên, chỉ cần văn bối đến được chỗ lão tiên bối, việc hiệp lực thoát hiểm nhất định phải có.

Lão đại Huyền Vũ bỗng háng giọng:

- Thiếu bang chủ nói cũng bị sanh cầm là ý gì?

Quan Vân Sơn hậm hực kể lại chuyện vừa xảy ra, sau đó kết luận:

- Đồ tôn tuy lắm gian kế, nhưng thật không ngờ lại bị giam hãm ở U Minh cốc độ nào.

Nhờ đó, với địa hình có phần thông thuộc, đồ tôn vô tình đến gần chỗ sư tổ bấy lâu này cũng bị giam hãm. Xin sư tổ yên tâm, chỉ cần biết sư tổ đang bị giam hãm ở địa điểm nào, không bao lâu đồ tôn sẽ tìm đến.

Lão Cung chủ mừng rỡ, vội lên tiếng:

- Tuy ta không biết rõ địa điểm, nhưng có thể kể cho người chuyện đã qua. Chỉ mong sao người đủ thông tuệ để tìm biết nơi bọn ta đang bị giam hãm.

Chờ nghe lão Cung chủ kể xong, Quan Vân Sơn cười lớn:

- Dùng bộ Lân Y Giáp Cốt để khích nộ lão tiên bối phát chưởng đánh vào, khiến Lân Hoa? Đạn Tam Vu Tam Hồi được chúng bố trí sẵn phát nổ. Đây chính là thủ đoạn Kiêu Mộng Phi từng áp dụng với văn bối. Đủ chứng tỏ âm mưu này cũng có Triển Huy Thành nhúng tay vào. Được rồi, văn bối có thể đoán lão tiên bối đã rơi vào đáy vực, có lẽ cách không xa nơi văn bối đứng. Chúng ta rồi sẽ thoát. Hạ.. hạ..

Sau đó không nghe bất kỳ động tĩnh nào nữa ở phía Quan Vân Sơn, lão Cung chủ hồ nghi, hỏi lão đạo Huyền Vũ:

- Huyền Vũ người liệu có tin tiểu tử?

- Nếu bảo rằng tin... Vô lượng thọ phạt! Vậy là võ lâm Trung Nguyên có cơ văn hồi kiếp nạn do dòng họ Quan vốn nổi danh là thông tuệ hơn người. Còn nói là không tin, lão Cung chủ không thấy chúng ta đã lâm vào tình thế không còn gì để mất sao?

Lão Cung chủ gật gù và lẩm bẩm thành tiếng:

- Quan Vân Tú... Quan Vân Sơn!... Tứ Hải Bang, vậy là hai đời đều xuất phát kỳ tài.

24. Tháo Cũi Sở Lông

Sau hai ngày chờ đợi, đột nhiên có thanh âm của Quan Vân Sơn xuất phát từ khe đá có ánh sáng lờ mờ đưa đến:

- Sư tổ! Phải chăng sư tổ đang ở phía bên kia, gần một mạch nước nhỏ chảy âm ỉ?

Đã quá nóng lòng chờ đợi, lão Cung chủ hậm hực lên tiếng:

- Đúng rồi. Nếu không có mạch nước đó với đủ cỏ dại và côn trùng sinh sống, bấy lâu nay ta và tổ sư người làm sao còn toàn mạng cho đến lúc này? Suốt hai ngày qua, người đã ở đâu và làm gì, sao không một lần lên tiếng?

Quan Vân Sơn bật cười:

- U Minh cốc đúng là nơi kỳ bí có một không hai, đến như Thiên Ma Cổ Động cũng không so sánh bằng. Đó là nguyên do khiến văn bối mày mò rất lâu với phát hiện. Có lẽ họ không đại giam hãm lão tiên bối cho đến chết ở đây.

Lão Cung chủ tỏ ra hiếu kỳ:

- Người đã phát hiện được những gì?

Riêng lão đạo Huyền Vũ thì kêu lên thất kinh:

- Thiếu bang chủ cũng biết Thiên Ma Cổ Động ư?

Quan Vân Sơn hồ nghi hỏi ngược lại:

- Đồ tôn cũng mấy lần suýt mất mạng ở đó. Có vẻ như sư tổ rất am hiểu về xuất xứ của Thiên Ma Cổ Động?

Lão Cung chủ chột nạt ngang:

- Đủ rồi. Muốn hỏi gì cứ để sau này hãy hỏi. Người vẫn chưa cho ta biết đã phát hiện những gì, liệu có liên quan đến chuyện giúp bọn ta thoát nạn không.

Quan Vân Sơn lại cười:

- Đương nhiên là có liên quan, vì U Minh cốc hóa ra là chỗ từng lưu ngụ của một nhân vật tự xưng là U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần. Cũng là sư tôn xuất phát ra hai nhân vật Âm Dương Nhị Tiên. Nhờ đó văn bối nghĩ có thể giúp lão tiên bối cùng sư tổ thoát nạn.

Lão Cung chủ chột kêu thảng thốt:

- U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần? Nếu ta nghe kể không lầm thì đây là nhân vật đã sống cách đây ba trăm năm, cùng một thời với Thiên Ma Cổ Tăng ở Tây Vực?

- Họa kiếp! Họa kiếp! Lão Cung chủ nói không sai. Nếu từ Thiên Ma Cổ Tăng mà hai trăm năm sau phát sinh ra Ngũ Liên Giáo và nhóm Trúc Lâm Thiền Viện, thì từ U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần cũng phát sinh sau đó đúng hai trăm năm là nhân vật Âm Dương Nhị Tiên. Chính sự xuất hiện của hai nhân vật này khiến trăm năm trước Đông Hải Chân Quân bị thảm bại. Kéo theo đó là Hỗn Nguyên Chân Quân vì bất phục nên tự thoái ẩn. Sau mới rõ là Hỗn Nguyên đã theo Đông Hải Chân Quân lui về Đông Hải xa xôi.

Quan Vân Sơn kinh ngạc:

- Hóa ra Đông Hải và võ lâm Trung Nguyên đã có mối thù trăm năm trước?

Lão Cung chủ cười gằn:

- Đương nhiên. Bằng không bản thân ta vào Trung Nguyên để làm chi?

Lão đại Huyền Vũ bảo:

- Sinh sự thì sự sinh. Đầu tiên là do Ngũ Liên Giáo cùng Trúc Lâm tăng nhân tranh nhau bí kíp Ngũ Liên Phật Đài, khiến đồng đạo võ lâm Trung Nguyên gặp họa. Việc Âm Dương Nhị Tiên xuất hiện là để văn hồi kiếp nạn, rồi Đông Hải Chân Quân viện cố xen vào, khiến quần hùng vì cảm phẫn cùng đứng lên diệt họa Ngũ Liên, đuổi trừ Đông Hải? Đâu phải do võ lâm Trung Nguyên sinh sự trước?

Lão Cung chủ hậm hực:

- Chính vì giữa Đông Hải và Trung Nguyên không hề có nợ máu, chỉ có nhục hận, nên lần này người Đông Hải chúng ta chỉ muốn rửa nhục mà thôi. Đó là điều không thể tránh.

Quan Vân Sơn lên tiếng:

- Ngũ Liên Giáo bị diệt. Vậy còn Trúc Lâm Thiền Viện, vì sao nguyện ý đi vào chỗ tự sinh tự diệt?

Lão đại Huyền Vũ đáp:

- Chuyện đó bản đạo tuy có nghe tiên nhân ở bốn phái nói, nhưng không một ai biết rõ nguyên do. Chỉ có thể đó là những tăng nhân ở Trúc Lâm Thiền Viện vì không nỡ nhìn mãi cảnh máu đổ, thầy rơi nên tự ý rút lui. Mọi việc hư thực thế nào có lẽ cần phải chờ đến lúc có người phá giải được trận đồ huyền bí vẫn bao phủ Trúc Lâm Thiền Viện bấy lâu nay mới mong thấu hiểu nội tình.

Quan Vân Sơn “ồ” lên một tiếng thật dài:

- Nếu là vậy, đồ tôn tin chắc chuyện này không bao lâu nữa sẽ được phơi bày.

Lão Cung chủ phì cười:

- Đến ta còn chưa dám tự tin phá giải nổi trận đồ đó, tiểu tử ngươi chớ có vọng tưởng.

Mà thôi, giờ hãy nói đến cách người giải thoát bọn ta.

Quan Vân Sơn bảo:

- Chỉ có một cách thôi. Là phải hiệp lực phá vỡ vách đá ngăn cách giữa hai bên.

Lão Cung chủ hừ lạnh:

- Ta cũng từng nghĩ như thế, nhưng sư tổ người lại không thuận ý giúp ta.
- Bây giờ thì khác rồi. Một là sẽ có văn bối hiệp lực, hai là sư tổ của văn bối ắt đã nghĩ lại, cần phải thoát để giữ vẹn nguyên khí của Toàn Chân giáo phái cho đời sau.

Lão Cung chủ bật cười:

- Nếu sư tổ người chịu nghĩ lại thì tốt. Chứ ta nào dám trông mong gì đến người. Làm gì người có đủ nội lực để cùng ta phá vỡ vách đá này? Hạ.. hạ..

Lập tức có tiếng cười của Quan Vân Sơn từ phía bên kia vách đá đáp lại:

- Có phải vì thế lão tiên bối mộng có ngày hùng bá Trung Nguyên, cho Trung Nguyên không có người? Vậy thì vị tất. Hạ.. hạ..

Lão Cung chủ biến sắc:

- Khá lắm tiểu tử! Có thật người là Quan Vân Sơn nửa năm trước ta đã thấy đứng bên cạnh thi thể phụ thân người và chỉ là một tiểu oa Nhi với võ học tầm thường?

Quan Vân Sơn ngạo nghễ đáp:

- Người quân tử chỉ sau ba ngày xa nhà đã thấy khác, huống chi đây là nửa năm, gấp sáu mươi lần của ba ngày?

Lão Cung chủ tức giận:

- Trừ phi người gặp được kỳ tích, bằng không... Hừ! Ta nghĩ người chớ cao ngạo quá đáng.

Quan Vân Sơn vắn lại:

- Nhân nhượng với người biết nhân nhượng. Văn bối quyết không hề tự phụ, nếu lão tiên bối đừng cứ mãi thái độ hạ mực vô nhân.

Lão Cung chủ trề môi thật dài:

- Được, được. Việc này ta sẽ bàn đến sau. Cứ chờ đến lúc tiểu tử người cùng ta hiệp lực phá vách đá thổi tha này đã. Người đã chuẩn bị chưa?

Chợt có tiếng Quan Vân Sơn ngăn lại:

- Chậm đã. Mọi hành động chỉ là tổn công vô ích, nếu chúng ta chưa thể biết vách đá này thật sự dày bao nhiêu. Lão tiên bối liệu có cách nào ước lượng chính xác bề dày của đá?

Lão Cung chủ lo ngại:

- Người không tin tưởng sẽ phá vỡ vách đá sao?

Quan Vân Sơn nhẹ giọng:

- Không phải là không đủ tự tin, nhưng biết rõ sự thế, chẳng phải chúng ta còn phải đề phòng lực chấn kinh từ vách đá dội có thể gây nguy hại cho mỗi người chúng ta.

Lão Cung chủ miễn cưỡng tán đồng:

- Nếu là vậy, người nói thử cách ước lượng của người xem?

Quan Vân Sơn bảo:

- Ở bên này cũng có dòng nước âm ỉ chảy, xuất phát từ chân vách đá. Có hai cách thức để thực hiện. Thứ nhất, do nước từ trong đó chảy ra, giả dụ là chảy thẳng. Lão tiên bối hãy tìm một nhánh cây hoặc một đoạn dây dài cho từ từ trôi ra ngoài. Qua đó sẽ biết bề dày cần phá vỡ của vách đá.

Thanh âm của lão Cung chủ có phần nào khâm phục:

- Cách thứ hai thì sao?

- Nhân tiện thực hiện cách thứ nhất, cả vãn bối ở bên này lẫn lão tiền bối ở bên kia sao không thử tìm hiểu phần dưới của dòng nước? Nếu phía dưới là đất mềm, hoặc là đá, nhưng chỉ là từng tảng đá nhỏ ghép lại, tội gì chúng ta không khai thông tạo thành lối thoát thân, thay cho việc phí lực phá vỡ một vách đá quá dày?

Đến lúc này lão Cung chủ mới thán phục:

- Quả nhiên người thật sáng ý. Được, ta và người cứ thế mà làm. Đầu tiên là tìm hiểu phần nền ở dưới dòng nước đã.

- Lão tiền bối chớ vội, kéo lại thất vọng.

Lão Cung chủ kinh ngạc:

- Sao người lại nói vậy?

Quan Vân Sơn giải thích:

- Có lẽ ở bên đó cũng như ở bên này. Nếu dưới dòng nước có biểu hiện khác lạ như là đất mềm chẳng hạn, vãn bối tin chắc lão tiền bối có lẽ phát hiện từ lâu và đã thoát bằng cách khai thông lối đi phía dưới chân vách đá, đằng này lão tiền bối còn bị giam hãm.

Chúng tớ ở dưới dòng nước đã sẵn có những biểu hiện cho thấy phía dưới chỉ là nền đá.

Chúng ta cần phải thử theo cách thứ nhất. Nhân đó, hy vọng sẽ khám phá hư thực và giúp đỡ tiền bối dễ dàng hơn trong việc thoát thân. Lão tiền bối nghĩ như thế nào?

Lão cũng sờ và len lén đưa mắt nhìn Huyền Vũ đạo trưởng:

- Hẳn quá thông tuệ và nghĩ suy chuyện gì cũng thấu đáo thế này sao?

Lão đạo Huyền Vũ gượng cười:

- Đó là tư chất thường thấy ở Quan Vân Tú. Chỉ tiếc ở lão Cung chủ chẳng lấy một cơ hội để cùng Quan Vân Tú hội diện.

Lão Cung chủ lẩm bầm:

- Thì nếu hẳn đúng là Quan Vân Sơn, cốt nhục của Quan Vân Tú, hội diện hẳn có khác nào hội diện thân phụ hẳn?

Miệng tuy nói, nhưng tay vẫn tẩn mẩn làm việc. Một lúc sau, lão đã có một đoạn dây rừng dài với một đầu buộc theo một đoạn trúc nhỏ. Lão lên tiếng nhắc nhở Quan Vân Sơn:

- Nếu dòng nước không có vật cản... Hừ! Ta sắp vận lực ném về phía người một vật gọi là Giao Long Ô Tiêu. Người đừng để vật đó phải bị phá hủy đấy. Ta ném đây.

Dứt lời, lão dứt đoạn trúc nhỏ vào chân vách đá, nơi có dòng nước âm ỉ chảy ra ngoài.

Sau đó, vận lực bùng mạnh làm cho đoạn trúc lao đi, mang theo đoạn dây rừng đã được lão buộc vào đoạn trúc.

Cạch.

Đoạn trúc lao đi chỉ lòi đoạn dây rừng một đoạn ngắn rồi dừng lại. Lão phá cười:

- Cách của người không xong rồi tiểu tử. Dòng nước không những không chảy thẳng mà chùng như còn gặp một vách đá khác ngăn lại. Đành phải bắt đầu việc phá vỡ vách đá thôi.

Đạo trưởng Huyền Vũ cũng bảo:

- Nếu phải dùng lực phá vỡ vách đá, Thiếu bang chủ cho hỏi, nội lực của Thiếu bang chủ độ bao nhiêu năm công phu tu vi?

Thay vì đáp, Quan Vân Sơn hỏi ngược lại:

- Theo tiếng động vừa phát ra, lão tiên bối và sư tổ đoán xem vật đã ngăn cản Giao Long Ô Tiêu có độ dày là bao nhiêu?

Lão Cung chủ hết cả nhãn nại:

- Đến lúc này mà ngươi còn muốn thực hiện cách thức vô dụng của ngươi ư?

Quan Vân Sơn vẫn nói theo ý riêng:

- Tiếng động lúc này nghe rất thanh, chứng tỏ đó nếu là đá thì cũng không phải là quá dày. Lão tiên bối xin chớ nản lòng, hãy thực hiện lại. Nhưng lần này nên dồn lực vào Giao Long Ô Tiêu, giúp vật đó dễ xuyên thủng vật cản.

Lão chép miệng:

- Được rồi. Ta thử nghe theo ngươi một lần nữa vậy. Ta sẽ dồn chân nguyên vào luôn đoạn dây rừng, biến thành một khối Giao Long Ô Tiêu, hy vọng sẽ xuyên thủng nếu vật cản không quá dày như ngươi vừa đoán.

Lão làm như thế thật. Bằng cách cầm lấy đoạn dây rừng và truyền nội lực vào, lão làm cho đoạn dây rừng vốn mềm mại vụt trở nên cứng như kim thiết. Sau đó đẩy mạnh vào trong, tác động đến đoạn trúc và làm cho đoạn trúc gỗ mạnh vào vật cản.

Cạch... Cạch... Cạch...

Quan Vân Sơn khích lệ lão Cung chủ:

- Có lẽ vật cản đang bị công phá vỡ đi dần. Lão tiên bối đừng dừng lại, hãy cố thêm một lúc nữa.

Kể cả đạo trưởng Huyền Vũ cũng nôn nao trông chờ kết quả:

- Hỗn Nguyên công của lão Cung chủ quả đã đạt mức thượng thừa, có thể chỉ dùng hóa thạch, hoặc ngược lại biến nhu thành cương. Hy vọng lần này sẽ có kết quả.

Lão Cung chủ nhờ nghe thế nên cố duy trì tiếp hành vi này.

Tiếng của Giao Long Ô Tiêu vẫn gõ vào vật cứng vang lên.

Cạch... Cạch...

Và...

Soạt...

Lão Cung chủ bật quát:

- Thủng rồi. Tiểu tử! Ngươi cản trở ông đó. Đừng để Giao Long Ô Tiêu...

Quan Vân Sơn cười vang:

- Văn bối kịp nắm giữ vật đó rồi. Phiền lão tiên bối thu hồi chân lực cho. Vì chính nội lực của tiên bối đang làm cho văn bối bị chấn động đây.

Lão thu kinh và lẩm bẩm:

- Không lẽ tiểu tử có nội lực xấp xỉ một trăm năm? Đến tay ta cũng bị tê rần vì chạm phải nội lực của hắn. Đúng là kỳ quái.

Đang lẩm bẩm lão chợt nghe Quan Vân Sơn bật reo:

- Dưới dòng nước quả nhiên là đất mềm. Bất quá chỉ có ở hai đầu là có hai khối đá chặn lại. Lão tiên bối hãy cùng văn bối thử khai thông nào.

Liên sau đó nghe tiếng Quan Vân Sơn ở phía bên kia vận kinh nện vào phần chân của vách đá.

Bung... Bung...

Lão cũng làm theo.

Bung... Bung...

Chân của vách đá vỡ dần, để lộ phần bên dưới quả nhiên là một tảng đá to độ hai người ôm. Lão Cung chủ mừng rỡ, tiếp tục khai thông địa đạo.

Bung... Bung...

Được một lúc, tảng đá to đã bị lão vận lực chấn vỡ thành nhiều mảnh. Lão nhấc từng mảng lên và ném đi, để thấy rằng sau tảng đá chỉ là một lớp đất mềm và nông nước.

Cùng lúc này, lão nhìn thấy lớp đất mềm như bị khô lại, sau đó vỡ thành từng mảng lớn, rơi xuống chỗ lão đã phá hủy, tảng đá tạo thành một hố sâu.

Sau cùng, lão thật sự kinh ngạc khi nghe tiếng Quan Vân Sơn reo rõ mồn một:

- Lối đi đã được khai thông. Xin thỉnh sư tổ cùng lão Cung chủ quá bộ qua bên này.

Mời!

Lão chậm rãi chui qua và thật sự kinh tâm phát hiện chiều dài của lối thông có đến một trượng hơn. Lão tặc lưỡi:

- Vách đá dày hơn trượng, nếu không sớm phát hiện cách này có lẽ muốn phá vỡ vách đá không phải dễ.

Đạo trưởng Huyền Vũ tuy cũng chậm chậm chui theo, nhưng khi lên tiếng lại nói theo ý khác:

- Có thể dùng Tam muội chân hỏa để làm khô lớp đất dày và phá tan thành bột thạch, công phu của Thiếu bang chủ thực là cao minh ngoài sức tưởng.

Đứng đón họ Ở đầu bên kia là một nhân vật với toàn thân tuyền màu đen, thêm vào đó là những vết lân quang tạo thành hình ảnh bộ cốt khô đang nhấp nhánh dưới lớp ánh sáng lơ mơ. Lão Cung chủ nhìn thấy thế vụt quát lên:

- Lại là Ngũ Liên Giáo các người. Đờ!

Và lão thần tốc bay đến với một chưởng kinh thập phần uy lực, quật vào người họ.

Ào...

Bóng hắc nhân họ vụt cười lớn:

- Lão tiên bối hãy bình tâm, là văn bối đây.

Tuy nói thế, nhưng sợ lão Cung chủ không kịp thu kinh hoặc không muốn thu kinh, hắc nhân họ cũng hất tay xô ra một kinh lạnh buốt.

Ào... Âm...

Song phương cùng bị chấn lùi như nhau, một kết quả khiến lão Cung chủ biến sắc:

- Ta nhận ra thanh âm của người rồi, nhưng bộ Lâm Y Giáp Cốt người đang mặc, giải thích như thế nào đây?

Quan Vân Sơn kiêng nể nhìn lão Cung chủ. Một lão nhân với niên kỷ tuy đã quá thất tuần nhưng huyết khí vẫn còn phương cương, nội lực còn đang sung mãn:

- Văn bối đã tìm thấy vật này ở Thiên Ma Cổ Động. Nếu không có nó che chở, văn bối đâu có thể vượt qua Ngũ Liên Phật Đài tẩy căn luyện cốt và gần đây nhất, làm sao thoát khỏi cảnh loạn thạch va đập rất dễ gây tổn thương khi bị Khuru Phúc Nguyên cố tình đẩy vào đây mưu hại?

Đạo trưởng Huyền Vũ kinh ngạc:

- Thiếu bang chủ đã có cơ duyên tìm thấy và đắc thủ bí kíp Ngũ Liên Phật Đài?

Quan Vân Sơn chậm rãi hít vào một hơi thật dài:

- Sư tổ! Chuyện này để đồ tôn bấm báo sau. Điều cần nhất là để đồ tôn giúp sư tổ đã thông những đại mạch đã bị tổn thương.

Lão Cung chủ nhìn quanh và bĩu môi:

- Người muốn giúp sư tổ người trị thương, ta không cần. Chỉ có điều người phải giúp ta minh bạch hai chuyện trước.

Quan Vân Sơn nhìn lão:

- Lão tiên bối gấp gì việc đồ bá thiên hạ. Hạn kỳ một năm tuy đã hết, nhưng nếu cần, do là người của giáo phái Toàn Chân, vẫn bồi nguyện xả thân cùng lão tiên bối lập lại Hội ước Tam chiêu thuở nào.

Lão quắc mắt:

- Nội lực của người, ta thừa nhận là không kém ta. Nhưng nếu cùng ta lập lại Hội ước Tam chiêu, ta e sở học của người vẫn chưa đủ.

Quan Vân Sơn cũng tỏ ra cao ngạo không kém:

- Có thật như thế không, nếu vẫn bồi ngoài sở học Toàn Chân, còn có Âm Dương Nhị công do Âm Dương Nhị Tiên lưu truyền di học. Đó là chưa nói đến tuyệt học của U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần mà vẫn bồi vừa thấu triệt một phần không nhỏ.

Lão đạo Huyền Vũ hoài nghi:

- Thiếu bang chủ đã luyện Âm Dương Nhị Công? Thế còn công phu Ngũ Liên Phật Đài thì sao?

Lẽ độ, Quan Vân Sơn phúc bẩm:

- Bí kíp Ngũ Liên chắc chắn đã lọt vào tay Kiều Mộng Phi, Triển Huy Thành và Khưu Phúc Nguyên. Đồ tôn chỉ nhờ may mới hưởng dụng phần Tẩy Căn Luyện Cốt từ Ngũ Liên Phật Đài, có lẽ Kiều Mộng Phi không biết nên bỏ qua.

Trong khi Quan Vân Sơn cùng lão đạo Huyền Vũ đối đáp, có lẽ lão Cung chủ đã nghĩ lại, cho nên ngay khi Quan Vân Sơn dứt lời, lão lên tiếng:

- Chuyện xưng bá võ lâm tạm thời ta không nhắc đến. Có lẽ người thừa hiểu ta muốn mau chóng thoát đi là ý gì?

Quan Vân Sơn gạt đầu:

- Nếu lão tiên bối muốn tìm lệnh diệt Uyển Uyển và thanh lý môn hộ. Được, vẫn bồi nguyện chỉ cho lão tiên bối cách thoát khỏi chốn U Minh này.

Và không chờ nghe lão Cung chủ đáp ứng, Quan Vân Sơn kể luôn cho lão nghe về những gì đã xảy ra cho Công Tôn Uyển Uyển và Đông Điền.

Nghe xong, lão phẫn nộ:

- Tiền Thôi tạo phản? Xuân Mãn dám mưu hại chủ nhân của ả là Uyển Nhi? Còn người, sau khi thoát chết ở Thiên Ma Cổ Động, có sao người không truy tìm ngay Uyển Nhi?

Liệu người có đoán chắc Uyển Nhi còn sống hay đã chết?

Quan Vân Sơn gượng cười:

- Sao lão tiên bối biết vẫn bồi không tìm? Chỉ tiếc tung tích cả hai vẫn cứ mờ mịt, cho dù vẫn bồi đoán chắc họ vẫn an toàn, như bản thân vẫn bồi đã an toàn khi bị dòng nước hung hãn cuốn đi.

Đạo trưởng Huyền Vũ xen vào:

- Dù sao lệnh diệt cũng tinh thông thủy tánh. Đến như Thiếu bang chủ còn thoát thì lẽ nào lệnh diệt lại lâm nguy?

Lão Cung chủ nôn nao:

- Vậy Uyển Nhi và Đông Điền hiện ra sao? Người bảo người đi tìm, sao không phát hiện tung tích cả hai?

Quan Vân Sơn lắc đầu:

- Một là họ cần dưỡng thương nên cố tình tìm chỗ ẩn thân, khiến vân bối do không còn mang bộ mặt Âm Dương Quái Diện nữa nên cho dù họ có nhìn thấy cũng đâu dám lộ diện.

Thứ hai, cũng có thể...

Lão Cung chủ động tâm, ngắt lời Quan Vân Sơn:

- Có lẽ chúng đã bị Triển Huy Thành bắt giữ, người nghĩ như thế chứ gì?

Quan Vân Sơn nhè nhẹ gật đầu:

- Đó là nguyên do khiến vân bối dù biết Khuê Phúc Linh man trá giả trò, nhưng vân bối làm như không biết, với hy vọng sẽ tìm hiểu ít nhiều về tung tích của Uyển Uyển, nếu thực sự nàng đã rơi vào tay Triển Huy Thành.

Lão nhè nhẹ gật đầu:

- Ta không trách người nữa đâu. Nhưng sẽ tốt hơn, nếu bây giờ người chỉ cho ta lối thoát thân.

Quan Vân Sơn bảo:

- U Minh động của U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần được kiến tạo theo Âm Dương Ngũ Hành. Do Âm phản Dương thuận nên lão tiên bối nếu tinh thông Kỳ môn thuật sẽ dễ dàng tự thoát đi.

Lão nhìn sững Quan Vân Sơn:

- Người cũng cao minh về trận đồ? Tốt, ta sẽ ghi nhận điều này. Còn bây giờ... Hừ!

Cáo biệt.

Vút...

Nhìn lão bỏ đi với tâm trạng quá khẩn trương, đạo trưởng Huyền Vũ chợt bảo Quan Vân Sơn:

- Lão chỉ là người hiểu thắng chứ tâm địa không độc ác. Nếu sau này có dịp, Thiếu bang chủ tỏ ra rộng lượng với lão, càng tránh giao đấu với lão càng tốt, kéo chậm vào táng đố kỵ của lão, người không chấp nhận thất bại.

Quan Vân Sơn mỉm cười và cúi đầu:

- Đồ tôn xin nghe lời sư tổ dạy. Còn bây giờ, sư tổ cho phép đồ tôn dùng nội lực giúp sư tổ khôi phục chân nguyên?

Lão đạo Huyền Vũ cảm khái thở dài:

- Thiếu bang chủ là người trung hậu, xứng đáng là hậu nhân của Bang chủ Tứ Hải Bang uy danh trùm vũ nội. Hà...

25. Xuân Thu Phong Lưu Tử

Họ có ba người và cả ba đang trầm tư mặc tưởng, cứ nghĩ về đâu đâu, cho dù ở giữa họ vẫn còn bày một bữa ăn thịnh soạn mà họ chỉ mới bắt đầu dùng chưa được bao lâu.

Tâm trạng họ đang nặng nề nên họ không thiết gì ăn. Bất quá, cũng chỉ là thỉnh thoảng thôi. Nếu như một trong ba người sức nhớ, thì người này lập tức vỗ như cao hứng, bưng hũ rượu lên và rót vào, nhưng chén rượu đã vơi. Sau đó nhanh nhẩu bảo mọi người cùng cạn chén và nhất là nhắm thức ăn.

Thế nhưng, dù là nỗ lực của người này hoặc của một trong hai người kia còn lại thì kết quả vẫn không thay đổi, vẫn không làm cho những kẻ đối ẩm tìm lại tử hừng mà thoát đầu đã có.

Họ vẫn không màng đến chuyện ăn. Còn uống ư? Họ uống rất nhiều. Được một người rót rượu và được người đó mời nhấc, tất cả cùng uể oải nâng chén rượu. Và khi rượu kề môi, mùi hương quyến rũ của mỹ tửu xộc vào mũi, họ lắc đầu một cái thờ dài một lượt, sau đó ngửa cổ uống cạn chén rượu mà không cần thức nhắm.

Sau đó, khi đã đặt những chén rượu không xuống bàn, không ai bảo ai, họ lại chìm vào trong trầm tư mặc tưởng. Như thể họ gặp nhau bên bàn rượu chỉ là để mặc tưởng trầm tư, thể thôi.

Cuộc vui nào cũng đến lúc tàn. Tiệc rượu nào rồi cũng có lúc tan. Những câu nói tuy đúng, nhưng chỉ đúng với những cuộc vui, hoặc đúng với những tiệc rượu mừng.

Đằng này, vì tâm trạng họ không vui và tiệc rượu họ cũng chẳng phải tiệc rượu mừng, thế cho nên bọn họ ba người có vẻ như ngồi mãi như thể này thâu đêm suốt sáng, nếu như không có người thứ tư đột nhiên xuất hiện.

Vút...

Như bóng u linh, người thứ tư xuất hiện thật nhẹ nhàng. Và như hiểu ba nhân vật nọ đang ở tâm trạng nào nên vì tôn trọng, nhân vật thứ tư cứ lẳng lẳng đến bàn rượu.

Nhưng lúc nhân vật thứ tư đang định ngồi xuống chỗ trống duy nhất ở cạnh còn lại của bàn rượu hình vuông, thì nhân vật đối diện với nhân vật bàn thứ tư mới đến vụt vỗ mạnh tay xuống bàn:

- Không được vô lễ. Người đến thì cứ đến vì bọn ta đang chờ người. Nhưng người có tư cách nào ngồi chung bàn với bọn ta, lại còn ngồi đối diện với Tôn Dật Thiên nữa.

Người mới đến nhếch miệng cười cao ngạo:

- Vậy theo Tôn chưởng môn, Bạch mã phải như thế nào mới đủ tư cách ngồi chung bàn với cả ba vị chưởng môn đây?

Nhân vật ngồi bên tả Tôn Dật Thiên chợt đưa tay chạm khê vào thanh trường kiếm vốn được đặt sẵn ngay bên cạnh:

- Chỉ có Bạch Hào người nếu có hai điều này là đủ tư cách. Điều thứ nhất, là người có đủ bản lĩnh vượt qua được Côn Luân kiếm pháp của Giả Thụ ta. Một việc chắc không dễ đối với người. Còn điều thứ hai là...

Nhân vật ở bên hữu Tôn Dật Thiên vội tiếp lời cho nhân vật tự xưng là Giả Thụ:

- Điều thứ hai tuy nói ra thì dễ chứ e khó thực hiện. Đó là người phải có bối phận chưởng môn như bọn ta. Bằng không... Hừ! Tạm thời phiền người đứng lùi lại và cứ như thể hầu chuyện với bọn ta.

Tuy bị hết người này đến người kia nói lời khinh miệt, nhưng Bạch Hào vẫn tỏ ra thản nhiên như không. Y nhìn nhân vật đối diện là Tôn Dật Thiên:

- Phải chăng Tôn chưởng môn cũng có cùng ý với nhị vị chưởng môn nhị phái Đỉnh Thương, Côn Luân?

Tôn Dật Thiên cười ngất ngưỡng:

- Họ cũng như ta, đều là nhất môn chi chủ của một phái, cho nên lời nói ra phải là nhất ngôn cửu đỉnh. Chỉ cần người có một trong hai tư cách đó là xong, hoặc vượt qua kiếm pháp Côn Luân của Giả chưởng môn, hoặc van nài Thạch Thành Tín sư phụ người tạm thời nhượng chức chưởng môn Hoa Sơn phái cho người đôi ba ngày. Bằng không... hạ.. hạ.. cứ như lời Chu chưởng môn vừa nói, phiền người hãy đứng hầu chuyện bọn ta vậy. Hạ.. hạ..

Lời của Tôn Dật Thiên làm cho Giả Thụ và Chu Đức Hiền cùng cười phụ họa. Nhờ đó, bao tâm trạng u uất trước đó của họ vô tình được hóa giải rất nhiều.

Bạch Hào nhìn họ cười và cảm thấy phần hận. Thế nhưng, thay vì phát tác, y lại thản nhiên chờ cho họ cười xong. Và đến lúc đó, y chợt hỏi:

- Chư vị cười đã đủ chưa?

Bối môi, Tôn Dật Thiên bảo:

- Thôi được. Người đến là để truyền lệnh chứ gì? Nói đi, bọn ta nghe, sau sẽ hồi đáp.

Cũng bửu môi, Bạch Hào khinh khỉnh:

- Chưa vội thế đâu. Trước tiên, hãy nói về tư cách của Bạch mỗ. Mời chư vị cùng xem vật này.

Và y lấy ra cho họ xem một hộp gỗ đẹp.

Y đặt lên bàn và bật nắp hộp gỗ lên, sau đó lùi lại, tạo cơ hội cho ba nhân vật nọ tha hồ nhìn vật có chứa trong hộp gỗ đó.

Chu Đúc Hiền cau tít đôi mày:

- Chỉ là một ngón tay đâu có gì đáng để tâm chứ?

Nhưng Giả Thụ đưa tay ngăn lại:

- Chờ đã. Như đây là ngón tay đeo nhẫn của bàn tay tả. Giả mỗ như mơ hồ nhận ra ngón tay này qua vết sẹo phạm vào hai đốt dưới của ngón tay.

Tôn Dật Thiên nghe thế giật mình, liền chú mục vào chỗ có vết sẹo quả nhiên đang có dưới ngón tay:

- Đây là vết sẹo có từ Thất Sát Tâm Thương Quyển của Tôn mỗ. Lẽ nào là ngón tay của Thạch Thành Tín, chương môn Hoa Sơn?

Bạch Hào bật cười, thế là ung dung tiến lại bàn để ngồi vào chỗ lẽ ra y không được phép ngồi:

- Không sai. Gia sư chẳng may yếu mệnh quy tiên sớm, chức chương môn đã truyền lại cho Bạch mỗ chỉ vồn vẹn có năm canh giờ. Như thế đủ tư cách chưa? Hạ.. hạ..

Không hẹn mà đồng, cả ba vị chương môn cùng vỗ bàn đứng bật dậy. Tôn Dật Thiên quát:

- Là người đã khi sư diệt tổ, chiếm đoạt cương vị chương môn?

Có lẽ hai vị chương môn kia cũng quát mắng, phụ họa với Tôn Dật Thiên, nếu như đúng lúc đó Bạch Hào không kịp cất giọng trầm trầm bảo cả ba:

- Đủ rồi. Bạch mỗ đến đây là theo lệnh chủ nhân. Chuyện Bạch mỗ có là chương môn Hoa Sơn phái hay không, bây giờ không phải là lúc bàn cãi. Hãy nhìn đây.

Và y lại cho tay vào bọc áo để lấy ra, lần này những ba vật.

Đặt một nén bạc vào phần bàn Tôn Dật Thiên đã ngồi, Bạch Hào bảo:

- Lần trước vì ngộ nhận nên Tôn chương môn chưa nhận lệnh, chủ nhân bảo có thể bỏ qua. Còn bây giờ, phiền Tôn chương môn nghe lệnh. Đó là đến Thiếu Lâm tự dò xét hư thực về thương thế của Từ Ngộ đại sư, xem có phải lão thực sự bị tẩu hỏa nhập ma.

Tôn Dật Thiên thở dài nhìn nén bạc. Một vật tuy có giá trị của một bữa ăn bình thường nhưng lại đủ uy lực thao túng một nhân vật nhất môn chi chủ như lão. Đoạn, Tôn Dật Thiên nhẹ giọng hỏi:

- Có hạn kỳ nào không?

Bạch Hào gật đầu:

- Chậm lắm là mười ngày Tôn chương môn phải có hồi đáp.

Tôn Dật Thiên lại thở dài:

- Như vậy Tôn mỗ phải khởi hành ngay lúc này?

Bạch Hào mỉm cười:

- Cũng không cần vội. Vả lại, Tôn chương môn cũng nên chờ cho biết nhiệm vụ của Giả chương môn. Bởi Giả chương môn cùng đồng hành và đi cùng hướng với Tôn chương môn.

Giả Thụ kinh nghi:

- Người bảo ta cũng phải đến Thiếu Lâm? Để làm gì?

Bạch Hào đặt nén bạc thứ hai lên phần bàn trước đó Giả Thụ từng ngồi:

- Thiếu Lâm phái tuy được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng riêng Giả chưởng môn từng là hảo bằng hữu với Từ Nạn đại sư, thiết nghĩ cũng nên bài phông.

Giả Thụ lo lắng:

- Từ Nạn tuy là sư đệ của Phương trưởng Thiếu Lâm phái, nhưng do mấy lần phạm quy nên đang lãnh nhận trọng trách trông coi Tàng kinh các, chỉ sợ không thể gặp.

Bạch Hào cười lạt:

- Chỉ cần Giả chưởng môn tận tâm tận lực là đủ. Nên nhớ, nếu Giả chưởng môn hoặc thoái thác, hoặc cố tình làm hư việc, chủ nhân quyết không bỏ qua chuyện năm xưa và sẽ cáo giác trước quần hùng. Lúc đó, Giả chưởng môn liệu có còn quần hùng kính trọng?

Giả Thụ thở hắt ra:

- Được rồi, ta gặp Từ Nạn rồi sao?

Bạch Hào giao nén bạc thứ ba cũng là nén bạc cuối cùng cho Giả Thụ:

- Giả chưởng môn hãy giao vật này cho Từ Nạn và bảo chủ nhân muốn có khẩu quyết của Hàng Ma Phục Nguyên Tâm Pháp. Tự khắc Từ Nạn sẽ biết làm gì.

Giả Thụ chấn động:

- Nói như vậy, ở Từ Nạn cũng từng có hành vi tội lỗi và đã bị chủ nhân người phát hiện?

Bạch Hào cười phá lên:

- Nhân vô thập toàn. Trên đời này làm gì có ai không một lần lỡ bước, cũng như chư vị thôi. Ha.. ha..

Chợt có một tiếng găm vang đến:

- Chớ nói nhảm nhí. Gần mười năm qua, Từ Nạn sư thúc luôn tuân giữ nghiêm luật, chí thú với việc trông coi Tàng Kinh các. Bạch Hào người dựa vào đâu mà bảo phát hiện sư thúc phạm tội?

Ào...

Một tăng nhân có vóc dáng cao to kỳ vĩ chợt xuất hiện với một ngọn phương tiện sắc cũng cao to tương ứng với thân hình.

Bạch Hào chưa kịp có phản ứng thì Giả Thụ chợt chụp kiếm xuất chiêu:

- Tên trọc thú! Ai cho phép người tùy tiện dò xét bọn ta? Chuyện hôm nay, chỉ có giết người ta mới giữ kín bí mật này. Đờ!

Víu...

Tăng nhân nọ thất kinh, nâng phương tiện sắc lên:

- A di đà phật! Tiểu tăng là Bất Nộ. Sao chưa gì Giả chưởng môn động thủ và đòi lấy mạng tiểu tăng?

Choang...

Bị phương tiện sắc ngăn chiêu, Giả Thụ phẫn nộ bạt kiếm thật nhanh:

- Người đã lên nghe những điều bí ẩn của bọn ta, đó là nguyên nhân khiến người phải chết. Hãy đờ!

Véo... Véo...

Bất Nộ càng kêu to hơn:

- Điều bí ẩn gì mới được? Tiểu tăng cũng vừa mới đến và chỉ nghe Bạch thí chủ đây vu khống cho tệ sư thúc mà thôi. Ôi chao!

Choang... Choang...

Giả Thụ có phần lơ nhệ tay:

- Nhưng người đầu thế đến nơi này, một khi ta đã cho đệ tử tuần phòng cẩn mật xung quanh? Người chớ nên lừa dối ta. Đỡ!

Véo...

Bất Nộ sợ đến xanh mặt. Cứ luống cuống dùng phương tiện sẵn đón thật khốn khổ những chiêu kiếm của Giả Thụ.

- A di đà phật! Tội quá, tội quá. Tiểu tăng đến vì có người chỉ điểm. Còn quanh đây làm gì có người tuần phòng như Giả chưởng môn vừa nói. Chao ôi! Xin Giả chưởng môn nhẹ tay cho.

Choang... Choang...

Thường Đại Thành và Chu Đức Hiền chột kinh nghi nhìn nhau. Sau đó thần tốc lao ra ngoài xem hư thực.

Vút... Vút...

Riêng Bạch Hào thì xuất thần bất ý lên đến và điểm huyệt Bất Nộ:

- Mong đại sư lượng thứ. Là nhân vật nào đã chỉ điểm đại sư đến đây?

Bị điểm huyệt, Bất Nộ giận dữ:

- Người nhớ đấy, Bạch Hào. Đã vu khống sư thúc ta, người còn điểm huyệt ta. Nếu có bản lãnh hãy cùng ta giao đấu.

Bạch Hào vòng tay ra phía trước mặt Bất Nộ, miệng tươi cười:

- Sao đại sư lại oán mỗ? Bạch mỗ điểm huyệt là để cho đại sư khỏi bị Giả chưởng môn gây kiếm thương. Còn việc vu khống lệnh thúc, mỗ nghe mọi người nói. Và vì chưa thể tin, nên mỗ định nhờ Giả chưởng môn đến gặp lệnh thúc để hỏi lại. Đại sư không nên oán mỗ mới đúng.

Bất Nộ ngơ ngác nhìn Bạch Hào:

- Những gì thí chủ nói đều là thật ư?

Bạch Hào cười thành tiếng:

- Không tin, đại sư hỏi Giả chưởng môn thì rõ.

Bất Nộ vụt thở hắt ra:

- Nếu là vậy... Được. Bản tăng nguyện đi cùng Giả chưởng môn, quyết hỏi cho ra lẽ chuyện này.

Bạch Hào hài lòng giải huyệt cho Bất Nộ:

- Nếu được như vậy, việc của Giả chưởng môn càng thuận lợi hơn. Nhưng ai đã chỉ điểm đại sư đến đây?

Bất Nộ lắc đầu và cho tay vào bọc áo:

- Bản tăng không biết đây là ai, chỉ bắt ngờ nhặt được mảnh hoa tiên này.

Bạch Hào và Giả Thụ cùng nhìn vào mảnh giấy:

- Đúng là có người chỉ điểm. Nhưng đây là hình vẽ của nhân vật nào với một khuôn mặt nửa đỏ nửa nhạt?

Vừa lúc đó, Tôn Dật Thiên và Chu Đức Hiền quay lại.

Tôn Dật Thiên lo sợ:

- Đã có nhân vật xuất hiện. Những đệ tử thân tín của tam phái chúng ta đều bị điểm huyệt.

Giả Thụ giật mảnh giấy nọ và trao cho Chu Đức Hiền:

- Như đây là người đã có lần Chu huynh đề cập đến?

Chu Đức Hiền nhìn vào hình vẽ của khuôn mặt nửa đỏ nửa nhợt nhạt và kêu lên:

- Là y, Âm Dương Quái Diện.

Bạch Hào thất sắc, vội bảo:

- Bất luận thân thủ của y là thế nào cứ để Bạch mỗ tự đối phó. Phiền Giả, Tôn nhị vị chưởng môn mau cùng Bất Nộ đại sư lên đường đến Thiếu Lâm. Phần Chu chưởng môn thì thế này, do Chu chưởng môn còn nợ chủ nhân một nén bạc, xin hãy đến phái Nga My và...

- Không cần đến đâu, chưởng môn Nga My phái đang hiện diện ở đây, Bạch các hạ cần gì xin cứ thẳng thắn đề xuất.

Vút... Vút...

Hai nhân vật xuất hiện, một người là sư thái, dĩ nhiên phải là chưởng môn nhân Nga My phái. Còn người thứ hai có diện mạo đúng như hình vẽ trên mảnh hoa tiên kia, với một bên đỏ bừng và bên mặt còn lại thì có màu tái nhợt.

Sự xuất hiện quá đột ngột của hai nhân vật này làm cho Bạch Hào và ba vị chưởng môn kia lo sợ.

Giả Thụ một lần nữa rút kiếm tung chiêu:

- Không để những bí ẩn lọt ra ngoài, chúng ta đành miễn cưỡng hạ sát tất cả thôi. Đánh!

Và Giả Thụ lao vào sư thái nọ.

Véo...

Bạch Hào thấy vậy cũng hô hoán:

- Giết, nếu chư vị muốn chuyện bí ẩn của chư vị hoàn toàn giữ kín. Âm Dương Quái Diện, đỡ!

Ào...

Vì thế, trận hỗn chiến liền phân khai thành hai cụm. Tôn Dật Thiên và Bạch Hào xông vào Âm Dương Quái Diện, Giả Thụ và Chu Đức Hiền thì vây đánh một mình vị sư thái.

Ào...

Vù...

Âm Dương Quái Diện bật cười và bằng bộ pháp lợi hại chọt đến gần Tôn Dật Thiên:

- Tôn chưởng môn còn nhớ Quan Vân Sơn Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang? Tại hạ nghĩ Tôn chưởng môn đã rõ con người Bạch Hào là thế nào. Đừng để tại hạ phải đắc tội. Hãy lui lại nào.

Bung...

Bằng lực chạm lực, Âm Dương Quái Diện cố tình để một quyền Thất Thương của Tôn Dật Thiên chạm vào một bên vai. Và kết quả làm Tôn Dật Thiên biến sắc:

- Người đã luyện công đến mức thu phát tùy tâm, dễ dàng hóa giải một quyền của ta.

Người thật sự là ai?

Nghe như thế, Chu Đức Hiền ở bên kia cũng phải kêu lên:

- Nếu là vậy, tiểu tử đó quả nhiên vẫn còn Cang Khí Hộ Thân rất lợi hại. Lần trước chính công phu này của tiểu tử đã làm cho Chu mỗ thảm bại.

Bạch Hào giận dữ, quật một chưởng cực mạnh vào Âm Dương Quái Diện:

- Người thật sự có bản lĩnh đó sao? Đỡ một chưởng của ta!

Ào...

Âm Dương Quái Diện vùng quát lớn:

- Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc của ngươi vị tất đã có tác dụng đối với ta. Xem đây!

Ầm... Ầm...

Bạch Hào bị đẩy lùi và thêm kinh tâm động phách khi thấy đối phương vẫn an nhiên vô sự:

- Sao ngươi biết ta thi triển chất độc Thất Nguyên Vô Hình?

Âm Dương Quái Diện lướt đến:

- Điều đó để một lúc nữa ta sẽ cho ngươi trao đổi. Còn bây giờ ngươi muốn chạy cũng không thoát. Hạ.. hạ..

Và thật thần tốc, Âm Dương Quái Diện đã chế ngự ngay huyết đạo của Bạch Hào, ngay khi y có ý định quay người tháo chạy.

Hự..

Sau đó, Âm Dương Quái Diện quay lại, nhìn lại cục diện vẫn chưa đến nỗi nào và quát:

- Dừng tay! Tại hạ đến đây không phải cùng các phái giao đấu hoặc tỷ thí võ học, nhưng nếu vị nào không phục xin chớ trách tại hạ phải cho ném mùi thần công lợi hại.

Tôn Dật Thiên và Chu Đức Hiền vì đã rõ bản lãnh của Âm Dương Quái Diện nên vội vàng dừng chiêu.

Riêng Giả Thụ thì phải chờ khi nghe sư thái kia bảo:

- Đã là người, ai lại không một lần lầm lẫn. Nhưng ... Nam mô a di đà phật! Lầm lẫn thì phải phục thiện sửa sai, vẫn hơn là cứ bước này dẫn đến bước khác lầm lẫn hơn, vô tình để cho ác nhân tha hồ lợi dụng. Là bần ni cũng gặp tình huống này và đã nhờ Âm Dương Quái Diện thí chủ điểm hóa, vượt qua bể mê. Mong Giả thí chủ lượng xét.

Giả Thụ ngơ ngác dừng lại:

- Theo khẩu ngữ này, dường như Tuệ Tâm sư thái cũng từng lầm lỗi và đã bị chủ bộc của Bạch Hào uy hiếp?

Sư thái Tuệ Tâm từ từ thu kiếm về:

- Không phải Bạch Hào mà chính là Thường Đại Thành, một nhân vật mười lăm năm trước từng có ác danh là Xuân Thu Phong Lưu Tử.

Tôn Dật Thiên giật mình:

- Y là đạo tặc chuyên hái hoa, với độc phiến chuyên giết người hại mạng. Sao nghe nói y đã bị Bang chủ Tứ Hải Bang lấy mạng, giờ lại bảo là Thường Đại Thành?

Âm Dương Quái Diện chột lên tiếng:

- Chư vị sẽ hiểu rõ hơn, nếu biết cách thức Thường Đại Thành vừa dùng để uy hiếp Tuệ Tâm sư thái cũng là dùng một nén bạc. Chúng tử Bạch Hào và Thường Đại Thành có liên quan. Và một khi Thường Đại Thành chỉ là giả danh của Xuân Thu Phong Lưu Tử Tử Đồ Khả thì Bạch Hào chắc chắn phải có một tính danh khác. Sao chư vị không thử cật vấn y?

Lời của Âm Dương Quái Diện khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, khi thấy Âm Dương Quái Diện chột đưa Bất Nộ đại sư ra ngoài, Giả Thụ liền hạ thấp giọng, hỏi Tuệ Tâm sư thái:

- Sư thái hãy cho biết, liệu chúng ta có tin ở gã Âm Dương Quái Diện?

Biết rõ đó là điều mà hầu hết ở đây ai cũng muốn hỏi, Tuệ Tâm sư thái liền thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

26. Lai Lịch Vấn Mịt Mờ

Lúc Âm Dương Quái Diện quay trở lại thì mọi người đã nói chuyện xong. Giả Thụ kinh ngạc hỏi:

- Vậy còn tên tiểu tăng Bất Nộ đâu?

Âm Dương Quái Diện mỉm cười:

- Những gì bí ẩn của chư vị là của chư vị, tại hạ đã không thể nghe thì Bất Nộ đại sư càng không thể nghe. Do đó, tại hạ đã nhờ Bất Nộ đại sư quay về Thiếu Lâm phái rồi.

Tôn Dật Thiên cau mày:

- Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu toàn thể phái Thiếu Lâm biết Từ Ngộ đại sư đang bị nhiều người cho là có tội, làm ô uế thanh danh Thiếu Lâm?

Âm Dương Quái Diện bảo:

- Chính Từ Ngộ phương trượng biết cách liệu lý, vì Bất Nộ ngay khi quay về, sẽ bẩm báo tất cả cho phương trượng biết.

Chu Đức Hiền nhăn mặt:

- Như thế càng không ổn, vì...

Âm Dương Quái Diện xua tay:

- Sẽ ổn thôi, nếu chư vị biết Từ Ngộ đại sư từng lâm phải tình huống như chư vị lúc này.

Tuệ Tâm sư thái kinh ngạc:

- Thí chủ muốn nói...

Âm Dương Quái Diện gật đầu và liếc nhìn Bạch Hào, cho đến lúc này vẫn đứng yên bất động vì bị chế ngự huyết đạo:

- Mọi người đều có ít nhất một lần lầm lỗi. Tuy tại hạ không biết và không muốn biết là lầm lỗi gì ở chư vị, nhưng nếu chư vị cứ vì thế chịu cho hạn ác ma như Xuân Thu Phong Lưu Tử Tư Đồ Khả cùng Bạch Hào lợi dụng để uy hiếp, và buộc chư vị phải làm những việc chư vị không muốn làm thì đúng như Tuệ Tâm sư thái vừa bảo, đó là từ bước này đến bước khác sẽ dẫn chư vị vào ma đạo.

Thở hắt ra, Âm Dương Quái Diện đưa mắt nhìn họ:

- Hãy phục thiện và thẳng thắn nhận lỗi, chư vị sẽ nhẹ nhõm lương tâm. Và như thế, những hạng như Bạch Hào làm gì còn chỗ tác oai tác quái, tha hồ thao túng mọi người.

Giả Thụ gật gù:

- Nói như thế cũng phải. Nhưng trước hết, bọn ta phải trừ khử Thường Đại Thành, Tư Đồ Khả.

Âm Dương Quái Diện cười lạnh:

- Đó là mục đích khiến tại hạ muốn cùng được chư vị bàn luận vào lúc này. Tứ Hải Bang đang do ác nhân Tư Đồ Khả thao túng. Lão còn có quan hệ mật thiết với Tán Hoa Nữ Kiều Mộng Phi. Mà Kiều Mộng Phi nếu đoán không lầm thì chính là giáo chủ Ngũ Liên Giáo. Như vậy...

Tuệ Tâm sư thái kêu lên:

- Nam mô a di đà phật. Kiều Mộng Phi mà là giáo chủ Ngũ Liên Giáo sao?

Tôn Dật Thiên cũng tỏ ra lo ngại:

- Như vậy là chí nguy. Quan Vân Sơn hiện nay có bản lĩnh rất cao minh, nếu y biết y là cốt nhục của Quan Vân Tú và Kiều Mộng Phi thì chẳng phải Ngũ Liên Giáo như hổ thêm cánh, rồng thêm vây sao?

Âm Dương Quái Diện cau mày định nói, chợt nghe Tuệ Tâm sư thái kêu:

- Sai rồi, sai rồi. Bần ni lo chuyện khác. Chứ Quan Vân Sơn nào phải con tư sinh của Kiều Mộng Phi.

Âm Dương Quái Diện giạt mình:

- Sư thái...

Nhưng Tôn Dật Thiên nhanh miệng hơn:

- Chính sư thái sai thì có. Tôn mỗ am hiểu rõ chuyện này. Huống chi Quan phu nhân chưa một lần sinh hạ, chúng tử Quan Vân Sơn chính là giọt máu do Kiều Mộng Phi cưu mang lúc còn luyến ái Quan Vân Tú.

Tuệ Tâm sư thái cười buồn:

- Quan Vân Tú là loại người vô sinh, sao có thể bảo giọt máu được Kiều Mộng Phi cưu mang là do Quan Vân Tú?

Chu Đức Hiền phì cười:

- Sư thái là người quy y đầu phật, chuyện này...

Tuệ Tâm sư thái liền thở dài:

- Đó là điều bí ẩn của bần ni trước kia đã bị Tư Đồ Khải phát giác, sau này lấy đó để uy hiếp bần ni. Chư vị có biết, trước lúc xuất gia, bần ni đã có thời gian tư tình và có mộng tưởng làm phu nhân của Quan Bang chủ?

Âm Dương Quái Diện xoa tay:

- Không ai miễn cưỡng sư thái nói ra bất kỳ điều gì sư thái không muốn nói.

Tuệ Tâm sư thái lắc đầu:

- Thí chủ cứ yên tâm. Kỳ thực bần ni cũng không muốn nói, nhưng vì chuyện có liên quan đến ả họ Kiều, bần ni nghĩ, thà nói ra bây giờ còn hơn sau này quá muộn.

Tôn Dật Thiên là người nôn nóng nhất:

- Sự thể thế nào mà bảo Quan Vân Tú là người vô sinh?

Và Tuệ Tâm sư thái giải thích:

- Cùng thời với bần ni, có tất cả là bốn nữ nhân cùng đeo đuổi Quan Vân Tú. Một là bần ni, hai là Quan phu nhân sau này. Hai người còn lại chính là tỷ muội họ Kiều, Kiều Mộng Phi và Kiều Mộng Điệp. Để tránh tình trạng nan giải và cũng để bần ni khỏi khó xử sau này, chính Quan Vân Tú đã thú nhận tất cả. Rằng y là người vô sinh, rằng y không muốn bần ni sau này như uế thanh danh, rằng y tuy phải chọn một người làm thê tử để giúp y không bị người đời cười chê, nhưng y không thể chấp nhận mối tình si của hai ả họ Kiều.

Cuối cùng, y bảo y đã chọn một người mà chính là Quan phu nhân sau này.

Giả Thụ nhìn mặt:

- Đó chỉ là khẩu quyết vô bằng, sư thái tin được sao?

Tuệ Tâm sư thái chột cú đầu niệm phật:

- Nam mô a di đà phật. Chính vì không tin, bần ni đã làm một điều xuẩn động, và không ngờ bị Tư Đồ Khải - Thường Đại Thành phát giác. Đó là bần ni đã lén vào tịnh phòng của Quan Vân Tú...

Và cú đầu như thế, Tuệ Tâm sư thái thuật tiếp:

- Là nữ nhân, lại đơn phương đột nhập tịnh phòng của nam nhân, có lẽ chư vị hiểu ý bần ni là gì rồi?

Gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, Tôn Dật Thiên khẽ hỏi:

- Quan Vân Tú thật sự là hạng người như vậy?

Phần Giả Thụ thì lắc đầu, kèm theo tiếng thở dài đầy ngụ ý:

- Thật tiếc cho Quan Vân Tú. Người có bản lĩnh cao minh như vậy mà... Hà...

Tuệ Tâm sư thái vụt ngẩng đầu lên:

- Có lẽ tỷ muội ả họ Kiều cũng từng thất vọng như vậy. Lúc bản ni phát hiện, cả hai cùng ở chung phòng với Quan Vân Tú.

Giả Thụ giật mình:

- Sư thái nói thế là có ý gì? Sao bảo sư thái chỉ có một mình lẻ vào phòng của Quan Vân Tú?

Tuệ Tâm đỏ mặt:

- Thoạt tiên bản ni nghĩ là thế, nhưng đến khi vào rồi mới biết tỷ muội họ Kiều đã nhanh chân hơn.

Chu Đức Hiền nóng lòng:

- Vậy là...

Tuệ Tâm bảo:

- Vậy là bản ni biến thành người mục kích bất đắc dĩ. Cùng với thấy dĩ nhiên là nghe, và bản ni nghe Mộng Điệp bảo là hoài phí một liều xuân dược, còn Mộng Phi thì hậm hực bảo đã gặp phải một kẻ vô dụng.

Âm Dương Quái Diện nghe nóng mặt:

- Còn Quan Bang chủ lúc đó thế nào?

Tuệ Tâm sư thái thở dài:

- Ngủ li bì do tác dụng của xuân dược của tỷ muội họ Kiều.

Âm Dương Quái Diện thở ra nhẹ nhẹ:

- Chuyện xảy ra bao lâu rồi sư thái?

Tuệ Tâm sư thái nhắm mắt lại:

- Cũng xấp xỉ hai mươi năm. Trước khi bản ni xuất gia độ nửa năm và trước khi Quan Vân Tú lập Bang chủ phu nhân gần một năm.

Tôn Dật Thiên gật gù:

- Vậy là đúng khoảng thời gian Kiều Mộng Điệp nhận lời cùng Khưu Phúc Nguyên thành hôn.

Tuệ Tâm sư thái bảo:

- Lúc Quan Vân Tú lập Bang chủ phu nhân cũng là lúc Kiều Mộng Điệp sinh hạ Khưu Phúc Linh. Nếu nghi ngờ của Tôn chưởng môn lúc đầu là đúng, không lẽ chúng ta nên hiểu Khưu Phúc Linh cũng là cốt nhục của Quan Vân Tú? Trong khi đó, mãi một năm sau nữa Kiều Mộng Phi mới tự thoái ẩn giang hồ để tiện việc sinh nở sau này, càng cho thấy Quan Vân Sơn hiện giờ hoàn toàn không có liên quan đến chuyện đã xảy ra như bản ni tình cờ mục kích.

Âm Dương Quái Diện tỏ ra ngỡ ngàng:

- Rất cuộc phụ mẫu của Quan Vân Sơn là ai? Sao Quan Vân Tú lại nhận cưu mang và lại cho Vân Sơn mang họ Quan như thế cốt nhục thật?

Tôn Dật Thiên lắc đầu và hoang mang không kém:

- Đó mới là điều khó hiểu. Vì xét về niên kỷ, tuổi của Quan Vân Sơn vừa bằng đúng thời gian Kiều Mộng Phi sinh hạ hài nhi. Nếu bảo Quan Vân Sơn là cô nhi do Quan Vân Tú nhận cưu mang nuôi dưỡng thì giọt máu do Kiều Mộng Phi hạ sinh hiện như thế nào và do ai dưỡng nuôi?

Giả Thụ chợt lên tiếng:

- Muốn biết rõ, sao chúng ta không hỏi Bạch Hào?

Sực tỉnh Âm Dương Quái Diện lập tức quay người và giải khai á huyết cho Bạch Hào:

- Các hạ đã nghe thấy rồi đó. Bây giờ tại hạ cho các hạ được quyền chọn. Một là cung xưng tất cả, hai là chết. Chọn đi.

Bản lãnh của Âm Dương Quái Diện là thế nào, có lẽ Bạch Hào đã rõ. Hướng chi diện mạo của Âm Dương Quái Diện lại quá quái gở khiến âm thanh chữ chết do chính Âm Dương Quái Diện nói ra càng làm Bạch Hào rõ hơn về hậu quả, giả như y ngoan cố không chịu cung xưng. Do đó, y thở dài:

- Ta chỉ là người thừa hành mệnh lệnh của Thường Đại Thành. Chư vị hứa sẽ không giết, ta mới chịu nói.

Âm Dương Quái Diện mỉm cười:

- Các hạ quên những gì Tôn chưởng môn đã nói rồi sao? Đã là nhất môn chi chủ thì lời nói cũng là nhất ngôn cửu đỉnh. Sẽ không ai giết các hạ đâu, nếu các hạ chịu nói sự thật.

Bạch Hào bắt đầu nói:

- Mọi việc xảy ra đúng như chư vị luận bàn. Thường Đại Thành nguyên là Tư Đồ Khải, vì ôm hận Quan Vân Tú nên sau này cải danh cải thiện, cùng Quan Vân Tú kết tình huynh đệ. Và đích thực Tư Đồ Khải đã tận dụng mọi hiểu biết về điểm yếu của nhiều người để sau này tùy nghi uy hiếp họ.

Âm Dương Quái Diện gật đầu:

- Có sự liên kết giữa Tư Đồ Khải với Kiều Mộng Phi chăng?

- Có, nhưng chỉ là chuyện mới đây, khi Tư Đồ Khải tình cờ biết Kiều Mộng Phi định thực hiện tham vọng xưng bá võ lâm.

Âm Dương Quái Diện phản bác:

- Sai rồi. Theo tại hạ, chuyện liên kết phải có từ hai mươi lăm năm trước thì đúng hơn.

Bạch Hào cãi lại:

- Làm sao biết?

Âm Dương Quái Diện cười nhạt:

- Tự tại hạ suy đoán qua chuyện Tuệ Tâm sư thái bị Thường Đại Thành sau này uy hiếp.

Vì nếu không phải Kiều Mộng Phi hoặc Kiều Mộng Điệp nói cho họ Thường biết thì làm sao lão biết để uy hiếp Tuệ Tâm sư thái.

Tuệ Tâm sư thái kinh nghi:

- Thí chủ như hiểu rõ bản ni bị họ Thường uy hiếp về chuyện gì?

Âm Dương Quái Diện gật đầu:

- Tại hạ cũng mới đoán biết mà thôi. Sư thái bị uy hiếp vì nhìn thấy cảnh không nên nhìn. Và uy danh của sư thái trước mặt bao đệ tử sẽ không còn gì, nếu sự việc bị họ Thường phanh phui. Lão đã dựa vào đó để uy hiếp sư thái.

Tuệ Tâm sư thái thán phục và có phần tức giận:

- Cũng may bản ni vẫn kiên quyết khước từ, khiến họ Thường dù muốn cũng chưa thể bắt buộc bản ni phải giao Thiên Niên Hà Thủ Ô cho y.

Tôn Dật Thiên vỡ lẽ, quắc mắt nhìn Bạch Hào:

- Sự việc thật đúng như thiếu hiệp vừa nói, chuyện liên kết phải có từ lâu. Bằng không họ Thường đâu có biết chuyện xảy ra, có lẽ chỉ có Tuệ Tâm sư thái và tỷ muội họ Kiều là biết. Người định giở trò à?

Bạch Hào gượng cười:

- Tại hạ biết thế nào nói thế ấy, hoàn toàn không dám nói bừa, cũng không dám giở trò.

Âm Dương Quái Diện nhìn y:

- Có lẽ các hạ sẽ chịu nói, nếu được ném chút lợi hại?

Bạch Hào tuy sợ, nhưng vẫn nói cứng:

- Người có hành hạ ta cũng vô ích. Vì đâu phải chuyện gì ta cũng biết.

Âm Dương Quái Diện gật đầu:

- Các hạ nói cũng phải. Vì có nhiều việc cho dù tại hạ hiểu một cách tỏ tường, nhưng vị tât Kiều Mộng Phi hoặc Thường Đại Thành dám cho các hạ biết. Như việc họ đã đắc thủ bí kíp Ngũ Liên Phật Đài ở Thiên Ma Cổ Động chẳng hạn, họ đâu dễ gì cho các hạ biết, đúng không?

Bạch Hào biến sắc:

- Sao người biết họ đã đắc thủ bí kíp Ngũ Liên Phật Đài?

Âm Dương Quái Diện không giải thích, cứ thản nhiên nói:

- Rồi còn việc họ lên cùng Triển Huy Thành, người của Đông Hải Bí Cung trao đổi khẩu quyết của Thái Âm Thái Dương Nhị Công, ắt hẳn họ không cho các hạ biết?

Tôn Dật Thiên giật mình:

- Người của Đông Hải Bí Cung nào? Không lẽ, thiếu hiệp muốn nói, thiếu hiệp biết rất rõ người của Đông Hải Bí Cung đã tiềm nhập Trung Nguyên chúng ta?

Âm Dương Quái Diện bảo:

- Tôn chưởng môn cứ hỏi Bạch Hào thì rõ.

Phát hiện những vị chưởng môn đều quắc mắt nhìn, Bạch Hào vì quá lo sợ nên vội nói:

- Đúng là có chuyện này, nhưng Kiều Mộng Phi chỉ lợi dụng, không hề có ý định liên kết với Đông Hải Bí Cung.

Âm Dương Quái Diện lắc đầu:

- Người bị họ lợi dụng chính là các hạ, chứ không phải Triển Huy Thành như các hạ đang ngây thơ nghĩ. Tại hạ hiện có khá nhiều bằng chứng cho nhận định này.

Bạch Hào bị dao động:

- Nếu sự thật đúng như người nói, vậy tại sao cho dù biết Công Tôn Uyển Uyển bị Khuu Phúc Nguyên bắt giam, Triển Huy Thành vẫn để mặc?

Đôi mắt Âm Dương Quái Diện vụt lóe lên một lượt rồi thôi, sau đó vẫn thản nhiên đáp:

- Vì cũng như các hạ đã phản lại sư môn Hoa Sơn phái, Triển Huy Thành vì là phản đồ, nên đâu tiếc gì sinh mạng Công Tôn Uyển Uyển.

Bạch Hào kinh tâm:

- Xem ra người am hiểu rất nhiều về nội tình Đông Hải Bí Cung, cũng như của Kiều Mộng Phi, Thường Đại Thành?

Âm Dương Quái Diện lắc đầu:

- Cũng có nhiều điều tại hạ vẫn chưa thật sự am hiểu. Giả như chuyện của các hạ. Vì sao các hạ chỉ là một đại đệ tử tầm thường của Hoa Sơn phái, nhưng lại được Kiều Mộng Phi và Thường Đại Thành hết sức chú tâm? Phải chăng các hạ có mang một hoặc nhiều điều bí ẩn, rất cần cho bọn họ lợi dụng?

Bạch Hào một lần nữa biến sắc:

- Ta không hề bị họ lợi dụng. Họ thật tâm cần đến ta, cũng như ta đang cần họ.

Âm Dương Quái Diện lừ mắt:

- Vậy các hạ nói đi, có phải giữa bọn họ đã cấu kết từ lâu, khoảng hai mươi năm như tại hạ suy đoán?

Bạch Hào thở dài:

- Không sai. Và ta nói để người hiểu, ta không hề bị họ lợi dụng.

Âm Dương Quái Diện gật đầu:

- Vậy thì nói đi. Điều gì khiến họ liên kết từ rất sớm và mãi hai mươi năm sau họ mới bộc lộ sự liên kết này?

Bị Âm Dương Quái Diện bức dồn mãi, Bạch Hào đến lúc này mới chịu cung xưng. Y bảo:

- Họ cùng hận Quan Vân Tú, điều đó buộc họ phải liên kết với nhau để cùng dự mưu lâu dài. Thường Đại Thành hận vì suýt bị Quan Vân Tú lấy mạng, tử muội họ Kiều hận vì Quan Vân Tú đã làm họ thất tình, và vì y chỉ là hạng Lạp Thương đầu.

Âm Dương Quái Diện nổi giận:

- Các hạ không được nói nhảm, nhất là nói lảng sang chuyện khác. Chỉ cần nói về sự cấu kết của họ là được rồi.

Cơn giận của Âm Dương Quái Diện làm Bạch Hào sợ. Y gật đầu:

- Được, ta nói. Chính vì thất vọng với Quan Vân Tú, tử muội họ Kiều sau đó đã nguyện ý hiến thân cho họ Thường. Đủ chứng tỏ họ cấu kết với nhau không chỉ bằng lời hứa, mà còn bằng những hành động cụ thể nữa.

Tôn Dật Thiên sững sốt:

- Hóa ra cốt nhục của Kiều Mộng Phi sau này hạ sinh là do Thường Đại Thành ban cho?

Bạch Hào bĩu môi:

- Kể cả Khuru Phúc Linh nữa, có lẽ cũng là giọt máu của họ Thường. Nhưng điều này cần phải hỏi lại Khuru Phúc Nguyên.

Âm Dương Quái Diện giật mình:

- Vậy cốt nhục của Kiều Mộng Phi thì sao? Do ai nuôi dưỡng?

Bạch Hào đáp:

- Điều đó người phải hỏi chính Quan Vân Tú. Vì sau khi sinh hạ, Kiều Mộng Phi đã lợi dụng Thường Đại Thành, lúc đó là huynh đệ kết nghĩa của Quan Vân Tú, giao đứa bé cho Quan Vân Tú nuôi dưỡng.

Âm Dương Quái Diện bị khuấy động đến tận tâm can:

- Các hạ muốn nói Quan Vân Sơn đích thực là cốt nhục của Thường Đại Thành và Kiều Mộng Phi?

Bạch Hào một lần nữa lại bị nét mặt chợt biến đổi của Âm Dương Quái Diện làm cho sợ hãi. Y chợt nói thêm một cách vội vàng:

- Có điều lạ là ngoài Thường Đại Thành có vẻ tin Quan Vân Sơn là cốt nhục của lão, riêng Kiều Mộng Phi thì cứ tỏ ra dửng dưng. Hoặc giả Quan Vân Sơn không phải huyết nhục do chính Kiều Mộng Phi sinh ra, hoặc do bản tính Kiều Mộng Phi và mãi mưu đồ đại sự nên chẳng thiết gì tình mẫu tử. Chuyện này hư thực thế nào, có lẽ chỉ có Quan Vân Tú là rõ hơn ai hết. Chỉ tiếc Quan Vân Tú đã chết, vậy là không còn ai đủ năng lực giải thích tỏ tường.

Chợt có một tiếng gầm vọng đến:

- Người sai rồi, Bạch Hào. Vẫn còn ta là người có thể giải thích, nhất là về lai lịch của ta đã bị người cố tình làm cho sai lệch. Hừ!

Bạch Hào bật kêu lên kinh hoảng:

- Là y, Khuru Phúc Linh! Mau giải khai huyết đạo cho ta. Đừng để ta chết trong cảnh vô phương phản kháng.

Âm Dương Quái Diện lập tức giải huyết cho y:

- Vì đây là chuyện do các hạ tự chuốc lấy, tại hạ không tiện xen vào.

Khuê Phúc Linh xuất hiện với tiếng gầm còn phần nộ hơn:

- Người nói như thế là tốt. Tất cả hãy cút đi, đừng để bổn thiếu gia phải xem là địch nhân. Bạch Hào, đỡ!

Ào...

Mới được giải khai huyết đạo, Bạch Hào dĩ nhiên chưa đủ lực ứng phó. Do đó, y chỉ còn một cách duy nhất để chi trì tính mạng mà thôi. Y bật lao đi.

Vút...

Khuê Phúc Linh lập tức đuổi theo:

- Người chạy đâu cho thoát!

Vút...

Nhân lúc cả hai vừa chạy khỏi, Âm Dương Quái Diện vội cản ngăn mọi người:

- Đông Hải Bí Cung quả thật đã tiềm nhập võ lâm Trung Nguyên. Triển Huy Thành vì tạo phản nên đã câu kết với Ngũ Liên Giáo, có lẽ do Khuê đạo trang, họ Kiều và họ Thường đồng sáng lập. Chư vị hãy mau mau hồi sơn, đốc thúc đệ tử luyện công và tuần phòng nghiêm mật, đừng để lũ ác ma bất ngờ tấn công tiêu diệt thu phục. Tại hạ có việc phải đi trước, cáo biệt!

Vút...

Âm Dương Quái Diện bỏ đi rất nhanh, khiến mọi người còn lại cùng ngơ ngác. Như họ muốn tự hỏi:

Âm Dương Quái Diện là ai? Vì sao đã tam phen tứ thứ đứng về phía họ, giúp họ giải tỏa bao vương vấn bấy lâu nay cứ đè trĩu lên họ? Và nhất là Âm Dương Quái Diện có xuất xứ thế nào? Sao lại có bản lĩnh cao minh ngoài sức tưởng của họ?

Chưa thể giải đáp những nghi vấn này, họ bèn chấp nhận một sự thật, là đành phải hành động theo những gì Âm Dương Quái Diện vừa bảo họ. Và chỉ một lúc sau tất cả đều bỏ đi.

27. Lai Lịch Vãn Mịch Mờ (2)

chưa có

28. Thái Thế Nhân Tình

Mọi người đang tiến dần vào Thánh địa, chỉ còn lão Tam và lão Đại là vẫn đứng bên ngoài cùng chờ với Quan Vân Sơn.

Khi đã đến lúc, lão Đại chợt trầm giọng bảo Quan Vân Sơn:

- Có thể thu bảo kiếm về được rồi.

Quan Vân Sơn liền rút Tùng Văn bảo kiếm ra khỏi vách đá và lại nghe lão Đại bảo:

- Có thể giao bảo kiếm cho ta xem lại?

Quan Vân Sơn trao cho lão:

- Đúng rồi. Lão cũng nên xem lại. Hy vọng bảo kiếm không bị hư hỏng qua lần tại hạ dùng quá lực mới rồi.

Tuy nhiên lão Đại không hề xem xét gì thanh kiếm như đã bảo. Trái lại, lão vỗ vai lão Tam:

- Lão Tam còn nhớ rõ thời gian chứ?

Lão Tam gật đầu:

- Lão Đại yên tâm. Ta đâu dễ quên.

Quan Vân Sơn kinh ngạc:

- Thời gian gì?

Lão Đại mỉm cười:

- Bọn ta cũng đôi ba lần mục kích cảnh Bang chủ tiến vào thánh địa, vì thế cũng ghi nhớ khoảng bao lâu sau bí đạo sẽ tự khép lại, nếu tính từ lúc bảo kiếm Tùng Văn đã thu về.

Quan Vân Sơn gật gù:

- Nhưng cần gì phải thế? Sao chúng ta không tiến vào ngay? Trừ phi nhị vị còn đợi chờ điều gì đó.

Lão Tam tỏ ra nôn nóng qua cái gật đầu.

Nhưng lão chưa kịp nói câu gì kèm theo cái gật đầu thì tất cả cùng nghe thanh âm của Thường Đại Thành và Khuu Phúc Linh từ phía sau xa xa vang đến. Họ Thường thì gọi:

- Sơn nhi! Quan Vân Tú là kẻ thù của phụ tử chúng ta. Sơn nhi đừng để bọn chúng tiến vào Thánh địa trước chúng ta.

Câu nói của Khuu Phúc Linh thì tỏ ra khẩn trương hơn:

- Nhị đệ! Đại ca đã nghe phụ thân giải thích rồi. Nhị đệ hãy mau ngăn bọn chúng lại.

Chớ để tuyệt học trong Thánh địa lọt vào tay bọn chúng.

Hai câu nói liên tiếp này nếu chưa thể làm Quan Vân Sơn giật mình, thì câu nói kế tiếp của lão Đại vang ngay bên cạnh đã làm Quan Vân Sơn hoàn toàn bàng hoàng:

- Người rõ rồi chứ? Đó là điều bọn ta đang chờ đợi, để minh bạch người là thù nhân hay là Thiếu bang chủ thật sự của bọn ta. Và vì đã minh bạch, tiểu tử, vĩnh biệt người. Chạy!

Một vật sắc nhọn bỗng đâm vào người Quan Vân Sơn.

Quay người lại thật nhanh, Quan Vân Sơn bàng hoàng nhìn lão Đại đang thản nhiên thu kiếm về sau khi đã lên hành thích chàng. Còn lão Tam thì ba chân bốn cẳng lao người qua bí đạo, đúng lúc bí đạo đột ngột khép lại.

Vút...

Quan Vân Sơn ngậy người nhìn cảnh này, không biết khắp thân đang dần dần nhuộm huyết.

Bí đạo khép lại hoàn toàn và họ Thường cùng Khuu Phúc Linh xuất hiện quá muộn:

- Sao người không ngăn chúng lại?

- Nhị đệ.. Ôi! Nhị đệ sao bất cẩn thế này?

Quan Vân Sơn cảm thấy toàn thân váng vất, mắt hoa đầu choáng, nhưng vẫn cố gượng thét lên bi phẫn:

- Đừng gọi ta như vậy. Ta không phải là cốt nhục của lão. Và dù có đi nữa, ta cũng không chấp nhận những hành vi, những âm mưu đê tiện của lão. Lão đi đi!

Thường Đại Thành phẫn nộ, quật một kính vào Quan Vân Sơn:

- Súc sinh muốn chết!

Ào...

Quan Vân Sơn trợn to hai mắt rực lửa nhìn lão không hề nao núng, cho dù chưởng của lão đang ập đến.

Chợt...

Ầm...

Một ngọn kinh từ đầu xuất hiện, đỡ ngay vào chướng của Thường Đại Thành. Tuy vậy chân kinh do ở quá gần nên cũng làm Quan Vân Sơn lão đảo chực khụy xuống.

Bống...

Vút...

Một bóng nhân ảnh lao qua, sớt ngang Quan Vân Sơn và nhắc mang đi, trước sự ngạc nhiên mơ hồ của Quan Vân Sơn và trước cả ánh mắt ngỡ ngàng của họ Thường, cũng như của Khuê Phúc Linh:

- Ai?

- Kẻ nào?

Không một thanh âm nào hồi đáp cả, vì bóng nhân ảnh nọ đã thân tốc đưa Quan Vân Sơn đi xa dần.

Vút...

Đạo trưởng Huyền Vũ nghiêm mặt lẫn nghiêm giọng:

- Vô lượng thọ phật. Đừng bảo đây là hành vi vì đại nghĩa diệt thân nên làm, đồ tôn không thể làm khác, mà sư tổ còn muốn đồ tôn phải thật sự minh bạch. Đó là đồ tôn vị tất đã là cốt nhục của họ Thường như thoạt nghe ai cũng tưởng là thật.

Quan Vân Sơn vẫn cứ nhắm mắt tọa công điều dưỡng, vờ như không hề nghe những gì Huyền Vũ sư tổ đang cố nói, cố thuyết phục.

Vì biết rõ Quan Vân Sơn đang giả vờ, nên đạo trưởng Huyền Vũ vẫn thản nhiên tiếp tục lên tiếng:

- Vẫn thường nói chỉ có hổ phụ mới sinh hổ tử, vì thế chỉ có người thông minh tột đỉnh như Quan Vân Tú mới có thể để lại cho hậu thế một Quan Vân Sơn tột đỉnh thông minh.

Bằng chứng là một mình đồ tôn đã kiêm thông võ học của nhiều võ phái cùng lúc, trong đó có không ít công phu do đồ tôn nhờ thông tuệ đã tự mình thấu triệt. Đó là điều chẳng phải ai cũng dễ dàng có được.

Phát hiện ở diện mạo Quan Vân Sơn có một ít dao động, đạo trưởng Huyền Vũ nói tiếp:

- Vô lượng thọ phật. Còn nữa, vì nhờ tấm lòng nhân hậu của đồ tôn nên công phu của sư tổ hầu như đã khôi phục hoàn toàn và sư tổ quyết định lên bảm theo đồ tôn. Rồi với những gì được mục kích, sư tổ hiểu lòng nhân của đồ tôn là không hề giả dối, khác với Khuê Phúc Linh ở chỗ lòng nhân của y là có mưu đồ. Và càng khác với Tư Đồ Khải - Thường Đại Thành không hề biết đến chữ nhân. Từ đó sư tổ có thể quyết chắc một điều đồ tôn không thể là cốt nhục của Thường Đại Thành hay Kiều Mộng Phi.

Quan Vân Sơn mở mắt ra:

- Nhưng làm sao để minh chứng điều đó, sư tổ? Và ai có thể minh chứng cho đồ tôn, ngược lại những gì Thường Đại Thành, Kiều Mộng Phi và nhiều người khác nữa vẫn luôn đề quyết?

Đạo trưởng Huyền Vũ thở dài:

- Vô lượng thọ phật. Điều gì đến sẽ phải đến và hoàn toàn không có bất kỳ việc gì có thể giữ kín mãi theo thời gian. Điều đáng nói ở đây là liệu đồ tôn có đủ nhẫn nại và có thể tự mình triết không, cho dù sự thật chưa sáng rõ?

Quan Vân Sơn cũng thở dài:

- Gia phụ đồ tôn vì chết bất minh nên không kịp lưu lại bất kỳ điều gì để gọi là có thể giúp đồ tôn làm sáng tỏ những nghi vấn có liên quan đến lai lịch. Trong khi đó, đồ tôn lại biết một cách xác quyết rằng bản thân gia phụ là người vô sinh. Tóm lại, đồ tôn cũng không là hậu nhân của Quan gia.

Đạo trưởng Huyền Vũ cau mặt:

- Sư tổ cũng đã nghe đồ tôn nói đến những lời nhận định của sư thái Tuệ Tâm, chướng môn Nga My phái. Nhưng nếu bảo lệnh tôn vô sinh ư, thì điều gì khiến lệnh tôn cư mang đồ tôn từ tấm bé? Và điều gì khiến

cho đồ tôn có tư chất và tính khí hoàn toàn giống như lệnh tôn Quan Vân Tú thưở nào? Theo sư tổ, trong này nhất định phải có ẩn tình và ẩn tình chỉ sáng tỏ nếu chúng ta chịu nhẫn nại tìm kiếm.

Quan Vân Sơn ngơ ngác:

- Chúng ta? Ý sư tổ muốn nói...

Đạo trưởng Huyền Vũ gật đầu:

- Giáo phái Toàn Chân vì luôn có chủ trương ẩn thế, đó là nguyên nhân khiến sư tổ chỉ có thể xuất hiện cứu mạng đồ tôn lúc thật khẩn trương. Và cũng vì thế nên từ nay về sau, sư tổ nguyện đảm nhận thay đồ tôn tìm hiểu mọi ẩn tình này, để đồ tôn có thể tạm thời yên tâm lo đối phó với bao thế lực thù địch vẫn đang gây đại họa cho võ lâm.

Quan Vân Sơn bàng hoàng:

- Sư tổ thật sự tin đồ tôn là cốt nhục của gia phụ Quan Vân Tú? Hay sư tổ chỉ nói thế để đồ tôn được yên tâm, khi phải vì đại nghĩa diệt thân, thản nhiên có những hành vi đại nghịch bất đạo là đối đầu và khu xử chính hai đấng sinh thành của đồ tôn là Thường Đại Thành và Kiều Mộng Phi.

Đạo trưởng Huyền Vũ bỗng nghiêm mặt:

- Đấy chính là điều đồ tôn cần hỏi lại bản thân, xem đồ tôn tin bao nhiêu phần vào việc Thường Đại Thành và Kiều Mộng Phi là thân sinh phụ mẫu? Mấy phần?

Quan Vân Sơn bị cái nhìn của sư tổ làm cho nao núng:

- Đồ tôn... đồ tôn không biết.

- Vậy sư tổ hỏi cách khác, giả như vì sự an nguy của toàn thể võ lâm liệu đồ tôn nắm chắc bao nhiêu phần là dám ra tay hạ thủ Kiều Mộng Phi và Thường Đại Thành, bất luận họ là đấng sinh thành hay không? Hãy cân nhắc đi.

Quan Vân Sơn xuất hạn mồ hôi trán:

- Buộc phải hạ thủ họ ư?

- Giả định tình huống phải như thế.

Quan Vân Sơn bối rối tận tâm can:

- Không cho họ cơ hội hồi đầu hướng thiện ư?

- Liệu họ có muốn không, một khi họ đã có và đã nuôi dưỡng tâm này từ suốt hai mươi năm qua và chỉ suýt nữa đã gây cảnh thân bại danh liệt cho hầu hết chưởng môn nhân các phái?

Quan Vân Sơn nghe khắp người lạnh toát:

- Nếu là vậy, đồ tôn chỉ xin sư tổ ban cho một ân huệ.

- Nói đi.

Thần chí Quan Vân Sơn suy sụp hoàn toàn:

- Ngay bây giờ xin sư tổ chấp thuận cho đồ tôn quy thuận đạo Tam Thanh, nguyện suốt đời là đệ tử trung thành của Toàn Chân giáo phái.

- Không được nói nhảm!

- Sư tổ!

Đạo trưởng Huyền Vũ thở dài:

- Đừng bảo là sư tổ không cảm nhận những gì đang giày vò đồ tôn. Nhưng nếu sư tổ thuận, thì có khác nào sư tổ đồng tình và cho phép đồ tôn lẩn tránh trách nhiệm. Không được đâu.

Quan Vân Sơn chợt quyết định:

- Nếu là vậy, sau khi mọi việc đã hoàn tất thì sao?

Đạo trưởng Huyền Vũ mỉm cười:

- Như vậy thì khác. Sư tổ rất mãn nguyện, nếu có đồ tôn là người kế thừa mọi di chỉ của bốn phái từ khi sáng lập đến nay. Chỉ sợ sau đó chính đồ tôn lại thay đổi chủ ý, không còn muốn toàn tâm toàn ý hiến thân cho Toàn Chân nữa.

Nhìn cái cười của sư tổ, Quan Vân Sơn vỡ lẽ:

- Ý sư tổ muốn nói, sư tổ vẫn xác quyết đồ tôn chính là hậu nhân của Quan gia?

Huyền Vũ thở ra nhẹ nhẹ:

- Nhân định khó thắng thiên. Sao đồ tôn không cố chờ cho đến lúc mọi việc sáng tỏ?

Quan Vân Sơn vươn vai đứng dậy:

- Đa tạ sư tổ đã điểm hóa. Đồ tôn thấu hiểu rồi, phạm việc gì cũng thuận theo thiên ý mà làm.

Huyền Vũ cũng đứng dậy:

- Vết kiếm thương trên người đồ tôn giờ như thế nào rồi?

Quan Vân Sơn bảm:

- Nhờ sư tổ tận tâm và nhờ phương dược linh nghiệm của bốn phái, đồ tôn đã khôi phục bảy tám phần.

Huyền Vũ gật đầu:

- Bây giờ đồ tôn định đi đâu, làm gì trước?

Quan Vân Sơn đáp ngay:

- Đồ tôn đã biết tin về Công Tôn Uyển Uyển, nội diệt của lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung. Đồ tôn định nhân cơ hội này, khuyên giải phần nào ý tiến chiếm võ lâm Trung Nguyên của Đông Hải Bí Cung.

Huyền Vũ lại gật đầu:

- Thêm một bằng hữu là giảm bớt một thù nhân. Tốt lắm, đồ tôn cứ theo đó mà hành động, đi đi.

Quan Vân Sơn khom người thi lễ:

- Đồ tôn xin bái biệt. Và nếu sư tổ cần, trên đường đi đồ tôn sẽ đưa tin cho sư thúc Trùng Quang.

Huyền Vũ khoát tay:

- Không cần đâu. Trùng Quang là người có tâm cơ cẩn mật, một khi chưa xuất hiện là đang có chuyện gì đó cần dò xét. Đồ tôn cứ lo việc của đồ tôn thì hơn.

Quan Vân Sơn cúi chào và bỏ đi.

Triển Huy Thành vẫn cười:

- Sao Cung chủ trách ngược lại Triển mỗ? Vẫn có câu “nhân với kẻ thù là tự hại với chính mình”, phải chi Cung chủ đừng bao giờ quên câu này, cứ mạnh dạn tiến hành di ý của tiên nhân, chiếm Trung Nguyên và xưng bá thiên hạ, thì Triển mỗ không bao giờ trở mặt, vì đáp ứng nguyện vọng của đa số thuộc hạ của bốn cung nên đành phải lập mưu giam Cung chủ vào U Minh cốc suốt thời gian qua.

Lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung thoáng tái mặt:

- Nói như người, toàn thể thuộc hạ bốn cung đã bị người lung lạc?

Triển Huy Thành vờ cúi đầu:

- Xin Cung chủ lượng thứ. Riêng phần Triển mỗ, Cung chủ dù sao cũng là Cung chủ bốn cung.

Lão Cung chủ cười nhạt:

- Qua thái độ này của ngươi, nếu ta hiểu không sai thì công phu Đông Hải - Hỗn Nguyên của ta vẫn còn được ngươi phần nào khiêng nể?

Triển Huy Thành vẫn cúi đầu:

- Biết làm sao được nếu đó là sự thật. Tuy vậy, có lẽ Cung chủ nên biết một điều, nếu Cung chủ có công phu Đông Hải và Hỗn Nguyên thì hiện giờ Triển mỗ cũng có Âm Dương Nhị Công do Âm Dương Nhị Tiên lưu lại. Sao Cung chủ không nghĩ lại, cùng Triển mỗ và toàn thể thuộc hạ bốn cung hiệp lực lại, tiếp tục thực hiện di ý của tiền nhân?

Lão Cung chủ bật cười:

- Ngươi thật lòng vì di ý của tiền nhân, mà mong ta xóa bỏ mọi lỗi lầm của ngươi thế sao, Triển Huy Thành? Nếu là vậy... được, ta chấp thuận. Hạ.. hạ..

Triển Huy Thành ngẩng đầu lên:

- Cung chủ chấp thuận?

Lão Cung chủ thôi cười:

- Phải. Nhưng với một điều kiện.

Triển Huy Thành có phần nghi ngại:

- Là điều kiện gì, Cung chủ?

Lão Cung chủ gằn giọng:

- Hãy giao trả cho ta một Uyển Uyển nguyên vẹn.

Triển Huy Thành thất sắc:

- Uyển Uyển? Cung chủ muốn nói lệnh diệt? Chẳng phải lệnh diệt vẫn đang lưu ngụ Ở bốn cung sao? Lệnh diệt vào Trung Nguyên từ lúc nào?

Lão Cung chủ bật cười:

- Ngươi giả vờ thật khéo. Chỉ tiếc, ngươi lại không biết một điều...

Triển Huy Thành vờ cau mặt:

- Điều gì, Cung chủ?

Lão Cung chủ đưa tay, điểm điểm vào khoảng không trước mặt Triển Huy Thành:

- Vậy là ngươi không biết ta thoát nạn là nhờ Quan Vân Sơn?

Triển Huy Thành à dài:

- Là Thiệu bang chủ Tứ Hải Bang. Nhưng sao?

Lão Cung chủ chột rít qua kẽ răng:

- Còn sao nữa, nếu không phải Quan Vân Sơn cho ta biết rằng ngươi thừa rõ Uyển Uyển vì lo cho ta bị ngươi mưu hại nên đã lên vào Trung Nguyên, lập thành Huỳnh Hoa Trang.

Đúng không?

Triển Huy Thành cứ tiếp tục giả vờ, lần này là giả vờ sững sốt:

- Cung chủ bảo sao? Lệnh diệt đã vào Trung Nguyên và Huỳnh Hoa Trang như Triển mỗ đã từng nghe nói chính là do lệnh diệt lập ra?

Lão Cung chủ bật quát:

- Thôi đi. Quan Vân Sơn đã cho ta biết tất cả. Ngươi đã cố tình làm sai lời ta, đã vi phạm hiệp ước Tam chiêu bằng cách lên cầu kết Ngũ Liên Giáo sát hại người của Toàn Chân phái. Rồi cũng do chủ ý của ngươi,

Tiền Thôi bị Ngũ Liên Giáo thu phục, phản lại Uyển Uyển vào tuyệt lộ. Tất cả là do người, hãy mau giao Uyển Uyển cho ta.

Càng nghe lão Cung chủ quát Triển Huy Thành càng giật mình. Và sau cùng khi lão Cung chủ quát xong, Triển Huy Thành cười dài:

- Không sai. Nếu Cung chủ đã biết hết thì Triển mỗ không còn giấu làm gì. Đúng vậy, lệnh diệt hiện đang do Triển mỗ quản thúc. Chỉ cần Cung chủ thuận ý, giúp Triển mỗ thu phục võ lâm Trung Nguyên, Cung chủ và lệnh diệt ắt có ngày trùng phùng tái ngộ. Bằng ngược lại, Cung chủ không theo ý mỗ thì đừng trách mỗ đối với lệnh diệt không còn gì để khách sáo. Hạ.. hạ..

Lão Cung chủ bật người lao đến:

- Liệu người đủ tư cách ra lệnh cho ta sao? Đờ!

Ào...

Triển Huy Thành lập tức rùn bộ và phát chiêu:

- Đủ hay không cứ thử thì biết. Xem chiêu!

Vù...

Ầm...

Lão Cung chủ bật cười:

- Người vẫn còn kém lắm, chưa phải là đối thủ của ta đâu. Xem đây! Hạ.. hạ..

Ào...

Triển Huy Thành sa sầm nét mặt:

- Đông Hải tuyệt học ư? Hãy xem Thái Âm công phu của ta. Đờ!

Viù..

Luồng lãnh khí do Triển Huy Thành thi triển liền bị chưởng công của lão Cung chủ chặn đứng hoàn toàn.

Ầm...

Triển Huy Thành tuy lão đảo nhưng vẫn phần nộ quát:

- Hãy xem Thái Dương công phu.

Ào...

Lão Cung chủ bật người, lao thẳng vào luồng nhiệt khí Thái Dương:

- Càn Khôn Hỗn Nguyên chưởng. Đờ!

Ầm... Ầm...

Triển Huy Thành bị chấn kinh hất lùi. Lão kinh hãi phải phát tay ra lệnh:

- Nếu Công Tôn Đạt người muốn chết, ta cho chết. Lập trận!

Vút... Vút...

Đã ẩn nấp đâu đó sẵn phía sau Triển Huy Thành, chín nhân vật chọt lao ra và vây kín lão Cung chủ.

Lão Cung chủ đưa mắt nhìn và cười ngạo nghễ:

- Dùng trận Cửu Cung Thiên La của bốn cung để đối phó với ta nguyên vẫn là Cung chủ.

Triển Huy Thành, người xem ra càng lúc càng lú lẫn đi nhiều. Họ là ai vậy, Triển Huy Thành? Sao người không dùng người của bốn cung lại miễn cưỡng dùng những kẻ này như là người của Ngũ Liên Giáo? Hay người của bốn cung chưa thật sự bị người lung lạc? Hạ..

hạ..

Và lão Cung chủ lao vào giữa trận Thiên La Cửu Cung:

- Xem cách ta phá trận đây! Hạ.. hạ..

Chợt có tiếng mấy người vừa từ xa chạy đến vừa hô hoán:

- Chúng thuộc hạ xin tham kiến Cung chủ!

- Triển Huy Thành kia rồi. Quả nhiên lão đã câu kết với Ngũ Liên Giáo. Bấy lâu nay vẫn ẩn thân ở Khu vực đạo trang?

- Huynh đệ chúng ta trước sau có năm người, vì lầm mưu của lão nên bị Ngũ Liên Giáo sát hại. Xin Cung chủ giúp bọn thuộc hạ báo thù.

Nghe thế, lão Cung chủ chợt gầm thét vang dội:

- Giết! Giết tất cả! Ạ.. ạ..

Ầm... Ầm...

Ồ... Ầm...

Sự xuất hiện thêm ba nhân vật nữa khiến Triển Huy Thành thất sắc. Và lão đành bất ngờ ném lên không trung một vật.

Bụp... Xòà...

Ba nhân vật mới đến tuy có nhìn thấy ngọn hỏa quang đang lóe sáng trên không trung do Triển Huy Thành vừa ném lên tạo ra, nhưng họ vẫn tỏ ra phần khích:

- Lão Triển đang gọi viện binh, ắt bọn Ngũ Liên Giáo sắp đến.

- Cứ để chúng đến. Đây sẽ là cơ hội để cho chúng ta báo thù rửa hận. Hạ.. hạ..

- Hãy cho chúng nếm mùi lợi hại. Hạ.. hạ..

Nhưng có một âm thanh chợt vang lên:

- Có thật như thế không? Hay tất cả bọn người đều phải mất mạng tại Khu vực đạo trang này? Hạ.. hạ..

Tràng cười này làm cho Triển Huy Thành mừng rỡ reo lên:

- Khu vực Phúc Nguyên! Người sao mãi đến bây giờ mới xuất hiện? Giáo chủ đâu?

Trang chủ Khu vực đạo trang là Khu vực Phúc Nguyên bật cười:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu, lão thừa biết đây là lúc giáo chủ đang luyện công đến chỗ khấn yếu, nhưng ta và lão vẫn thừa năng lực đối phó kia mà? Xông lên! Hạ.. hạ..

Và Khu vực Phúc Nguyên ung dung tìm đến đối mặt với lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung:

- Lão chó vợi ngông cuồng. Hãy xem công phu Ngũ Liên Phật Đài của ta. Đờ!

Ồ...

Ồ...

Nhìn Khu vực Phúc Nguyên thi triển một loại công phu chia thành bốn đợt kinh phong. Đợt sau tiếp lực cho đợt trước, để sau cùng dồn cả vào đợt đầu tiên làm cho đợt kinh phong này mang uy lực thật sự lợi hại. Lão Cung chủ bật quát:

- Hóa ra đây là công phu xuất xứ từ Tây Vực, đã thất truyền từ thời Thiên Ma Cổ Tăng bị U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần hạ thủ. Bỏ Cung chủ lẽ nào lại sợ? Đờ!

Ồ... Ầm...

Vù... Ầm...

Khuru Phúc Nguyên đánh giọng:

- Hồn Nguyên Công quả danh bất hư truyền. Nhưng công phu Ngũ Liên Phật Đài đâu phải chỉ có bao nhiêu đó? Hồng Đài Đệ Tam Chiêu đây. Đờ!

Ào...

Lão Cung chủ định phát chiêu thì nghe Triển Huy Thành cười sằng sặc:

- Bọn ta từng là Thiên La Hải Tinh chín người, không may đã chết hết năm chỉ còn lại bốn. Lẽ nào bốn người bọn ta lại trở mặt với nhau, tạo cảnh huynh đệ tương tàn? Hãy nghe ta, hãy dừng lại thì hơn. Hạ hạ..

Lão Cung chủ liền quay phắt người, lao về phía Triển Huy Thành:

- Hóa ra người đã lên học Mê Hồn Đại Pháp trong Đông Hải bí kíp? Người thật sự muốn chết. Đờ!

Ầm... Ầm...

Nhờ đó, ba nhân vật nọ hoàn hồn tỉnh lại:

- Cung chủ! Chuyện gì đã xảy ra?

- Triển Huy Thành! Người dám giở trò ma mị với bọn ta sao? Đờ!

Ào...

Vù...

Lúc này Khuru Phúc Nguyên bỗng lén đến phía sau lão Cung chủ:

- Nạp mạng!

Ào...

Lão Cung chủ vội xê bấn người qua một bên và lẹ tay phát xạ một ngọn chỉ kình:

- Thiên Đông La Hải chỉ! C... h... ể... t!

Viụ..

Khuru Phúc Nguyên hoảng hốt bật lùi:

- Thanh Đài Đệ Nhị Chiêu! Đờ!

Ầm... Ầm...

Vù... ầm...

Trận loạn chiến giữa Triển Huy Thành và ba nhân vật còn lại trong Thiên La Hải Tinh chín người nhờ đó lại tiếp tục diễn khai và họ thỉnh thoảng được lão Cung chủ ra tay hỗ trợ.

Từ nơi ẩn nấp ngay lúc đầu, Quan Vân Sơn nhẹ nhàng lui đi, hoàn toàn yên tâm về sở học thật sự cao minh của lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung.

Quan Vân Sơn di chuyển thành một vòng rộng, quyết tìm cách nhập Khuru đạo trang bằng lối sau, là lối trước kia Quan Vân Sơn đã thoát, có Hàn - Nhiệt nhị cốc thập phần nguy hiểm án ngữ.

Vút...

29. Khuru Đạo Trang

Với toàn thân công lực đã đưa lên hộ vệ tâm mạch, Quan Vân Sơn vừa bước vào Nhiệt Cốc liền nghe một tràng cười ồ ồ vang ra:

- Bạch Hào! Người thật to gan! Há không biết Nhiệt cốc này sẽ là mồ chôn người sao?

Ha! ha.! ha!

Quan Vân Sơn động tâm, vội tìm chỗ nép vào và chờ đợi!

Quả nhiên có tiếng Bạch Hào rít lên phần nộ:

- Kiều Mộng Điệp! Gặp mẹ Ở đây thật may, hãy giao cho ta bí kíp Ngũ Liên Phật Đài phần hạ!

Thanh âm ồ ề kia mà là thanh âm của Kiều Mộng Điệp, mẫu thân Khuê Phúc Linh sao?

Quan Vân Sơn vì thế, chợt nhớ đến một người che kín chân diện tuy cũng có giọng ồ ề, nhưng cứ quyết phủ nhận mình là nam nhân đại trượng phu! Và cũng nhân vật này đã bất ngờ hạ thủ Quan Vân Sơn ở bên ngoài Trúc Lâm Thiên Viện! Sau đó cho lệnh đưa Quan Vân Sơn về giam ở Tử lao Khuê đạo trang.

Quan Vân Sơn chợt hiểu, mẹ quả là mẫu thân của Khuê Phúc Linh, là bào tử của Kiều Mộng Phi và có tính danh là Kiều Mộng Điệp.

Mãi nghĩ, bỗng một loạt chuông kinh vang lên làm Quan Vân Sơn trở lại thực tại!

Ầm! Ầm!

Quan Vân Sơn tìm cách đến gần, và nhìn thấy Bạch Hào đang lão đảo:

- Mẹ tuy nhờ Thái Âm khẩu quyết có thể giúp công phu của Ngũ Liên Giáo tinh tiến!

Nhưng đừng quên nếu mẹ không có phần thượng, mẹ sẽ tự chuốc hậu quả khốc liệt.

Hình bóng của mẹ Kiều Mộng Điệp lần đầu hiển hiện trước mặt Quan Vân Sơn! Mẹ cười khàn khạch:

- Thật thế sao, Bạch Hào? Vậy người chờ gì nữa chưa giao phần thượng cho ta? Ha!

Ha!

Kiều Mộng Điệp như là hình ảnh thứ hai của Kiều Mộng Phi! Tuy nhiên ở khắp người mẹ, từ đầu mày cuối mắt, đến từng dáng điệu lả lơi của bản thân đều cho thấy mẹ là hạng người có thể bảo là hoang dã vô độ!

Như Quan Vân Sơn đang mục kích, mẹ tuy phát chiêu Hồng Đài Đệ Tam chiêu nhưng thân hình mẹ lại ẻo lả như loài độc xà luôn có tấm thân mềm mại!

Ào!

Cử điệu của mẹ nếu làm Quan Vân Sơn phát tởm thì lại làm cho Bạch Hào đỏ mặt bừng bừng:

- Mẹ đừng giở trò đó với ta, hãy đi mà tìm Thường Đại Thành như hai mươi năm trước mẹ đã tìm vì thất vọng với Bang chủ Tứ Hải Bang! Cút đi:

Vù! Ầm!

Ào! Ầm!

Mẹ bật cười ằng ặc khi thấy Bạch Hào bắt đầu có hơi thở hào hển:

- Thường Đại Thành không có ở đây, trượng phu ta thì đang xử trí người Đông Hải, chỉ còn một mình người mà thôi! Hãy ngoan ngoãn nào Bạch Hào, cũng như trước kia người từng ngoan ngoãn vậy! Hé! Hé!

Chưa có ai sử dụng đấu pháp vừa đáng tởm, vừa lợi hại như mẹ này, Quan Vân Sơn thấy mẹ cười là vậy, trên chọc là vậy và lả lơi là vậy, nhưng mẹ vẫn không quên phát kinh quật vào đối thủ của mẹ, lúc này là Bạch Hào.

Ào!

Đổi lại, câu nói của mẹ làm cho Bạch Hào bối rối:

- Mẹ chớ nói nhảm, Bạch Hào ta trước kia chỉ giả vờ ngoan ngoãn thôi và mục đích của ta không là gì khác ngoài việc nhờ mẹ nghĩ cách đưa ta vào Cổ Trận Trúc Lâm! Nay mục đích đã đạt, ta đâu đại chạm vào thứ người như nhớp như mẹ! Đờ:

Vù! ...

Ầm! ...

Mụ đỏ mặt vì giận:

- Ta thừa biết trước ngươi lợi dụng ta, nhưng tấm thân cường tráng của ngươi lại làm ta thích! Vì thế, hừ, ta phải lao tâm khổ trí, bày kế cho Phúc Linh nghĩ cách dẫn dụ tiểu tử họ Quan, vậy mà ngươi bây giờ dám đối xử với ta thế sao? Đờ:

Ào!

Bạch Hào nhờ mụ giận nên thoát cảnh bị mụ lừa dối mê hoặc! Y cười lớn:

- Mụ đừng tự tô son trát phấn cho mình! Nếu không do ta sắp bày, mụ làm sao biết tiểu tử họ Quan cũng thông tuệ không kém gì Quan Vân Tú! Ta thật không hiểu vì lẽ nào tiểu tử là cốt nhục của họ Thường và bào muội mụ là Kiều Mộng Phi, nhưng lại có tư chất thông tuệ của Quan Vân Tú? Mụ có thử hỏi Quan Vân Tú chưa? Ha! Ha!

Ầm! Ầm!

Mụ kinh ngạc nhìn Bạch Hào dần dần lấy được bình thủ:

- Võ học Ngũ Liên Giáo của ngươi thiếu phần hạ, vậy nhờ đâu ngươi có công phu như lúc này?

Nhân cơ hội đó, Bạch Hào phát chiêu chiếm tiên cơ:

- Mụ hỏi ta làm gì, một khi bắt gặp mụ đến tận đây luyện công? Chớ nhiều lời nữa! Đờ:

Vù!

Mụ bĩu môi:

- Ta hiểu rồi, vì thiếu phần hạ là phần biến hóa của công phu Ngũ Liên Giáo, nên từ nãy giờ ngươi đã dùng tâm pháp, lợi dụng sức nhiệt ở đây để làm công phu tiến triển! Ta đâu thể để ngươi toại nguyện! Đờ chiêu Ngũ Liên của ta:

Ào! Ầm!

Vù! Ầm!

Bạch Hào bị chấn lùi:

- Chao ôi! Mụ đã luyện đến Đệ Tứ Liên, trong khi ta chỉ luyện Đệ Tam Liên! Vì sao?

Mụ lướt đến, chiếm lại thế thượng phong:

- Thái Âm và Thái Dương hỗ trợ nhiều cho công phu Ngũ Liên! Ngươi không biết nhờ đó bọn ta trước sau gì cũng luyện đến Đệ Ngũ Liên, đặc thành tuyệt học ư? Đờ:

Ào!

Ào!

Nhìn cách phát chiêu của mụ, có bốn đợt kinh phong như Khuê Phúc Nguyên từng vận dụng, trong khi Bạch Hào cũng vận dụng công phu Ngũ Liên tương tự nhưng chỉ có ba đợt song kinh, Quan Vân Sơn hiểu đó là cách phân biệt độ nông sâu của những ai luyện công phu Ngũ Liên.

Do chỉ luyện được cấp độ thứ ba gọi là Đệ Tam Liên, kém hơn đối phương là người chỉ có bí kíp phần hạ, thiếu phần thượng, Bạch Hào tỏ ra phần hạn:

- Hoặc ta phải lấy lại phần bí kíp đang thiếu, hoặc ta quyết cùng mụ liều chết! Đờ:

Ào! Ầm!

Vù! Ầm...

Sau vài loạt chiêu nữa vẫn thất thế, Bạch Hào chợt đổi giọng:

- Ta thật không hiểu vì sao Khuất Phúc Nguyên vẫn xem mẹ là phu nhân, vẫn xem Khuất Phúc Linh là cốt nhục, cho dù sự thật đã phơi bày, Phúc Linh là giọt máu rơi của họ Thường?

Không lẽ Khuất Phúc Nguyên bị mẹ mê hoặc đến mê muội thế sao?

Mẹ phản nộ:

- Chuyện đó có liên quan gì đến người? Người quan tâm đến làm gì?

Cố tình khích nộ mẹ, Bạch Hào chột chép miệng:

- Vậy là Khuất Phúc Nguyên chưa biết? Và lão chỉ biết những gì được mẹ cố ý cho biết, như chuyện có liên quan đến Quan Vân Tú chẳng hạn.

Mẹ giận dữ:

- Người câm ngay! Đờ:

Ào!

Lách tránh, Bạch Hào phá lên cười:

- Việc gì mẹ phải giận dữ đến vậy? A! Ha là Quan Vân Tú chết là do Khuất Phúc Nguyên? Lão hận Quan Vân Tú vì ngã trước kia không phải mẹ cùng Mộng Phi dụ hoặc, mà là Quan Vân Tú sàm sỡ với tỷ muội của mẹ? Chắc là như thế rồi, phải vậy chứ? Ha! ha!

Mẹ thịnh nộ lôi đình:

- Người còn nói nữa, chẳng thà ta giết người, không cần hỏi gì đến bí kíp phần thượng nữa! Đờ chiêu:

Ào!

Bạch Hào lại tránh chiêu:

- Ta hiểu rồi! Khuất Phúc Nguyên nhất định phải là người cả ghen! Mẹ lợi dụng điều đó trút hận vào Quan Vân Tú, cố tình cho Khuất Phúc Nguyên biết chuyện năm xưa! Nhưng thay vì nói rõ sự thật thì mẹ lại bảo đã bị Quan Vân Tú sàm sỡ! Khuất Phúc Nguyên vì thế đã nghĩ kế giết Quan Vân Tú, vô tình giúp mẹ rửa mối hận lòng thối nào! Chà! Kế này quả lợi hại! Nhưng sẽ ra sao đây, nếu Khuất Phúc Nguyên sau này biết rõ sự thật? Ha! Ha!

Mẹ tận lực lao vào Bạch Hào:

- Nạp mạng cho ta:

Ào!

Bạch Hào đạt ý đồ là làm cho mẹ phản nộ tột đỉnh! Nhân đó, y hất tay phát kình:

- Là ta hay mẹ nạp mạng? Xem đây:

Vù!

Ầm!

Mẹ chấp chới:

- Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc? Sao người bảo đã giao hết chất độc này cho bọn ta?

Bị trúng độc, là chất độc làm cho công phu bản thân thất tán, mẹ hầu như đứng yên, nhìn Bạch Hào ung dung lướt đến:

- Tin người thì nên tin, nhưng phòng người cũng phải phòng! Nhờ đó, bí kíp Ngũ Liên phần thượng mới đến lượt Bạch Hào ta! Giờ chỉ cần mẹ giao cho ta bí kíp phần hạ là đủ!

Thế nào?

Mẹ sợ hãi:

- Ở trong bọc áo ta! Ngươi cứ tự tiện lấy, nhưng nhớ đừng lấy mạng ta!

Đến lúc này, Quan Vân Sơn mười phần đã thấu hiểu tám chín, định ra tay chế ngự cả hai thì diễn biến bất ngờ bỗng xảy ra!

Tay của Bạch Hào còn đang khuất sau làn y phục của mụ thì mụ phá lên cười lạnh lạnh:

- Ừ! ừ! Vậy mà ngươi bảo không thềm chạm vào thứ người như nhóp là ta!

Bạch Hào đỏ mặt:

- Mụ đừng ngộ nhận! Ta đang tìm bí kíp Ngũ Liên phần hạ đây chứ!

Mụ uốn éo nhiều hơn:

- Ừ, phần hạ! Nhưng ta đâu để phần hạ Ở đây? Ở thấp hơn, thấy xuống dưới hơn.

Quan Vân Sơn thấy xốn xang hai mắt và thật sự tỏm lợm cho những gì đang nghe chính mụ Kiều Mộng Điệp nói! Thì đúng lúc này cũng có người vì không kèm chế nổi phần nộ đã đột nhiên từ bên trong lao ra với tiếng sấm động:

- Quả là trò đòi bại không thể tưởng! Chết này:

Ào!

Một ngọn kinh được quật búa đến và một tiếng chấn kinh danh gọn cũng theo đó vang lên.

Bùng!

Quan Vân Sơn nhìn thấy Bạch Hào vì vướng một tay ở bên trong y phục của mụ nên không kịp có phản ứng cần thiết! Vì thế, ngọn kinh đầy bất ngờ kia làm Bạch Hào ngã bật ra, không kêu lên được một tiếng nào!

Huych.

Trong khi đó, mụ Kiều Mộng Điệp hoàn hồn nhìn người vừa xuất hiện:

- Là Linh nhi, vậy mà mẫu thân nghĩ là phụ thân Linh nhi đến.

Không sai, người vừa bất ngờ hạ thủ Bạch Hào là Khuu Phúc Linh! Y vừa khom người kiếm tìm gì đó trong người Bạch Hào, vừa nhăn nhó nhìn mẫu thân:

- Nghe động, a di bảo hài nhi đến để dò xét! Hài nhi nghe cả rồi! Mẫu thân định đối xử thế nào với phụ thân? Sao mẫu thân khinh suất để y dùng Thất Nguyên Chi Độc Vô Hình suýt lấy mạng?

Mụ thản nhiên:

- Vậy Linh nhi định lẽ nào? Vẫn giữ họ Khuu hay đổi sang họ Thường? Còn chuyện Bạch Hào dùng độc ư? Mẫu thân chỉ giả vờ thôi, vì mẫu thân đã phát giác có người đến gần, vậy thì chỉ cần tương kế tựu kế là có người thay mẫu thân hạ thủ y!

Khuu Phúc Linh vẫn tiếp tục kiếm:

- Ngộ nhờ hài nhi không xuất thủ thì sao?

Mụ nhún vai:

- Cũng không hề gì! Vậy là mẫu thân biết Linh nhi có cảm nghĩ như thế nào về mẫu thân, có còn nể phục mẫu thân như đấng sinh thành không! Chứ riêng Bạch Hào, mẫu thân đã ngậm sẵn giải dược từ đâu, y đâu phải là đối thủ của mẫu thân?

Khuu Phúc Linh đứng dậy, tung một cước hất bay Bạch Hào ra xa:

- Không hề thấy y mang theo bí kíp Ngũ Liên phần thượng bên người! Hài nhi nghĩ, hoặc y đã hủy bỏ hoặc y không dại gì mang theo người!

Mụ nhếch môi cười lạt:

- Đương nhiên y đâu dại mang đến đây để bị chúng ta chiếm đoạt! A di của Linh nhi như thế nào rồi?

Phúc Linh đáp:

- A di vẫn còn ở bên Hàn cốc, định kết hợp thêm công phu Thái Âm để tự giải trừ chất độc của lão Thái Âm Đại Tiên! Nhưng e bất thành.

Mụ lại điểm một nụ cười:

- Tính khí của Mộng Phi rất cương cường, và có phần độc đoán nữa! Bằng không, cứ làm theo lời mẫu thân là được, sao không tạm thời liên tay liên thủ với Triển Huy Thành, sớm xưng bá võ lâm, sau sẽ nghĩ cách thu hồi Tỵ Độc Châu, tự hóa giải chất độc và sẵn đó loại bỏ luôn họ Triển đã trở nên dư thừa?

Đang định lén nghe thêm một lúc nữa, bỗng Quan Vân Sơn phát hiện ở thân hình bất động của Bạch Hào như vừa có dấu hiệu động cựa!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Quan Vân Sơn len lén tiến đến chỗ Bạch Hào và nhẹ nhàng mang Bạch Hào đi xa!

Quan Vân Sơn thất vọng nhìn sinh mệnh của Bạch Hào rồi cũng đến lúc tuyệt vọng:

- Chịu thôi! Âm Dương Quái Diện mỗ đành bất lực, không có cách nào giúp Bạch Hào người kéo dài thêm sinh mệnh.

Bạch Hào gắng gượng cười:

- Được người tận lực giúp quả là điều làm ta cảm thấy bất ngờ! Thế nhưng, ta có chết âu cũng do phần số, chỉ tiếc là không biết vì sao người lại cứu ta?

Qua diện mạo của Âm Dương Quái Diện, Quan Vân Sơn đáp:

- Nếu người muốn biết, được, nghe đây, ta rất quan tâm về lai lịch thật sự của Quan Vân Sơn! Người có thể minh định một lần nữa cho ta nghe không?

Bạch Hào gật gù:

- Trừ phi Thường Đại Thành đã bịa chuyện từ đầu cho đến cuối, bằng không theo họ Thường thừa nhận, chính Kiều Mộng Phi giao một đứa bé sơ sinh cho lão, nhờ lão giao lại cho Quan Vân Tú và Quan Vân Tú vì nể lão là huynh đệ kết nghĩa nên đã nhận cưu mang đứa bé, chính là Quan Vân Sơn người!

Quan Vân Sơn hoàn toàn tuyệt vọng:

- Có thể có chuyện lầm lẫn chăng?

Bạch Hào thở yếu dần:

- Không hề có chuyện lầm! Trừ phi Quan Vân Tú vì đoán biết nên ngay những ngày đầu tiên nhận cưu mang đứa bé đã giao đứa bé cho một nữ mẫu và có những sắp đặt âm thầm! Vì theo họ Thường thố lộ, đó là khoảng thời gian duy nhất giữa lão và đứa bé buộc phải chia xa! Kỳ dư từ đó về sau lão và đứa bé luôn như hình với bóng.

Quan Vân Sơn chán nản tột cùng:

- Dù sao Âm Dương Quái Diện ta cũng đa tạ người! Xin cáo biệt.

Bạch Hào gọi lại:

- Người định bỏ ta đi thật sao?

Quan Vân Sơn nhìn y:

- Ta đã tận lực nhưng không thể cứu người, không bỏ đi thì ta lưu lại để làm gì?

Bạch Hào chột thỉnh cầu:

- Ta là kẻ sắp chết, người có thể giúp ta, ban cho ta một chỗ táng thân?

Quan Vân Sơn thở hắt ra:

- Việc này! Được! Để ta giúp người!

Thấy Quan Vân Sơn định tiến hành đào cho hắn một huyệt mộ ngay bên cạnh, Bạch Hào ngăn lại:

- Cũng là một lần giúp, sao người không chọn cho ta một nơi mát mẻ và yên tĩnh?

Quan Vân Sơn nghi hoặc nhìn hắn:

- Người có chủ ý như thế nào?

Bạch Hào bảo:

- Hãy đưa ta về Trúc Lâm Thiền Viện, nguyên là cội nguồn xuất thân của họ Bạch ta!

Quan Vân Sơn lập tức khước từ:

- Từ đây đi đến Trúc Lâm Thiền Viện nào phải gần? Ta còn phải lo giải thoát cho Công Tôn Uyển Uyển đang bị giam ở ngay Khuê đạo trang này! Ta đâu thể nhận lời người!

Bạch Hào nhấp nháy mắt một cách yếu ớt:

- Ta đâu cần người đưa ta về ngay bây giờ, miễn người hứa đưa ta về đó là được.

Quan Vân Sơn thở dài:

- Được rồi, ta hứa! Nghĩa là trước mắt ta cứ táng thân người ở đây, sau sẽ đưa di thể người về bất kỳ chỗ nào trong Trúc Lâm Thiền Viện?

Bạch Hào căn dặn:

- Không phải bất kỳ chỗ nào! Người hãy đặt ta nằm ở chánh điện, hàng gạch thứ ba, viên thứ bảy từ tả đếm qua! Nhớ chưa?

Quan Vân Sơn cau mặt:

- Cần gì phải tẩn mẩn như thế? Viên thứ bảy, hàng thứ ba, nhớ rồi!

Bạch Hào mỉm cười mãn nguyện:

- Vì người đã hứa nên ta có cái này cho người!

Thấy Bạch Hào trao ra một lọ nhỏ, mà có lẽ ngay từ lúc nào hắn đã cầm sẵn trong lòng bàn tay, Quan Vân Sơn nghi hoặc:

- Trong đó có gì?

Bạch Hào nói ra từng tiếng thật nhẹ:

- Là giải dược của Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc! Người muốn cứu ả Uyển Uyển, nghĩa là phải đổi đầu họ Khuê! Chỉ cần có vật này mới có thể giữ người toàn mạng để thực hiện ý định của người! Lúc này! Ta đã tìm thấy! Trong người mục Kiều Mộng Điệp! Hãy giữ lấy!

Quan Vân Sơn động tâm, vội hỏi:

- Đây là giải dược của người, hay do họ Khuê lập phương tìm ra?

Bạch Hào lắc đầu:

- Chất độc! Là của họ Bạch ta! Nhưng sử dụng thế nào... giải độc ra sao... họ Thường tình cờ có được quyển Độc Kinh. Chính lão nghĩ ra giải dược toàn năng này. Mà lão rất tự phụ khi gọi là... là... Hự.

Quan Vân Sơn đâu cần gì biết đến tên gọi của giải dược, mà có là đủ rồi! Vả lại, chưa lúc nào Quan Vân Sơn cảm thấy cần giải dược như lúc này! Và chỉ vì chưa có nên lúc này cho dù thấy nào là Kiều Mộng Điệp, nào là Khuê Phúc Linh và nào là nghe tin Kiều Mộng Phi đang luyện công ở Hàn Cốc, nhưng Quan Vân Sơn vẫn không một lần khinh suất cố tìm cách không chường mặt ra! Bởi Quan Vân Sơn rất ngại bị bọn họ dùng Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc hãm hại!

Vì thế Quan Vân Sơn mừng rỡ gỡ lấy lọ nhỏ đang bị Bạch Hào giữ mãi trong lòng bàn tay bất động.

Quan Vân Sơn lắc khẽ, thấy có vẻ lọ giải được còn đầy, nên càng thêm mừng cất ngay vào bọc áo!

Sau đó, Quan Vân Sơn an táng cho Bạch Hào đúng như lời đã hứa!

Đến lúc thi thể của Bạch Hào hạ huyết, Quan Vân Sơn bất ngờ chạm tay vào phần xà cạp quần ở ống chân bên tả của hắn! Quan Vân Sơn động tâm:

“Không lẽ hắn như ta, thích giấu vật ở xà cạp, là nơi có thể xem là kín đáo? Lúc trước chính ta đã giấu Ty Độc Châu ở đó, còn hắn, hắn giấu gì? Là bí kíp Ngũ Liên phần thượng ư?” Quan Vân Sơn mở xà cạp chân của Bạch Hào ra, và...

30. Tử Lao Náo Loạn

Vượt qua Nhiệt Cốc là đến Hàn Cốc, Quan Vân Sơn có cảm nhận đã quay lại quá muộn, vì không hề thấy bất kỳ bóng dáng ai trong bọn Khưu Phúc Linh và tỷ muội họ Kiều.

Lòng đầu nôn nao, Quan Vân Sơn tiến nhanh đến Tử Lao, nơi Quan Vân Sơn từng bị giam giữ và vô tình gặp sư thúc Trùng Quang.

Bỗng...

Ầm...

Một quầng hỏa quang cực sáng chợt bốc lên và suýt nữa bao trùm Quan Vân Sơn, nếu như Quan Vân Sơn không kịp bằng mình lao ngang, ngay khi nghe tiếng chấn động kinh khiếp và quen tai vang lên.

Vút...

Liền sau đó là những loạt âm thanh náo loạn:

- Giáo chủ tiên liệu không sai. Quả nhiên có địch nhân lên đột nhập vào Tử Lao.
- Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi đã phát nổ, nhất định kẻ địch dù có là Đại La Kim Tiên cũng phải mất mạng.
- Bây giờ thì sao, lão Trương? Chúng ta ra thu thập thi thể của kẻ địch, hay cứ chờ bẩm báo đến giáo chủ trước?
- Không cần như thế đâu. Giáo chủ đang bận tâm thu thập lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung bướng bỉnh. Chúng ta tự thu xếp thì hơn. Đi nào!

Được một lúc, những kẻ này lại huyền náo:

- Úy! Sao không thấy ai, dù là một mẩu thịt hay mẩu y phục nhỏ?
- Không lẽ không phải “người” đột nhập, mà là lũ thú rừng chạy loạn vô tình làm cho chạm bẫy phát động?
- Đừng nói nhảm. Phía trước đã có chúng ta bố phòng cẩn mật, phía sau thì có Nhiệt Hàn nhị cốc, thú rừng làm gì có bản lĩnh chạy vào đây?
- Nếu là vậy, chẳng phải chúng ta đã gặp cao nhân rồi sao? Hắn đâu rồi?

Quan Vân Sơn nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt họ:

- Ta ở đây!

Lập tức, họ có bốn người và cả bốn cùng xuất thủ:

- Người là ai? Đờ!
- Như ngươi là Quan tiểu tử? Tiếp chiêu!
- Bất luận là ai, hễ vào đây là chết!

- Hãy xem cho biết thế nào là lợi hại của bọn ta, Ngũ Tăng Nhân Hộ Pháp Ngũ Liên Giáo.

Ào...

Vù...

Quan Vân Sơn bồng giật mình và vội vàng tràn người qua một bên.

Vút...

Kịp lúc có tiếng cười đắc ý chợt vang lên đúng ngay phía sau chỗ Quan Vân Sơn vừa đứng:

- Nạp mạng đi thôi. Hạ.. Hạ..

Vì Quan Vân Sơn đã mất dạng nên tràng cười chợt nghẹn lại.

Rồi đến lượt Quan Vân Sơn lạnh lùng xuất hiện ngay sau lưng nhân vật thứ năm vừa cười đắc ý:

- Bảo là Ngũ Tăng Nhân, đương nhiên phải có năm người. Tôn giá tẻ quá, sao cổ tình lánh mặt với thủ đoạn dê hèn? Giờ thì tôn giá chỉ nên tự trách thân thôi.

Bung.

Nhân vật nọ đã cố tránh nhưng vẫn không thoát một kinh tập kích, gọi là gậy ông đập lưng ông, do Quan Vân Sơn vừa thực hiện.

- Hự!

Nhân vật nọ vừa ngã xuống, bốn nhân vật còn lại vụt hoa mắt và không còn nhìn thấy Quan Vân Sơn đâu.

Vút...

Họ hoảng hốt tự phân khai và bỏ chạy.

Quan Vân Sơn cười vào mặt một trong bốn nhân vật nọ:

- Sao tôn giá chạy theo lối này? Tại hạ đâu thích quay lại Nhiệt Hàn nhị cốc? Thật tiếc cho tôn giá đã chạy sai đường. Vĩnh biệt.

Viụ.. Phập...

- Oa!

Hạ sát xong nhân vật này, Quan Vân Sơn thần tốc quay lại với ba nhân vật nọ:

- Sao tam vị chưa hô hoán lên? Tại hạ buộc phải hạ thủ nếu có ai trong ba vị không chịu chạy đến Khuu đạo trang và không hô hoán to lên. Nào!

Đã mục kích sở học xuất thần nhập quỷ của Quan Vân Sơn, ba nhân vật nọ đâu còn cách nào khác, nếu không tuân thủ mệnh lệnh quái dị của Quan Vân Sơn.

Họ kêu, họ gào:

- Mau mau bẩm báo cho Trang chủ. Quan Vân Sơn, Quan tiểu tử đang ở đây!

- Mau cấp báo cho giáo chủ, Quan Vân Sơn đến!

Quan Vân Sơn chậm chậm bám theo ba nhân vật nọ:

- Hãy gào to hơn. Hãy gọi tại hạ là Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang. Nào!

Vút...

Họ lại gào theo ý Quan Vân Sơn:

- Thiếu bang chủ Tứ Hải Bang đang đến. Hãy mau báo cho giáo chủ biết.

Nhưng có một nhân vật đang gào bỗng có chuyện:

- Người đâu? Giáo đồ của bốn giáo đâu? Mau ngăn Quan Vân Sơn...

Ầm...

Và một bùng hỏa quang cực to chợt phát lên, bao trùm lấy nhân vật nọ.

- A.. A..

Quan Vân Sơn phát cười:

- Đến chực vị cũng không nhớ đâu là nơi chực vị đặt cạm bẫy hại người ư? Thật tệ quá!

Hạ.. hạ..

Còn lại hai, họ càng hô hoán to hơn.

Bỗng Quan Vân Sơn nghe có tiếng người gọi:

- Thiếu bang chủ! Có thật Thiếu bang chủ đến không?

Vừa nghe loạt thanh âm này, Quan Vân Sơn lập tức xạ một tia chỉ kinh đoạt mạng một trong hai nhân vật nọ.

Víu...

- Oa!

Và Quan Vân Sơn hiện thân chắn lối nhân vật duy nhất còn lại:

- Cung hỉ chực vị đã hoàn tất nhiệm vụ, là giúp tại hạ tìm ra người muốn tìm. Còn tôn giá, muốn sống hay chết?

Nhân vật nọ tái mặt:

- Xin Thiếu bang chủ... Tha mạng cho.

Quan Vân Sơn hất đầu về phía vừa phát ra chuỗi âm thanh vừa nghe:

- Phải chăng đó là nơi Khuê Phúc Nguyên giam giữ hai nữ nhân, một Đông Điền, một Công Tôn Uyển Uyển?

Nhân vật nọ chưa kịp đáp thì có thanh âm khác lên tiếng đáp thay:

- Cung nghinh Thiếu bang chủ đã đến. Chỉ tiếc tiểu chủ nhân bọn ta như không cần Thiếu bang chủ quan tâm!

Quan Vân Sơn lập tức hất kinh, chắn bay nhân vật cuối cùng trong Ngũ Tăng Nhân Hộ Pháp Ngũ Liên Giáo qua một bên.

Bung...

Và Quan Vân Sơn tung người lên đến chỗ đã vang lên câu đáp mới rồi:

- Lão chính là Tiền Thôi, từng là Tổng quản Huỳnh Hoa Trang?

Tiền Thôi là nhân vật đã ngoại ngũ tuần. Cạnh lão có rất nhiều người từng được Quan Vân Sơn biết mặt. Tiền Thôi kinh ngạc nhìn Quan Vân Sơn:

- Như Tiền mỗ chưa có hân hạnh biết Thiếu bang chủ?

Quan Vân Sơn cười lạt:

- Thì bây giờ biết cũng đâu muộn? Đỡ!

Ầo...

Một nữ nhân cạnh Tiền Thôi vụt hét lên:

- Mau giết y! Đánh!

Vù...

Cả Tiền Thôi và nhiều người nữa cũng xuất chiêu, quật vào Quan Vân Sơn.

- Đỡ!

Ào...

- Tiểu tử muốn chết mới chạm vào Đông Hải Bí Cung bọn ta. Xem chiêu.

Vù...

Quan Vân Sơn cười vang:

- Khá lắm, Xuân Mãn! Phải chăng đây là cách người đã dựng để hãm hại Hoa Hạ, Thu Phong, kể cả Đông Điền và chủ nhân người? Người thật đáng chết! Hạ.. hạ..

Vù... Âm...

Ào... Âm...

Giữa lúc những loạt chần kình còn đang vang dội, bọn Tiền Thôi hơn mười người cùng thất kinh khi phát hiện bóng dáng của Quan Vân Sơn đã biến mất. Họ ngơ ngác nhìn nhau:

- Tiểu tử đâu rồi? Tiểu tử muốn đổi đầu ai trong chúng ta, hay mục đích chính của tiểu tử chỉ là khuấy phá Ngũ Liên Giáo?

Câu nghi vấn còn chưa có lời đáp thì họ lại nghe thanh âm của Quan Vân Sơn chợt vang lên:

- Muốn xử trí họ thế nào tùy Trang chủ. Nhưng xin đừng lưu lại lâu và cũng đừng quên lệnh tổ ở bên ngoài, rất có thể đang bị Triển Huy Thành hợp cùng Ngũ Liên Giáo uy hiếp.

Bọn Tiền Thôi quay ngoắt lại và phẫn nộ nhìn Quan Vân Sơn đang thản nhiên diu đỡ mỗi bên tay một nữ nhân:

- Tiểu tử quả nhiên là hạng xuất quỷ nhập thần và có lắm thủ đoạn. Ai cho phép người tự ý xen vào nội tình bổn cung?

Quan Vân Sơn cười vang:

- Người giang hồ đương nhiên phải hỏi đến chuyện giang hồ. Vì nghi tình đây là tư sự của Đông Hải Bí Cung, nên tại hạ không thể không giao cho Trang chủ đây xử trí, chứ nếu như không phải thế, hạ.. hạ.. liệu chư vị này giờ còn an nhàn thảnh thơi nói chuyện với tại hạ được sao?

Tiền Thôi tái mặt:

- Người thật ngông cuồng. Ta không tin bản thân một Thiếu bang chủ như người lại có đủ bản lĩnh để có những lời khẩu xuất cuồng ngôn như thế. Hãy đỡ một chưởng của ta!

Tiền Thôi lao đến và quật ra một loạt kình.

Ào...

Lúc này, do Quan Vân Sơn vẫn còn diu đỡ nữ nhân ở cả hai tay nên có thể nói một kích của Tiền Thôi mười phần đủ mười nhất định phải dồn bọn họ ba người vào hiểm địa.

Quan Vân Sơn lạnh mặt, cất giọng hỏi nữ nhân bên tả:

- Trang chủ vẫn chưa đáp lời tại hạ? Trang chủ nhận hay không nhận việc xử trí những người vốn là thuộc hạ của Trang chủ?

Lời của Quan Vân Sơn vừa dứt, nữ nhân bên tả chợt thoát ra khỏi cánh tay diu đỡ của Quan Vân Sơn và nàng cất lời:

- Đa tạ ân tiếp của Thiếu bang chủ. Đương nhiên bổn Trang phải tiếp nhận chuyện này, không dám làm phiền Thiếu bang chủ.

Và nàng lập tức bật tay, hất một kình cực mạnh vào ngọn chưởng cũng như vừa vịn ập đến của Tiền Thôi:

- Tiền lão liệu có còn nhận ra bốn Trang chủ nữa không? Đờ!

Ầm...

Tiền Thôi giật mình thối lùi:

- Úy! Sao người chỉ mới đó đã khôi phục toàn bộ chân nguyên? Phải chăng là tiểu tử họ Quan đã giở trò?

Nữ nhân cũng cười lên:

- Lão bất ngờ phải không? Nhưng chưa phải hết đâu, đờ chiêu! Hạ.. hạ..

Và quả nhiên lão họ Tiền phải bất ngờ nhiều hơn, khi phát hiện nữ nhân thứ hai đang được Quan Vân Sơn dìu đỡ cũng bật người thoát ra và lồng lộn lao đến:

- Xuân Mãn! Hãy nhận lại tấm lòng cảm kích vô hạn của Đông Điền ta, sau những gì người đã bắt ta gánh chịu. Đờ!

Ào...

Xuân Mãn giật nảy người, sau đó rít lên:

- Thiếu bang chủ Quan Vân Sơn quả nhiên man trá gian xảo hơn người. Vì lẽ gì người cố tình xen vào chuyện bốn cung, đã cứu họ, lại còn truyền lực giúp họ khôi phục công phu?

Hay người nghĩ nhờ thế sẽ có một Đông Điền sẵn sàng xả thân chết hộ cho người? Đông Điền, đờ!

Vù... Ầm...

Ào... Ầm...

Không nói lời nào, Quan Vân Sơn chỉ cười vang và một lần nữa xoay người biến mất.

Trong khi đó, nữ nhân Trang chủ Huỳnh Hoa Trang và Đông Điền vẫn như cuồng long mãnh hổ lao vào giáp chiến với bọn Tiền Thôi.

Trang chủ Huỳnh Hoa Trang chọt quát:

- Bốn Trang chủ biết rất rõ là có khá nhiều người trong bọn người đã bị Tiền Thôi mê hoặc và lung lạc. Bốn Trang chủ quyết không truy cứu bắt tội, nếu ngay bây giờ bọn người bỏ tối đầu sáng, không giúp sức cho bọn phản bội nữa.

Tiền Thôi giận dữ cũng gầm vang:

- Nha đầu chó nói nhảm. Chính nội tổ người đã phản lại di ý của tiền nhân, khiến toàn thể môn nhân bốn cung bất phục. Đâu phải tự ý ta nảy sinh tâm địa bất chánh? Hãy đờ!

Đông Điền chọt lên tiếng quát lại:

- Phản lại di ý chính là người, đó là việc người đã bị Khuất Phúc Linh thu phục và chính người trước kia đã điếm chỉ cho Khuất Phúc Linh biết cách giải phá thể trận ở bốn trang. Nếu không do người, ta và chủ nhân đâu phải nên thân khốn khổ suốt thời gian qua? Chớ lảm lời, đờ!

Ầm... Ầm...

Chọt có tiếng Quan Vân Sơn đột ngột vang lên:

- Đã chậm lắm rồi, Trang chủ. Tại hạ cần phải ra bên ngoài Khuất đạo trang trước đây.

Tại hạ hy vọng với Hoa Hạ, Thu Phong tiếp sức, mọi việc ở đây sẽ được Trang chủ chóng vánh giải quyết.

Lập tức có hai tiếng thét lạnh lạnh vang lên:

- Tiền Thôi! Đến lúc này mà lão vẫn còn xảo biện được nữa ư? Không hiểu Ngũ Liên Giáo đã chịu giao chút nào về võ học Vô Cực cho lão chưa? Hãy nạp mạng đi thôi!

- Đông Điền muội hãy giao ả Xuân Mãn cho tỳ. Thu Phong này quả thật hận ả đến chết đi được. Xem chiêu!

Ào... Âm...

Vù... Âm...

Vậy là rõ, chính Quan Vân Sơn đã lần lượt giải thoát cho Hoa Hạ, Thu Phong, sau khi đã cứu nguy cho Đông Điền và Trang chủ Huỳnh Hoa Trang. Tiền Thôi phần nộ lao đến và hất một kinh vào Quan Vân Sơn:

- Chính là người đã phá hỏng mưu sự của ta. Người phải chết!

Ào...

Quan Vân Sơn bỗng lạnh giọng hỏi lại:

- So về chân tài thật học, lão làm gì có năng lực để dọa ta? Vậy mà lão dám, phải chăng đã có điều gì đó khiến lão tăng thêm đờm lực? Là công phu võ học của phái Võ Đang như Thu Phong vừa nói, hay lão đang nhờ Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc của họ Khuê định hại ta?

Miệng tuy hỏi, nhưng chân vẫn thản nhiên di chuyển, và khi Quan Vân Sơn dứt lời thì cũng là lúc Tiền Thôi vì thất kinh nên chột trợn to hai mắt:

- Ôi chao! Hóa ra người cũng biết Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc?

Quan Vân Sơn lập tức bật mạnh một kinh, quật vào người Tiền Thôi:

- Nào chỉ biết không thôi, ta còn có cả Tỳ Độc Châu giải trừ bách độc nữa. Không tin, hãy xem đây!

Bung...

Tiền Thôi vừa ngã bặt, Quan Vân Sơn chột nghe thanh âm của Triển Huy Thành hô hoán với tâm trạng thật sự kinh ngạc:

- Việc gì thế này? Ai đã giải thoát và giải bỏ mọi cấm chế cho lũ nha đầu Công Tôn Uyển Uyển? Không lẽ là người, Quan Vân Sơn?

Quan Vân Sơn cũng kinh hoảng khi thấy Triển Huy Thành xuất hiện:

- Nguy rồi, Công Tôn cô nương! Lão họ Triển mà đến đây vào lúc này, có lẽ tình thế của Cung chủ quý cung đã đến lúc đáng ngại.

Và Quan Vân Sơn bật người lao nhanh đến Triển Huy Thành:

- Một chưởng trước kia, nay ta quyết trả lại cho lão.

Ào...

Triển Huy Thành thất sắc:

- Âm Dương Nhị Công? Ối...

Có vẻ như đã biết chưởng lực của Quan Vân Sơn là khó lường, Triển Huy Thành chột xoay người bỏ chạy, làm cho chưởng đó mất đối tượng quật luôn vào vách đá.

Ầm...

Công phu của Quan Vân Sơn quả nhiên đã đạt được kinh thân khắp quỷ, vách đá nọ vụn vỡ toang khi bị chưởng của Quan Vân Sơn quật mạnh vào.

Và từ sau vách đá chột có tiếng rên rĩ vang lên.

Quan Vân Sơn kinh hãi lao đến và hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra người vừa rên rĩ chính là Trang Hải đạo trưởng của Võ Đang.

Quan Vân Sơn lập tức đỡ Trang Hải đạo trưởng lên, nhưng khi định nội lực tiếp trợ, bỗng nghe đạo trưởng thì thào:

- Thiếu bang chủ... gặp Thiếu bang chủ vào lúc này quả là may.. Chân kinh quả nhiên đã bị.. Kiều Mộng Điệp chiếm đoạt... Bàn đạo dù bị nhục hình... vẫn không chỉ điểm yếu quyết luyện công... cho lũ ác ma. Hãy vì tệ chưởng môn... vì Võ Đang phái... và vì đại cục võ lâm, Thiếu bang chủ... đừng... buông... thả.. chúng...

Và đầu của Trang Hải đạo trưởng liền ngoẻo qua một bên, cho biết đạo trưởng thật sự quy tiên.

Quan Vân Sơn chết lặng hoàn toàn và phải một lúc lâu sau mới tỉnh, đó là nhờ Công Tôn Uyển Uyển bất ngờ chạm khê vào tay:

- Thiếu bang chủ không lẽ có liên quan đến Võ Đang? Trang Hải đạo trưởng có kịp trấn trối gì cho Thiếu bang chủ?

Quan Vân Sơn nhìn nàng và cười buồn:

- Tại hạ được biết Trang chủ từng một đôi lần có ý thỉnh tại hạ đến viếng quý trang, nhưng do bất thành nên chuyển qua cho mời Trang Hải đạo trưởng. Phải chăng Trang chủ thật sự có chủ ý?

Nàng bảo:

- Công Tôn Uyển Uyển này sẽ giải thích nếu Thiếu bang chủ chịu đáp lại câu hỏi lúc mới rời của tiểu nữ.

Quan Vân Sơn chột gật đầu:

- Được, nhưng không phải lúc này. Nếu Trang chủ đã xử trí xong bọn Tiền Thôi, sao không mau cùng tại hạ ra ngoài?

Họ lao đi..

31. Đồng Sàng Dị Mộng

Khuu Phúc Nguyên giận đến đỏ mặt tía tai:

- Lão thất phu người quyết không thuận tình, cùng bốn giáo hùng bá võ lâm ư?

Lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung cũng phẫn nộ không kém:

- Bọn tà ma các người đừng vọng tưởng đánh đồng bốn Cung chủ với bên người. Dùng thủ đoạn dè hèn hạ lưu để đạt ý đồ, đó là điều bình sinh bốn Cung chủ không bao giờ chấp nhận. Chớ nhiều lời nữa, động thủ đi! Bọn người có bất kỳ thủ đoạn nào cứ gỡ ra, bốn Cung chủ không ngại đâu.

Mụ Kiều Mộng Điệp cất giọng ồ ồ cười vang:

- Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt. Cứ chờ Triển Huy Thành quay lại, lão thất phu người mới biết thế nào là lợi hại của bốn giáo Ngũ Liên. Hạ.. hạ..

Kiều Mộng Phi thì mềm mỏng hơn, tiếp lời:

- Sở học Đông Hải so với sở học Trung Nguyên khó thể nói là bên nào cao minh hơn.

Sao Cung chủ không cân nhắc cùng bốn giáo liên tay liên thủ, đại gì cứ mãi đối đầu? Nếu như Cung chủ vẫn không tin, được lắm, sao không thử cùng bốn giáo phân tài cao hạ, chỉ bằng một chiêu duy nhất mà thôi?

Lão Cung chủ cười ngạo nghễ:

- Đừng bảo là bốn Cung chủ không dám. Trái lại, cho dù bọn người có may mắn đắc thủ bí kíp Ngũ Liên Phật Đài và công phu do Âm Dương Nhị Tiên lưu lại cũng không thể hơn công phu Đông Hải - Hồn Nguyên. Được, bốn Cung chủ chấp thuận. Xuất thủ đi!

Kiều Mộng Phi tiến ra, sau đó lấy mắt ra hiệu cho Khuu Phúc Nguyên cùng Kiều Mộng Điệp lùi lại:

- Tỷ phu và tỷ tỷ hãy an tâm lùi lại, mọi tin chắc sẽ thắng.

Khi đã đến gần lão Cung chủ, Kiều Mộng Phi cười nhẹ:

- Mong Cung chủ cẩn trọng cho, kéo lại uổng mạng như ba thuộc hạ thân tín đã cố tình chọn cái chết.

Đôi mắt của lão Cung chủ liền bắn xạ hung quang và vô tình xạ nhìn ba hình hài bất động cách đó không xa, chính là ba nhân vật cuối cùng của nhóm Thiên La Hải Tinh chín người đã bị bọn Khưu Phúc Nguyên hạ thủ.

- Chớ nhiều lời, vì bản Cung chủ sẽ lấy mạng ba người bọn ngươi, báo thù cho họ. Hãy xuất thủ đi!

Kiều Mộng Phi lập tức bật quát:

- Bốn giáo chủ đành đắc tội. Đờ!

Ào...

Lão Cung chủ cười lạnh:

- Thật tiếc cho lũ ngươi, vì công phu Ngũ Liên vẫn chưa luyện đến mức thượng thừa.

Đó là ngươi tự chuốc họa. Hãy đỡ!

Vù...

Lão Cung chủ dám nói như thế vì chưởng lực do Kiều Mộng Phi phóng xuất cũng chỉ có bốn kinh phong như Khưu Phúc Nguyên hoặc Kiều Mộng Điệp từng vận dụng, nghĩa là còn thiếu một cấp độ nữa mới mong đạt mức thượng thừa. Trong khi đó sở học Đông Hải - Hồn Nguyên của lão Cung chủ thì từ lâu đã thành tựu, qua ngọn chưởng đầy uy lực lúc này của lão Cung chủ cho thấy rõ.

Chưởng kinh song phương xô ập vào nhau.

Ào...

Vù...

Và đúng lúc nhị kinh sắp ập vào nhau bỗng ngọn kinh của lão Cung chủ như có một sát na khựng lại.

Diễn biến này khiến lão Cung chủ kinh hãi bật kêu:

- Ôi chao!

Và thanh âm của Quan Vân Sơn vang lên quá muộn màng:

- Mau thôi hiểm nội lực và lùi lại. Trong chưởng của đối phương có độc!

Nhưng tất cả đều muộn.

Ầm...

Lão Cung chủ bật lùi.

Hự..

Kiều Mộng Phi như cơn gió lốc, thần tốc lao đến và tiếp cận lão Cung chủ:

- Lão còn gì để nói nữa không? Nếu không hãy mau nói lời thuận phục để tránh hậu quả thảm khốc.

Ào...

Quan Vân Sơn cũng như cơn lốc xoáy kịp xuất hiện ứng cứu:

- Dừng tay! Dừng độc để làm đối phương tạm thời thất tán chân nguyên, đó nào phải hành vi quang minh lỗi lạc. Đờ!

Vù... Ầm...

Bỗng có Quan Vân Sơn xen vào làm cho ý đồ chế ngự lão Cung chủ của Kiều Mộng Phi thất bại, Khưu Phúc Nguyên và Kiều Mộng Điệp liền từ hai phía lao ập vào Quan Vân Sơn:

- Lại là tiểu tử ngươi ư? Nếu muốn sống thì mau mau lùi lại. Đờ!

- Súc sinh bất hiếu tử! Sao ngươi cứ năm lần bảy lượt phá hỏng đại sự của chính mẫu thân ngươi như vậy chứ? Chớ trách ta phải ra tay giáo huấn ngươi. Đờ!

Ào...

Vù...

Quan Vân Sơn lúc này vì lo cho sinh mạng của lão Cung chủ, nên đành nhắc lão lên và nhảy lùi thật nhanh.

Vút...

Và thanh âm của Công Tôn Uyển Uyển vang lên thật đúng lúc:

- Nội tổ! Thiếu Bang chủ xin hãy giao người cho tiểu nữ.

Quan Vân Sơn chưa kịp trao người thì nghe Kiều Mộng Phi the thé thét lên:

- Thật giỏi cho ngươi, một nghịch tử, phải chăng ngươi đã giết Triển Huy Thành, sau đó giải cứu cho lũ nha đầu bất trị? Ta phải giết ngươi.

Và Kiều Mộng Phi hùng hổ quật một kinh cực mạnh vào Quan Vân Sơn.

Ào...

Tuy biết rõ tình thế nguy hiểm, nhưng Quan Vân Sơn thay vì nhảy tránh vẫn thản nhiên đứng nguyên vị, vừa trao lão Cung chủ cho Công Tôn Uyển Uyển, vừa đưa lưng hứng chịu chưởng kinh của yêu phụ Kiều Mộng Phi có thể chính là thân mẫu của Quan Vân Sơn.

Ầm...

Quan Vân Sơn lão đảo, suýt nữa ngã dúi vào Công Tôn Uyển Uyển.

Tuy thế, Quan Vân Sơn vẫn lợi dụng cơ hội này, lén giao cho Công Tôn Uyển Uyển một lọ đan dược:

- Mau cho lệnh tổ dùng giải dược trong này và chạy đi. Nhanh lên!

Kiều Mộng Điệp từ một bên nhào đến:

- Đó là lọ giải dược của ta. Mau giao trả cho ta.

Vù...

Quan Vân Sơn lập tức đảo người, chặn ngay trước mặt mũi Kiều Mộng Điệp:

- Đừng nghĩ ta cũng nhân nhượng mũi, như vừa nhân nhượng yêu phụ kia. Lui mau!

Quan Vân Sơn hất tả kinh.

Ầm...

Mũi Kiều Mộng Điệp lùi lại, mặt xám ngoét:

- Thái Âm Khí Công?

Bỗng có tiếng Khuất Phúc Linh vang lên rành rọt:

- Quan Vân Sơn! Nếu ngươi không mau ngăn bọn người Đông Hải thì đừng trách Khuất Phúc Linh ta trở mặt, hạ thủ ngay lão đạo thối tha này.

Quan Vân Sơn vội đưa mắt nhìn và phẫn nộ hét vang:

- Sư thúc! Đố Khuất Phúc Linh ngươi dám!

Khuất Phúc Linh ngang nhiên xuất hiện, bên cạnh y là Triển Huy Thành với một đạo nhân trên tay mà Quan Vân Sơn nhận ra chính là sư thúc Trùng Quang.

Khuất Phúc Linh bật cười:

- Hãy ngoan ngoãn tuân theo lời đại ca nào, Quan đệ. Kẻo Trùng Quang lão đạo phải chết vì sự chần chừ của đệ đấy. Hạ.. hạ..

Chuyển biến đã thay đổi và thay đổi hoàn toàn bất lợi cho Quan Vân Sơn và nhóm người Đông Hải Bí Cung.

Và điều này làm cho Khuất Phúc Nguyên, Kiều Mộng Phi và Kiều Mộng Điệp cùng đắc ý, nhảy xổ như mãnh hổ phát cuồng, vồ vập vào bọn người Đông Hải Bí Cung đang bàng hoàng về sự tình chợt diễn ra.

Khuất Phúc Nguyên cười sặc sụa:

- Lũ Đông Hải bọn người phen này phải chết. Mau nạp mạng cho ta. Hạ.. hạ..

Ào...

Kiều Mộng Phi và Kiều Mộng Điệp cũng tha hồ vũ động công phu Ngũ Liên:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Hạ.. hạ..

- Lũ nha đầu đừng trông mong gì ở lão Cung chủ vô dụng bọn người. Đỡ một chưởng của ta nào. Hạ.. hạ..

Ào...

Vù...

Đang được Công Tôn Uyển Uyển đỡ trên tay, lão Cung chủ bất ngờ vùng dậy và bật thành tiếng quát kinh thiên động địa:

- Chính bọn người là những kẻ vô sỉ đáng chết thì đúng hơn. Hãy xem Càn Khôn Hỗ Nguyên Công của bốn Cung chủ.

Ào... Âm...

Vù... Âm...

Phát hiện nội tổ vậy là bình yên vô sự, Công Tôn Uyển Uyển vụt lao thoát đi.

Vút...

Và thanh âm nàng thét ngay bên cạnh Khuất Phúc Linh:

- Cuồng đồ mặt hạng! Đỡ chiêu!

Vù...

Khuất Phúc Linh bối rối trước cảnh diễn ra đầy bất ngờ, vội tìm cách lùi lại.

Vút...

Và đó là điều Quan Vân Sơn đang chờ đợi, Triển Huy Thành vì kinh tâm trước uy phong mãnh liệt của lão Cung chủ nên có phần phân tâm, đủ cho Quan Vân Sơn bất ngờ địch người tiến đến cạnh lão:

- Lão họ Triển muốn chết!

Ào...

Nhưng cử động của Quan Vân Sơn lại bị Khuất Phúc Nguyên phát hiện kịp thời. Lão vừa chạy đến, vừa hô hoán loạn xạ:

- Sao không dùng sinh mạng lão đạo Trùng Quang uy hiếp tiểu tử? Súc sinh, đỡ chiêu của ta!

Ầm...

Triển Huy Thành sực tỉnh và vội đem Trùng Quang nhảy tránh qua một bên. Lão đặt một tay lên đỉnh đầu đạo trưởng Trùng Quang:

- Tiểu tử, nếu không mau dừng tay thì đừng trách ta phải...

Quan Vân Sơn dù hiểu điều gì đang xảy ra, nhưng vẫn cứ vờ bám riết lão họ Khuất:

- Lão mắng ai là súc sinh? Theo ta, chính Phúc Linh lênh lang mới là súc sinh. Đỡ!

Ào...

Khuru Phúc Nguyên cũng quát to như âm:

- Người gọi kẻ thù là thân phụ, xem thân sinh phụ mẫu thật sự của người là kẻ thù, chính người mới là súc sinh. Hãy đỡ!

Vù... Âm...

Ào... Âm...

Vì Quan Vân Sơn và Khuru Phúc Nguyên cứ luân phiên quát tháo, vô tình che át tiếng hô hoán đe dọa của Triển Huy Thành nên họ Triển bối rối, không biết có nên hạ thủ đạo trưởng Trùng Quang hay không.

Chợt, bằng cách nào không biết, Khuru Phúc Linh bỗng xuất hiện cạnh họ Triển:

- Phiên Triển thúc cùng tiếp lực với a di dùm Âm Dương Nhị Công giao thủ với lão thất phu Cung chủ. Hãy để tiểu điệt lo liệu cho lão lỗ mũi trâu Trùng Quang.

Theo đó, như họ Triển kịp lược nhìn, tỷ muội họ Kiều dù đang liên tay vẫn không là đối thủ của lão Cung chủ. Hiểu rõ ngụ ý của Khuru Phúc Linh, Triển Huy Thành vừa giao đạo trưởng Trùng Quang cho y, vừa hung hãn quát vang:

- Kiều nhị giáo chủ! Phải chăng đã đến lúc chúng ta vận dụng tuyệt học của Âm Dương Nhị Tiên. Mau phát chiêu nào! Hạ.. hạ..

Kiều Mộng Phi lập tức cao giọng đáp:

- Đành phải vậy thôi, Triển lão huynh! Hãy nhanh tay nào! Đánh!

Kiều Mộng Phi nhân đó quát ra một kinh Dương Nhiệt.

Ào...

Triển Huy Thành cũng xuất hiện với một kinh Âm Hàn:

- Công Tôn Đạt! Hãy xem cho biết thế nào là Âm Dương Nhị Công, tuyệt học vô thượng. Đỡ!

Vù...

Phát hiện nhị kinh Âm Dương này thật sự lợi hại, lão Cung chủ vừa được Triển Huy Thành gọi là Công Tôn Đạt liền gầm lên:

- Quả nhiên là tuyệt học của Âm Dương Nhị Tiên thừa nào. Hãy xem tuyệt học của bổn Cung chủ.

Vù...

Ào...

Cũng lúc này, khi Công Tôn Uyển Uyển bị Kiều Mộng Điệp bất ngờ xông đến phát chiêu uy hiếp, Quan Vân Sơn chợt nghe Khuru Phúc Linh hô hoán:

- Quan Vân Sơn! Người hãy lắng nghe cho kỹ đây.

Lập tức có tiếng đạo trưởng Trùng Quang hét lên bi thảm:

- A.. A..

Kinh tâm động phách, Quan Vân Sơn vô tình tạo sơ hở cho Khuru Phúc Nguyên quật trọn vẹn một kinh vào:

- Nghiệp chủng phải chết!

Bung...

Quan Vân Sơn lần này phải thổ huyết:

- Oe!

Đông Điền và Hoa Hạ thấy vậy vội chạy đến:

- Thiếu Bang chủ.

Khuru Phúc Nguyên lập tức quật một kinh Ngũ Liên vào hai nàng:

- Lũ nha đầu muốn tìm chết ư? Đờ!

Ào...

Nhờ đó, Quan Vân Sơn có được một vài sát na để vận khí điều nguyên. Và thật nhanh, Quan Vân Sơn cười vang:

- Lão mắng ta là nghiệp chủng, vậy lão có biết còn ai nữa cũng là nghiệp chủng không?

Hạ.. hạ..

Khuru Phúc Linh tái mặt, lại tiếp tục đưa chân nguyên vào hành hạ đạo trưởng Trùng Quang:

- Người câm miệng ngay, Quan Vân Sơn!

Đạo trưởng Trùng Quang bị hành hạ nhục thể, buộc phải thét nhưng là thét theo cách Khuru Phúc Linh không thể nào ngờ đến:

- Nghiệp chủng Phúc Linh! Ai lại không biết người là loài nghiệp súc do mẫu thân người tư thông với... Ạ.. Ạ..

Khuru Phúc Linh phải nhả thêm chân kinh mới có thể làm cho đạo trưởng Trùng Quang ngưng lời kịp lúc.

Tuy vậy, câu thét của đạo trưởng Trùng Quang cũng lọt đến tai Khuru Phúc Nguyên, và lão quắc mắt nhìn Quan Vân Sơn:

- Lời đó là có ý gì? Như người và lão lỗ mũi trâu kia đã biết điều gì đó ta chưa biết?

Quan Vân Sơn nhún vai và cố tình liếc nhìn Khuru Phúc Linh:

- Lệnh lang đâu cho ta nói, lão không nhìn thấy ư?

Khuru Phúc Nguyên giận dữ tung chưởng quật vào Quan Vân Sơn:

- Ta buộc người phải nói!

Ào...

Quan Vân Sơn định lạng tránh thì người Khuru Phúc Linh hét vang:

- Người muốn lão Trùng Quang này sống hay phải mất mạng?

Bị bức dồn, Quan Vân Sơn đành vận kinh, tiếp tục hứng chịu ngọn chưởng oan nghiệt của Khuru Phúc Nguyên.

Ầm...

Và điều bất ngờ bỗng xảy ra, Khuru Phúc Nguyên chợt di hành hoán vị, bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh Khuru Phúc Linh:

- Vậy thì người phải nói. Vì từ lâu ta vẫn nghi ngờ người không phải là cốt nhục của họ Khuru ta. Nói!

Cử chỉ của Khuru Phúc Nguyên làm cho Khuru Phúc Linh bối rối.

Không bỏ lỡ cơ hội, Quan Vân Sơn vội đảo người, lao về phía Công Tôn Uyển Uyển vẫn đang bị mù Kiêu Mộng Điệp làm cho thất điên bát đảo.

Vút...

Và Quan Vân Sơn phát xạ một tia chỉ kinh vào mù:

- Mù không nghe gì sao? Trọng phụ mù đang cất vấn lệnh lang về hành vi hoang dâm vô độ của mù kia.

Việ..

Bị Quan Vân Sơn bắt ngờ xen vào, mụ Kiều Mộng Điệp phần nộ thét:

- Việc gì đến người chứ? Đỡ!

Ào...

Sợ mụ sẽ gây hại cho Quan Vân Sơn, vì trước sau Quan Vân Sơn đã bị trúng nhiều kinh khiến chân nguyên nội lực suy giảm, Công Tôn Uyển Uyển liền xông đến, hiệp lực cùng Quan Vân Sơn.

Ào... Âm...

Vù... Âm...

Và kết quả là cả Quan Vân Sơn lẫn Công Tôn Uyển Uyển đều bị chấn lùi.

Động nộ, Quan Vân Sơn hét vang:

- Dâm phụ thật độc ác. Ta chỉ lo cho mụ khó thoát tội vì bấy lâu nay vẫn giấu lai lịch thật của lệnh lang, khiến trượng phu mụ cứ ngỡ đó chính là cốt nhục của lão. Hãy dành sức mà đối đầu với trượng phu của mụ đi.

Khuru Phúc Linh ở phía kia lại quát:

- Quan Vân Sơn! Người định dồn ta đến chỗ chết phải tuyệt tình ư? Người không nghĩ gì đến sư thúc Trùng Quang của người sao?

Quan Vân Sơn hoang mang, không lẽ hẳn đã thuyết phục được Khuru Phúc Nguyên, khiến lúc này hẳn rảnh tay tiếp tục dùng sinh mạng của sư thúc Trùng Quang uy hiếp Quan Vân Sơn?

Đang lo ngại như thế, Quan Vân Sơn chợt hoa mắt và thấy Khuru Phúc Nguyên xuất hiện ngay trước mặt. Điều này cho thấy Khuru Phúc Linh quả thật đã thuyết phục Khuru Phúc Nguyên tin lời hẳn.

Quan Vân Sơn sợ hãi, chờ lão họ Khuru ra tay hạ sát thủ.

Nào ngờ sự xuất hiện của Khuru Phúc Nguyên lại làm cho mụ Kiều Mộng Điệp hiểu lầm, vì ngỡ lão xuất hiện là để hỏi tội, mụ nhanh tay hơn, phát chiêu:

- Linh nhi có là cốt nhục của kẻ khác thì đã sao? Thế chẳng phải lão vẫn có công nuôi dưỡng, giáo huấn Linh nhi bấy lâu nay đó sao? Lão lộng lộn liệu có thay đổi gì không? Đỡ!

Ào...

Và câu nói này của Kiều Mộng Điệp mới thật sự làm cho Khuru Phúc Nguyên lộng lộn lên:

- Tiện nhân! Người vừa nói gì? Người nghĩ ta không dám lấy mạng người sao? Hãy xem đây thì biết!

Và lão xô mạnh nhị kinh vào mụ, cho thấy lão như đã phần nộ cực điểm.

Vù... Vù...

Nhân cơ hội này Quan Vân Sơn cùng Công Tôn Uyển Uyển nhảy lùi lại và hí hửng chờ xem cảnh lưỡng hổ tương tranh.

Chợt Quan Vân Sơn bị cái nhìn hậm hực của Khuru Phúc Linh ngăn lại. Hắn đang đặt một tay lên đỉnh đầu đạo trưởng Trùng Quang:

- Người cũng khéo dùng thủ đoạn đấy. Và đây là thủ đoạn của ta, người hãy hạ sát nha đầu Uyển Uyển, nếu không thì hãy nhìn sư thúc người mất mạng dưới tay ta. Nào!

Bị Khuru Phúc Linh uy hiếp như vậy, chẳng hiểu sao Quan Vân Sơn lại trợn to hai mắt và kêu lên:

- Ối! Thường Đại Thành, phụ thân của người đến kìa, Phúc Linh!

Khuru Phúc Linh giật mình, định quay lại nhìn, nhưng kịp nghĩ lại, hẳn mỉm cười và còn chớp nhẹ hai mắt:

- Người đừng mong lừa được ta. Gia phụ vẫn còn ở Tứ Hải Bang, đâu việc gì phải đến đây?

Nhưng Quan Vân Sơn vẫn tỏ ra kinh hãi, đưa tay chỉ mãi về phía sau lưng Khuê Phúc Linh:

- Ta không lừa ngươi đâu. Hãy nhìn xem, như lão luyện công quá độ nên bị tẩu hỏa nhập ma và phát cuồng kia kia!

Khuê Phúc Linh bán tín bán nghi, vội quay lại nhìn.

Chỉ chờ có thế, Quan Vân Sơn cười vang dội:

- Sao bảo ta không thể lừa được ngươi. Đỡ!

Vù...

Nào ngờ thanh âm của Thường Đại Thành lại thật sự vang lên:

- Nghịch tử! Ngươi dám lấy mạng đại ca ngươi thật sao? Vậy đừng trách ta ác độc!

Bung!

Thêm một lần nữa, Quan Vân Sơn phải nhận thêm một kinh vào người. Và lần này, nếu không có Công Tôn Uyển Uyển kịp giữ lại, có lẽ Quan Vân Sơn phải ngã khuỵ xuống vì không còn chi trì được nữa.

Vút...

Như bóng u linh chỉ xuất hiện khi cần thiết, Thường Đại Thành chợt thoát người lao đến ngay phía sau lưng Khuê Phúc Nguyên vẫn đang cùng mục Kiều Mộng Điệp hỗn chiến.

Có lẽ cũng như cách đã dùng để hạ thủ Quan Vân Sơn mới rồi, Thường Đại Thành lạnh lùng quật một kinh trí mạng vào hậu tâm Khuê Phúc Nguyên:

- Ta vẫn bảo, hễ nhân với kẻ địch là tự hại chính bản thân. Khuê Phúc Nguyên! Ngươi vì quá ngu muội, đáng phải chết! Hừ!

Bùng...

Mục kích cảnh này nào chỉ có một mình Quan Vân Sơn bàng hoàng vì thủ đoạn giết người không gớm tay của Thường Đại Thành. Chính Khuê Phúc Linh cũng bàng hoàng không kém, do không ngờ Khuê Phúc Nguyên lại sớm chịu hậu quả như thế. Hấn kêu không nên lời:

- Phụ thân! Sao lại... sao lại...

Chợt...

Ầm... Ầm...

Khuê Phúc Linh do bất phòng, nên bị Đông Điền và Hoa Hạ đột ngột tập kích.

Và hấn vừa loạng choạng sắp ngã thì Công Tôn Uyển Uyển vụt lao đến đoạt lại đạo trường Trùng Quang trong tay hấn.

Vút...

Thấy thế, Quan Vân Sơn mừng rỡ định chạy đến đón nhận sư thúc Trùng Quang từ tay Công Tôn Uyển Uyển, bỗng có tràng cười ngạo mạn của Thường Đại Thành vang lên:

- Vân Sơn! Ta hy vọng một chương vừa rồi của ta đã đủ cảnh tỉnh hài tử. Hãy nhận chân một sự thật, đã đến lúc toàn bộ võ lâm Trung Nguyên này phải bị khuất phục dưới uy trướng của phụ tử ta. Hài tử đừng hồ đồ nữa, ta sẵn sàng dành cho hài tử một cơ hội cuối cùng. Hãy hạ sát nha đầu Uyển Uyển, giúp phụ thân hoàn thành bá nghiệp. Nhanh lên!

Hạ.. Hạ..

Lời nói của Thường Đại Thành làm Quan Vân Sơn rúng động. Không những thế, tràng cười của lão lại như hàng loạt trường tiễn bắn xạ làm tan nát cõi lòng Quan Vân Sơn, khiến Quan Vân Sơn cứ ngỡ người chết lạng, không còn biết phải làm gì nữa.

Không để Quan Vân Sơn có đủ thời gian lấy lại trấn tĩnh, thanh âm của Triển Huy Thành lại vang lên lồng lộng:

- Hãy ra tay đi. Đừng để phụ thân ngươi thất vọng và buộc phải xem ngươi chỉ là bất hiếu tử. Hãy hạ thủ đi! Hạ.. hạ..

Bất hiếu tử! Ba tiếng này làm cho Quan Vân Sơn rùng mình hồi tỉnh. Và khi đưa mục quang loang loáng nhìn quanh, Quan Vân Sơn chợt xuất kỳ bất ý quật một kinh cực mạnh vào Công Tôn Uyển Uyển:

- Bất hiếu tử! Hạ.. hạ.. kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết dưới chưởng của bất hiếu tử này. Hạ.. hạ..

Vù...

Uyển Uyển giật mình, đành đưa đao trường Trùng Quang lùi xa.

Vút...

Quan Vân Sơn bám theo với thái độ rất hung hãn:

- Kẻ nào dám ngăn ta? Hãy đỡ!

Ồ...

Nhưng Quan Vân Sơn trước khi phát chưởng vẫn kịp hạ thấp giọng dặn khế nàng:

- Chạy đi! Hãy cố khuyên mọi người như vậy. Tại hạ sẽ ngăn cản tất cả. Đỡ!

Vù...

Thái độ và phản ứng của Quan Vân Sơn là quá mâu thuẫn, khiến Công Tôn Uyển Uyển hoang mang, cứ ngây người nhìn Quan Vân Sơn.

Vậy là ngọn kinh của Quan Vân Sơn vẫn cứ ập đến nàng.

Ồ...

Tuy nhiên, lúc chưởng ập đến và cũng là lúc dù Uyển Uyển có bất kỳ phản ứng gì cũng muộn, ngọn kinh của Quan Vân Sơn không hiểu sao khi chạm vào Uyển Uyển lại hóa thành một lực đạo nhu hòa, nhẹ nhàng nâng Uyển Uyển lên và đưa nàng lui đi một đoạn xa.

Viụ..

Cảm nhận khắp thân vẫn bình an vô sự, đến lúc này Uyển Uyển mới rõ Quan Vân Sơn chỉ giả vờ cuồng loạn, kỳ thực vẫn là người mà nàng có thể yên tâm tin tưởng.

Và nhận định này của nàng vô tình được Thường Đại Thành giúp làm sáng tỏ. Đó là Thường Đại Thành lao đến, diện đối diện với Quan Vân Sơn:

- Thiên Thiên Chân Khí? Hóa ra ngươi vì đã đạt hết chân truyền của Huyền Vũ lão đạo nên mới dám ngang nhiên trái lệnh ta, cố tình giúp lũ nha đầu chạy thoát. Ngươi thật đáng chết. Đỡ!

Ồ...

Quan Vân Sơn lại trở nên cuồng loạn:

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết! Hạ.. hạ..

Và Quan Vân Sơn thân nhiên tung kinh đỡ thẳng vào chưởng lực của Thường Đại Thành.

Ồ... Âm...

Vù... Âm...

Họ Thường loạn choạng và hốt hoảng kêu, khi phát hiện Quan Vân Sơn đang cố tình chuyển qua hướng khác:

- Y đã khai thông Sinh Tử Huyền Quan? Tiểu tử làm cách nào đã tự khai thông Nhâm Đốc nhị mạch, biến Âm Dương tương hòa, đạt thập thành Âm Dương Nhị Công?

Tiếng hô hoán của họ Thường làm cho Kiều Mộng Phi đang cùng Triển Huy Thành liên tay liên thủ phải động tâm ngó sang. Và yêu phụ bàng hoàng khi thấy Quan Vân Sơn đang thần tốc lao đến. Mụ kêu:

- Mau ngăn tiểu tử lại. Đây là cơ hội duy nhất, nếu chúng ta muốn có Tỳ Độc Châu để giải độc tự cứu bản thân. Mau!

Triển Huy Thành chưa kịp có lời nào đáp lại, thì nghe thanh âm của lão Cung chủ Công Tôn Đạt vang lên:

- Hãy nạp mạng đi thôi, Triển Huy Thành! Đờ!

Ào...

Giận dữ đến tột cùng, Triển Huy Thành chợt gọi Kiều Mộng Phi:

- Nhật Cuồng Nguyệt Tảo Âm Dương Chưởng. Đánh!

Kiều Mộng Phi lập tức xuất chiêu, tung ra một loạt Dương nhiệt kinh, tiếp ứng với ngọn kinh Âm hàn đang được Triển Huy Thành tận lực quật vào lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung.

Ào... Vù...

Quan Vân Sơn lao ngay vào giữa và bất ngờ hất một loạt kinh cũng quật vào lão Cung chủ:

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết. Hạ.. hạ..

Động thái của Quan Vân Sơn làm lão Cung chủ ngỡ ngàng:

- Người phát cuồng rồi sao, tiểu tử? Tạ..

Ngọn kinh của Quan Vân Sơn ập đến, hóa giải ngọn chưởng của lão Cung chủ và còn nhẹ nhàng đẩy lão qua một bên.

Việ..

Và khi nhị kinh hợp lực của Triển Huy Thành và Kiều Mộng Phi cuối cùng cũng cuộn đến, thì lão Cung chủ đã bị làn nhu chưởng của Quan Vân Sơn làm cho di chuyển sai phương, khiến hợp chưởng phải rơi vào khoảng không.

Ào...

Vù...

Và chợt đến lúc này, khi đã giúp từng người trong Đông Hải Bí Cung có cơ hội thoát hiểm, Quan Vân Sơn bỗng gầm vang:

- Mọi người mau chạy đi! Đừng lo gì cho tại hạ! Vì đại nghĩa diệt thân, lũ ác ma phải chết! Hạ.. Hạ..

Vừa cười, Quan Vân Sơn vừa lồng lộn lao vào Triển Huy Thành, Kiều Mộng Phi. Và cùng lúc đó, Quan Vân Sơn cũng phát xạ ngọn chỉ kinh vào mụ Kiều Mộng Điệp đang hoang mang đứng cạnh đó.

Ào... Vù...

Việ..

Kiều Mộng Phi giận đến tái mặt:

- Súc sinh! Ta phải giết người mới hả giận bao nhiêu lần người phá hỏng đại sự của ta.

Đánh!

Kiều Mộng Phi xuất thủ, tung một chưởng Ngũ Liên Phật Đài.

Ào...

Triển Huy Thành thì vận dụng công phu Thái Âm, tung một lãnh kinh lạnh buốt.

Vù...

Khuu Phúc Linh và Thường Đại Thành cũng lao đến hợp kích phát chiêu trút hận:

- Đỡ!

Ào...

- Nghịch tử thật to gan. C... h... ể... t...

Ào...

Bốn luồng kinh cùng hợp lại, đối kháng nhị chiêu đơn độc của Quan Vân Sơn.

Ầm... Ầm... Ầm...

Quan Vân Sơn vẫn bình chân như vại, miệng thét vang:

- Vì đại nghĩa diệt thân. Giết! Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn xoay người, quạt nhiều loạt kinh về tứ hướng bằng thứ công phu hoàn toàn xa lạ với bọn người Thường Đại Thành.

Ào...

Vù...

Triển Huy Thành chột cao giọng kêu lên:

- Thần Chưởng Bất Nhật Bất Nguyệt U Minh? Tiểu tử đã luyện đến cảnh giới này, có lưu tiểu tử lại là lưu họa về sau.

Thường Đại Thành liền hất tay:

- Hãy hợp lực giết y. Đánh!

Và Thường Đại Thành ném ra ba hoàn Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi.

Trong khi đó, Kiều Mộng Phi, Kiều Mộng Điệp và Khuru Phúc Linh thì dốc toàn lực, tận dụng toàn bộ sở học vào ngọn chưởng tối hậu của mỗi người, quyết hạ thủ Quan Vân Sơn.

Ào...

Vù...

Quan Vân Sơn vẫn cứ cười vang dội, thật khó biết là đang giả vờ phát cuồng hay đã thật sự hóa cuồng:

- Vì đại nghĩa diệt thân. Giết! Hạ.. hạ..

Ầm... Ầm... Ầm...

Lân Hỏa Đạn Tam Vu Tam Hồi cùng phát nổ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Và một vầng hỏa quang sáng rực liền bùng trùm toàn bộ thân hình Quan Vân Sơn, biến Quan Vân Sơn thành một ngọn đuốc người cháy.

Phùng... Phùng...

Mục kích cảnh này, Khuru Phúc Linh vốn là người đa nghi và quá biết Quan Vân Sơn cũng có lắm tâm cơ thủ đoạn nên vội chạy đến. Và y tung ra một ngọn lãnh kinh quyết dập tắt ngọn lửa đang bao phủ hình hài nọ.

Vù...

Phải sau hai loạt kinh như vậy nữa, Khuru Phúc Linh mới dập tắt lửa và nhìn rõ diện mạo của hình hài nọ. Y bật kêu:

- Không phải tiểu tử?

Kiều Mộng Phi lao đến:

- Ôi chào! Sao lại là tỷ phu Khuất Phúc Nguyên?

Kiều Mộng Điệp ngơ ngàng nhìn thi hài của Khuất Phúc Nguyên đã cháy sém vài chỗ:

- Tiểu tử đã tráo đổi từ lúc nào? Sao không một ai trong chúng ta phát hiện?

Thường Đại Thành nghi ngờ nhìn quanh:

- Bản lãnh của tiểu tử tuy thâm hậu, nhưng tuyệt đối không thể nhanh đến độ không bị ai trong chúng ta nhìn thấy. Điều này thật khả nghi.

Triển Huy Thành cũng ngơ ngàng và lão bất ngờ đưa tay chỉ vào một vật không hiểu đã xuất hiện ở giữa họ từ lúc nào:

- Nhìn kìa! Đây là vật gì?

Mọi người cùng nhìn, sau cùng chỉ có Kiều Mộng Phi là biết rõ ý nghĩa của vật nọ. Yêu phụ biến sắc:

- Thiên Ma Cổ Lệnh! Là ai đã phát ra Thiên Ma Cổ Lệnh?

Thường Đại Thành chợt rùng mình:

- Như Kiều nương từng nói Cổ Lệnh này đã thất tung cùng với Thiên Ma Cổ Tăng.

Khuất Phúc Linh lẩm nhẩm:

- Chính a di từng nói như vậy thật, và còn bảo chỉ có những ai luyện được Thiên Ma Công mới mong tìm thấy Thiên Ma Cổ Lệnh của Cổ Tăng Thiên Ma.

Kiều Mộng Điệp bàng hoàng và lảo lết nhìn quanh:

- Muốn luyện được Thiên Ma Công cần phải trải qua năm lần tử luyện bằng công phu Ngũ Liên Phật Đài. Ngoài chúng ta, còn ai khác đã luyện qua Ngũ Liên Phật Đài.

Kiều Mộng Phi tái nhợt hoàn toàn:

- Chỉ có một người, đó là Bạch Hào...

Khuất Phúc Linh giật nảy người:

- Không thể nào. Vì chính tiểu điệt đã hạ sát hắn?

Kiều Mộng Điệp run rẩy:

- Chúng ta đã không thấy thi thể hắn, có lẽ đã cứu hắn và đó là một lần hắn vượt qua tử luyện. Hắn đã luyện được Thiên Ma Công?

Thường Đại Thành sau một lúc lâu im lặng để ngẫm nghĩ chợt xoa tay:

- Bất luận đây là ai, Thiên Ma Công chỉ có thể luyện nếu có đủ hai phần Thượng - Hạ của bí kíp Ngũ Liên Phật Đài. Nếu đây là Bạch Hào thì Thiên Ma Công của hắn chỉ là ngụy tạo. Còn nếu là nhân vật khác thì công phu đó cũng chưa luyện đủ hỏa hầu. Mau cho người đuổi theo, diệt trừ ngay thì hơn.

Lập luận của Thường Đại Thành nghe hợp lý khiến Kiều Mộng Phi phần nào nhẹ nhõm.

Tuy vậy, không ai trong họ nhúc nhích tiến hành việc đuổi theo, như lời Thường Đại Thành vừa đề xuất.

Cảm nhận mọi người đang nghĩ gì, Thường Đại Thành thở dài:

- Thiên Ma Công uy lực thượng thừa, đương nhiên chúng ta không thể xem thường, và ngược lại chúng ta cũng không thể để ắt kỳ ai luyện được công phu này trước chúng ta. Đã là thế, ta nghĩ... hà... việc dùng Hàn - Nhiệt Nhị Cốc để luyện Ngũ Liên Phật Đài đã tỏ ra có hiệu quả, sao chúng ta không cứ thế tiếp tục luyện qua luôn tầng thứ năm, lần đầu tiên đặt chân vào ngưỡng cửa luyện Thiên Ma Công thượng thừa.

Khuất Phúc Linh gật gù:

- Phụ thân nói chí phải, nhưng sẽ là ai trong chúng ta tiến hành trước? Vì hành vi mạo hiểm này dễ dẫn đến mất mạng.

Thường Đại Thành chưa kịp đáp hoặc chỉ rõ ai trong họ sẽ là người mạo hiểm luyện công, Kiều Mộng Phi bỗng thở dài tỏ vẻ tiếc nuối một cách giả dối:

- Điều này thì tất cả chúng ta đã bàn thảo từ lâu, và dù ai đi nữa, hễ đã nguyện ý luyện công thì những người còn lại phải có trách nhiệm giúp người đó thành toàn. Và như vậy, nghiêm nhiên người đó sau này ngoài công phu cái thể, còn vô tình có được mức nội lực xấp xỉ hai Giáp Tý công phu. Nếu không phải ta đã lỡ để chất độc Thái Dương công tâm, khiến việc luyện Thiên Ma Công bất thành thì ta sẽ là người đầu tiên nguyện ý luyện công phu này. Hà... Tiếc thật!

Triển Huy Thành cũng gật gù phụ họa:

- Do vận bất đắc dĩ, Triển mỗ và Kiều giáo chủ đành phải liên tay vận dụng Âm Dương Nhị Công để đối phó công phu Đông Hải - Hỗn Nguyên của lão thất phu Công Tôn Đạt, vô tình để hai loại chất độc Thái Âm - Thái Dương thấm nhập thêm vào tâm mạch. Có thể nói, từ nay trở đi, nếu Triển mỗ hoặc Kiều giáo chủ vì nguyên do nào đó phải lìa xa, đương nhiên hậu quả sẽ khó lường. Thật tiếc và Triển mỗ và Kiều giáo chủ kể như vô phúc vì không thể luyện Thiên Ma Công thượng thừa.

Kiều Mộng Điệp chợt chép miệng, nhìn Thường Đại Thành:

- Khuư Phúc Nguyên đã bị họ Thường người hạ thủ, khiến ta bây giờ dù muốn dù không nếu có vì Linh nhi thì buộc phải nhìn nhận người là trợ thủ. Thiển nghĩ, Linh nhi đích thực là cốt nhục của hai ta, đương nhiên ta và người phải có trách nhiệm thành toàn cho Linh nhi. Người có nghĩ như thế không, Tư Đồ Khải?

Thường Đại Thành - Tư Đồ Khải chợt tỏ ra khinh khỉnh, nhìn Khuư Phúc Linh:

- Là thân sinh phụ mẫu, đương nhiên ta hiểu ta phải có bổn phận như thế nào. Chỉ sợ Linh nhi tư chất và năng lực có thừa nhưng lại thiếu đởm lược để nguyện ý luyện Thiên Ma Công. Ta nói có đúng không, Phúc Linh?

Khuư Phúc Linh chợt đỏ mặt vì lúc này ai ai cũng lom lom mắt nhìn y. Đưa mắt nhìn xuống đất, y chợt thở dài:

- Không phải Linh nhi không có đởm lược, nhưng... hà... phụ thân thử nghĩ đi. Liệu có được không, nếu luyện Thiên Ma Công mà thiếu hẳn nửa phần Thượng của bí kíp Ngũ Liên?

Phụ thân vừa bảo Linh nhi là người có tư chất thông tuệ, đúng lắm, và sự thông tuệ đó đã mách bảo Linh nhi rằng chỉ có những ai không thiết sống nữa mới mạo hiểm luyện Thiên Ma Công trong điều kiện này.

Thường Đại Thành gật gù:

- Nói tóm lại, Linh nhi không tán thành việc luyện công này, một khi chưa biết chắc là có thành công hay không?

Đã nói ra được những gì cần nói, Khuư Phúc Linh càng thêm tin tưởng hơn, dạn dĩ hơn khi gật đầu, đáp lại câu hỏi của Thường Đại Thành:

- Không phải chưa biết chắc thành công mà phải nói Linh nhi hoàn toàn biết rõ sẽ thất bại. Và thất bại là... chết!

Thường Đại Thành lại gật đầu và lần này đưa mắt nhìn Kiều Mộng Điệp:

- Phu nhân cũng nghĩ như Linh nhi chứ?

Kiều Mộng Điệp bèn lẳng lặng gật đầu, đủ cho Thường Đại Thành nhìn qua Kiều Mộng Phi và Triển Huy Thành:

- Vậy nhị vị nghĩ sao, nếu Thường mỗ nguyện mạo hiểm luyện công, chấp nhận mất mạng nếu việc luyện công bất thành?

Kiều Mộng Phi nhoẻn cười:

- Chúng ta đã hợp tác với nhau không phải chỉ có một đôi lần, đúng không? Và lần này cũng vậy, Kiều Mộng Phi này sẵn sàng hỗ trợ và nếu cần cũng nhượng luôn ngôi vị giáo chủ một khi Thường lão huynh đắc thành sở học, luyện xong Thiên Ma Công thượng thừa.

Triển Huy Thành cũng nói:

- Để thành toàn cho Thường đệ, Triển mỗ nguyện trao cho Thường đệ mười năm công phu tu vi như trước đây chúng ta đã bàn định. Vị chi Thường đệ sẽ có thêm bốn mươi năm công lực do bốn người bọn ta đây trút truyền.

Họ Thường bật cười:

- Phải có người trong chúng ta mạo hiểm luyện công và người đó chính là Thường mỗ.

Được, chúng ta cứ thế tiến hành. Hạ.. hạ..

Chợt Kiều Mộng Phi cau mặt quát:

- Kẻ nào?

Triển Huy Thành giật mình:

- Có người ư, Kiều giáo chủ?

Kiều Mộng Phi thoáng ngơ ngác:

- Ta vừa nghe có tiếng động khả nghi, nhưng bây giờ không còn nữa. Lạ thật, nếu có kẻ lén nghe thì người này hẳn phải là bậc cao nhân, thân thủ đã đạt mức thượng thừa.

Triển Huy Thành lo ngại:

- Có thể là lão thất phu Công Tôn Đạt chăng? Bởi chỉ có lão mới có kinh thân pháp Lăng Lăng Thủy Thượng Phi thượng thừa.

Khuru Phúc Linh nghe vậy, chợt tung người lao đi:

- Bất luận kẻ đó là ai, dám lên nghe chúng ta mật bàn thì phải giết bỏ không tha. Hừ!

Vút...

Mọi người thấy vậy thì lo sợ, định ngăn Khuru Phúc Linh lại, nhưng Thường Đại Thành lại mỉm cười và xoa tay:

- Không cần đâu. Vì Thường mỗ chẳng biết mình vô phúc hay có phúc khi thấy Phúc Linh quả là kẻ có quá nhiều thủ đoạn. Hắn chỉ kiếm cơ bỏ đi mà thôi, do hắn sợ tổn hao nguyên khí, nếu phải trao truyền cho mỗ là phụ thân hẳn những mười năm công phu tu vi như những gì chúng ta đã nghị bàn. Chỉ hy vọng chư vị cũng sẽ không bỏ đi như thế.

Bọn Kiều Mộng Phi vỡ lẽ và hiểu Thường Đại Thành cũng có ý mĩa mai bọn họ. Miễn cưỡng, Kiều Mộng Phi đáp:

- Để bá nghiệp thật sự thành, được, bọn ta quyết định giữ lời. Đi nào!

Và tất cả cùng quay vào Khuru đạo trang...

32. Long Phụng Nhị Tiên

Đúng vào thời điểm diễn ra chuyện mật bàn giữa bọn Thường Đại Thành với nhau, ở cách đó mười dặm cũng diễn ra một cuộc tranh luận gay gắt, phía trong một cốc núi hoang vắng.

Lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung, Công Tôn Đạt cứ tỏ ra khinh khỉnh nhìn Quan Vân Sơn:

- Ngươi tưởng chỉ cần ngươi chết là mọi việc sẽ giải quyết âm thầm ư? Ngươi làm rồi.

Hừ!

Công Tôn Uyển Uyển nhìn Quan Vân Sơn đầy ái ngại:

- Thiếu Bang chủ! Tiểu nữ thừa biết sẽ là khó cho Thiếu Bang chủ, nếu cứ buộc Thiếu Bang chủ phải đối đầu với hạ thủ chính thân sinh phụ mẫu của Thiếu Bang chủ. Tuy vậy, tiểu nữ rất không đồng tình về thái

độ của Thiếu Bang chủ. Cứ nghĩ xem, giả như Thiếu Bang chủ không được gia tổ kịp thời quay lại và dung thân thủ phi phạm để lấy thi thể Khuru Phúc Nguyên thể mạng cho Thiếu Bang chủ, phải chăng cái chết của Thiếu Bang chủ càng làm cho võ lâm thêm điều đúng, vì sẽ không còn ai đủ bản lĩnh ngăn cản những hành vi độc ác đầy dã tâm của họ?

Đạo trưởng Trùng Quang lúc này cũng phần nào phục hồi chân nguyên, chợt chép miệng thở dài:

- Vô lượng thọ phật. Quả là khó khăn cho Thiếu Bang chủ, nếu phải chọn giữa hiếu và nghĩa. Nếu vì đại cục võ lâm, nếu vì muốn báo thù cho sư phụ và ngũ vị sư thúc Toàn Chân từng bị lũ ác ma hãm hại. Thiếu Bang chủ buộc phải hạ thủ đấng sinh thành. Quả là trời già trên người, thiên đổ kỳ tài. Tại sao một nhân tài xuất chúng như Thiếu Bang chủ lại là cốt nhục hậu nhân của hai kẻ đại ác ma Thường Đại Thành và Kiều Mộng Phi?

Quan Vân Sơn cũng ngao ngán thở dài:

- Sư thúc! Tiểu diệt biết phải làm sao bây giờ? Dù tiểu diệt đã được sư tổ giáo huấn và tiểu diệt tự hứa với lòng là sẽ vì đại nghĩa diệt thân, nhưng khi thật sự đối mặt với họ, chỉ cần nghĩ họ chính là thân sinh phụ mẫu, lòng tiểu diệt chùn lại, nào dám giết họ để chịu mang tiếng đại nghịch bất đạo. Chao ôi! Sao mọi người không để tại hạ chết đi?

Công Tôn Đạt gầm vang:

- Chết, chết, chết! Người chết thì có ích gì chứ? Không sai, ta thừa nhận sở học Đông Hải - Hỗn Nguyên của ta là chưa đủ cao minh để đối phó lại Âm Dương Nhị Công hoặc công phu Ngũ Liên Phật Đài của chúng ta. Ta cũng thừa nhận ý đồ định xưng bá võ lâm Trung Nguyên của ta kể như bất thành vì ta không là đối thủ một khi gặp bọn chúng hiệp lực.

Nhưng ta vẫn hơn người ở chỗ là biết cân phân nặng nhẹ, biết điều gì đúng, điều gì sai và biết cần phải làm gì. Còn người, trời đã phú cho người tư chất hơn người, còn ban cho người nhiều độ kỳ duyên để bây giờ người có bản lĩnh tuyệt đại cao minh, vậy mà người chỉ mãi nghĩ đến cái chết. Nói đi, sau cái chết của người sẽ là gì đây? Có phải sẽ là cái chết của thật nhiều người, đều là những người dù muốn cũng không có được thân thủ như người.

Người có nghĩ đến hậu quả tàn khốc đó chưa?

Quan Vân Sơn nghe mà không có chút xao động. Hay nói đúng hơn, do hoàn cảnh đẩy đưa và do nghịch cảnh sắp bày, tâm hồn Quan Vân Sơn giờ đã chết lạnh, có lẽ sẽ không một ai đủ lực làm cho Quan Vân Sơn lay chuyển chủ ý. Trừ phi..

Chợt có tiếng của Đông Điền từ xa vọng đến:

- Nguy rồi, Cung chủ! Nguy thật rồi, Thiếu Bang chủ!

Vút...

Nhìn Đông Điền hốt hơ hốt hải chạy đến, Hoa Hạ và Thu Phong cùng lo sợ:

- Sao lại là nguy? Phải chăng bọn ác ma đã phát hiện và sắp đuổi đến đây?

Công Tôn Uyển Uyển và Trùng Quang đạo trưởng cùng biến sắc:

- Nếu là vậy, nguy tai. Trong chúng ta hiện giờ đâu còn ai là đối thủ của chúng?

- Không sai, Quan Vân Sơn thì mang thương tích có nói đến mấy cũng không chịu tọa công trị thương, chỉ còn một mình lão Cung chủ thì lại không thể lo lắng bảo hộ cho tất cả mọi người.

Quan Vân Sơn lần đầu tiên, kể từ đầu đến giờ mới có lại những ứng biến linh hoạt vốn có. Quan Vân Sơn nhìn mọi người:

- Chư vị chớ quá lo, nước đến thì đắp thành, địch đến thì nghĩ cách ngăn địch. Tại hạ nghĩ mọi chuyện sẽ vô sự, nếu chúng ta kịp thời lập thể trận kỳ môn, giữ kín tung tích của chúng ta.

Công Tôn Đạt bĩu môi:

- Vậy là người không biết Triển Huy Thành là kẻ cũng rất tinh thông trận đồ sao? So với hắn, có lẽ người chưa phải đối thủ.

Công Tôn Uyển Uyển thở dài:

- Lão họ Triển cũng phải thúc thủ, nếu lúc này chúng ta có thêm một người.

Hoa Hạ lên tiếng:

- Chủ nhân muốn ám chỉ Âm Dương Quái Diện?

Thu Phong gật đầu:

- Đúng rồi. Về kỳ môn thuật, Âm Dương Quái Diện đã từng làm cho lão họ Triển thất điên bát đảo. Nếu có nhân vật này ở đây, chúng ta mới thật sự là vô sự.

Công Tôn Đạt nghi hoặc nhìn Quan Vân Sơn:

- Âm Dương Quái Diện chẳng phải là người sao tiểu tử? Hóa ra người thật sự am hiểu kỳ môn thuật, trên cả Triển Huy Thành?

Đông Điền sau một lúc thở dập dồn vì mệt, giờ mới có cơ hội lên tiếng. Nàng nhìn Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ cũng là Âm Dương Quái Diện? Thật thế sao?

Quan Vân Sơn gượng cười:

- Cũng là bất đắc dĩ, tại hạ mãi cho đến lúc này vẫn chưa có cơ hội bộc lộ thân phận thứ hai.

Đông Điền vụt thở dài nhẹ nhõm:

- Tiểu nữ lại nghĩ có lẽ kiếp này sẽ không có dịp đáp tạ công ân tái sinh của Âm Dương Quái Diện. Thật không ngờ người đó lại chính là Thiếu Bang chủ.

Quan Vân Sơn phì cười:

- Cô nương cần gì phải quá lời. Tại hạ nào có ân gì để cô nương trọng hậu gọi là ân tái sinh?

Nàng đáp một cách thành tâm:

- Thiếu Bang chủ vì là người thi ân nên mới nói thế. Chứ riêng tiểu nữ, từ khi biết bản thân còn sống là nhờ Thiếu Bang chủ, lại nghĩ bấy lâu nay máu huyết của Thiếu Bang chủ vẫn luôn cùng tiểu nữ vận hành dẫn lưu khắp châu thân, tiểu nữ đã nguyện mãi mãi sẽ là người của Thiếu Bang chủ.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Cô nương nghĩ gì lạ vậy? Máu huyết nào của tại hạ đã và đang dẫn lưu vận hành khắp người cô nương?

Công Tôn Uyển Uyển liền nhắc:

- Thiếu Bang chủ quên lần dùng máu huyết để giải độc cho Đông Điền ở Thiên Ma Cổ Động hay sao?

Quan Vân Sơn vỡ lẽ và bật cười:

- Chao ôi! Đó là lỗi của tại hạ. Lần đó tại hạ đã nhờ Tỵ Độc Châu để giúp Đông Điền giải độc. Kỳ thực tại hạ nào có phí dù chỉ là một giọt máu nhỏ nào.

Công Tôn Uyển Uyển cau mày:

- Sao bảo lần đó Thiếu Bang chủ đã tình cờ đắc ngộ Thiên Niên Chu Quả?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Tại hạ chỉ giả vờ nói như thế thôi. Chủ ý là cho Xuân Mãn nghe, vì lúc đó tại hạ đã ngờ chính Xuân Mãn cố tình đẩy tại hạ rơi vào vực.

Nhìn Đông Điền, Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Và sau đó, vì chưa muốn để lộ lai lịch thật, tại hạ tuy nhờ Tỵ Độc Châu để giúp cô nương giải độc, nhưng đành bảo là dùng máu huyết có diệu được Thiên Niên Chu Quả.

Khiến cô nương ngộ nhận, tại hạ thật có lỗi.

Đông Điền càng nghe càng bàng hoàng vì sự thật này. Sau cùng, khi đã trấn tĩnh, Đông Điền thản nhiên quay sang bẩm báo với lão Cung chủ Công Tôn Đạt:

- Xin Cung chủ lượng thứ, vì lúc nãy nô tỳ bẩm báo chưa rõ ràng. Chuyện nguy hiểm nô tỳ định bẩm báo là thế này.

Và Đông Điền thuật cho mọi người biết những gì nàng đã lên nghe bọn Thường Đại Thành bàn định.

Nghe xong, chính Công Tôn Uyển Uyển là người đầu tiên lên tiếng trách Đông Điền:

- Ta bảo ngươi chỉ phải cảnh giới phòng mà thôi, sao ngươi dám lên đến Khuỵ đạo trang dò xét?

Quan Vân Sơn biện hộ thay cho Đông Điền:

- Công Tôn cô nương sao lại trách Đông Điền? Quả thật, nhờ có Đông Điền lên nghe, chúng ta mới biết bọn ác ma còn một loại công phu khác chưa luyện.

Đạo trưởng Trùng Quang phụ họa:

- Không sai. Công của Đông Điền cô nương rất lớn. Thật không ngờ vì hành vi giải cứu Quan Vân Sơn do chính lão Cung chủ thực hiện lại khiến chúng thêm quyết tâm luyện cho được Thiên Ma Công là loại công phu thật sự bá đạo, từng giúp Thiên Ma Cổ Tăng hoành hành khắp giang hồ từ hai trăm năm trước.

Công Tôn Đạt phì cười:

- Nhưng có điều lạ là bốn Cung chủ dùng thi thể gã Khuỵ Phúc Nguyên thế vào chỗ tiểu tử Quan Vân Sơn mà thôi. Đâu lại nảy sinh ra một vật được bọn chúng gọi là Thiên Ma Cổ lệnh?

Công Tôn Uyển Uyển lại nhìn Đông Điền:

- Được rồi. Kể như ngươi đã lập đại công. Nhưng ngươi nói xem, vật được gọi là Thiên Ma Cổ Lệnh trông như thế nào?

Đông Điền đáp, mắt vẫn nhìn thẳng lão Cung chủ:

- Đó là một vật trông như một thiên tượng đã thu nhỏ, nhỏ như một mũi ngân châm.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Thật thế sao? Có phải là vật giống như vật này?

Vừa nói Quan Vân Sơn vừa đưa tay vào bọc áo.

Thấy Quan Vân Sơn mãi không chịu lấy ra, Công Tôn Uyển Uyển nôn nóng:

- Thiếu Bang chủ cũng có một vật tương tự sao? Đâu nào?

Quan Vân Sơn thờ người, sau cùng thở dài:

- Mất rồi. Có lẽ đó chính là vật đã từ trong người tại hạ rơi ra lúc được lão Cung chủ dùng kinh thân pháp thượng thừa xuất hiện và cứu đi. Thật không ngờ một vật được Bạch Hào giấu kín lại chính là Thiên Ma Cổ Lệnh.

Công Tôn Uyển Uyển lo ngại:

- Là vật Bạch Hào giấu sao lại rơi vào tay Thiếu Bang chủ?

Quan Vân Sơn kể cho mọi người nghe chuyện Bạch Hào đã chết và Quan Vân Sơn tình cờ phát hiện nơi Bạch Hào cất giấu Thiên Ma Cổ lệnh. Tiếp đó, Quan Vân Sơn mỉm cười:

- Giấu vật ở xà cạp, đó là chỗ tại hạ vẫn luôn giấu Tỵ Độc Châu.

Công Tôn Đạt gật gù:

- Vậy là vì sao lại có Thiên Ma Cổ Lệnh, chúng ta đã hiểu. Duy có điều đáng nói ở đây là vì sự xuất hiện của vật này đã khiến lũ ác ma quyết luyện Thiên Ma Công. Giả như có ai trong chúng ta đắc thành tuyệt học, chỉ cần biết kẻ đó vô tình có thêm bốn mươi năm công phu tu vi do đồng bọn trao truyền là đủ cho võ lâm điên đảo rồi, không cần bàn đến Thiên Ma Công có thật sự thượng thừa hay không.

Đạo trưởng Trùng Quang thật sự lo sợ:

- Công phu đó rất cao thâm và vô cùng bá đạo. Sơn nhi! Chính hài tử phải nghỉ lại và nên đứng ra đảm nhận trọng trách này. Chỉ vì lúc này hài tử không nở xuống tay, nên bây giờ họa tăng thêm họa. Nếu như..

Quên mất những lễ nghi cần thiết, Quan Vân Sơn chợt kêu lên, ngắt lời sư thúc đang nói:

- Đông Điền cô nương! Phải chăng cô nương nghe rõ họ bàn nhau là muốn luyện Thiên Ma Công cần phải trải qua nhiều lần tử luyện? Họ có nói tử luyện là thế nào không?

Đông Điền đáp, nhưng mắt vẫn nhìn lão Cung chủ:

- Họ chỉ nhắc đến tử luyện, nhưng không hề giải thích.

Tuy lấy làm lạ về thái độ kỳ quặc của Đông Điền, nhưng Quan Vân Sơn do sơ tâm nên bỏ qua. Thay vào đó, Quan Vân Sơn lại lẩm nhẩm nói thành lời:

- Có lẽ đó chính là điều Bạch Hào mong muốn. Hắn biết hắn sắp chết và hắn định lợi dụng dịp này như một lần tử luyện. Rõ rồi, tại hạ rõ rồi.

Mọi người kinh nghi nhìn Quan Vân Sơn:

- Rõ là thế nào?

Không đáp, Quan Vân Sơn chợt quay người về phía sư thúc Trùng Quang:

- Tiểu điệt tự biết đây là hậu quả do chính hành vi của tiểu điệt gây ra. Và để ngăn lại, giúp võ lâm hóa giải kiếp nạn, sư thúc xin yên tâm, tiểu điệt tự biết mình phải làm gì.

Và chàng quay sang Công Tôn Uyển Uyển:

- Tại hạ có việc khẩn phải đi, xin cô nương lo liệu giùm gia sư thúc.

Công Tôn Uyển Uyển nôn nao:

- Thiếu Bang chủ định đi một mình với thương như thế này? Không được, tiểu nữ sẽ đi cùng Thiếu Bang chủ, chí ít là cho đến khi Thiếu Bang chủ hoàn toàn bình phục. Còn phần lệnh sư thúc..

Nàng quay sang nội tổ:

- Cũng là nội tổ làm cho Toàn Chân phái gặp họa. Hài nhi đành giao đạo trưởng cho nội tổ, mong nội tổ nhận lời.

Công Tôn Đạt chợt mỉm cười:

- Ta biết rồi. Nha đầu ngươi đừng tìm cớ oán trách ta. Được, ta sẽ lo cho Trùng Quang đạo trưởng và nếu cần ta sẽ tận tay giao Trùng Quang cho lão đạo Huyền Vũ, được chưa?

Công Tôn Uyển Uyển cũng mỉm cười nhưng hai bên mặt lại bất ngờ ửng đỏ lên:

- Nội tổ biết là biết như thế nào chứ? Mà thôi, hài nhi..

Chợt có tiếng Quan Vân Sơn đột ngột vang lên khiến Công Tôn Uyển Uyển phải ngưng lời giữa chừng:

- Kìa, Đông Điền, cô nương bỏ đi đâu vậy?

Hoa Hạ và Thu Phong cùng kêu:

- Đông Điền muội!

Công Tôn Uyển Uyển quay lại và chỉ kịp nhìn thấy Đông Điền đi đã xa. Nàng lắc đầu:

- Thái độ của Đông Điền hôm nay rất lạ.

Trùng Quang đạo trưởng thì thở dài:

- Cũng không lạ đâu, nếu như hiểu đây là mãnh lực của một chữ “tình”. Hà...

Quan Vân Sơn thất kinh, liếc nhìn Công Tôn Uyển Uyển:

- Là chữ tình ư?

Và Công Tôn Uyển Uyển vụt hiểu, nàng cúi đầu tránh ánh mắt của Quan Vân Sơn:

- Sao Thiếu Bang chủ lại nhìn tiểu nữ?

Quan Vân Sơn chỉ biết lắc đầu ngao ngán:

- Nếu biết trước thế này, thà tại hạ cứ nhìn nhận chuyện đã dùng máu huyết giải độc cho Đông Điền, còn hơn để nàng ta phải bỏ đi mang theo thất vọng nào nề. Được rồi, chúng ta đi thôi.

Sau những lời từ biệt, Quan Vân Sơn do thương thế chưa bình phục nên đành để Công Tôn Uyển Uyển dùng cũng một đoạn trúc, cho Quan Vân Sơn nắm một đầu và đưa đi bằng khinh thân pháp của nàng.

Vút...

Công Tôn Uyển Uyển chợt lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng vẫn có giữa nàng và Quan Vân Sơn từ lúc này đến giờ:

- Thiếu Bang chủ định đi đến đâu? Phải chăng nơi đó có phần liên quan đến cái chết của gã Bạch Hào?

Quan Vân Sơn thở dài:

- Bạch Hào đã chết và đã được tại hạ an táng. Và quả thật hẳn có nhờ tại hạ cải táng đưa di thể hẳn đến một nơi mà hẳn đã định sẵn. Tuy nhiên, trước khi tiến hành việc này, mong cô nương lượng thứ, tại hạ định đi tìm Đông Điền.

Công Tôn Uyển Uyển chợt im lặng không đáp lại lời nào, dù là phản kháng hay tỏ lộ sự đồng tình.

Thấy vậy, Quan Vân Sơn cười gượng:

- Tại hạ cũng đâu ngờ Đông Điền lại tỏ ra quá nặng tình với tại hạ. Cho dù lúc đó tại hạ thật sự có diện mạo khó coi, đến như bản thân cô nương cũng cảm thấy gớm ghiếc.

Nàng lập tức phủ nhận:

- Thiếu Bang chủ sao lại nghĩ vậy? Cũng như Đông Điền, tiểu nữ cũng từng thọ ân của Âm Dương Quái Diện. Do đó, dù diện mạo lúc đó của Thiếu Bang chủ có khó coi như thế nào đi nữa, cũng đâu thể bôi xóa sự cảm kích trong thâm tâm tiểu nữ.

Quan Vân Sơn khe khẽ lắc đầu:

- Cô nương quên rồi sao? Ngay sau khi tại hạ ngã đã mất xác dưới vực, chính cô nương đã bình phẩm về tại hạ cho Xuân Mãn nghe. Mà cũng đúng thôi, tại hạ đã vượt quá phạm khi dám âm thầm để tâm đến cô nương, trong khi diện mạo của tại hạ lúc đó thật không dám chắc sau này sẽ trở lại nguyên trạng như bây giờ.

Nàng đỏ mặt, vô tình làm cước lực giảm lại:

- Thiếu Bang chủ nói thật lòng đấy chứ? Thiếu Bang chủ có để tâm đến tiểu nữ sao?

Quan Vân Sơn nhân lúc nàng chạy chậm lại, buông tay khỏi đoạn trúc đã được nàng dùng để lôi đi:

- Tại hạ không thể dối lòng. Có thể nói đó là lúc tại hạ được cô nương lần đầu để tình, chỉ điểm cách đối phó với Triển Huy Thành sau này.

Nàng long lanh mắt phụng:

- Đa tạ Thiếu Bang chủ đã có lòng. Tiểu nữ... tiểu nữ thật cảm kích vì được nghe những gì tiểu nữ rất muốn nghe.

Quan Vân Sơn vẫn cứ cười gượng:

- Đã là người, đương nhiên tại hạ phải cảm nhận những gì bấy lâu này được cô nương dành cho. Tương tự, tại hạ cũng đồng cảm như thế đối với Đông Điền. Và tại hạ thật xúc động khi biết Đông Điền quyết nặng lòng với tại hạ như thế.

Rồi bất chấp nét mặt của Công Tôn Uyển Uyển đang có vẻ không vui, Quan Vân Sơn chợt gọi:

- Uyển Uyển! Ta gọi nàng như thế được chứ?

Nàng rùng mình:

- Sơn ca.. Sơn ca hãy cứ gọi theo ý Sơn ca.

Chàng thở hắt ra:

- Nàng có hiểu và có đồng cảm với ta về Đông Điền không? Đông Điền luôn tốt với ta, bất chấp lúc đó diện mạo của ta là thế nào. Uyển Uyển! Nàng có thuận tình cùng ta đi tìm lại Đông Điền không?

Mỗi lần chàng nói đều làm cho thân hình nàng run bắn lên. Để sau cùng, lúc chàng đã dứt lời, nàng lả vào vòng tay chàng và thì thào đáp ứng:

- Được, Sơn ca. Mọi sự cứ như Sơn ca định liệu. Uyển Uyển này sẽ cùng Sơn ca đi tìm Đông Điền muội, cho dù là đi cùng trời cuối đất.

Sự động chạm về thân xác làm cho Quan Vân Sơn cũng rung động khắp thân. Và sự chấn động đã lên đến tột điểm khi cả hai cùng nghe một thanh âm chợt đến:

- Hay, hay lắm! Thật là một cảnh tượng vừa tình tứ vừa nên thơ làm sao. Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn giật bắn thân mình, định xô Công Tôn Uyển Uyển ra thì thanh âm nọ lại vang lên:

- Đừng quá sỗ sàng như vậy, Quan đệ. Đại ca đến không phải để phá hỏng hảo sự của đệ, nhưng là muốn thành toàn cho đệ. Hãy nhìn đây.

Vút...

Khuru Phúc Linh xuất hiện và cùng lúc đẩy thân hình mảnh mai về phía Quan Vân Sơn và Công Tôn Uyển Uyển.

Vừa nhìn thấy người đó, Công Tôn Uyển Uyển lập tức vươn tay chộp giữ:

- Kìa, Đông Điền muội! Sao...

Quan Vân Sơn hốt hoảng kêu lên:

- Dừng lại ngay! Chạy mau đi, Uyển Uyển.

Nhưng...

- Hạ.. hạ.. cần gì phải vội như vậy chứ, Quan đệ? Thế Quan đệ không muốn một mình được hai mỹ nhân cùng một lúc chăm sóc sao? Hãy để đại ca này giúp Quan đệ hoàn thành ý nguyện. Hạ.. hạ..

Vừa dứt lời, Khuru Phúc Linh vừa nhân lúc Công Tôn Uyển Uyển lo đón đỡ Đông Điền để lẹ tay khóa trụ huyết đạo Uyển Uyển. Và chỉ trong thoáng mắt, một mình y đã nghiễm nhiên chế ngự đủ hai mỹ nhân là Đông Điền và Công Tôn Uyển Uyển.

Quan Vân Sơn hít vào một hơi thật dài:

- Đã bắt được Đông Điền, lại còn lập kế chế ngự Công Tôn Uyển Uyển, xem ra như người đang có chuyện cần nhờ đến ta?

Khuru Phúc Linh lạnh mặt:

- Quả nhiên người thông tuệ hơn người và chưa lần nào người tỏ ra thua kém ta về phương diện này. Ta sẽ có việc cần đến người và có lẽ không bao giờ người đoán ra việc đó là việc gì?

Quan Vân Sơn bĩu môi:

- Người đầu phải ngẫu nhiên xuất hiện đúng vào lúc ta chưa bình phục thương thế, đúng không? Đông Điền chưa gì đã lọt vào tay người, cho thấy đã có lúc người đến rất gần chỗ bọn ta tạm thời nấu thân. Hừ! Vậy là người vì phát hiện có Đông Điền lên đến Khuu đạo trang nên sau đó âm thầm bám theo?

Khuu Phúc Linh tái mặt:

- Khá lắm! Vậy người thừa biết ta muốn gì ở người rồi chứ?

Quan Vân Sơn ngạo nghễ đáp:

- Vì Thiên Ma Công và Thiên Ma Cổ Lệnh chứ gì?

Khuu Phúc Linh đảo mắt nhìn hai nữ nhân đang bị y chế ngự:

- Đúng vậy. Bạch Hào nhờ người đưa di thể hẩn đến nơi nào? Chỉ cần người nói ra, ta hứa sẽ buông tha cho tất cả bọn người.

Quan Vân Sơn cười nhạt:

- Liệu người dám buông tha không, một khi tự người cũng hiểu sau này chính ta là kẻ tử thù đối đầu của người?

Khuu Phúc Linh bật cười:

- Sinh ra ta là phụ mẫu, hiểu được ta là Quan Vân Sơn người. Thế nhưng, tình thế này cho thấy người không nói không được. Trừ phi người muốn bản thân người sau khi chết sẽ có thể hai ả này cùng chết theo để hầu hạ người, ta sẽ không ngại đâu. Hạ.. Hạ..

Quá hiểu rõ Khuu Phúc Linh nên Quan Vân Sơn đành đáp ứng:

- Được rồi! Nếu người chấp thuận chỉ buông tha cho họ thôi, ta sẽ cho người biết đó là nơi nào.

Khuu Phúc Linh hắt đầu:

- Nói thử xem.

Quan Vân Sơn cười nhẹ:

- Trúc Lâm Thiền Viện.

Y kinh ngạc:

- Bạch Hào muốn như thế?

Quan Vân Sơn gật đầu:

- Không sai. Hay là người không tin?

Y nhú mày:

- Cụ thể là địa điểm nào ở Trúc Lâm Thiền Viện?

Quan Vân Sơn hỏi ngược lại:

- Cụ thể là lúc nào người sẽ buông tha họ?

Nhưng người lên tiếng đáp không là Khuu Phúc Linh mà là Công Tôn Uyển Uyển:

- Không cần phải tha hết đâu Thiếu Bang chủ. Chỉ cần hẩn tha một mình Đông Điền muội là được rồi. Phần tiểu nữ, Uyển Uyển này đã quyết không thể rời xa Sơn ca.

Mãi đến lúc này Đông Điền mới lên tiếng và mới chịu nhìn đến Quan Vân Sơn:

- Thiếu Bang chủ! Đông Điền đã làm hại đến Thiếu Bang chủ rồi, cũng hại luôn đến chủ nhân. Tội cũng Đông Điền thật không đáng tha, hãy để Đông Điền cùng chết với chủ nhân và Thiếu Bang chủ.

Và cuối cùng, Khuu Phúc Linh bảo:

- Quan Vân Sơn! Người thật có điểm phúc. Đến lúc chết cũng có một lúc hai mỹ nhân nguyện ý chết chung. Nếu là người, ta thật khó chối từ. Hừ!

Quan Vân Sơn động tâm:

- Thật ra người không hề có ý buông tha bất kỳ ai trong bọn ta, đúng không?

Sắc mặt lộ vẻ danh ác, y chộp vào Công Tôn Uyển Uyển đồng thời tung một cước vào Đông Điền:

- Nha đầu Công Tôn Uyển Uyển này sẽ mất mạng ngay lập tức nếu bất kỳ ai trong người và ở Đông Điền không chịu đi ngay đến Trúc Lâm Thiền Viện. Nhanh lên, chần chừ cũng làm ở Uyển Uyển mất mạng. Đi!

Một cước của y là để giải khai huyết đạo cho Đông Điền, và lời nói của y là có ý bảo Đông Điền phải trợ lực, giúp Quan Vân Sơn cùng đi theo mệnh lệnh của y. Hiểu rõ như thế, Quan Vân Sơn vì lo cho Công Tôn Uyển Uyển đành thúc hối Đông Điền:

- Chúng ta đi nào, Đông Điền muội. Trừ khi muội đổi ý, không còn muốn chết cùng Quan Vân Sơn ta nữa.

Đông Điền cũng phản ứng như lúc này đã có ở Công Tôn Uyển Uyển. Nàng run rẩy thân hình khi nghe Quan Vân Sơn gọi nàng như thế. Và nàng những tưởng nàng không nói nên lời:

- Sơn ca! Muội không bao giờ đổi ý đâu.

Khưu Phúc Linh gay gắt:

- Đủ rồi, đi!

Do không có đoạn trúc như Công Tôn Uyển Uyển từng dùng, Quan Vân Sơn dạn dĩ nắm vào tay Đông Điền:

- Đừng trách ta thất lễ nha. Đi thôi!

Cái động chạm càng làm cho Đông Điền run bắn nhiều hơn, nhưng chỉ sau một lúc đưa Quan Vân Sơn đi, Đông Điền cũng dần dần trấn tĩnh. Nàng thì thào lên tiếng:

- Muội làm sao dám trách Sơn ca. Trái lại, chỉ sợ Sơn ca trách vì muội đã gây ra cố sự này.

Khưu Phúc Linh đang nhắc Công Tôn Uyển Uyển chạy theo sau, chợt gắt:

- Không được thì thào nhỏ to, cho dù có là những lời nồng nàn yêu đương cũng phải nói lớn. Ta chẳng ngại chuyện phải nghe đâu. Hừ!

Quan Vân Sơn liền cười khẩy:

- Đương nhiên người cố tình lắng tai nghe, nhưng người thì đâu biết gì đến chữ ngại. Hừ!

Ta thật không ngờ một kẻ đã nắm chắc phần thắng như người, mà lại sợ một người đang mang thương thế đầy mình như ta. Hào khí và dũng lược của người đâu rồi, Khưu Phúc Linh?

Y đuối lý đành vờ mắng cho qua chuyện:

- Đừng nhiều lời nữa. Khôn hồn cứ thẳng đường đến Thiền viện Trúc Lâm mà đi thật nhanh cho ta. Hừ!

Quan Vân Sơn dùng mắt ra hiệu cho Đông Điền, miệng thì thản nhiên bảo:

- Đi nhanh lên, Đông Điền. Kéo y lại tìm cơ trút hận vào người Uyển Uyển thì khôn.

Nhận được ánh mắt của chàng, Đông Điền tăng cước lực và lợi dụng cơ hội, khẽ hỏi chàng:

- Sơn ca định liệu thế nào?

Chàng thì thăm, hầu như chỉ là mấp máy môi mà thôi:

Tuy không hiểu chàng hỏi để làm gì, nhưng Đông Điền vẫn đáp:

- Đó là Phi Phụng Hắc Tiêu, cùng với Giao Long Ô Tiêu của Cung chủ hợp thành một cặp.

Quan Vân Sơn lấy làm lạ:

- Danh xưng này từ đâu mà có, hay do ngẫu nhiên đặt ra?

Đông Điền khẽ thở ra:

- Đó là nguyên nhân khiến trước kia chủ nhân trong lốt Trang chủ Huỳnh Hoa Trang muốn thỉnh mời cho bằng được một ai đó có xuất xứ liên quan đến đạo gia.

Quan Vân Sơn thêm kinh ngạc:

- Để làm gì? Có phải vì thế mà Trang Hải đạo trưởng được chư vị trước kia cố bảo toàn sinh mạng?

Đông Điền chợt háng giọng:

- Lúc này Sơn ca bảo Sơn ca vừa để tâm đến chủ nhân, vừa đoái hoài đến muối, có thật thế không, Sơn ca?

Chợt hiểu vì sao nàng đổi giọng, Quan Vân Sơn cũng theo đó phụ họa:

- Ta nói thật, ngay lần đầu tiên gặp mặt, chính thái độ khoan dung độ lượng của muối đã làm ta cảm mến, trước cả lúc ta biết rõ Trang chủ Huỳnh Hoa trang là ai.

Đông Điền lại thì thào:

- Y lùì lại rồi. Sơn ca đừng nói như vậy nữa, kéo chủ nhân nghe được sẽ đau lòng.

Chàng thở dài:

- Nhưng ta nói hoàn toàn sự thật. Ta yêu Uyển Uyển, nhưng bảo vì Công Tôn Uyển Uyển mà quên Đông Điền, ta không sao làm được.

Đông Điền rúng động:

- Sơn ca! Chỉ cần lời nói này của Sơn ca, nếu bảo muối chết, muối cũng cam lòng.

Chàng lắc đầu:

- Như thế thì không cần. Nàng chỉ cần nói cho ta nghe về Long Phụng Nhị Tiêu là được.

Đông Điền đáp:

- Đó là hai vật tình cờ Cung chủ tìm thấy ngay lần đầu vào Trung Nguyên. Danh xưng thì được khắc sẵn trên thân tiêu. Cũng theo Cung chủ nói, kèm với nhị tiêu còn có cả một mảnh hoa tiêu lưu tự, dặn rõ một khi nhị tiêu này hợp lại với chân khí thượng thừa có thể phá vỡ cang khí hộ thân của bậc cao nhân. Đó là nguyên nhân khiến chủ nhân muốn được nhân vật có sở học đạo gia chỉ điểm cho công phu chân khí thượng thừa.

Quan Vân Sơn vụt hiểu:

- Vì thế Uyển Uyển mới nhắm vào Vô Cực chân khí của Vô Đương, hoặc Tiên Thiên khí công của Toàn Chân?

Nàng gật đầu:

- Không sai. Nhưng chỉ tiếc chủ nhân không hề có dịp đạt được ý nguyện.

Họ cứ thế đi mãi, cho đến khi Trúc Lâm Thiền Viện xuất hiện trước mặt.

33. Người Chết Phục Sinh

Bất chấp tất cả đều mỗi một, nhất là đã cạn kiệt chân nguyên, Khuu Phúc Linh hất đầu về Cổ Viện Trúc Lâm:

- Bạch Hào bảo người đến chỗ nào trong Thiền viện?

Quan Vân Sơn chợt khụy ngã, kéo theo Đông Điền cùng ngã:

- Người muốn tìm thì cứ tìm. Đó là nơi ở chánh điện.

Khuu Phúc Linh vút Uyển Uyển qua một bên và hung hãn nhắc Đông Điền đứng lên cạnh y:

- Người được Đông Điền đưa đi nên không thể mệt như người đang giả vờ. Đứng lên đi, bây giờ sẽ đến nhà đầu Uyển Uyển đưa người đi. Mau theo ta vào chánh điện. Nếu chần chừ hoặc tìm cách bỏ chạy, ta sẽ lấy mạng Đông Điền trước. Nào!

Lúc bị Khuu Phúc Linh vứt bỏ cũng là lúc Uyển Uyển được y giải hai huyết đạo, Uyển Uyển uể oải tiến đến gần Quan Vân Sơn.

- Hãy vì Đông Điền muội, Sơn ca cố lên nào.

Vừa được nâng đỡ lên, Quan Vân Sơn đã nghe Khuu Phúc Linh bảo chàng:

- Trận thế vẫn như trước, không có gì thay đổi, người đi trước đi.

Chàng cười nhạt:

- Hóa ra bọn người vẫn hồ nghi ở Trúc Lâm Thiền Viện vẫn còn ẩn tàng di học nên cứ giữ nguyên trận đồ, vì sợ có người hiểu kỳ vô tình phổng tay trên?

Y lại gắt:

- Người hiểu được như vậy là tốt rồi. Đi!

Quan Vân Sơn có phần bất ngờ khi thấy Uyển Uyển lại đưa cho chàng cầm một đầu của đoạn trúc chính là Phi Phụng Hắc Tiêu:

- Uyển Uyển muội vẫn giữ ngăn cách với ta thế sao?

Nàng lạnh nhạt gạt đầu:

- Nam nữ phải luôn hữu biệt, mong Sơn ca hãy tự trọng.

Nghĩ nàng giận vì đã mục kích cảnh Quan Vân Sơn cùng Đông Điền vai kề vai một thời gian quá lâu, nhưng sau khi đặt chân bước vào trận, lúc khoảng cách giữa Quan Vân Sơn và Khuu Phúc Linh ở phía sau có phần cách xa, chàng lại nghe nàng giải thích theo ý khác.

Nàng tìm cơ hội để thì thào:

- Đây là Phi Phụng Hắc Tiêu. Tuy với muội là vô dụng, nhưng đối với người đã luyện chân khí thượng thừa như Sơn ca ắt sẽ có chỗ đắc dụng. Muội chỉ tìm cách giao vật này cho Sơn ca mà thôi.

Thật sự cảm kích, kể cả áy náy vì chút nữa hiểu lầm nàng, Quan Vân Sơn khẽ chạm vào tay nàng:

- Ta sẽ có cách thoát, nếu ngay lúc này nàng nghĩ kế chịu bị giam trong trận với Đông Điền. Nàng có dám tin ở ta chăng?

Không lời nào đáp lại, Uyển Uyển chỉ lẳng lặng đi bên cạnh Quan Vân Sơn. Nhưng chỉ một lúc sau, nàng chợt hét lên:

- Ôi chao! Độc xà!

Vừa kêu, nàng dừng lại, đủ thời gian cho Khuu Phúc Linh đưa Đông Điền đến gần. Và lập tức, nàng vờ sợ hãi, vừa lùi vừa đẩy Quan Vân Sơn ngã vào Khuu Phúc Linh:

- Úy! Đừng để độc xà ngoạm phải ta.

Bị đẩy, Quan Vân Sơn đương nhiên phải ngã vào họ Khuu, nhưng trước đó chàng vẫn kịp thu giữ Phi Phụng Hắc Tiêu vào người.

Còn Khuu Phúc Linh, do bản tánh luôn đa nghi nên cứ nghĩ đây là kế do Quan Vân Sơn bịa ra để thoát thân. Y lập tức chụp lấy Quan Vân Sơn:

- Người định gỡ trò ư?

Thì đúng lúc này, Đông Điền trong tay y liền Công Tôn Uyển Uyển đánh tháo. Và nàng còn quát bảo Đông Điền:

- Chạy mau, Đông Điền muội!

Cả hai vừa biến mất, do biết rõ thế nào Khuê Phúc Linh cũng muốn đuổi theo bắt lại, nên Quan Vân Sơn vờ kêu thất thanh:

- Nguy rồi! Hóa ra ta đã bị hai nha đầu lừa dối. Họ đã biết rõ chỗ Bạch Hào cất giấu di học lại vừa dò hỏi ta cách di chuyển trong trận. Họ sẽ chiếm đoạt di học mất.

Giật mình và nghĩ cũng có lý, Khuê Phúc Linh lập tức lôi Quan Vân Sơn đi theo y:

- Hừ! Vẫn nghe nói “tối độc phụ nhân tâm”, quả nhiên đúng như vậy! Đi!

Quan Vân Sơn tuy bị lôi đi, nhưng vẫn tìm cách châm chọc y:

- Người cũng ám chỉ đến mẫu thân và a di người, đều là hạng khẩu Phật tâm xà, tâm địa độc ác hơn cả rắn rít.

Y rít lên:

- Nhưng a di ta là ai, nếu không là mẫu thân người? Người hơn gì ta mà mai mỉa châm chọc ta?

Quan Vân Sơn bĩu môi:

- Nhưng ta chưa bao giờ nhìn nhận ta có một mẫu thân như thế. Huống chi, có nhìn nhận cũng vô ích, vì có bao giờ người xem ta là thân đệ của người?

Y bật cười:

- Vào lúc này người còn định cảm hóa ta bằng cách gọi thân tình huynh đệ nữa ư? Cho người hay, đối với ta chỉ có uy danh và quyền lực là đáng kể, sau mới tính đến cốt nhục thân tình. Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn ngơ ngàng:

- Kể cả mẫu tử tình thâm, phụ tử cốt nhục cũng thế ư?

Y càng càng bảo:

- Đó là điều hiển nhiên. Vì họ có bao giờ xem ta thật sự là cốt nhục của họ? Cũng như ta, họ chỉ xem trọng bản thân, họ chỉ muốn một mình họ trở thành nhân vật cái thế. Để rồi xem, một khi ta luyện được Thiên Ma Công, họ có còn đối xử với ta như thế nữa không? Hừ!

Và sau đó y bảo:

- Chính điện đây rồi, cụ thể là chỗ nào?

Quan Vân Sơn đáp:

- Ở hàng gạch thứ ba, viên thứ bảy, đếm từ bên tả qua.

Khuê Phúc Linh định làm theo, nhưng kịp khựng lại:

- Để tránh đêm dài lẩm mọng, có lẽ đã đến lúc ta hạ thủ người.

Chàng nhắm mắt lại:

- Tùy người, vì ta đã biết thế nào cũng đến lúc này.

Y cười:

- Ta đâu dại như người nghĩ, Quan Vân Sơn? Giết người thì dễ rồi, nhưng nếu sau đó ta làm theo người chỉ điểm, nhờ ở đó không có vật gì thì sao? Hoặc ở đó có sẵn chạm bẫy chờ ta phải chăng ta tự tìm chết, theo cái chết của người? Không bao giờ đâu. Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn mở mắt ra:

- Vậy người muốn thế nào?

Y hất hàm:

- Người phải làm theo mệnh lệnh ta bước đến hàng gạch thứ ba, mau!

Chợt hiểu y muốn dùng sinh mạng của kẻ khác làm vật thí nghiệm, Quan Vân Sơn miễn cưỡng làm theo:

- Người càng lúc càng tỏ ra nhất thế sao?

Y nhìn thẳng vào mắt Quan Vân Sơn và tiếp tục hạ lệnh:

- Bước đến viên thứ bảy. Làm đi!

Quan Vân Sơn di chuyển thật chậm.

Một... Hai... Ba..

Đến viên thứ sáu, kể viên gạch lát nền thứ bảy, chàng dừng lại:

- Ta có đi tiếp không?

Y xuất hạn mồ hôi:

- Làm đi, mà khoan. Ta và người cùng đi. Nhưng không được, hãy để một mình ta.

Và y bước đến.

Nhưng sắp bước đến viên thứ bảy, y dừng lại và ngấp ngừng:

- Chính Bạch Hào đã cản dạn người đứng như thế chứ?

Quan Vân Sơn thay vì đáp, chợt thét lên:

- Người phải chết!

Đã vận dụng sẵn toàn bộ tàn lực, Quan Vân Sơn rút nhanh ngọn Hắc Tiêu Phi Phụng và thích mạnh vào người Khuê Phúc Linh đang đứng ngay bên cạnh.

Soạt!

Y cũng phản ứng:

- Người dám ư? Đỡ!

Và y cũng quật một kinh vào Quan Vân Sơn.

Bùm...

Quan Vân Sơn bị chấn tay. Trong khi đó vì khẩn trương xuất kinh, y vô tình giẫm vào viên gạch định mệnh.

Lập tức...

Cạch.

Sau một tiếng động khô khan nền gạch liền nứt toát nứt chùng Khuê Phúc Linh vào miệng huyết vừa hé lộ.

Ào...

Quan Vân Sơn bàng hoàng nhìn cảnh đó cho đến khi miệng huyết tự khép lại hoàn toàn, nuốt mất Khuê Phúc Linh và Quan Vân Sơn cũng lịm đi.

Như người trong cơn mê sáng, Quan Vân Sơn dù biết nội thương sẽ càng lúc thêm nghiêm trọng nhưng vẫn cố duy trì và đi từng bước một vào trong trận đồ còn vây phủ xung quanh Trúc Lâm thiền viện.

Nhưng như thế nào đã hết, Quan Vân Sơn còn phải tận lực, dùng Phi Phụng Hắc Tiêu hủy bỏ chỗ này một bụi trúc, phá hỏng ở kia một bụi trúc khác, cứ như thế cho đến lúc Quan Vân Sơn kiệt lực hoàn toàn phải ngã vật bên bụi trúc cuối cùng cần phải phá hủy.

Huych.

Lập tức có tiếng hai nữ nhân kêu gào loạn xạ:

- Trận đồ đã bị phá hủy. Sơn ca đâu? Hãy mau tìm Sơn ca!

- Sơn ca! Chàng đâu rồi? Hãy lên tiếng đi Sơn ca..

Trong mơ hồ, Quan Vân Sơn có cảm nhận đang có người nâng chàng lên, kể cả Hắc Tiêu Phi Phụng cũng có người nhẹ nhàng gỡ bỏ khỏi tay chàng. Tuy nhiên dù cố đến mấy chàng vẫn không biết đây là ai.

Sau đó, thân thể chàng cứ bồng bênh trôi, trôi mãi vào một nơi mà chàng có cảm nghĩ là sẽ đưa đến sự bình yên cho chàng. Một cảm nghĩ mơ hồ nhưng thật thanh thản.

Chợt có một chuỗi thanh âm len lỏi lọt vào tai chàng:

- Y không thiết sống. Đây là lý do duy nhất khiến chúng ta có phí bao nhiêu công sức để cứu y cũng vô ích.

Lại một chuỗi thanh âm khác tiếp tục vọng vào tai chàng:

- Vô lượng thọ phạt. Cung chủ nói tuy đúng, nhưng theo bản đạo nghĩ, tất cả chúng ta cũng phải cảm thông cho y. Chao ôi! Trời già sao khéo sắp bày, để một nhân tài kiệt xuất như y lại có một xuất thân hạ tiện khó lường. Hà...

- Sư phụ! Không lẽ bao nhiêu người chúng ta đây cứ mãi thất thủ nhìn y chịu như thế này? Theo đệ tử phải nghĩ cách làm cho y tỉnh lại. Sau đó giải thích cho y hiểu những gì đang xảy ra. Có khi vì thế y sẽ thôi hành vi tự giậy vờ.

- Trùng Quang! Người nói như thế thì có ích gì? Điều cốt yếu là không có cách làm cho y tỉnh. Người nên đề xuất điều gì khác dễ nghe hơn.

- Nội tổ! Giả như chàng không thể tỉnh, thật sự trong chúng ta đây, không một ai có đủ bản năng chặn hành vi bá đạo của Thiên Ma Vô Thượng Tư Đồ Khải?

- Nha đầu! Người hỏi chi chuyện quá thừa! Hắn đã xưng là Vô Thượng, đủ thấy Thiên Ma Công của hắn là không người trên bậc, phải chi có công phu U Minh của tiểu tử, may ra là đối thủ ngang tài ngang sức với Tư Đồ Khải.

Đó là câu nói của lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung, một nhân vật tự phụ về võ học bản thân và hầu như chưa bao giờ đề cao bất kỳ ai, như Quan Vân Sơn từng biết. Vậy mà bây giờ lão phải có những lời này, như thể Thiên Ma Công thật sự là thứ công phu hiện đang đưa Tư Đồ Khải - Thường Đại Thành lên bậc vô thượng:

Thiên Ma Vô Thượng.

Vậy là từ vô thức, tâm trí Quan Vân Sơn như bị đánh thức nhói lên một cái, đúng vào lúc chàng nghe tiếng sư thúc Trùng Quang thở dài:

- Còn bao lâu nữa đến hạn kỳ cuối cùng Thiên Ma Vô Thượng dành cho nhị đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang? A! Liệu chúng ta kịp có bất cứ hành động nào ứng cứu không?

Có tiếng Đông Điền rít lên phẫn nộ:

- Chủ định thật sự của Thiên Ma Vô Thượng là dẫn dụ chúng ta xuất đầu lộ diện. Hừ!

Chỉ sau năm ngày bọn ác ma đã thu phục năm phái và nếu muốn chúng chỉ cần cất tay một lượt là thu phục luôn nhị phái Thiếu Lâm - Võ Đang một cách dễ dàng, cần gì chúng đề ra hạn kỳ?

Công Tôn Uyển Uyển tiếp lời:

- Sự thật này, ai trong chúng ta cũng biết và thật là nhục vì chúng ta tuy biết rõ như vậy, nhưng vẫn trốn chui trốn nhủi như gián ngày. Chưa bao giờ Đông Hải Bí Cung phải chuốc lấy nhục nhã như bây giờ.

Có tiếng lão Công Tôn Đạt hắng giọng:

- Cuối cùng nha đầu người cũng phải nói ra điều đó ư? Khá lắm! Hài tử người thật không làm hổ danh Công Tôn gia. Đúng vậy, bốn cung chưa bao giờ chịu nhục nhã như thế này. Nhưng vì tiểu tử, vì muốn giữ lại cho Toàn Chân phái và cho võ lâm Trung Nguyên một bậc kỳ tài là y, nên suốt mười ngày qua Công Tôn Đạt ta đành chấp nhận thu mình ở đây, chứ thật lòng dạ lúc nào cũng nóng như lửa đốt, chỉ muốn hiện

ngang xuất đầu lộ diện cùng Ngũ Liên Giáo và Thiên Ma Vô Thượng quyết một trận sinh tử. Hễ sống thì sống như bậc anh hùng và chết thì phải chết một cách liệt oanh. Hạ.. hạ..

Tiếng niệm phật của đạo trưởng Huyền Vũ vang lên:

- Vô lượng thọ phật. Phải khuất tất Cung chủ suốt mười ngày qua, bản đạo thật áy náy.

Thôi thì thế này vậy, đồ tôn của bản đạo ắt hẳn chẳng còn gì để trông mong kỳ vọng, cứ để y ở đây. Giả như y chết thì kể nơi này là nấm mồ của y.

Trùng Quang chép miệng:

- Ý sư phụ cũng muốn cùng Thiên Ma Vô Thượng một mất một còn?

Lão đạo Huyền Vũ thở dài:

- Toàn Chân phái chỉ ẩn thế chứ không biệt thế. Hiện tình lúc này, dù biết Thiên Ma Vô Thượng cố ý dẫn dụ chúng ta, sư phụ nghĩ, nếu chúng ta không xuất hiện là tạo cơ cho Tư Đồ Khải - Thường Đại Thành trút giận và hủy diệt Thiếu Lâm, Võ Đang. Ngược lại, nếu chúng ta xuất hiện và tìm cách cho hai phái này tin tưởng rằng vẫn có cách khu xử ác ma, cho dù y có luyện Thiên Ma Công, chắc chắn hai phái này sẽ dốc toàn lực cùng chúng ta giáp chiến lũ ác ma một phen.

Công Tôn Đạt vỗ tay:

- Nói chí phải. Điều cốt lõi là giúp mọi người loại bỏ ý nghĩ cho Thiên Ma Công là đệ nhất công phu, không sở học nào dám sánh bằng, Chỉ khi làm được điều này, định kiến bị xóa bỏ, đừng nói chi quần hùng các võ phái, mà chính chúng ta sẽ thêm dũng lực cùng lũ ác ma giao đấu sinh tử.

Đông Điền vội lên tiếng:

- Chư vị chỉ bàn định như thế, hay kể như quyết định?

Công Tôn Uyển Uyển nghi ngờ:

- Đông Điền muội hỏi như thế để làm gì?

Đông Điền đáp:

- Cây có cội, nước có nguồn. Nếu mọi người đã quyết định như vậy thì giao cho nô tỳ trách nhiệm lo toan mọi sự cho Thiếu Bang chủ.

Trùng Quang cũng kinh nghi:

- Vô lượng thọ phật. Như ý cô nương muốn đưa tỳ diệt về Tứ Hải Bang? Có cần như thế không?

Đông Điền thở dài:

- Cho dù sự thật có như thế nào đi nữa thì dường như Thiếu Bang chủ chưa bao giờ phủ nhận bản thân là hậu nhân của Quan gia. Xin chư vị giúp tiểu nữ toàn ý nguyện sau cùng cho Thiếu Bang chủ được táng thân tại Tứ Hải Bang, nơi Thiếu Bang chủ từng sống và lưu ngụ.

Công Tôn Uyển Uyển chợt hít vào một hơi dài:

- Được rồi! Tỳ sẽ cùng đi với muội. Nghĩa tử là nghĩa tận. Tỳ muốn thật sự chàng được thanh thản ra đi. Nội tổ có cho phép hài nhi thực hiện việc này?

Công Tôn Đạt liền bảo:

- Nội tổ sẽ thích thú nếu y làm tiểu tể. Nhưng việc gì cũng không qua ý trời. Được, bọn nha đầu người cũng nên đưa y lần cuối, mọi người sẽ chờ bọn người quay trở lại.

Vậy là thi thể Quan Vân Sơn lại bỗng bồng bềnh trôi, nhất định là do Đông Điền và Công Tôn Uyển Uyển đang cùng đưa chàng đi tạo thành cảm giác như vậy. Và chàng nghi ngờ nghĩ:

”Họ bảo họ lo cho nhị phái Thiếu Lâm, Võ Đang, và họ thật sự nôn nóng chỉ mong có cơ hội cùng Ngũ Liên Giáo một phen sống mái, thế nhưng họ lại bảo họ sẵn sàng chờ Đông Điền và Uyển Uyển quay lại, như thế

nghĩa là gì? Họ Ồ cách Tổng đàn Tứ Hải Bang bao xa mà bảo là sẵn sàng chờ? Họ cách nhị phái Thiếu Lâm, Võ Đang một quãng như thế nào mà bảo là sẵn lòng xuất đầu lộ diện khi có dịp? Rốt cục lại, trước khi ta được Đông Điền và Uyển Uyển đưa ta tới Tứ Hải Bang, ta với họ đã ẩn ở đâu suốt mười ngày qua? Đó là nơi ta đã biết hay chưa từng biết? Có đúng là nơi vừa gần Tứ Hải Bang, vừa không xa lắm với nhị phái Võ Đang, Thiếu Lâm? Thật sự là điểm nào? Tại sao ta không có một chút nhận thức nào dù chỉ là mơ hồ? Tại sao chứ? Tại... sao...

Tự giận thân đã trở nên vô dụng, và nỗi giận đã vô tình tạo cơ hội cho Quan Vân Sơn bắt tâm trí phải vận động, là sự khởi đầu cho tình trạng hồi sinh hoàn toàn ngoài ý nghĩ của Quan Vân Sơn.

Tình trạng này cứ thế kéo dài, cũng như tình trạng của hai mỹ nhân đang đưa chàng đi trong trạng thái u buồn tuyệt vọng, nếu như không có điều bất ngờ xảy ra.

Đó là một thanh âm vang lên:

- Đúng lại! Nhị vị cô nương là ai, đến Tổng đàn bốn bang để làm gì?

Quan Vân Sơn trầm kinh ngạc. Sao lại là thanh âm của lão Tam trong Tứ Đại Hộ Nguyên Tứ Hải Bang?

Do không biết như Quan Vân Sơn đã dựa theo thanh âm mà biết, Công Tôn Uyển Uyển quát hỏi ngược lại:

- Tự xưng như thế, phải chăng chư vị đều là thuộc hạ của Thiên Ma Vô Thượng Tư Đồ Khải? Nếu là vậy, mau mau nạp mạng cho bốn cô nương. Đỡ!

Vù...

Quan Vân Sơn cảm nhận Công Tôn Uyển Uyển đã phát kinh và rời đi, như vậy chỉ còn lại một mình Đông Điền là đang ôm giữ chàng.

Thanh âm của lão Tam cũng vang lên phần nộ:

- Tư Đồ Khải hay Thường Đại Thành chỉ là kẻ thù của bốn bang. Cô nương nói như thế là miệt thị toàn thể bốn lão phu đều là những người trung thành với Tứ Hải Bang. Tội thật đáng chết. Đỡ!

Vù... Âm...

Bỗng có tiếng Đoàn Ngũ Hạ lạnh lạnh thốt lên:

- Xem kia! Ai như là Thiếu Bang chủ của quý bang? Chao ôi! Ai đã hại Quan Thiếu Bang chủ ra nông nỗi này? Là người phải không? Đỡ!

Vù...

Đến lượt Đông Điền xuất chiêu, cho thấy lời của Đoàn Ngũ Hạ đã đề quyết Đông Điền là thủ phạm hãm hại Quan Vân Sơn. Đông Điền vừa giữ Quan Vân Sơn vừa quát:

- Không được hồ đồ. Chẳng phải Sơn ca quyết bảo chàng là giọt máu của hạng ác nhân, khiến chàng tuyệt vọng, không thiết sống nữa sao? Hãy chờ!

Ầm... Ầm...

Bỗng có tiếng gầm thịnh nộ cũng của lão Tam vang lên:

- Chính lũ nha đầu bọn này hồ đồ thì có. Quan Thiếu Bang chủ đích thực là cốt nhục của Quan Bang chủ Tứ Hải Bang. Bọn người dám hại Thiếu Bang chủ tất phải chết. Xem chiêu!

Ào... Âm...

Vù...

Quan Vân Sơn càng thêm kinh ngạc. Sao lời của lão Tam đã thay đổi, không còn xem chàng là thù nhân? Hay lúc lọt vào Thánh địa Tứ Hải Bang, bọn người lão Tam đã phát hiện điều gì đó liên quan đến lai lịch của chàng?

Nôn nóng tột cùng, lần này không những tâm trí chàng vận động mà chân khí khắp các kinh mạch của chàng cũng ráo riết vận động. Chàng trầm kêu, trầm hỏi thúc:

“Ta phải sống. Ta không thể chết. Nhất định bọn họ đã khám phá ra điều gì đó có trong Thánh địa. Quan Vân Sơn ơi! Người hãy cố lên. Người đừng chết lúc này, điều người chờ đợi có lẽ sắp có kết quả rồi. Người sắp tỏ tường lai lịch của người. Thân thể người sắp minh bạch rồi.” Có lẽ cũng nghi ngờ như thế, Công Tôn Uyển Uyển vụt thét:

- Lão nói như thế là ý gì? Điều gì cho biết Sơn ca đích thực là cốt nhục của Quan Bang chủ?

Lão Tam bật cười:

- Nha đầu người tìm hiểu để làm gì? Còn như muốn biết, trước hết hãy giao Thiệu Bang chủ cho bọn lão phu, sau sẽ được lượng định, hoặc bọn người được tha hoặc bị xử trị Ở mức độ nào đó thôi. Đờ chiêu! Hạ.. hạ..

Công Tôn Uyển Uyển gầm thét:

- Bọn người đã quen dùng ngôn từ xảo biện. Muốn bốn cô nương tin ư? Đâu có dễ. Đờ!

Vù... Âm...

Ào...

Đông Điền bỗng kêu thất thanh:

- Chủ nhân! Bọn chúng xông đến mỗi lúc càng đông, có lẽ ta nên đưa Sơn ca quay trở lại thôi.

Đoàn Ngũ Hạ cười lạnh:

- Đồ mặt dày! Người gọi ai là Sơn ca. Giữa chốn đông người, gọi như thế mà người không biết xấu hổ sao? Đờ chiêu!

Ào... Âm...

Đông Điền lại kêu:

- Tiện nhân! Sao người dám giành Sơn ca với ta? Người muốn chết.

Ào...

Quan Vân Sơn đang bị hai lực đạo giằng xé. Và như lời Đông Điền vừa kêu, có lẽ chàng đang bị Đông Điền giữ lại, trong khi Đoàn Ngũ Hạ thì cố giằng lấy chàng.

Đoán biết giữa họ có sự hiểu lầm. Quan Vân Sơn chỉ muốn thét bảo hai nàng dừng lại, đừng giành giật mà làm cho chàng phải chịu đau.

Chỉ tiếc, Quan Vân Sơn lực bất tòng tâm, không thể kêu cũng như không thể thét.

Công Tôn Uyển Uyển bỗng hô hoán:

- Lui trở lại Khuu đạo trang mau, Đông Điền. Chúng đến càng lúc càng đông, chỉ có hai ta e không đủ sức đối phó.

Lão Tam cười sặc sụa:

- Hóa ra người là thuộc hạ của lão Khuu, kẻ đã từng cùng tiện nhân Kiều Mộng Diệp giả thành một tăng một đạo để lén vào hạ độc thủ Quan Bang chủ. Chạy đâu cho thoát? Đờ!

Hạ.. hạ..

Đông Điền bật rít lên:

- Sơn ca của ta, ai cho tiện nhân người mặt dày mà dạn tranh giành với ta? Đờ!

Vù...

Đoàn Ngũ Hạ cũng rít:

- Xí... Quan Thiệu Bang chủ từng bị Khuỵ đạo trang mưu hại, chàng đâu thể là Sơn ca của lũ độc ác các người. Cho người hay, chàng sẽ là của ta nếu ta cũng mặt dày mày dạn nhận bừa nhận ẩu như bọn người vậy. Hãy xem tuyệt học của bốn cô nương.

Ào...

Ầm... Ầm...

Bỗng có tiếng lão Đại phát ra, cho Quan Vân Sơn biết mãi đến lúc này lão Đại vì chẳng còn hai chỉ dưới mới được người đưa đến muộn:

- Tứ Long! Tứ Hồ! Mau dùng tuyệt học bốn bang bắt hai nha đầu kia giải nguy cho Thiệu Bang chủ.

Lập tức có tiếng nhiều người vang lên đáp ứng:

- Phải giải nguy cho Thiệu Bang chủ, bảo vệ an toàn cho hậu nhân duy nhất của Quan Bang chủ chúng ta.

- Nếu như không nhờ Thiệu Bang chủ chúng ta làm sao lọt vào thánh địa, vừa luyện được tuyệt học bốn bang, vừa biết Thiệu Bang chủ chính là hậu nhân duy nhất của Quan Bang chủ.

- Không sai. Quan Bang chủ quả là thần cơ diệu đoán, đã biết trước gian ý của dâm phụ Kiều Mộng Phi và đã lập kế lừa ngược trở lại bọn họ. Chúng ta phải cứu Thiệu Bang chủ để đáp lại phần nào một trong muôn một đại ân đại đức của Quan Bang chủ chúng ta. Hãy giết hai nha đầu kia.

- Giết!

Quan Vân Sơn càng nghe càng vỡ lẽ và cũng càng lo cho sinh mạng của Đông Điền và Uyển Uyển. Chàng cố kêu thét lên để bảo người dừng lại. Nhưng thật đáng tiếc, tiếng chàng kêu không thể vang lên, trái lại một tiếng kêu khác không ngờ là có lại cứ đồng dục vang lên:

- Dừng lại!

Đó là tiếng kêu của một nhân vật có nội lực đầy dẫy, khiến mọi người không muốn cũng phải dừng tay.

Và nghe thanh âm này, chính Quan Vân Sơn cũng sợ hãi kêu thảm:

"Là Khuỵ Phúc Linh. Hóa ra y chưa chết? Không những thế, nội lực y bỗng tăng tiến?"

Không lẽ nhờ y lọt vào chỗ do Bạch Hào chỉ điểm nên tình cờ đắc thành sở học Thiên Ma Công như ta từng nghi ngờ? Nguy tai, nếu ta không kịp tỉnh lại, tất cả mọi người ở đây nguy mất. Hãy cố lên nào, Quan Vân Sơn, người phải cứu họ, chỉ có người mới có thể cứu họ.

Hãy cố lên." Và đó cũng là tiếng kêu kinh hoàng của Đông Điền và Công Tôn Uyển Uyển cùng phát ra:

- Khuỵ Phúc Linh!

- Người chưa phải đã chết sao?

Khuỵ Phúc Linh cười vang:

- Hạ.. hạ..

34. Thiên Ma Công

Thanh âm của lão Tam vang lên đầy tự tin:

- Mau lập đại trận Long Hồ Náo Càn Khôn vây bắt Khuỵ tiểu tử, báo thù cho Quan bang chủ đã bị thân sinh phụ mẫu y hãm hại.

Khuỵ Phúc Linh càng cười to hơn:

- Dừng quá khấn trương như vậy. Bản nhân có thừa thời gian chờ bọn vô dụng các người lập trận xong. Vì đây sẽ là cơ hội đầu tiên giúp bản nhân tự nhìn rõ uy lực của Thiên Ma Công sẽ là thế nào. Cứ lập trận đi. Hạ.. Hạ..

Quan Vân Sơn nghe Khuê Phúc Linh nói như thế thì càng sợ hãi, vì sự thể đúng như chàng dự đoán, và vô tình chàng làm cho bản thân động cựa.

Phát hiện điều này, Đông Điền gọi Công Tôn Uyển Uyển:

- Chủ nhân mau lại đây!

Ngỡ Đông Điền kêu thêm trợ thủ để tranh giành Quan Vân Sơn, Đoàn Ngũ Hạ bỗng quát:

- Mau buông!

Đoàn Ngũ Hạ nhờ đó tình cờ đoạt mất Quan Vân Sơn trên tay Đông Điền.

Nhưng tiếng quát của Đoàn Ngũ Hạ vô tình làm cho Khuê Phúc Linh chú tâm. Y tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu tử đó bị sao rồi? Ái chà! Hắn thật có điểm phúc, lúc nào cũng có hai, ba mỹ nhân sẵn sàng chết vì hắn. Mà hắn nào có điểm gì hơn ta?

Lão Tam chợt quát lớn:

- Khuê tiểu tử! Người chết đến nơi rồi mà còn tỏ ra bình thản đến thế sao? Phát động.

Đánh!

Ào...

Vù...

Quan Vân Sơn hiểu vậy là đại trận Long Hồ Náo Càn Khôn gì đó đã được lão Tam cho phát động.

Thêm sợ hãi, chàng cựa quậy thân mình và lần này chàng có thể phát thoại cho dù hãy còn yếu:

- Đoàn cô nương...

Đoàn Ngũ Hạ giật mình:

- Quan Thiếu Bang chủ tỉnh lại rồi ư?

Chàng cố mở mắt nhưng thất bại, đành thều thào lên tiếng:

- Thiên Ma Công của ỵ. rất lợi hại. Hãy bảo mọi người... tự triệt thoái, đừng cố chuốc họa... vào thân.

Đoàn Ngũ Hạ hoang mang:

- Thiếu Bang chủ nói như thế là ý gì?

Chợt có tiếng Công Tôn Uyển Uyển xen vào, đủ hiểu nàng kịp chạy đến khi nghe Đông Điền gọi lúc này:

- Cô nương thật sự chẳng hiểu gì sao? Là đại trận Long Hồ Náo Càn Khôn không thể làm gì Thiên Ma Công.

Đoàn Ngũ Hạ Ôm Quan Vân Sơn nhảy lùi lại:

- Bọn người đừng quá cao ngạo. Cứ đề cao mãi tuyệt học thú tha của Khuê đạo trang các người. Tạ..

Thanh âm của Đoàn Ngũ Hạ bỗng bị một loạt chấn kinh vang lên che át.

Ầm... Ầm...

Biết rõ đó là tiếng chạm kinh của Thiên Ma Công và Long Hồ Náo Càn Khôn trận, Quan Vân Sơn thêm sợ cho bao nhiêu người Tứ Hải Bang, liền gượng kêu lên:

- Đoàn cô nương lắm rồi. Tất cả đều là bằng hữu, đừng giằng co cãi vã nhau nữa.

Có tay của Đông Điền chạm vào chàng:

- Sơn ca! Mọi người đang cần Sơn ca. Mau nói đi, bọn muội làm gì để giúp Sơn ca?

Chàng bắt đầu hé mở được hai mắt:

- Đây là nơi nào?

Uyển Uyển giải thích:

- Tư Đồ Khải đã tiến hành xưng bá giang hồ. Theo sư tổ của chành liệu định vào lúc này chỉ có Khu Du Đạo trang là tạm thời đủ an toàn giúp chành phục hồi thương thế.

Đông Điền tiếp lời:

- Và khi mọi người đến Khu Du Đạo trang thì tình cờ phát hiện bên dưới Khu Du Đạo trang có hai bí Đạo ngầm. Một dẫn đến nhị phái Thiếu Lâm, Võ Đang, và một còn lại thì...

Đoàn Ngũ Hạ cướp lời:

- Đó là nơi chúng ta đang hiện diện, là một bí Đạo có thể dẫn đến Tứ Hải Bang. Quan Bang chủ khi lưu tự trong thánh địa, có ghi rõ là phát hiện bí Đạo này, cũng là dã tâm khôn lường của phu phụ Khu Du Thúc Nguyên có ý mưu hại Quan bang chủ.

Nhưng Quan Vân Sơn lại quan tâm đến điều khác, chành bảo:

- Nếu được, hãy mau gọi mọi người hãy lui vào thánh địa.

Đoàn Ngũ Hạ lắc đầu:

- Thánh địa đã bị phá hủy, đó là sự sắp đặt của Quan Bang chủ dành cho Thiếu Bang chủ sau này, hầu tránh mọi sở học lọt vào tay kẻ thù. Và vì không có Thiếu Bang chủ nên Tứ Lão Hộ Nguyên buộc phải quyết định phá hủy thánh địa theo di mệnh của Quan Bang chủ.

Chành bảo:

- Vậy thì mau lui vào Khu Du Đạo trang, chớ để mọi người mất mạng vì Thiên Ma Công của Khu Du Phúc Linh.

Đoàn Ngũ Hạ mỉm cười:

- Thiếu Bang chủ chớ xem thường những sở học do lệnh tôn lưu lại. Thiếu Bang chủ không nhìn thấy sao? Chẳng phải trận Long Hồ Náo Càn Khôn đang càng lúc càng làm cho Khu Du Phúc Linh khốn đốn đó ư?

Đông Điền chợt gạt đầu:

- Phải đó Sơn ca. Trước mắt, mọi người vẫn chưa đến nỗi nào. Sơn ca hãy tự lo cho bản thân thì hơn.

Uyển Uyển lên tiếng:

- Tình trạng của Sơn ca thật kỳ lạ. Mọi người đã nhờ y thuật cao minh vẫn không giúp gì cho Sơn ca. Gia nội tổ và sư tổ của Sơn ca cũng đã trút truyền bao chân lực, thế nhưng kết quả vẫn vô ích. Vậy là thế nào?

Chành thở dài:

- Bản thân ta từ lâu luôn có hai loại chân nguyên cùng một lúc tồn tại, một dương, một âm. Do nhiều lần bị chưởng thương nhưng chưa có dịp điều trị, để tự bảo toàn tính mạng, ta đã miễn cưỡng cho cả hai loại chân nguyên cùng hộ trì tâm mạch. Vô tình tạo thành vành chân khí lưỡng nghi không thể nào bị phá vỡ. Hãy liệu xem, bọn họ có thể chi trì được bao lâu với Thiên Ma Công của Khu Du Phúc Linh.

Đoàn Ngũ Hạ tỏ ra rất tự tin:

- Nếu không thể thắng thì chí ít cũng giữ thế quân bình. Thật khó nói mèo nào sẽ cắn miu nào.

Nhưng Uyển Uyển cứ lo sợ sau khi lướt nhìn cục diện:

- Khu Du Phúc Linh như chưa thấu triệt hết công phu Thiên Ma. Y đang vừa đánh vừa linh hội thêm.

Đông Điền cũng bảo:

- Đó là chưa nói về nội lực. Rất có thể y đã trải qua nhiều lần tử luyện nên nội lực tinh tiến một cách đáng sợ.

Đoàn Ngũ Hạ ngơ ngác:

- Tử luyện? Nhị vị nói gì, ta không hiểu?

Chàng cố ngồi dậy:

- Cô nương không hiểu, nhưng tại hạ hiểu. Vậy thì nhiều lắm chỉ độ nửa thời nữa là đại trận này ắt gặp nguy. Uyển Uyển...

Uyển Uyển chạm tay vào chàng:

- Sơn ca muốn gì?

Chàng nghiêm mặt:

- Ở đây chỉ có muội là có nội lực tương đối cao minh, hãy giúp ta xung phá huyết Linh đài.

Uyển Uyển thất kinh:

- Xung phá một đại huyết sẽ biến huyết đó thành tử huyết. Sơn ca có lường trước hậu quả chưa?

Chàng gật đầu:

- Vẫn còn hơn để một lúc nữa bị Khuru Phúc Linh dùng Thiên Ma Công lấy mạng. Muội cứ vận lực sẵn sàng và làm theo ta là được rồi. Còn Đông Điền muội nghe đây...

Đông Điền lặng ngồi xuống cạnh chàng, tỏ ý đã sẵn sàng chờ nghe.

Chàng cười nhẹ:

- Phiền muội công phá huyết Hồng môn cho ta, muội đừng lo ta mất mạng. Thế nào?

Đông Điền tái mặt:

- Công phá huyết Hồng môn là chấn vỡ phần duy nhất bao quanh tâm mạch. Sao Sơn ca cứ đưa ra những đề xuất quá ư nguy hiểm?

Chàng lắc đầu:

- Tìm sinh lộ giữa muôn vàn tử lộ, đó là cách duy nhất của ta lúc này, nhưng là đạo lý ta lĩnh hội từ Âm Dương Hỗn Mang trận của Cổ Viện Trúc Lâm.

Sau cùng, chàng quay qua Đoàn Ngũ Hạ:

- Công phu Hoa Sơn thiên về Dương, do tình thế vạn bất đắc dĩ, liệu cô nương có dám giúp tại hạ đã thông tiểu huyết thận du, dung hòa vành chân khí lưỡng nghi từ nội thể tại hạ thể nào cũng phát tán?

Đoàn Ngũ Hạ đỏ mặt:

- Tiểu nữ nào dám khước từ. Sao phải là huyết thận du?

Uyển Uyển cũng nghi nan:

- Phải đó Sơn ca. Huyết thận du đâu phải nữ nhân nào cũng có quyền chạm vào, nhất là giữa thanh thiên bạch nhật?

Bỗng có tiếng Khuru Phúc Linh cười ngạo nghễ:

- Đã đến lúc bản nhân cho lũ vô dụng các ngươi ném mùi lợi hại đích thực của Thiên Ma Công. Xem đây! Hạ.. hạ..

Ào...

Vù...

Lão Tam, lão Đại cùng gầm thét:

- Tiểu tử chó quá ngông cuồng.

- Long Tàn Hồ Diệt. Đánh!

Ào... Âm...

Vù... Âm... Âm...

Quan Vân Sơn tái mặt, cổ thét:

- Đùng chân chừ nữa. Hiệp lực công phá cả ba huyết mau.

Giật mình, Uyển Uyển và Đông Điền cùng áp tay vào linh đài và hồng môn huyết của Quan Vân Sơn chỉ cần chờ Đoàn Ngũ Hạ chạm vào huyết thận du của chàng là lập tức họ ngã kinh.

Thế nhưng, do ngại câu nam nữ hữu biệt, Đoàn Ngũ Hạ mãi vẫn chưa nhích động.

Chỉ đến khi mắt của Đoàn Ngũ Hạ vô tình chạm phải ánh mắt khấn thiết của Quan Vân Sơn, Đoàn Ngũ Hạ mới đủ dũng lược thực hiện hành vi đó.

Thấy thế, chàng quát:

- Nhả kinh. Nào!

Bỗng có bóng dáng của Khuất Phúc Linh từ xao lao đến:

- Đã muộn rồi. Quan đệ. Hạ.. Hạ..

Đang lúc cố giúp Quan Vân Sơn, sự xuất hiện của Khuất Phúc Linh làm cho cả ba mỹ nhân cùng phân tâm.

Đã thế, Khuất Phúc Linh còn bất ngờ phủ chụp một vàng kính vào nhóm Quan Vân Sơn bốn người:

- Còn không mau dừng tay ư. Hạ.. Hạ..

Ào...

Và...

Âm...

Cả ba nàng cùng bị ngã bật về phía hậu.

- Hự.. Hự.. Hự..

Trong khi đó, chấn kinh làm cho Quan Vân Sơn chao đảo, thổ ra liên tục vài ngụm huyết, nhuộm ướt cả y phục.

- Oe...

Khuất Phúc Linh ngang nhiên hiện thân và tiến dần đến chỗ Quan Vân Sơn:

- Ta không biết cảm kích ngươi như thế nào đây? Hạ.. hạ.. Nhờ ngươi. Phải, chính là nhờ ngươi nên thay vì ta chỉ có được phần thưởng của Ngũ Liên Phật Đài bí kíp thì lại trải qua một lần tử luyện, dẫn đến đắc thành tuyệt học Thiên Ma. Ngươi hãy xem đây thì rõ.

Hạ.. hạ..

Soạt.

Y tự xé bỏ một phần y phục của y, cố tình cho Quan Vân Sơn nhìn thấy một vết sẹo là vết dao trước kia Quan Vân Sơn dùng ngọn Phi Phụng Hắc tiêu đâm vào y.

Y lại cười:

- Một vết thương trí mạng khiến ta chết. Nhưng nhờ rơi vào Linh huyết ở Thiên Viên Trúc Lâm nên ta được phục sinh và vô tình vượt qua một lần tử luyện. Ngươi nói đi, ta phải làm thế nào để tổ lòng cảm kích của ta cho ngươi đây? Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn vẫn lảo đảo, nhưng cố ngồi lên:

- Nhưng ngươi vẫn không thể hơn phụ thân ngươi, hiện đang tự xưng là Thiên Ma Vô Thượng Tư Đồ Khải. Ngươi chưa phải là Thiên hạ đệ nhất nhân.

Y bữu môi:

- Người đừng phí công khích nộ và ly gián giữa ta và gia phụ. Mọi chuyện sẽ dễ giải quyết, nếu phụ thân ta biết chỉ một mình ta vẫn thừa hủy diệt Tứ Hải Bang, kể cả sinh mạng của người.

Chàng đang cố điều hòa chân nguyên:

- Thì phụ thân người cũng một mình thu phục đủ thất đại phái, phụ thân người vẫn cao minh hơn người.

Y khinh khỉnh:

- Ta giết được người, đây mới là điều đáng kể.

Chàng vờ sợ hãi:

- Người giết ta? Là thân huynh thân đệ, người cũng dám ra tay?

Y cười:

- Sao lại không? Vì người đâu có quan hệ cốt nhục gì với ta, chẳng phải bọn vô dụng Tứ Hải Bang vừa nói đó sao? Hà... hà...

Chợt có tiếng lão Tam thều thào vọng đến:

- Thiếu Bang chủ xin đừng trách tội bọn lão phu. Đích thực Thiếu bang chủ chính là cốt nhục của Quan Bang chủ.

Chàng kinh ngạc:

- Tam lão vẫn còn sống sao?

Khuê Phúc Linh mỉm cười tự phụ:

- Chưa ai chết cả đâu. Vì ta đâu muốn xưng bá với một võ lâm hoàn toàn không có người thần phục. Người chớ quá lo, ta sẽ cho người cơ hội được minh bạch về thân thế, và chính ta cũng muốn biết lão họ Quan đã lừa phụ thân ta như thế nào mà diễn biến cho đến lúc này vẫn chưa ai phát hiện.

Cảm nhận đây là cơ hội hi hữu, Quan Vân Sơn lên tiếng gọi lão Tam:

- Chuyện xảy ra như thế nào, Tam lão?

Giọng lão Tam thều thào vang đến:

- Nguyên thủy chỉ vì sở học của Quan bang chủ buộc phải giữ mãi tấm thân đồng nam không được cận kề nữ sắc. Và Quan Bang chủ lập phu nhân chỉ là ngăn hành vi dâm loạn của tỷ muội họ Kiều. Và sau này khi phát hiện Kiều Mộng Phi chợt thất tung, Quan Bang chủ nghi ả tất có mưu đồ bèn bỏ công dò xét.

Khuê Phúc Linh vì háo hức muốn nghe nên hỏi:

- Kết quả thế nào?

Lão Tam hậm hực đáp:

- Tuy không dò xét được gì, nhưng Quan Bang chủ tự đoán ra. Do đó, người đành mạo hiểm cùng Quan phu nhân thực hiện chuyện chần gối phụ thê, quyết lưu lại cho Quan gia một hậu nhân đích thực.

Quan Vân Sơn thất kinh:

- Nghĩa là gia phụ tự bỏ đi công phu thượng thừa?

Riêng Khuê Phúc Linh thì tỏ ra thán phục:

- Vậy là sau đó đã có sự trao đổi giữa hai trẻ sơ sinh? Lão họ Quan đã thực hiện cách nào khiến phụ thân ta không hề phát hiện?

Lão Tam thở dài:

- Kỳ thực đó là một biến cố bi thảm, khiến sau này Quan bang chủ thối chí, mất hết hào khí cang vân. Đó là khi Thường Đại Thành bất thần đưa một đứa bé đến bảo đây là cốt nhục của Quan Bang chủ với mẹ họ Kiều, Quan phu nhân tin là thật nên lặng lẽ đưa Thiếu Bang chủ ly khai.

Quan Vân Sơn giật mình:

- Có chuyện đó sao?

Lão Đại bỗng lên tiếng chen vào:

- Do mới sinh, lại quá yếu sức lúc Quan Bang chủ tìm thấy phu nhân thì đã muộn. Quan Bang chủ bèn đem di hài Quan phu nhân vào thánh địa, sau đó lưu tự giải thích rõ nguyên ủy.

Khuru Phúc Linh cũng phải ngăn người:

- Còn hai đứa bé thì sao?

Lão Đại cất giọng khàn khàn cười:

- Bảo là đi tìm nữ mẫu, Quan Bang chủ nhờ đó dễ dàng trao đổi hai đứa bé. Thiếu Bang chủ thật thì giao cho Thường Đại Thành chăm sóc. Còn Thiếu Bang chủ giả thì giao nữ mẫu đưa đi. Nghe nói sau này đứa bé đó đã chết.

Quan Vân Sơn thở dài:

- Phải đến lúc nào gia phụ mới biết Thường Đại Thành là Tư Đồ Khải hóa thân?

Lão Tam đáp:

- Quan Bang chủ đang thời gian dò xét thì gặp đại họa. Đó là phu phụ Khuru Phúc Nguyên định lên vào thánh địa bốn bang qua lối cửa trang một đạo, một tăng.

Quan Vân Sơn chợt đứng dậy:

- Ta hiểu rồi. Họ đã bất ngờ dùng Thất Nguyên Vô Hình Chi Độc khiến chân nguyên gia phụ bị thất tán. Nhưng trước lúc chết, gia phụ kịp giấu đi bảo vật Tỵ Độc Châu nên ác nhân mãi vẫn không thể khai mở thánh địa.

Cử động của Quan Vân Sơn làm cho Khuru Phúc Linh giật mình:

- Người đã khôi phục chân nguyên?

Quan Vân Sơn bật cười sang sảng:

- Người phát giác thì đã muộn rồi. Lại đây, ta muốn lãnh giáo Thiên Ma Công của người. Hạ.. Hạ..

Quan Vân Sơn đang cười bỗng từ từ giảm lại, niềm cao hứng cũng chợt biến mất khi vắng vắng nghe có tiếng người thét gọi:

- Quan tiểu tử! Nếu phải là người, hãy mau mau tiếp ứng cho sư tổ người, Quan tiểu tử!

Có lẽ cũng nghe được tiếng thét gọi này, đến lượt Khuru Phúc Linh bật cười:

- Người hẳn đã đoán biết chuyện gì xảy ra rồi chứ? Toàn Chân giáo phái kể cả Đông Hải Bí Cung đã đến ngày bị diệt vong. Hạ.. Hạ..

Nhưng đôi mắt Quan Vân Sơn vụt lóe lên những tia nhìn sắc thẳm khi nghe cũng từ phía xa vang đến nhiều loạt niệm phật hiệu trầm hùng:

- A.. dị.. đà... phật...! A.. dị.. đà... phật...!

35. Long Phụng Hợp Tiêu Diệt Thiên Ma

Lập tức Quan Vân Sơn bật tung người lao vào Khuru Phúc Linh:

- Người cũng nghe rồi chứ? Đây là đại trận La Hán của Thiếu Lâm. Bọn ác ma các người đã đến ngày đền tội. Nạp mạng mau!

Ào...

Cũng lúc này Khuất Phúc Linh thịnh nộ quát vào Quan Vân Sơn những chiêu công gồm đủ năm lượt sóng kinh và đợt nào đợt nấy đều có khí thế như sấm sàng di sơn đảo hải:

- Là ta nạp mạng hay chính người? Ngũ Liên Thiên Ma Chưởng. Đỡ!

Vù...

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Chỉ ngay loạt chiêu đầu, năm đợt sóng kinh làm cho Quan Vân Sơn lùi đủ năm lượt, đã khiến Khuất Phúc Linh đắc ý cười ngạo nghễ:

- Người có bao nhiêu bản lĩnh hãy giở ra. Thử xem người làm sao qua được Thiên Ma Công của ta. Hãy xem Hồng Đài Thiên Ma Chưởng.

Ào...

Quan Vân Sơn vận lực cố trụ bộ và vung tay hất chưởng:

- Hãy đỡ Âm Dương nhị công của ta.

Vù... Ầm...

Ào... Ầm...

Quan Vân Sơn lại bị chấn lùi và tái hấn sắc mặt khi thấy Khuất Phúc Linh lừng lững tiến đến:

- Bạch Đài Ngũ Liên, Thiên Ma Huỳnh Đài. Đỡ! Hạ.. Hạ..

Ào...

Vù...

Những loạt phát hiệu lúc nãy lại vang lên nghe đã gần hơn:

- A.. dị.. đà... phát...

Kèm theo đó là tiếng chấn động của nhiều loạt chưởng kinh chạm nhau vang lên cũng to không kém.

Ầm... Ầm...

Xen giữa những thanh âm đó là tiếng gào quát thịnh nộ của lão Cung chủ Đông Hải Bí Cung Công Tôn Đạt:

- Tư Đồ Khải! Người chớ quá ngông cuồng. Hãy đỡ một chiêu Hồn Nguyên của ta.

Nghe thế, Quan Vân Sơn vận lực kêu thật to:

- Lão Cung chủ! Sư tổ của vãn bối sao rồi.

Và chưởng của Khuất Phúc Linh ập đến, khiến Quan Vân Sơn dù muốn dù không thể nghe câu đáp của lão Cung chủ, giả như lão có thật sự lên tiếng đáp. Chàng phải lo đỡ chưởng Thiên ma của Khuất Phúc Linh.

Ầm... Ầm...

Chỉ sau đó chàng mới nghe tiếng sư thúc Trùng Quang gào thất thanh:

- Sư phụ.. Kiêu Mộng Phi! Bản đạo phải diệt trừ yêu phụ người! Đỡ!

Ầm... Ầm...

Mụ Kiêu Mộng Phi bỗng ồ ồ cười ngạo mạn:

- Lão Huyền Vũ vẫn chưa chết kia mà, Trùng Quang người đầu cần phải quýnh quáng lên như vậy? Đờ!
Hắc... Hắc...

Ào...

Vù...

Lại có tiếng Công Tôn Đạt hô hoán đề tỉnh:

- Hoa Hạ! Thu Phong! Hai người lui lại mau. Triển Huy Thành phản bội! Đờ!

Vù...

Tư Đồ Khải - Thường Đại Thành thì cười rộ:

- Đang giao đấu với ta, Công Tôn Đạt lão nhi vội gì lo cho sinh mạng kẻ khác. Hãy đỡ của ta một chưởng Thiên Ma. Hạ.. hạ..

Ào... Ào...

Khuu Phúc Linh cũng phấn khích cười sặc sụa:

- Quan Vân Sơn! Đờ chiêu Hắc Đài của ta nào. Hạ.. hạ..

Quan Vân Sơn giận dữ phát kình:

- Ta sợ người sao, Khuu Phúc Linh.

Vù... Âm...

Ào... Âm...

Và một lần nữa, Quan Vân Sơn lại bị bức lùi, nhờ đó nghe thanh âm của sư tổ Huyền Vũ nhẹ nhàng vang lên ở một phương vị không xa chỗ Quan Vân Sơn là bao:

- Vô lượng thọ phật! Nếu cứ giữ mãi đại trận La Hán thế này, Thiên Ma Công tạm thời vẫn sẽ bị áp chế. Sao lão Cung chủ không mau tìm cách đưa nhị vị thuộc hạ ra ngoài cho đỡ nguy hiểm.

Quan Vân Sơn tìm cách quay lại nhìn, và chàng thật sự hưng phấn khi phát hiện có tất cả ba trận giao tranh vẫn cứ diễn ra giữa một vòng tăng nhân Thiếu Lâm phái rất đông nhân số đang tạo thành La Hán đại trận.

Một trận là do Công Tôn Đạt Cung chủ giao thủ với Thiên Ma Vô Thượng Tư Đồ Khải.

Trận thứ hai là một mình sư tổ Huyền Vũ đang khốn đốn giữa hai mục họ Kiều cùng liên tay.

Trận thứ ba còn lại là do sư thúc Trùng Quang hiệp chưởng Thu Phong, Hoa Hạ cố ngăn chặn một mình Triển Huy Thành.

Và vòng vây tăng nhân Thiếu Lâm tự vẫn thỉnh thoảng niệm lên những loạt phật hiệu trầm hùng:

- A.. di.. đà... phật...

Những loạt niệm phật hiệu tuy không nói chắc là có làm cho lũ quần ma nao núng, nhưng chí ít thì có làm cho những ai đang đối đầu quần ma tăng thêm hào khí và đởm lược.

Do hưng phấn, Quan Vân Sơn vụt quật vào Khuu Phúc Linh một kình, rồi bật lao vào giữa trận La Hán:

- Người có dám theo ta vào trận?

Vù...

Khuu Phúc Linh cuồng ngạo đáp ứng:

- Người định tìm cơ hội chạy thoát ư? Đâu dễ như thế chứ. Hừ!

Vút...

Ngay khi để Khuê Phúc Linh đủ thời gian đặt chân vào trận, Quan Vân Sơn chợt quát to như tiếng sấm động:

- Bây giờ mới đến lượt ta đây, Khuê Phúc Linh, đỡ!

Ào...

Khuê Phúc Linh kinh ngạc phát chiêu quật lại:

- Thật thế sao? Hãy thử xem nào. Hừ!

Ầm...

Khuê Phúc Linh bị chấn động làm y bật kêu lên:

- Thì ra từ nãy giờ người chỉ vờ thua?

Quan Vân Sơn cười lồng lộng:

- Có như thế ta mới tách người ra khỏi những người Tứ Hải Bang, và có như thế ta mới có cơ hội hợp thủ với mọi người, quyết tận diệt lũ ác ma bọn người giữa trận La Hán này.

Xem đây. Hạ.. hạ..

Đột ngột xoay người, Quan Vân Sơn xạ một tia chỉ kình vào mũi Kiều Mộng Điệp:

- Kẻ phải chết trước tiên chính là mẫu thân người đó, Khuê Phúc Linh. Hạ.. hạ..

Việ..

Mũi Kiều Mộng Điệp đang mãi cùng bào muội Kiều Mộng Phi chuẩn bị hạ thủ lão đạo Huyền Vũ, ngọn chỉ kình bất ngờ của Quan Vân Sơn làm mũi bối rối. Mũi nhảy tránh...

Vút...

Và đó là cơ hội cho sư tổ Huyền Vũ của Quan Vân Sơn một mình đối mặt với yêu phụ Kiều Mộng Phi.

- Bạch Thạch Quy Chân. Đỡ!

Yêu phụ Kiều Mộng Phi tái mặt:

- Tuyệt học Toàn Chân phái. Triển Huy Thành! Mau phát chiêu giúp ta.

Vừa kêu thất thanh, yêu phụ vừa cố phát kình, hy vọng Triển Huy Thành kịp phát chiêu liên thủ.

Biết trước điều đó, Quan Vân Sơn tung người quật vào Triển Huy Thành một kình đảo hải di sơn:

- Hoa Hạ, Thu Phong, cả sư thúc nữa, hãy mau ra ngoài trận. Đỡ!

Ào...

Chợt có tiếng Tư Đồ Khải quát ngay phía sau Quan Vân Sơn:

- Súc sinh! Ta phải giết người.

Ào...

Quan Vân Sơn liền có một thoáng cau mày, nhưng sau đó chợt đổi sang cười đắc ý. Vì dù sao Triển Huy Thành cũng không kịp tiếp ứng yêu phụ Kiều Mộng Phi, có nghĩa là yêu phụ chắc chắn phải khốn đốn trước tuyệt học Toàn Chân là Bạch Thạch Quy Chân do chính sư tổ Huyền Vũ thi triển.

Chàng mỉm cười và lạng người tránh chiêu của Tư Đồ Khải.

Vút...

Và diễn biến xảy ra đúng như Quan Vân Sơn đoán. Có tiếng Triển Huy Thành gào lên thịnh nộ:

- Lão Huyền Vũ! Người có mau dừng tay không?

Đó là lúc Bạch Thạch Quy Chân tuyệt học chạm vào chưởng Thái Dương của yêu phụ Kiều Mộng Phi.

Ầm.

Yêu phụ chệnh choạng ngã nghiêng, và Quan Vân Sơn xuất kỳ bất ý phát một chiêu độc thủ:

- Yêu phụ! Đỡ!

Bung...

Chấn kinh làm cho yêu phụ càng thêm lão đảo và không hiểu sao toàn bộ diện mạo của yêu phụ chợt biến thành màu đen bầm.

Quan Vân Sơn thấy vậy, quát vang, cố uy hiếp tinh thần lũ quần ma:

- Ác lai ác báo. Yêu phụ đã bị độc chất Thái Dương Bộc Phát công phạt. Yêu phụ ắt phải chết. Hạ.. hạ..

Tư Đồ Khải lao đến:

- Súc sinh! Đây là mẫu thân của ngươi, nữ nào ngươi...

Khưu Phúc Linh cũng lao đến:

- Phụ thân lầm rồi! Tiểu tử là cốt nhục của Quan Vân Tú. Bao nhiêu năm nay phụ thân đã lầm kẻ của họ Quan mà chẳng hay biết sao?

Quan Vân Sơn vụt hét vang, với hai tay phân khai về hai hướng, một mình đối phó với hai phụ tử Tư Đồ Khải:

- Không sai. Và hôm nay ta quyết phải báo thù cho thân phụ ta. Báo thù cho Toàn Chân phái và nhiều nhân vật võ lâm đã bị lũ ác ma các ngươi sát hại. Hãy đỡ U Minh Nhất Dương và U Minh Nguyệt Hàn của ta.

Ầo...

Vù...

Tư Đồ Khải cười lạnh:

- Đến như U Minh Bất Nhật Bất Nguyệt Thần dù có tái sinh cũng phải thúc thủ. Nói gì chỉ là một tiểu tử như ngươi, Thiên Ma Thanh Đài đây.

Ầo...

Khưu Phúc Linh cũng quát:

- Bạch Đài Thiên Ma Chưởng. Đỡ!

Vù...

Ầm... Ầm... Ầm...

Giữa những loạt chấn kinh, Quan Vân Sơn chợt nghe tiếng Công Tôn Đạt thét:

- Phản đồ Triển Huy Thành! Ngươi có biết ngươi sẽ có ngày hôm nay không hử? Đỡ!

Bung...

Triển Huy Thành liền gào vang:

- Ôi chao! Thái Âm Độc! Thái Âm Độc đang hủy hoại ta. Ạ.. Ạ..

Đạo trưởng Huyền Vũ cũng buông tiếng niệm phật lạnh lùng:

- Đã đến lúc phải đền tội rồi, Kiều Mộng Điệp. Vô lượng thọ phật.

Và mục Kiều Mộng Điệp cũng kêu lên bi thảm như lúc nãy Kiều Mộng Phi đã kêu:

- Ạ.. Ạ.. Bạch Thạch Quy Chân.

Ầm... Ầm...

- Oạ..

Tư Đồ Khải thịnh nộ, mắt tỏa hung quang, vụt chộp vào đỉnh đầu Khuru Phúc Linh:

- Hài tử! Hãy vì bao nhiêu người đã chết mà thành toàn cho phụ thân. Ạ.. Ạ..

Lấy làm lạ, không ngờ Tư Đồ Khải lại bất ngờ phát cuồng, đã quay lại và đột ngột hạ sát Khuru Phúc Linh, nên không chỉ một mình Quan Vân Sơn mà ai cũng thế, đều trở mắt nhìn đến ngây người.

Và chính Quan Vân Sơn đang thấy Khuru Phúc Linh tuy chưa chết hẳn, nhưng hình hài y cứ từ từ khô tóp lại và điều này được minh chứng qua lớp y phục của y cứ càng lúc càng tỏ ra quá rộng so với y.

Sau cùng, hữu chưởng của Tư Đồ Khải vụt bóp mạnh, khiến đầu Khuru Phúc Linh vỡ toang.

Bốp...

Lúc đó, vừa vất thi thể Khuru Phúc Linh qua một bên, Tư Đồ Khải vừa thản nhiên trút bỏ phần y phục bên ngoài của chính lão để lộ phần y phục bên trong chính là một bộ Luân Y Giáp Cốt có vẽ hình một bộ cốt khô lung linh ánh lân quang, và Tư Đồ Khải tự bật cười:

- Bọn người nhìn đủ chưa? Nếu chưa đủ thì hãy nhìn xem cho biết thế nào là Thiên Ma Vô Thượng ta. Hạ.. hạ..

Và trong bao nhiêu người đương diện, chỉ có một mình lão đạo Huyền Vũ là hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đạo trưởng kêu thất thanh:

- Y đã dùng Khai Đỉnh Đại Pháp chiếm đoạt toàn bộ chân nguyên nội lực của chính cốt nhục của y. Hãy đề phòng y nhờ đó có nội lực phi phạm, biến Thiên Ma Công của y thành vô thượng.

Quan Vân Sơn vỡ lẽ, phần nộ bật người lao vào thù nhân:

- Hùm dữ còn không nỡ ăn thịt con, lão thật độc ác. Đờ!

Ầm...

Quan Vân Sơn kinh tâm tán đờm khi thấy thù nhân ngang nhiên hứng chịu một kinh mà không hề hấn gì, trái lại chính chàng phải bị chấn lùi.

Sự kiện này cũng làm cho mọi người cùng thất kinh, kể cả Công Tôn Uyển Uyển đang ở ngoài quan chiến cũng phải kêu lên:

- Lão đã đủ nội lực tạo thành cang khí hộ thân. Sơn ca! Mau nhận lấy vật này!

Thản nhiên nhìn Quan Vân Sơn đang đón nhận vật được Công Tôn Uyển Uyển ném vào, Tư Đồ Khải cười hí hí:

- Chỉ là một ngọn trúc thì làm gì được ta? Người có muốn thử thêm một lần nữa không, tiểu tử? Hạ.. hạ..

Như hiểu ý Công Tôn Uyển Uyển muốn ám thị điều gì, Quan Vân Sơn chợt quay sang Công Tôn Đạt:

- Vãn bối cần có thêm Giao Long Ô Tiêu, mong lão tiền bối...

Công Tôn Đạt cau tít đôi mày bạc nhưng vẫn ném thêm cho chàng một đoạn trúc, chính là Giao Long Ô Tiêu của lão.

Cầm cả hai, Quan Vân Sơn phân khai nội lực, biến nửa người bên ngày thành đỏ là công phu U Minh Nhật Dương với ngọn Giao Long Ô Tiêu, và biến nửa người còn lại thành màu trắng nhợt là công phu U Minh Nguyệt Hàn với Phi Phụng Hắc Tiêu.

Động thái của chàng khiến Tư Đồ Khải kinh nghi:

- Người giở trò gì đấy, tiểu tử?

Chàng cười như tiếng long ngân, hổ tiểu:

- Lão muốn biết ư? Đó là Long Phụng Hợp Tiêu, Nhật Nguyệt Dương Hàn lấy mang lão. Hãy đờ! Hạ.. hạ..

Chàng lao đến với Long Phụng Hợp Tiêu, cùng một lúc phát xạ hai luồng kinh khí cực kỳ lợi hại.

Phần nộ ngập tràn, Tư Đồ Khải cũng xô song chưởng, tạo thành năm đợt phong ba phủ chụp trọn người Quan Vân Sơn.

- Thiên Ma Ngũ Liên Chưởng đây. Đờ!

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Năm tiếng chấn kinh long trời lở đất vang lên, khiến bụi đất tung bay mịt mù. Và khi bụi đất lắng đọng, mọi người nhìn thấy giữa đương trường là hai hình hài nằm bất động. Họ lao ào đến. Tư Đồ Khải đã chết nhưng hai mắt vẫn mở trao tráo như không tin lão phải chết thế này. Còn Quan Vân Sơn thì tuy chưa chết hẳn, nhưng cũng chỉ là hiện tượng thoi thóp chờ chết.

Không tưởng sẽ có kết quả này, Đông Điền, Đoàn Ngũ Hạ và Công Tôn Uyển Uyển cùng đổ nhào lên người Quan Vân Sơn mà kêu khóc.

Đang khóc, họ chợt nghe Quan Vân Sơn thì thào:

- Muốn tại hạ toàn mạng, phiền tạm vị cô nương một lần nữa hiệp lực, giúp tại hạ như đã từng giúp.

Ngỡ Quan Vân Sơn cố tình hí lộng chỉ để trêu chọc, họ ngưng khóc và định quát mắng chàng. Nào ngờ, họ lại nghe chàng thều thào nhẹ hơn:

- Để hộ vệ tâm mạch, và chân khí lưỡng nghi đã tái hiện, cách hóa giải cũng là cách làm tại hạ tỉnh lại, thiết nghĩ chư vị còn nhớ? Hãy theo đó mà làm, đừng để muộn.

Giật nảy người, cả ba mỹ nhân cùng đưa chàng đi, dù ai hỏi gì cũng không giải thích...

... Ba ngày sau, Quan Vân Sơn tươi tỉnh cùng ba mỹ nhân từ một mật thất của Khuu gia trang bước ra. Chàng nhìn mọi người đang quan tâm chờ đợi và phá lên cười:

- Không lẽ chư vị vẫn chờ để uống rượu mừng của tại hạ? Thật thất lễ. Ở Khuu gia trang không có rượu, nhưng có lễ ở Tứ Hải Bang thế nào cũng sẵn có. Phải thế không, đại lão bá?

Lão Đại hiểu ra ngay, liền oang oang bố cáo với quần hùng:

- Mười ngày nữa sẽ là đại lễ thành hôn của Bang chủ tậ bang và tam vị giai nhân.

Là... Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-duong-quai-dien>